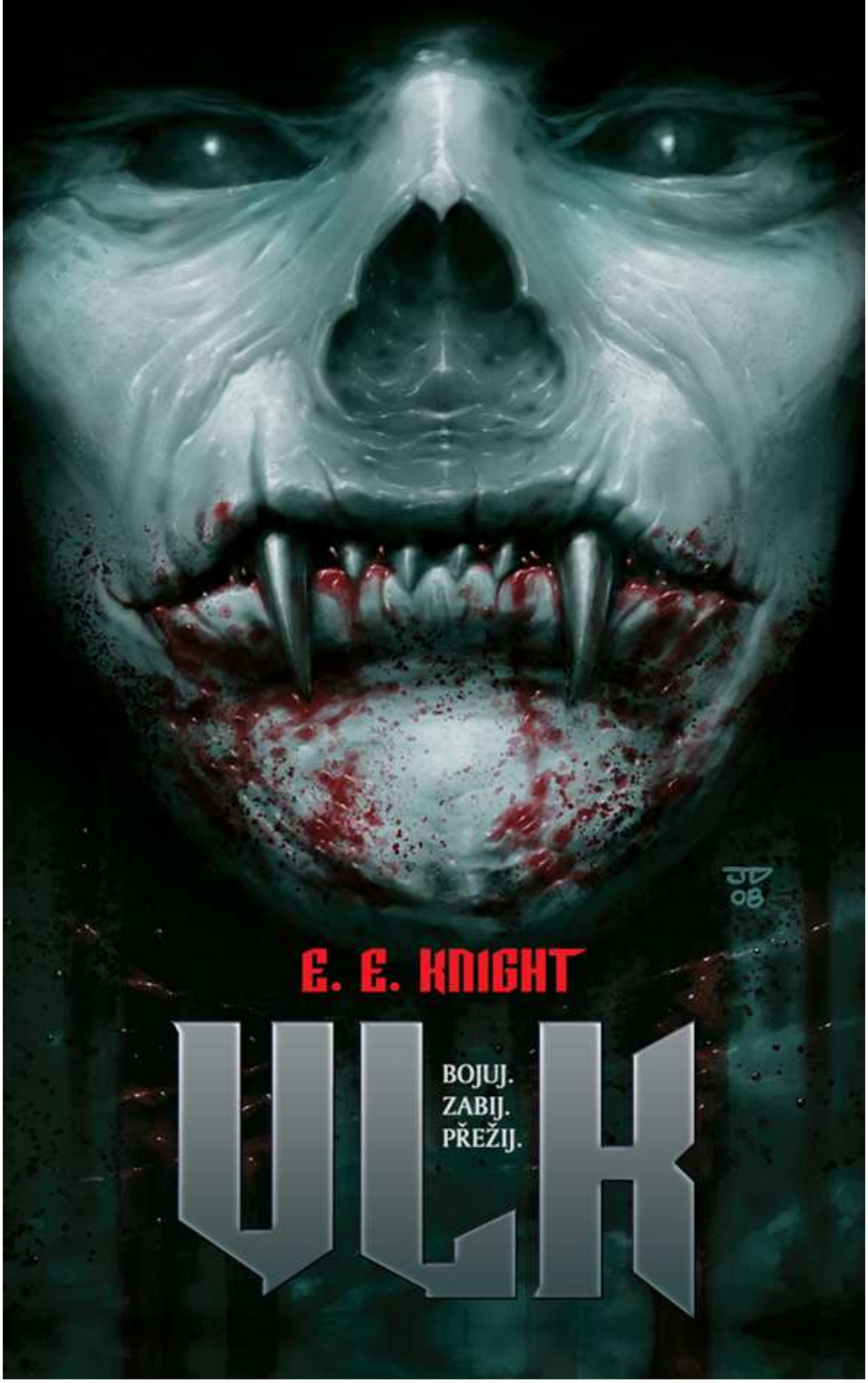

E. E. KNIGHT
VLK
BOJUJ.
ZABIJ.
PŘEŽIJ.

E. E. KNIGHT

VLK

1. kniha ze série – Země upírů

TRITON
Praha / Kroměříž

E. E. Knight
Vlk
1. kniha ze série Země upírů

Copyright © E. E. Frish, 2003
All rights reserved
Translation © Jana a Jan Jam Oščádalovi, 2008
Cover © Jan Doležálek, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-149-9

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Mámě a tátovi, kteří mi věřili

Už jste se někdy setkali s lidmi, kteří během jediné hodiny o všechno přišli? Ráno odejdete z domu, kde žije vaše žena, vaše děti, vaši rodiče. Vrátíte se a najdete tam jenom jámu, z níž se kouří. V tu chvíli se s vámi cosi stane – do určité míry přestanete být člověkem. Nepotřebujete slávu, peníze; jedinou radostí se vám stane pomsta. A protože vám již nezáleží na životě, smrt se vám začne vyhýbat, střely vás míjejí. Stanete se vlkem.

– Ruský generál Alexandr Lebeď,
veterán z Afghánistánu

Jedna

Severní Louisiana, březen, čtyřicátý třetí rok Karského zřízení: Zelená krajina, kdysi známá jako Kisatchie Forrest, pomalu pohlcuje lidské dílo. Je to les pouze podle jména, ve skutečnosti se zde rozkládá vlhká a dusná džungle s nehybným vzduchem a smrdutými záplavovými močály, bažinatými říčními rameny a stojatou vodou. Pod klenbou propletených větví cypřišů, ověšených „louisianským mechem“, je tak husté šero, že tu panuje soumrak i v poledne. Opuštěné domy se hroutí v příšeří po obou stranách rozpukané silnice. Zatímco čekala na provoz, který se už nevrátí, zabraly ji rostliny.

Dlouhá řada lidí kráčí mezi stromy porostlými lišejníkem, vyplašení ptáci povykují. Na začátku a na konci jdou muži a ženy oblečení v jelenici, tváře opálené do téhož odstínu, jaký má jejich kožený oděv. Nesou pušky v ochranných obalech, jsou připraveni použít je při prvním náznaku nebezpečí. Zbraně mají na obranu pěti rodin v neforemných, citronově žlutých kombinézách uprostřed zástupu. Světlé skvrny v podpaží a na vnitřní straně stehen naznačují, že oděv kdysi zářil ostře žlutě, ale je vybledlý dlouhým užíváním. Vzadu se drží v řádce pětice nákladních mezků, vedou ji mladistvé verze starších bojovníků.

V čele skupiny, kus za párem mlčenlivých zvědů, vybírá cestu mladý muž. Pořád v něm zbývá něco z neohrabaného, vytáhlého mladíka, ale v hlubokých tmavých očích se mu zračí rozvážnost. Černé vlasy po ramena má vzadu pevně svázané, dokonce i v šeru se lesknou jako havraní peří. Pro tmavší pleť a jelenicový oděv by se dal považovat za původního obyvatele těchto končin z časů před třemi staletími: možná za syna toulavého francouzského lovce kožešin a dívky z kmene Čoktavů. Ruce s dlouhými prsty bloudí kolem pevného opasku, od pouzdra s pistolí k triedru, dotknou se rukojeti parangu s širokou čepelí, pak se přesunou k polní láhvi. Poškrábané a ošoupané pouzdérko s kompasem mu visí na černé

nylonové šňůrce kolem krku, tlustý kožený tubus s mapami, zavěšený na popruhu, ho plácá do zad. Na rozdíl od ostatních nemá klobouk. Co chvíli se otáčí, aby si ověřil pozice vojáků a prozkoumal tváře civilistů ve žlutých kombinézách, jako by se snažil odhadnout, kolik toho jejich unavená těla ještě vydrží. Ale jeho neklidný pohled se nevzdaluje od cesty nadlouho.

* * *

Jestliže přijdou, přijdou dnes v noci, říkal si stále znovu poručík David Valentin, zatímco se slunce sklánělo k obzoru. Doufal, že dostane své svěřence dál na sever od staré dálnice, než padne noc, jenže postup se zpomalil, byli na cestě již čtvrtý den od brodu přes Red River. On a jeho Vlci chránili sedmadvacet mužů, žen a dětí, kteří se odvážili riskovat útěk za svobodou. Rodiny si už zvykly na těžké putování a naučily se poslouchat rozkazy. Jenže na druhé straně přicházeli tito lidé ve žlutých kombinézách ze světa, kde neposlušnost znamenala jistou smrt, takže to vlastně bylo pochopitelné.

Kdyby oddíl Vlků cestoval bez přítěže, byl by dávno ve Svobodném teritoriu. Jenomže Valentin byl zodpovědný za to, aby se farmářští dělníci od Red River dostali na sever. Před čtyřmi hodinami zdolali poslední překážku – silnici a železniční koleje, které spojovaly texaský Dallas s Vicksburgem v bývalém státě Mississippi. Pak je popoháněl ještě další tři kilometry. Už to neměli daleko.

Bylo těžké zklidnit mysl, když toho bylo tolik, nač musel myslet během první samostatné akce, které velel v Karské zóně. Jenomže utišit mysl, utajit známky života, byla doslova otázka života a smrti, protože se blížila noc. Být Vlkem byla stejným dílem záležitost duševní i tělesné kázně, protože Rozparovači cítili aktivitu lidské mysli, zejména vystrašené a nervózní myšlenky. Každý Vlk znal metodu, jak stáhnout vědomí do prostší, téměř animální podoby. Ale Valentina tížila nová odpovědnost – les již pohlcovala noc, a on musel bojovat s obavami, které mu zaplevelovaly mysl jako jedovaté býlí. Rozparovači vnímali známky života lépe v noci. Jeho svěřenci jich vyzařovali tolik, že musely být rozpoznatelné na kilometry daleko, dokonce i v

hluboké džungli Kisatchi. Když k tomu připočítá myšlenky Vlků, budou Rozparovače přitahovat, jako oheň vábí můry.

Znepokojivé úvahy přerušilo zacvrlikání. Valentin zvedl paži a zastavil řadu. Garnett, jeden ze zvědů, ho přivolal posunkem.

„Voda, pane, v tom údolíčku," hlásil zvěd, když k němu Valentin dorazil. „Vypadá docela v pořádku."

„Dobrá. Hodinu si odpočineme," řekl Valentin dost hlasitě, aby ho slyšela celá skupina. „Déle ne. Pořád jsme příliš blízko silnice, abychom se utábořili."

Na rozdíl od pohasínajícího dne se obličeje uprchlíků rozjasnily, když pili z pramínku, který vyvěral ze stráně mělkého úvalu. Někteří si sundali boty a masírovali si bolavé nohy. Valentin odšrouboval uzávěr plastové láhve, čekal, až se napijí rodiny i jeho lidé.

Z jihu se ozvalo slabé zaštěkání. Vlci okamžitě uskočili do úkrytů za stromy a padlé kmeny. Rodiny ve žlutém, které neměly takové schopnosti, aby štěkání zaslechly, se při náhlém pohybu vojáků polekaně shlukly dohromady.

Seržant Patel, Valentinův služebně starší poddůstojník, se vynořil vedle něj. „Psi? To je pořádná smůla, pane. Nebo…"

Valentin, plně zaujatý vlastními myšlenkami, Patela slyšel jen napůl. Vyděšené rodiny začaly být hlučné.

„Ticho!" vybafl Valentin na civilisty, hlas měl nezvykle příkrý. „Seržante, kdo zná tuhle oblast nejlíp?"

Patel neodvrátil pohled od lesa na jihu. „Nejspíš Luggerová, pane. Nebo zvědové. Luggerová tady byla mockrát na obchůzkách, myslím, že její rodina žila kousek na západ odtud."

„Zavoláte ji, prosím?"

Patel přivedl Luggerovou, ostřílenou bojovnici s pružnou a štíhlou postavou. Pušku držela tak pevně, až měla klouby alabastrově bílé.

„Pane?" šeptla.

„Luggerová, může se stát, že se brzo začne střílet," řekl Valentin tiše, aby ještě víc nepolekal civilisty. „Kde je nejlepší úkryt?"

Zamyšleně se zahleděla na oblohu. „Nedaleko je stará stodola, používali jsme ji při hlídkách. Na západ, spíš na severozápad. Betonové základy, seník v dobrém stavu."

„Za jak dlouho se tam dostaneme?"

„Za necelou hodinu, pane, dokonce i s nimi," ukázala bradou ke zmatenému shluku rodin. Žluté kombinézy vypadaly ve tmě namodrale. Valentin na ni povzbudivě kývl.

„Pevné základy," opakovala. „A velká nádrž na vodu. Vždycky jsme dbali, aby byla plná dešťovky."

Rozhodni se.

„Tím směrem zůstaneme bez pomoci, Mallow je víc na Východ, ale nic jiného nám nezbývá," řekl Valentin. Mallow, nadporučík roty Zulu, zůstal na hranici se zásobami, aby jim pomohl na posledním úseku cesty na Ozarské svobodné teritorium. Vtom Valentina něco napadlo. „Myslíte, že byste v noci našla místo srazu?"

„S pomocí boží, pane," odpověděla po chvilce váhání.

„Vezměte si rezervní polní láhev a utíkejte. Požádejte Mallowa, ať přijde se všemi, koho sežene."

„Ano, pane. Ale nepotřebuju pušku, aby mi dělala společnost. Myslím, že než nastane ráno, bude se vám hodit každičký náboj." Sundala zbraň z ramene.

Valentin přikývl. „Neplýtvejte časem. Vysvětlete Patelovi, kudy máme jít, potom utíkejte jako o život – o naše životy."

Luggerová podala pušku staršímu aspirantovi, krátce promluvila s Patelem a zvědy, pak zmizela ve tmě. Valentin sledoval zbystřeným sluchem, jak slábnou její skoky, rychlé jako tlukot jeho srdce, a pomyslel si: *Prosím, Mallowe, pro všechno na světě, zapomeň na zásoby a rychle přijď.*

Zatímco mužstvo poprašovalo pásmo kolem pramene mletou pálivou paprikou, Valentin přistoupil k vyděšeným rodinám.

„Našli nás?" zeptal se Fred Brugen, patriarcha skupiny.

Valentin hleděl na jejich unavené tváře a usmál se. „Zaslechli jsme něco vzadu za námi. Třeba se nám pokoušejí odříznout cestu – nebo to byl jenom pes, který narazil na skunka. Ale jak jsem řekl, sázíme na bezpečí, proto se přesuneme na lepší místo k přespání. Omlouvám se, že musím zastávku zkrátit."

Při té novině se uprchlíci ušklíbli a stiskli rty, ale nestěžovali si. Kdo si v Karské zóně stěžuje, obvykle v noci zmizí.

„Dobrá zpráva je, že to nemáme daleko, odpočineme si tam a dáme si teplé jídlo. Taky už mám dost kukuřičného chleba a sušeného masa." Dřepl si k dětem a dodal do hlasu ještě víc nadšení: „Kdo si dá ráno na snídani palačinky?"

Děcka se rozzářila jako světlušky a s obnovenou energií horlivě přikyvovala.

„Tak dobrá.“ Naplnil si láhev a snažil se chovat co nejklidněji. „Každý se ještě napije a jdeme.“

Aspirantům se nějak podařilo přimět naložené mezky k pohybu, a řada pomalu vyrazila do noci. Postupovali na sever, co zaklení, to klopýtnutí způsobené únavou. Valentin šel v čele. Od pasu mu vedl provaz k seržantu Patelovi na konci zástupu. Rodiny se provazu držely, aby se ve tmě nikdo neztratil.

Jeden zvěd je vedl, druhý uzavíral řadu, v úzkém kontaktu se dvěma skupinami střelců, které šly oddílu v patách, fosforové pochodně připravené. Pokud je nepřítel tak blízko, že zaslechli štěkat psy, budou Rozparovači každou chvíli u nich. Valentin se rozmýšlel, jaké udělit rozkazy, kdyby je dostihli nekryté: měl by svěřence ponechat osudu a prchnout na sever. I pouhých pár Vlků je pro Svobodné teritorium cennějších než desítky farmářů.

Valentin pokračoval v chmurných úvahách a usoudil, že být mazák zocelený v bojích, o jakých se vypráví u táborových ohňů, nastrčil by venkovany jako kozy lovícímu tygrovi, a jakmile by po návnadě skočil, přepadl by ho ze zálohy. Smrt bezbranných koz by stála za to, aby dostal tygra. Vojevůdci z dějepisu starého světa, kteří vítězili za každou cenu, by se nikdy nenechali ovlivnit ospalými hlásky, které se pořád dokola vyptávají: „Je to ještě daleko, mami?“

„Zmlkněte a jděte. Zmlkněte a jděte,“ říkal Valentin přes rameno, popoháněl zástup. Vlci zvedli unavené děti, nesli je stejně snadno jako své zbraně.

Stodolu našli na místě, které jim Luggerová popsala. Vlčím citem pro terén a schopností přesně si zapamatovat místa a stezky by ohromila každého, kdo kastu Vlků neznal.

Stodola byla poněkud větší, než se Valentinovi líbilo, protože měl pouze dvaadvacet střelců. *Nemůžu si vybírat, když jsou nám Rozparovači na stopě,* myslel si. Cokoli bez stromů a s pevnými zdmi musí stačit.

Garnett šel dovnitř s obnaženou čepelí, kamarádi ho kryli loveckými luky a ručnicemi. Parang – krátká mačeta, kterou Vlci používali – se zaleskla ve svitu zamlženého měsíce. Ze stodoly vyletělo několik netopýrů vyrušených při lovu hmyzu mezi hambalky. Zvěd se objevil v půdním vikýři. Valentin zavedl

skupinu dovnitř, přemáhal znepokojení, že něco není v pořádku. Jeho indiánská krev mohla zachytit podprahové varování. Strávil dost času na hranicích Karské zóny, aby věděl, že se vždy vyplatí dát na šestý smysl, přestože bylo těžké blíže určit, co mu chce naznačit. Nakonec nad tím mávl rukou jako nad výplodem přetažených nervů.

Valentin obhlédl pevnou stodolu. Nádrž na vodu byla plná, ale ještě lepší bylo, že našel lucerny se stínícími kryty a petrolej.

Patel rozmístil muže ke dveřím a oknům. Pukliny ve stěnách stavby ohlodané časem se hodily jako střílny. Vyčerpané rodiny se rozložily v rohu na mlatu. Valentin vylezl po skřípajícím žebříku na seník, všiml si, že někdo vyměnil pár dřevěných příčlí. Nahoře páchl netopýří trus. Z vikýře zahlédl Gonzáleze, druhého zvěda, jak pozpátku couvá do stodoly, pušku namířenou do tmy.

„Gonzo zvětřil *jejich* pach, pane," hlásil Garnett usazený u vikýře. „Vždycky takhle vypoulí oči, když jsou blízko."

Zespodu se k ním přidali tři Vlci a každý zaujal postavení na jedné straně seníku. Valentin se podíval škvírou v podlaze na mlat, kde Patel a González tiše rozmlouvali ve slabém světle zacloněné lucerny. Oba pohlédli nahoru na seník. González přikývl a vylezl po žebříku.

„Pane, seržant chce, abych vám to ukázal." Vytáhl z kapsy umazaný a páchnoucí cár látky.

Valentin sáhl pro hadřík, vtom se pod kopcem, ze směru od staré silnice, ozvalo sborové ječení. Otočil se a skočil k širokému vikýři.

Garnett zaklel. „Zběsilí, zatraceně, Zběsilí!"

Z noční mlhy vycházelo skučení tak kvílivé, až se Valentinovi zježily vlasy. *Jsou tady!* Sklonil se ke škvíře v podlaze a zavolal na Vlky: „Zůstaňte na místech, hlídejte si prostor před sebou! Zběsilí by mohli být jen úskok. Už můžou být na kopci."

Rozběhl se k žebříku, slézal po dvou příčlích najednou, až si ze spěchu zadřel do palce třísku. Ušklíbl se, trhnutím uvolnil kožené poutko na pochvě parangu a tasil pistoli.

„Strejdo, světlice!" vykřikl, ale Patel na jeho rozkaz nečekal. Zkušený seržant stál v jižních vratech a už jednu zapaloval. Otevřel dvířka lampy, strčil konec světlice dovnitř. Pronikavé vřískání sílilo, až se stěny otřásaly.

Osvětlovací náplň chytila, ozářila stodolu modrobílým světlem, prohloubila ostré černé stíny. Patel se rozmáchl, mrštil světlici ze svahu, po němž před chvílí přišli. Ještě nedopadla a už zapálil další, hodil ji do tmy. Ostatní Vlci ho napodobili, házeli fosforové pochodně všemi směry.

Valentin zíral jako přikovaný na dav, který záře odhalila. Postavy běžely do kopce, trhaly pažemi, jako by se pokoušely plavat ve vzduchu, uháněly ke stodole. Ječení neustávalo, jako by ti tvorové měli bezedné plíce. Vyli jako sirény. Byli to lidé. Přinejmenším to, co z nich zbylo, když jim mozky sežehlo šílenství. Měli prázdný pohled mrtvol a pár zbylých pramínků zcuchaných vlasů. Někteří na sobě měli cáry šatů, ale většinou byli nazí, kůži měli bledou ve světle hořícího fosforu.

„Nedovolte jim dostat se tak blízko, aby mohli někoho kousnout. Skolte je, zatraceně!“ zařval Patel.

Výstřely třeskly uzavřeným prostorem stodoly. Zběsilí padali, jeden se zase zvedl, z krku mu stříkala krev, několik kroků se potácel, znovu padl, tentokrát nadobro. Rozšklebené ženě rozervala střela rameno a roztočila ji jako loutku se zamotanými nitěmi. Jakmile opět získala rovnováhu, znovu se rozběhla a pořád ječela. Desetiletý chlapec, jen kost a kůže, šlápl na hořící světlici, aniž by to zaznamenal.

Valentin se díval, jak se lidská vlna blíží, jak těla poskočí, kdykoli je zasáhnou střely Vlků. Věděl, že Zběsilí mají sloužit k odvedení pozornosti od toho, co číhá v noci. V mysli cítil Rozparovače, jak se blíží tmou, přestože jeho tělo vidět nemohl.

Vtom byl Rozparovač tam, strašlivě rychlý a silný. Postava v plášti s kápí vtrhla do světla, zdálo se, že letí nad zemí jako rozmazaná šmouha.

„Zakuklenec!“ vykřikl Vlk, stiskl spoušť a znovu nabil.

Tvor v kutně, dosud pět šest metrů od stodoly, skočil, prorazil stará prkna a trámy, jako by byly z papíru. Rozparovač přistál na všech čtyřech, údy roztažené jako pavouk. Než stačil kdokoli otočit hlaveň jeho směrem, vrhl se na nejbližšího Vlka, velkého chlapa s mohutným vousem. Popadl Selbeyho dřív, než mohl zvednout zbraň. Obrovská ústa se otevřela a ukázaly se špičaté zuby černé jako eben. Nelidské čelisti se zahryzly do Selbeyho paže, kterou zvedl na obranu. Řev Vlka se vyrovnal ječení zvenčí, zatímco se Rozparovač chystal kousnout podruhé.

Zavládlo boží dopuštění, běženci se dali na útěk. Vlci u východů je museli zadržet, plýtvali vzácnými vteřinami, kdy měli střílet. Jeden Vlk pálil od boku z opakovačky, hustil střelu za střelou do Rozparovače, který přimáčkl Selbeyho na zem do zbytků sena a klidně se krmil, lhostejný ke kulkám, jež bušily do hrubé kutny.

Valentin popadl jednu ze dvou světlic, které zbyly Patelovi u jižních vrat. Strčil ji do lampy a čekal, až chytí. Trvalo celou věčnost, než začala hořet, pak se vyřítil na Zakuklence.

Netvor zvedl obličej zmazaný krví oběti, která sebou ještě škubala, a Valentin mu vrazil planoucí konec do oka. Rozparovač vztekle zavyl a vyrazil světlici Valentinovi z ruky mrštně jako kuguár. Hořící tyčka odletěla na mlat, netvor vstal. Za ním se po stěně stodoly roztáhl hrozivý černý stín. Smrt sáhla po Valentinovi, který se urputně snažil vytáhnout parang z pochvy.

Rozparovač zavrávoral, do ramene ho zasáhla střela. Mnohem těžší střela, tentokrát z masa a kostí, mu narazila do zad. Patel povalil Zakuklence, použil každičký gram své úctyhodné hmotnosti, aby ho udržel na zemi, dokud Valentin konečně netasil mačetu a nesekl Rozparovače do krku. Čepel vnikla hluboko do masa a kosti, ale nepodařilo se hlavu oddělit. Z rány proudila olejovitá tekutina černá jako tuš, přesto netvor Patela odhodil a vstal. Seržant se nedal, pověsil se mu na paži, ignoroval smrtící zuby, které po něm chňapaly. Valentin se znovu rozmáchl a zasekl parang Rozparovači pod bradu. Hlava odlétla, dopadla na zem vedle mrtvého Selbeyho, až to zadunělo.

„Kristepane, jsou tady, jsou tady!“ volal kdosi.

Několik Zběsilých, v záři světlice mrtvolně sinalých, prolezlo dírou ve stěně, kterou prorazil nyní sťatý Rozparovač. Valentin si přehodil parang do levačky a sáhl po pistoli, jenomže prázdné pouzdro proměnilo jeho pohyb ve směšnou pantomimu; uvědomil si, že zbraň odložil, když bral světlici. Ostatní Vlci však vytáhli pistole a spustili palbu na ječící postavy.

Zvedl se nový sbor výkřiků, mezi rodiny vpadla ječící šílená žena. Valentin chvátal do kouta k nim, ale Zběsilá už byla připíchnutá ke stěně. Jeden venkovan pohotově popadl staré vidle, jakmile začal boj. Zběsilá držela násadu oběma rukama a pokoušela se vytrhnout hroty z břicha, ale to už Valentin přiskočil

a švihl parangem, sekal a sekal a sekal, dokud nepadla na zem bez života, konečně tichá.

Jekot venku ustal. Vlci otevírali sumky, vytahovali náboje z opasků a náramenních pásů. Poslední dvě tři kulky ukončily křečovité plazem postřelených šílenců, kteří byli nebezpeční, dokud žili. Vojáci ze seníku volali v obavách na své druhy dole. Valentin ignoroval povykování, lítostivě hleděl na ženu, kterou kousla propíchnutá Zběsilá. Pak se šel podívat na Patela. Mohutný seržant už stál na nohou, jedna ruka mu bezvládně visela, ve zdravé držel Valentinovu pistoli.

Patel vrátil pistoli poručíkovi. „Ticho tam nahoře! A mějte oči na stopkách!“ zařval vzhůru do prken. Přitáhl si zraněnou paži k tělu a zašklebil se. „Zdá se, že je to zlomená klíční kost,“ vysvětloval. „A možná vykloubené rameno. Vám se nic nestalo, pane?“

„Sakra, Patele, to už přeháníte. Až budete mít příště kocovinu, budete se starat, jestli nebolí hlava mě! Teď si ze všeho nejdřív pověsíte ruku na pásku.“ Valentin kývl na Vlka poblíž, aby seržantovi pomohl. Všiml si, že další voják obvazuje ženě kousnutí od Zběsilé, zatímco se kolem shlukla znepokojená rodina. „Máme tady vdovce, který o tom ještě neví,“ poznamenal tiše. Seržant zachmuřeně přikývl, a Valentin si vzpomněl na Patelovu rodinu. Před pěti roky se nakazila zběsilým šílenstvím.

Poručík obcházel otřesenou jednotku, kontroloval mužstvo, až došel do kouta, kde se krčili uprchlíci. Významně pohlédl na Vlka, který ošetřoval ženu, ten pochopil a přikývl. „Krvácení už ustalo, pane.“

„Pospěšte si, Mosley.“ Ukázal na mrtvolu Zběsilé. „Vezměte si někoho a odneste ji odtud.“

Venku s prskáním zhasínaly fosforové pochodně. Valentin zamířil k žebříku, aby zkontroloval Gonzáleze nahoře…

…když se mu náhle pod nohama pohnul mlat. Upadl na zem, ve víru prachu a sena uviděl mrtvolně bledou paži, jak zvedá těžké padací dveře.

Stodola má sklep.

Rozparovač už měl padací dveře otevřené, když Valentinovi kolem hlavy prolétly střely. Jeho Vlci, ještě vybičovaní bojem, s vražednou přesností pálili střelu za střelou do žlutooké nestvůry.

Černě oděný Zakuklenec sebou prudce škubal pod razantní křížovou palbou z pěti směrů, než padl zpátky do sklepa.

„Granáty!“ zařval Valentin.

Tři vojáci se již seskupili kolem poklopu a stříleli dolů z pistolí. Další dva Vlci pomocí zápalek nebo lamp zažehli bleskovice na bombách a hodili je do čtvercové díry. Valentin zabouchl poklop. Rezavé panty na protest zaskřípaly.

První exploze otevřela padací dveře navždy, vyrazila je ze starých závěsů. Druhá zaduněla, až jim zalehlo v uších, a vyvalil se mrak kouře.

Rozparovač vyskočil z díry, jako by ho z dýmu vyčaroval kouzelník, místo paží dva pahýly pokryté dehtovitou krví, z hlavy jen strašidelnou kostnatou masku. Přestože měl seškvařený obličej, udržel se na nohou a vyrazil, zdálo se, že na ně v úsměvu cení zuby. Zbraně znovu zahřměly, ale netvor prolétl vraty, a když se ho seržant Patel pokusil chytit, odhodil ho jako kuželku, která se nachomýtla do cesty dělové kouli. Za prchajícím Rozparovačem vlála rozervaná čadící kutna, pak zmizel v temnotě.

Děti si tiskly dlaně na uši a plakaly bolestí. Valentin si připadal jako opilý, pokusil se ten pocit setřást, leč marně. Štiplavý vzduch ve stodole se skoro nedal dýchat. Odpotácel se k vratům a zvracel.

* * *

Za hodinu, už ze stodoly odstranili všechna těla, s výjimkou nešťastného Selbeyho, kterého položili na jeho pončo do tmavého sklepa vyprázdněného výbuchem. González se chtěl s Valentinem znovu podělit o svůj nález. Požádal poručíka o soukromý rozhovor na seníku, a tam mu podal špinavý pruh látky.

Valentin unavenýma očima zkoumal žlutý hadr umazaný výkaly.

„Strejda něco větřil, pane. Přikázal mi, abych důkladně prozkoumal prostor, odkud jsme zaslechli psy, až všichni odejdou. Našel jsem tohle v křoví, kde lidi od Red River… ehm, kde si ulevovali, pane,“ upřesňoval González zpola šeptem.

Valentin ve světle lampy přečetl neumělou čmáranici: „S-Z, stodola, dvacet pušek, váš věrný.“

Zrada. Hodně to vysvětluje. Ale kdo je ten „věrný“? dumal Valentin. Připomněl si, jak si několik farmářských nádeníků ještě odskočilo do křoví, když je svolával na pochod ke stodole. V tu chvíli mu to nepřišlo divné, také jemu strach a noc dělaly s vnitřnostmi divy.

Zavolal nahoru tři Vlky a vysvětlil jim, co mají udělat, až vyjde slunce.

* * *

Mallow a záložní četa přiklusali ke stodole těsně před úsvitem. Valentin potlačil nutkání obejmout zadýchanou Luggerovou, která vypadala stejně unaveně, jak se Valentin cítil.

Nadporučík odpověděl na Valentinovo hlášení tichým hvízdnutím. „Tak jeden byl ve sklepě, jo? Tos měl pech, bažante. Ale mohlo být i hůř. Štěstí, že Karan, který s nimi manipuloval, není dost dobrý, aby vodil víc než jednoho najednou.“ Mallow potřásl Valentinovi rukou, pak nabídl mladému poručíkovi samohonku ze stříbrné placatky na blahopřejný přípitek.

Valentin se vděčně napil, přestože si připomněl matčino varování, jak dopadnou muži, kteří pijí před polednem. No, slunce vlastně ještě nevyšlo, takže se to nedalo považovat za ráno.

„Karanovi někdo pomohl, pane. Kdosi posílá Zakuklencům milostná psaníčka. Věděli, že míříme k této stodole, tak sem nahnali Zběsilé a byli na nás připraveni.“

„A kruci,“ povzdechl si Mallow. „Nějaký vidlák si usmyslel, že dostane mosazný prsten, co?“

„Už to tak vypadá.“

„Jaké uvítání ve Svobodném teritoriu. Jeden z nich se zhoupne na stromě. Ne, raději ať to vyřeší v pevnosti.“

„Ztratil jsem Vlka, pane. Ostatní čekají rychlý trest.“ Valentin doufal, že se viníkovi později dostane řádného přelíčení, ale sotva uviděl, jak se jeho muži zatvářili, když jim vysvětloval, proč mají zemědělce prohledat, začal o tom pochybovat.

Mallow se zamračil. „Uposlechnou rozkaz, Valentine, nebo sami poznají rychlý trest. Řekni jim to, když budeš muset.“

„Ano, pane.“

Mallow vstoupil do stodoly. Obloha na východě růžověla, končila nejdelší noc Valentinova mladého života. Kývl na čekající Vlky, aby probudili běžence a prohledali jim kapsy a rance.

Sotva se do toho pustili, provinilec se odhalil sám. K otevřeným jižním vratům vyrazil šestnáctiletý chlapec, právě ten, jehož matku v noci pokousala Zběsilá. Dva Mallowovi Vlci mu skočili do cesty a zadrželi ho. Valentin u hocha našel kousek kreslicího uhlu zamotaného v dalších cárech látky a malý kompas.

„Kluku, co tě to vůbec napadlo," povzdechl si jeden Vlk. Pár dalších zaklelo.

Chlapec se zhroutil, střídavě vyhrožoval, nadával a vzlykal. Jeho otec, popelavý v obličeji, držel v náručí pološílenou manželku. Už se začala třást slabostí v prvním stadiu choroby, která si za dva tři dny vyžádá její život, protože ji budou muset zastřelit jako vzteklého psa. Mallow a Patel ignorovali nešťastné rodiče a vyslýchali chlapce starodávným způsobem „hodný polda – zlý polda".

„Kdo tě k tomu přemluvil, kluku?" vybafl na něj Mallow. Sklonil se, aby viděl chlapci do sklopených očí. „Co ti slíbili? Kdybych já byl tímhle chlapem, zlomil bych ti zdravou rukou vaz. Když nebudeš mluvit, nemůžu ti pomoct. Něco ti navrhnu. Napíšeš další vzkaz, přesně to, co ti řekneme, a ujdeš oprátce. Víc ti slíbit nemůžu, ale viset nebudeš."

Chlapcův strach vybuchl záchvatem vzteku. „Vůbec to nechápete, že jo? Oni tady vládnou, ne vy! Oni dělají zákony! Oni řídí tohle představení! Až vás budou mít dost, vysají vás a zbytky hodí Obrněným. Kdo nechce umřít, musí plnit jejich příkazy."

Unavený Valentin toho měl plné zuby, vyšel před stodolu, aby se podíval na východ slunce. Zatímco žlutooranžová koule propalovala ranní mlhu, uvažoval, jaký strašlivý osud určil, aby se narodil do tak mizerných časů.

Dvě

Severní Minnesota, třicátý devátý rok Karského zřízení: Vyrůstal na venkově mezi jezery v severní Minnesotě. David Stuart Valentin se narodil v pevném zděném domě u jezera Carver za jedné nekonečné zimy. Roztroušené osady v té oblasti přetrvaly nikoli kvůli odboji, ale díky nedostupnosti. Karané nemají rádi chladné počasí, proto pravidelné šťáry a patroly přenechávají renegátům. Místo rybářů a rekreantů, kteří kdysi navštěvovali jezera od května do září, teď v létě přicházejí mnohem hrozivější Rozparovači.

Několik prvních roků po invazi přežívali uprchlíci mezi početnými jezery a v lesích, které vešly ve známost jako Boundary Waters. V dřívějších centrech nákazy vyhladili osadníci zbylé Zběsilé, pak se však odmítli připojit k partyzánským skupinám, protože většinou už jinde zakusili represe Rozparovačů. Nechtěli nic víc, než aby je všichni nechali na pokoji. Lidem v Boundary Waters vládne pouze počasí. Každý podzim nastává frenetické období uskladňování potravin, a když napadne sníh, rodiny, které tam míní přečkat zimu, rybaří kvůli přežití, nikoli ze sportu. Na léto odcházejí do hlubokých lesů, daleko od silnic, a do svých domů se nevracejí, dokud zima nezažene Rozparovače na jih.

Rodina mladého Davida se odlišovala od společenství, které v této končině nalezlo útočiště. Měl bohatou sbírku skandinávských, indiánských, a dokonce i asijských předků. Kořeny jeho rodu sahaly od Quebecku do San Francisca. Jeho krásná a sportovně založená matka pocházela z Manitoby z kmene Siouxů, táta dřív býval pilot válečného námořnictva.

Díky tátovým historkám byl pro Davida svět mnohem větší než pro většinu dětí jeho věku. Představoval si, že létá přes Tichý oceán, jako jiní chlapci sní o tom, že budou piráty nebo na voru sjedou Mississippi.

Jeho dětství náhle skončilo v jedenácti letech jednoho chladného zářijového dne, kdy se objevily první podzimní mrazíky. Rodina se teprve nedávno vrátila z letního úkrytu, v okolí se však pořád zdržovaly dvě tři patroly renegátů. Podle stop pneumatik, které David později našel, zastavily u domu dva nákladňáky – nejspíš ty pomalé, které jezdily na alkohol, neboť venkovské patroly jim dávaly přednost. Alkohol patrně natankovala i posádka. Patrola vyplenila špižírnu, pak se rozhodla, že zbytek odpoledne stráví znásilňováním Davidovy matky. Tátu přilákal hluk vozidel, vrátil se od jezera a zahynul v přívalu střel. David uslyšel výstřely, když sklízel zplanělou kukuřici. Spěchal domů, poháněn narůstajícím strachem, že výstřely přicházejí z jejich domova.

Prošel příliš tichým domem. Zápach připálených rajčat, které matka dala dusit, se vznášel ve všech čtyřech místnostech. David nejprve našel matku, tělo zneuctěné, hrdlo podříznuté. Jenom tak ze zlosti nebo ze zvyku zabili nezvaní hosté také jeho mladšího bratra, který se teprve naučil napsat své jméno, a rovněž sestřičku, která byla ještě nemluvně. David neplakal – jedenáctiletí chlapi nepláčou, říkal vždycky táta. Obešel dům a našel ho mrtvého na zadním dvorku. Na rameni bývalého pilota seděla vrána, zobala mozek z díry v týle lebky, kterou by proletěl baseballový míček.

Vydal se k pastorovi. Přišlo mu strašně těžké klást jednu nohu před druhou, z nějakého důvodu se mu prostě chtělo lehnout si a spát. Pak se před ním objevila známá cestička. Pastorův dům sloužil místním jako škola, kostel i veřejná knihovna. David se vynořil z mrazivé noci a pověděl duchovnímu, co slyšel a viděl, pak se nabídl, že s ním půjde celou tu cestu zpátky. Posmutnělý kněz uložil hocha do postele v suterénu domu. Ten se stal Davidovým domovem na zbytek jeho dospívání.

Společný hrob přijal čtyři oběti starých hříchů puštěných ze řetězu Novým zřízením. David hodil jako první hroudu hlíny na rubáše, které zakryly násilnou smrt. Když se sousedé po pohřbu rozešli, odcházel s pastorem, který mu konejšivě položil ruku na rameno. David se podíval na kněze a odhodlal se k otázce, která ho trápila.

„Otče Maxi, snědl někdo jejich duše?“

* * *

Každý den se museli ve škole naučit verš z bible, přísloví nebo citát. Často víc psali a míň se učili nazpaměť. Někdy citáty souvisely s denním učivem, jindy ne. Citáty, předepsané pro poslední deštivé dny školy, měly zvláštní význam pro starší žáky, kteří zůstávali ještě týden po ukončení školního roku, než na léto uniknou z vlhké třídy. Tyto zvláštní hodiny se daly nazvat „základní poučení o smrti“. Pastor doufal, že napraví nesprávné informace zrozené z fám a legend a zaplní díry ve znalostech o tom, co se stalo po invazi, po níž ztratil *homo sapiens* pozici na vrcholu potravní pyramidy. Pro mladší žáky to bylo příliš drastické téma, a někteří rodiče se postavili proti, tak nebylo divu, že závěrečný školní týden míval slabou docházku.

Pastor znovu ukázal ukazovátkem na citát na tabuli a zahájil odpolední debatu. Otec Maximillián Argent taky jako ukazovátko vypadal, měl velice dlouhé a hubené paže, ramena však dosud statná. Bylo mu třiašedesát a žil velice daleko od Portorika, kde se narodil, ale na jeho vlasech se teprve začínalo projevovat zbarvení pepř a sůl, obvyklé v jeho věku. Byl pilířem, o který se opírala celá komunita, a když promluvil na shromáždění, naslouchali obyvatelé jeho silnému melodickému hlasu a pečlivě artikulovaným slovům stejně pozorně jako jeho žáci.

Toho dne bylo na tabuli ve třídě napsáno křídou dvanáct slov. Úhledným rukopisem otce Maxe, přesně, jako by je narýsoval, stála na tabuli slova OČ DÁL DO MINULOSTI DOHLÉDNEŠ, O TO VZDÁLENĚJŠÍ BUDOUCNOST UVIDÍŠ – WINSTON CHURCHILL. Jindy by Valentina učivo zaujalo, protože měl dějepis rád, ale oči mu neustále těkaly k oknu, za nímž pršelo. Nevypadalo to, že by mělo přestat. Dokonce použil děravou střechu jako záminku, aby si mohl přesunout lavici doleva k oknu, a otlučené bílé umyvadlo na jeho obvyklém místě už bylo plné dešťovky nakapané ze stropu. Šplouchání kapek znělo jako tečky za pastorovými větami. Valentin hleděl na oblohu, jestli se nezačíná projasňovat. Dnes byl poslední den sportovních her, to znamenalo přespolní běh. Jestli obecní rada zruší hry kvůli počasí, skončí na místě, kterého do této chvíle dosáhl – bude třetí.

Mládež se sešla z celé oblasti Boundary Waters jako každého jara, aby soutěžila ve svých věkových kategoriích na všeobecných oslavách, protože skončila zima a začínal odchod do úkrytů. Tento rok měl Valentin šanci vyhrát první cenu. Za druhé a třetí místo

nemohl čekat víc než srdečný stisk ruky a pohled zblízka na hlavní cenu pro vítěze. Trofej pro chlapce ve věku šestnáct až osmnáct let byla opravdová broková kozlice, nikoli lovecká mušketa, a padesát patron s ptačími broky. Dobrá puška znamenala hojnou loveckou, sezonu. Pastor a David potřebovali všechno, co by jim pomohlo naplnit talíře. Pastor učil víceméně zadarmo a Valentin si štípáním nekonečných sáhů dříví na otop pro sousedy zrovna moc nevydělal. Kdyby vyhrál, mohli by s otcem Maxem obědvat husy, kachny a bažanty, dokud nenapadne sníh.

„Pane Valentine," přerušil otec Max Davidovy duševní hody, „připojte se laskavě k třídě. Mluvíme o velmi důležitém tématu…, o vašem osudu."

„Divné," zašeptal Doyle od stolku za ním. „Nevzpomínám si, že by říkal něco o tom, proč je tvým osudem být takový hlupák."

Žbluňk, dodalo umyvadlo po pravici.

Otec Max zapraskal klouby na mozolnaté ruce; Doyleovy nejapné vtipy byly ve třídě stejně běžné jako kapání vody za deště. Pastor se očividně rozhodl, že bude obojí ignorovat, a dál upíral pohled na Davida.

„Omlouvám se, otče," řekl Valentin s takovou mírou zkroušenosti, jakou dokázal sedmnáctiletý chlapec projevit.

„Můžete se omluvit třídě tím, že shrnete vše, co víte o praentitách."

Zezadu se ozvalo další zašeptání: „To bude hodně krátké."

Pastor přesunul pohled: „Děkuji vám, že jste se dobrovolně rozhodl věnovat dvě hodiny svého volna opravě školy, pane Doyle. Naše střecha i já jsme vám vděčni. Vaše odpověď, pane Valentine?"

Žbluňk.

Valentin slyšel, jak se Doyle na židli teatrálně zhroutil. „Jsou starší než dinosauři, otče. Udělali Brány, takové průchody, které propojují různé planety. Říká se jim Strom mezi světy. Tak se k nám Karani dostali, že?"

Otec Max zvedl ruku dlaní dopředu. Na pravačce mu chyběl palec, zbývající prsty měl znetvořené. Valentinovi vždycky připomínaly kořeny, které se nedovedly rozhodnout, kterým směrem porostou. „Velký kus jste přeskočil, pane Valentine. Zhruba nějakých šedesát pět milionů let."

Pastor usedl na katedru, hleděl na osm starších žáků. Ve třídě jich mělo být zhruba čtyřicet, kdyby se dostavili všichni mladiství, kteří měli školu v dosahu pěší chůze. Ale v rozvráceném Boundary Waters záviselo vzdělání, stejně jako přežití, na vlastní iniciativě.

Valentin se uvelebil, aby se mu dobře poslouchalo, jako obvykle, když pastor tímto způsobem usedl na stůl. Zbytek třídy neměl ono ne vždy záviděníhodné potěšení bydlet s pastorem, a tak neměl ani ponětí, že pastor napodobuje svou učitelku, přísnou jeptišku ze San José, která probudila touhu po vědění v mladíkovi, jehož do té doby ze všeho nejvíc bavilo kouřit marihuanu, čemuž Valentin stále ještě nedokázal uvěřit. Myšlenky se mu však tvrdohlavě toulaly k závodu.

„Víme velmi málo o bytostech, kterým říkáme praentity, snad jen to, že jsou starší než veškerý život na Zemi," začal pastor. „Včera jsem vám vyprávěl o Dveřích. Ne, pane Doyle, skutečně nemám na mysli Doors, rockovou skupinu ze starého světa. Vím, všichni se domnívají, že Dveře jsou strašlivé prokletí, příčina našich problémů. Svět by byl docela jiný, než jak ho znáte, kdyby nebyly nikdy otevřeny. Ale kdysi dávno byly úžasný vynález, propojovaly v Mléčné dráze jednu planetu s druhou stejně snadno, jako můžete tamtěmi dveřmi vstoupit do knihovny. Stavitelům Stromu mezi světy říkáme praentity, protože vlastně ani nevíme, zda měli těla – přinejmenším taková, jako mám já nebo vy. Pravděpodobně nepotřebovali naše malé chemické továrny, aby se udrželi naživu. Ale jestli měli těla, musela být obrovská. Říká se, že některé Dveře jsou velké jako stodola.

Víme, že existovali, protože po sobě zanechali Strom mezi světy a kameny vševědy. Jsou něco jako kniha, kterou lze přečíst tím, že na ni položíte ruku. Nefungují však pokaždé správně na naše lidské mozky, někteří údajně zešílí, jakmile se kamene vševědu dotknou, což mi připadá docela věrohodné. Ale když se ho dotkne osoba s vhodně naladěným mozkem, čeká ji zážitek, jaký bychom mohli nazvat zjevením. Je to něco podobného jako přesun dat, o kterém jsem vám vyprávěl, když jsme mluvili o počítačích ve starém světě."

Pastor sklopil pohled a zavrtěl hlavou. Valentin věděl, že jeho vztah k minulosti osciluje od lásky k nenávisti. Když byl trochu nachmelený, vztekal se někdy kvůli nespravedlnostem starého světa, který byl schopen nakrmit a obléct všechny své děti, ale

rozhodl se, že to neudělá. Takové úvahy pak obvykle vedly k slzám, jak mu chybí cosi, čemu se říkalo McDonaldovy hranolky a co se zalévalo čokoládovým koktejlem, nebo předražená trička s nápisy.

„Praentity přetrvávaly pomocí absorbování energie, velice specifické energie produkované živými organismy. Rostliny ji vytvářejí jen na hodně nízké úrovni. Všechna zvířata včetně nás ji mají na mnohem vyšším stupni. Této energii z nedostatku lepšího termínu říkáme ‚vitální aura', její kvalita je podmíněna dvěma činiteli: velikostí a inteligencí daného organismu. Důležitější je to druhé. Kráva, navzdory rozměrům, vyzařuje slabší vitální auru než opice. Opice je v nejednom ohledu ‚chytřejší', jak jistě chápete."

Jedna žákyně zvedla ruku, pastor zmlkl. „Už jste o tom dřív mluvil, ale nikdy jsem nepochopila, jestli aura je duše, nebo ne. Jak to teda je?" Elaine Cowellové bylo teprve třináct, ale byla tak chytrá, že zůstávala na hodiny í se staršími dětmi.

Pastor se na ni usmál. „Dobrá otázka, slečno Cowellová. Rád bych znal jasnou odpověď. Můj vnitřní hlas mí napovídá, že vitální aura není duše. Domnívám se, že duše je cosi jen mezi člověkem a Bohem, a do toho nemůže nikdo třetí zasahovat. Někteří lidé sice tvrdí, že je to duše, čím se oni živí, ale neumíme se o tom přesvědčit. Považuji vitální auru pouze za zvláštní druh energie, kterou vyzařujete, stejně jako vydáváte teplo a bioelektřinu."

Elaine soustředila pohled na neviditelný bod čtyřicet centimetrů před svým nosem. Valentin ji chápal. Byla také sirotek, Rozparovači dostali její rodiče před pěti roky ve Wisconsinu. Teď bydlela u tety, která si obtížně vydělávala na živobytí tkaním přikrývek a opravami svrchníků. Ostatní seděli potichu. Kdykoli pastor probíral se staršími žáky „základní poučení o smrti", jejich obvyklá neposednost zmizela.

„Tak proč tady praentity už dneska nejsou? Myslel jsem, že právě kvůli té energii jsou Karani nesmrtelní," zeptal se jiný žák.

„Stvořitel se očividně rozhodl, že žádný druh nemůže žít věčně, bez ohledu na to, jak vyspělou má vědu. Domníváme se, že když začali vymírat, vyvolalo to strašlivou paniku. Zajímalo by mě, zda se bytosti, které jsou bezmála nesmrtelné, bojí smrti hodně, nebo málo? Potřebovali víc a víc vitální aury, aby se udrželi naživu, proto během posledních let své existence vyhladili celé planety, snažili se zabránit tomu, co bylo nevyhnutelné. U nás

pravděpodobně vyhubili dinosaury; obě události se podle všeho odehrály ve stejnou dobu. Nakonec se začali požírat navzájem, ale k ničemu to nebylo. Přesto vymřeli. Když nezbyl nikdo, kdo by udržoval Dveře, začaly se během následujících tisíců a tisíců let uzavírat. Ale zlomky vědění a samotný Strom mezi světy přetrvaly, a později je objevila nová inteligence.“

Venku zahřmělo a šumění deště zesílilo.

„Takže teď říkáme praentitám Karani?“ zeptala se jedna dívka.

„Ne. Karané pocházejí z druhu, který se jmenuje Osévači. Objevili zbytky civilizace praentit. Podařilo se jim poskládat dohromady něco z jejich historie a techniky a všechno, čemu porozuměli, začali používat. Chovali se jako barbaři po vpádu do Říma. Název *Osévači* pochází z jejich jazyka, označuje ty z jejich druhu, kteří navštěvovali jiné planety a osidlovali je. Stejně jako si člověk, když se stěhuje, bere s sebou hospodářská zvířata, zrní a semena plodin, a dobrovolně se přizpůsobí, najde-li něco lepšího, tak se chovali rovněž Osévači během kolonizace pomocí Stromu mezi světy. Osévači žijí velmi dlouho… mnoho tisíc let. Někteří lidé předpokládají, že byli stvořeni praentitami, třeba Staviteli, ale zdá se nepravděpodobné, že by bytosti s tak silnou vitální aurou přečkaly zánik praentit.

Osévači znovu otevřeli Dveře na naši Zemi asi v době, kdy jsme my objevili, že jídlo chutná líp, když se nejprve uvaří. Naši předkové je uctívali. Většina Osévačů se spokojila s tím, že učila, ale nemnozí podle všeho chtěli víc. Osévač se nám může zjevit jako muž nebo žena, jako slon či želva, pokud bude chtít, takže našim prapředkům museli připadat jako bohové. Mohou přijmout novou podobu právě tak snadno, jako si převlékáme šaty. Možná metali blesky, aby to bylo zajímavější. Myslím, že inspirovali mnoho našich nejstarších mýtů a legend.

V jistém smyslu nás adoptovali. Jak jsme se postupně vyvíjeli, několik z nás vzali na jiné planety. Bylo mi řečeno, že na jiných planetách žijí lidé dokonce i nyní. Pokud je to pravda, modlím se, aby jejich osud byl lepší než náš. Osévači dovedou udělat s DNA, cokoli si zamanou. Přetvoří existující tvory, jak se jim to hodí, nebo upraví celý druh, jak potřebují. Víme, že s oblibou vytvářeli krásné ptáky a ryby, aby si okrášlili obydlí, mnoho z nich na Zemi dosud žije.“

Pastor se na žáky usmál. „Viděli jste někdy fotografii papouška? Myslím, že s ním si taky museli trochu pohrát.“ Zamyšleně se odmlčel.

Valentin viděl obrázky papoušků. Právě nyní však jediný pták, kterého si dokázal vybavit, byl bažant, křehoučký mladý bažant, jak mává křídly a vzlétá. Viděl ho na mušce nové pušky, kterou vyhraje. Slyšel, že u Kolčaků měli ohaři další vrh, možná by ještě mohl dostat štěně.

Pastor už chtěl pokračovat, ale Doyle zvedl ruku, tentokrát výjimečně vážný. „Pane, proč nám to teď všechno říkáte? Vždyť jsme se o upírech a všem ostatním dozvěděli už jako děcka. Jasně, možná všechna ta proč a jak nebyla úplně přesná, ale co se změní, když se dozvíme, jak to začalo? Pořád budeme muset každé léto utíkat – a každý podzim se několik rodin nevrátí.“

Pastor posmutněl. Valentinovi připadalo, že najednou zestárl o deset let.

„Nic se nezmění, nezmění se vůbec nic. Každičký den si přeji, aby se na tom dalo něco změnit. Pane Doyle, třído, jste mladí, žijete s tím celý život, a tak to pro vás není takové břímě. Ale já pamatuji jiný svět. Lidé si tehdy hodně stěžovali, ale ze zpětného pohledu to byl skoro ráj. Proč o tom nyní mluvím? Podívejte se na citát na tabuli. Churchill měl pravdu. Když se ohlédneme, často můžeme spatřit, jaká bude budoucnost. Říkám vám to, protože nic netrvá věčně, dokonce ani ti, kteří udělají cokoli, aby byli nesmrtelní. Nejsou. Karané nakonec vymřou stejně jako praentity. Kdysi jeden starý král hledal moudrost, kterou by dal vytesat do pomníku, takovou, která bude vždycky pravdivá. Nejmoudřejší člověk té doby mu poradil, aby nechal vytesat slova: ‚Také toto pomine.‘ Otázka však zní, kdo pomine dřív – my, nebo oni?

Já ani vy se toho nedožijeme, ale jednoho dne budou Karané pryč a Země bude zase svobodná. Kdyby nic jiného, chci, abyste ode mě převzali tohle vědění a nesli je s sebou dál, kamkoli půjdete.“

* * *

Déšť odešel krátce po Davidových spolužácích. Valentin spěšně vylil mísy, umyvadla a kbelíky po okraj plné dešťové vody z

děravé střechy, pak zamířil do kuchyně. Otec Max seděl u omšelého stolu, hleděl na dno prázdné skleničky. Potom zase vytáhl zátku z demižonu.

„Kdykoli o tom vyprávím, musím se pak napít, Davide. Jenomže jedna sklenička si pokaždé vyžádá další, aby jí dělala společnost, a to bych neměl dělat. Alespoň ne moc často.“ Vrátil demižon na polici.

„Ta břečka je jed, otče. Nepoužil bych ji ani na trávení krys, bylo by to moc kruté.“

Starý pán se zahleděl na Davida, který si naléval zbytek mléka z ranního dojení. „Není snad dnes závod?“

Valentin, oblečený ve vybledlých cajkových kraťasech a kožené kazajce, zhltl krajíc chleba a zapil ho mlékem. „Jo. Někdy kolem čtvrté. Jsem rád, že přestalo pršet. Vlastně bych už měl jít, jestli si chci před závodem projít trať.“

„Běháš tu trasu od dubna. Připadá mi, že už bys ji mohl dobře znát.“

„Po dešti bude povrch jiný. Svah velkého kopce bude samé bláto.“

Otec Max moudře přikývl. „Davide, už jsem ti někdy říkal, že by na tebe byli rodiče hrdí?“

Valentin si zavazoval vysoké mokasíny, na okamžik se zarazil. „Říkal. Hlavně když si dáte skleničku. To jste vždycky naměkko.“

„Máš v sobě to nejlepší z obou. Po tátovi jsi zdědil rychlé myšlení a rozhodnost, po matce hodně z jejího vzhledu, humoru a srdečnosti, aby změkčily tu tvrdost, co máš po něm. Přál bych si, aby tě mohl – mohli dnes vidět. Kdysi se poslednímu školnímu dni říkalo *absolutorium*, věděl jsi to?“

„Jo. Viděl jsem to na fotkách. Legrační čepička a kus papíru, na kterém stojí, že všechno víte. Určitě to bylo bezva, ale já chci tu pušku.“ Vykročil ke dveřím. „Budete v obecním stanu?“

„Jistě. Požehnám pokrmům a budu se dívat, jak přebíráš první cenu. Hodně štěstí, Davide.“

Otevřel vyspravené, rozvrzané síťové dveře a uviděl, jak pěšinou od Cesty přicházejí dva zarostlí muži. Neznal je. Vypadali, jako by každou minutu dospělosti strávili pod širým nebem. Od hlavy k patě byli v jelenici, až na ošoupané plstěné širáky na hlavách. Měli pušky v kožených obalech, ale nepouštěli hrůzu jako vojáci z patrol. Na rozdíl od vojáků, které Karané pověřili

udržováním pořádku v Boundary Waters, se tito muži pohybovali s obezřelou, decentní noblesou. Cosi v jejich očích připomínalo šelmy.

„Otče Maxi!“ zavolal Valentin do domu, aniž by od mužů odtrhl pohled. „Jdou sem cizinci.“

Muži se zastavili, usmáli se, odhalili zuby zbarvené tabákem. Vyšší z nich prohlásil: „Pušek se nelekej, chlapče. Známe se s tvými lidmi.“

Otec Max se vynořil z domu, vyšel na rozbahněný dvorek s otevřenou náručí. „Paul Samuels!“ zvolal a dlouhýma rukama objal vysokého muže. „Touhle cestou jsi nešel už celá léta! Koho to máš s sebou?“

„Jmenuju se Jess Finner, pane. Hodně jsem o vás slyšel, pane.“

Pastor se usmál. „To může být jak dobré, tak zlé, pane Finnere. Pánové, seznamte se s mým chráněncem Davidem. Je to syn Lee Valentina a Helen Saint Croixové.“

„Znal jsem tvého otce, Davide,“ řekl Samuels. Trochu se zamračil a Valentin zahlédl, jak se mu v hnědých očích vynořily vzpomínky. „Strašné, co se tenkrát stalo ve vašem domě. Viděl jsem tě po pohřbu. Trvalo nám to čtyři měsíce, ale dostali jsme ty chlapy, co…“

„Nevytahujme staré záležitosti,“ přerušil ho pastor.

Valentin zachytil pohled, který si muži vyměnili, a náhle ztratil zájem o celý závod i pušku.

Pastor ho poplácal po rameni. „Promluvíme si později, Davide, slibuji. Teď upaluj. Ale omluv mě radním v obecním stanu a co nejdřív se vrať. Zlomíme pečeť na jedné z lahvinek pod hranicí dříví, mohl bych potřebovat, abys mě uložil do postele.“

„To se mi nezdá pravděpodobné,“ zachechtal se Samuels.

Pastor obdařil hocha svým pohledem „myslím to vážně“, a David Valentin se rozběhl po pěšině. Pořád měl čas projít si tříkilometrovou dráhu, jestli si pospíší. Tři muži se za ním chvíli dívali, pak se otočili a vešli do domu.

* * *

Na shromaždišti ho uvítala vůně jídla. Obecní stan byl hotová obluda na šesti kůlech, odehrávaly se v něm svatby, křty, dražby a

srazy začátkem každého léta, skrýval se na malé mýtině obklopené jezery a horami, celé kilometry od nejbližší silnice, tudíž z dohledu motorizovaných patrol. Při slavnosti Odchodu do úkrytu probíhala sportovní klání a soutěže pro děti a mládež. Slavnostní atmosféry obvykle využily také jedna či dvě svatby. Dospělí soutěžili v různých dovednostech, v řízení spřežení, ve střelbě a lukostřelbě; večer opékali na rožni maso a hodovali, rodiny přinášely nejlepší pokrmy, aby se o ně podělily s ostatními. V kraji panovaly strašlivě studené zimy a léto trávili v úkrytech, proto měli jen málo příležitostí k velkým shromážděním. Až slavnost skončí, lidé se rozběhnou po lesích, kde přečkají letní vedra, v naději, že Rozparovači budou v honbě za kořistí pročesávat jinou část Boundary Waters.

Valentinovi připadal přespolní běh spíš jako povinnost, když se vmísil do davu. Koně, povozy a kramářské boudy ho obvykle okouzlovaly, ale teď k vlastnímu údivu nemyslel na nic jiného než na příchod dvou cizinců. Přebírat pušku před tleskajícím davem mu připadalo bezvýznamné ve srovnání s tím, že by si místo toho mohl povídat s muži, kteří znali jeho tátu.

Rozhodl se však, že přesto poběží. Dráha zahýbala jako koňská podkova kolem Březového jezera. Uprostřed května bývaly břehy bahnité, skoro bažinaté, ale po silném dešti se jezero rozlilo, sahalo bezmála k obecnímu stanu.

Valentin se pozdravil s Doylem a dalšími spolužáky. Známých měl hodně, ale blízké přátele žádné. Bydlel u pastora, a tak patřilo k jeho povinnostem starat se o faru i školu, což mu bránilo v navazování bližších vztahů; jako by nestačilo, že záliba v knížkách mu přirozeně nedopřávala čas scházet se s rozjívenými vrstevníky.

Vydal se do lesa po tříkilometrové trati. Chtěl být chvíli sám, aby mohl přemýšlet. Odhadl to správně, jílovitá půda na vysokém kopci západně od Březového jezera byla kluzká. Zastavil se na svahu a zahleděl se přes zvlněnou hladinu jezera k obecnímu stanu. Z tajuplné zahrádky v mozku, kde rostly jeho nejlepší nápady, vypučela myšlenka.

* * *

Závodilo patnáct chlapců, ačkoli jen hrstka měla dost bodů z ostatních disciplín sportovních her, aby měla naději získat hlavní cenu. Oblečení byli všelijak, od kombinéz po kožené bederní pásy, všichni opálení a hubení, střapaté vlasy a pevné svaly.

„Připravit," přikázal radní Gafíley nesourodé skupince závodníků, „pozor, start!"

Několik chlapců se po stu metrech málem zastavilo, když Valentin odbočil doprava z dráhy a zamířil k Březovému jezeru. Utíkal po dlouhém výběžku pevné půdy a vběhl do vody.

Plaval silnými, mocnými tempy, hleděl na vysoký dub na protějším břehu. Jezero mělo asi sto padesát metrů našíř, usoudil, že se dostane zpátky na dráhu přibližně v době, kdy ostatním chlapcům budou teprve podjíždět nohy na bahnitém kopci.

A měl pravdu, vyskočil z jezera a vyrazil na trať daleko před vedoucím závodníkem, Bobbym Roycem, který právě vybíhal z lesa. Když David protrhl cílovou pásku zabahněnou hrudí, ozývalo se jak provolávání slávy, tak pískání. Pískání pocházelo většinou od rodin závodníků. Zamračený radní z něho stáhl pásku, jako kdyby ten kus roztřepené šňůrky znesvětil.

Ostatní chlapci doběhli do cíle o dvě minuty později a začala hádka. Několik lidí trvalo na tom, že nejdůležitější na celém závodě bylo dostat se z bodu A do bodu B co nejrychleji, a přesná trasa, ať po souši, či ve vodě, není důležitá. Většina však argumentovala, že účelem závodu byl přespolní běh na tři kilometry, nikoli plavání, což je úplně jiná disciplína. Obě strany se přely čím dál hlasitěji, jako by se domnívaly, že spor vyhraje ten, kdo nadělá nejvíc hluku. Dvěma starcům připadal celý mumraj legrační, strčili Davidovi do ruky láhev piva, plácali ho po zádech a prohlásili ho za nejlepšího sportovce, jestliže se mu podařilo radního Gaffleyho naštvat tak, až vypadal jako načepýřený kohout.

Narychlo svolaná porada trojice radních nakonec Valentina diskvalifikovala z přespolního běhu, ale udělila mu zvláštní cenu za „iniciativu a originalitu". Valentin ještě přihlížel, jak Bobby Royce přebírá pušku a náboje, pak odešel ze stanu. Z vůně opékaného masa dostal hlad. Popadl plechový tác a hojně si naložil z připravené hostiny. Domácí pivo mu moc nechutnalo. *Bývalo ve starém světě pivo taky tak špatné?* napadlo ho. Ale jaksi se hodilo k masu, které vonělo kouřem. Našel si suchý plácek pod stromem a pustil se do jídla.

Jeden stařík z dvojice, která ho plácala po zádech, k němu přistoupil s nalakovanou dřevěnou skříňkou, mezí prsty zkušeně nesl dvě pivní láhve. „Tady jsi, kluku. Můžu si k tobě na chvilku sednout?“

Valentin se usmál, pokrčil rameny. Stařík k němu poskládal bezmála sedmdesátileté kosti a rozvrzané klouby a opřel se o kmen.

„Já už nemám skoro žádný apetit, kluku. V tvém věku bych snědl vola. Ale pivo mi pořád chutná.“ Stařík si pořádně přihnul z otevřené láhve, druhou podal Valentinovi.

„Poslyš, synku, nic si z toho nedělej. Gaffley a ostatní jsou v zásadě dobří chlapi, jenom nemají rádi překvapení. Už jsme zažili tolik překvapení, že po dalších netoužíme.“

Valentin přikyvoval, cpal se masem a zapíjel je pivem.

„Já jsem Quincy, bývali jsme sousedi. Tos byl ještě špunt. Chodila k nám tvoje máma, zvlášť když už byla Dawn hodně nemocná.“

Valentinova dobrá paměť mu opět posloužila, přispěchala mu na pomoc. „Vzpomínám si na vás, pane Quincy. Měl jste jízdní kolo. Nechával jste mě na něm jezdit.“

„Jo, a šlo ti to dobře, když uvážíme, že nemělo pneumatiky. Dal jsem ho pryč se vším ostatním, když žena umřela. Odstěhoval jsem se k zeťovi. Ale tvoji matku si dobře pamatuju, sedávala u ní. Povídala si s ní. Vyprávěla jí vtipy. Přiměla ji jíst. Víš, nejspíš jsem jí za to nikdy nepoděkoval, ani toho dne, kdy jsme Dawn uložili do země…“

Stařík se pořádně napil piva.

„Ale to už je pryč jako voda pod mostem, jak jsme kdysi říkali. Viděls někdy opravdový most, kluku? Jasně že viděl, ten na staré dálnici 2 pořád stojí, ne? Ale to je jedno, vlastně jsem ti chtěl něco dát. Když jsem viděl ty tvoje mokré, lesklé vlasy, vzpomněl jsem si na tvoji mámu, a když ti nedali ti staří moulové první cenu, jak sis zasloužil, napadlo mě, že ti ji dám sám.“

Chvíli zápolil s nazelenalým zámkem na skříňce, pak zvedl víko. Ve vytvarovaném modrém sametu ležela lesklá pistole.

Valentin zalapal po dechu. „Páni! Děláte si legraci? Za tuhle pistoli byste dostal cokoli z kramářských povozů.“

Stařík zavrtěl hlavou. „Je moje. Tvůj táta míval nejspíš podobnou. Je to automatická pistole, armádní zbraň starých

Spojených států. Udržoval jsem ji čistou a naolejovanou. Nemám sice náboje, jenže je to devítka, ty není tak těžké sehnat. Chtěl jsem ji dát zeťovi, ale je to blbec. Jenom by ji vyměnil za chlast. Tak jsem ji přinesl, myslel jsem, že ji vyměním za knížky. A najednou se mi zachtělo dát ji tobě, u tebe bude nejspíš nejlíp využitá. Při lovu není moc užitečná, ale na dlouhých cestách ti poskytne útěchu."

„Jak to myslíte, pane Quincy?"

„Podívej, synku, ehm, jmenuješ se David, že jo? Jsem starý a nijak zvlášť chytrý. Ale dožil jsem se stáří díky tomu, že dokážu odhadnout lidi. Ty v sobě cosi máš. Hlad, který nemá nic společného s jídlem. Tvůj táta byl taky takový. Víš, že sloužil u organizace, které se říkalo vojenské námořnictvo, dostal se do celého světa, a právě to mu vyhovovalo. Potom, když jsme spadli do tohohle svinstva, dělal jiné věci. Bojoval v Hnutí, stejně jako pastor. Dělal věci, o kterých možná neřekl ani tvé matce. V tobě je taky takový neklid, nepotřebuješ nic jiného, než trochu postrčit. Ale co tě nakonec postrčí, to předem nikdy nevíš."

Valentina napadlo, zda to postrčeni už náhodou nepřišlo. Rád by si promluvil s Paulem Samuelsem, chtěl s ním mluvit o samotě. Sám sobě to mohl přiznat. Přemýšlel o tom, že by ho požádal, aby ho vzali s sebou, až budou od pastora odcházet.

„Tenhle svět je tak zpackaný, až někdy nemůžu uvěřit, že v něm pořád žiju. Když se něco pokazí, můžeš udělat jenom dvě věci: spravit to, nebo s tím žít. Všichni tady v Boundary Waters se s tím snažíme žít, nebo spíš se před tím snažíme schovat. V tom jsme opravdu dobří. Možná jsme si nikdy neměli zvykat, to nevím, ale vždycky jsou tu nějaká hladová děcka, která musíš nakrmit a obléct. Zdá se lepší schovat než čeřit hladinu. Ale takový jsem já, ty ne. Jsi chytrý kluk, ten tvůj kousek s jezerem to prokázal. Ti, kteří tady fakticky vládnou, se s námi neobtěžují jenom proto, že jim nestojíme za námahu. Žiješ u pastora, takže víš asi víc než většina z nás. Je jenom otázka času, než taky přijdeme na řadu, ať utečeme do lesů sebevíc hluboko. Je to buď oni, nebo my. *My* znamená lidi. Zbavit se jich, to je úkol Hnutí."

David spolkl jídlo, ale spolknout smíšené pocity bylo mnohem těžší. Může prostě jen tak odejít? Mlhavý plán na léto v chatě u jezera, ve společnosti knih a rybářských prutů, mu nepřipadal lákavý už od chvíle, kdy se Samuels s Finnerem zmínili, že zabili

renegáty, kteří udělali z jediného světa, jaký znal, jatka. Divné bylo, že starý Quincy mluvil, jako by byl obeznámen s jeho tajnými úvahami, přestože dosud nedospěl k rozhodnutí. „Chcete říct, že mám odejít, přidat se k odporu, zapojit se do Hnutí?“

„Několik chlapců tvého věku to udělalo. Stává se to každý rok. Lidi o tom nemluví. Kdyby se dostalo k patrolám, že něčí syn nebo dcera odešli, rodina by měla potíže. A tak se obvykle prohlásí, že se Joe oženil a žije s manželčinou rodinou v Braynerdu, nebo něco podobného. Radní od toho odrazují, ale přede dvěma lety utekla i Gaffleyho dcera. Každý rok Gaffley dostává dopisy, ale nikomu je neukáže.“

V návalu vzdoru, možná aby starému sousedovi ukázal, že není tak dobrý znalec lidské povahy, za jakého se považuje, pokrčil David rameny. „Nevím, co udělám, pane Quincy. Myslel jsem, že odejdu k Lesnímu jezeru, vyrobím si loďku… Strašně rád chytám ryby, a tam prý skoro nikdo nežije.“

„Jistě, synku, a možná za dvacet let tamtudy projede patrola, stejně jako –“

„Hele,“ vyhrkl Valentin, „to není fér!“

„Ale stává se to. Právě letos zjara u Velkých peřejí. Tentokrát to odneslo osm lidí. Podle toho, co jsem slyšel, je to na jihu ještě horší. Hlavně ve městech, kde se nemají lidi kam schovat.“

Valentin se už chystal namítnout, „to není můj problém“, ale zarazil se. Jedenáctiletý sirotek taky nebyl pastorův problém toho dávného zářijového večera. Pastor ho však za svůj přijal, vzal na sebe odpovědnost, protože právě tohle slušní lidé dělají.

* * *

Odpoledne spěchal známou pěšinou k pastorovi nedočkavý mladík, nesl jutový pytlík s výslužkou, starou pistoli bez nábojů a hlavu plnou zmatku. Známé tváře v obecním stanu, břeh jezera, hory a stromy – to všechno vábilo příslibem bezpečí a jistoty. *Lesy jsou krásné, temné a hluboké…* Vběhl na zadní dvůr, postaral se o zvířata a začal štípat dřevo. Když měnil hranici dříví na polínka, vždycky si vyčistil hlavu, přestože potom měl tělo zpocené a jako z gumy. Dělal tu práci pro pastora a řadu sousedů výměnou za cukr nebo mouku už od té doby, co zde před pěti lety začal bydlet.

Pevná sekera v rukou a zapraštění dřeva, když zajela do vyschlého špalku, potlačily myšlenky, které vybublávaly z temných koutů mozku.

Srovnal polínka a šel do domu. V zakouřené knihovně našel tři muže usazené kolem prázdné láhve a poloprázdného demižonu. Nevelký pytlík plný dopisů, včetně několika od mladé ženy jménem Gaffleyová, ležel na poškrábaném pastorově stole, mnohem větší svazek dopisů vykukoval z brašny, připravený na dlouhou cestu na jih. Finner zaujatě listoval ohmatanou knihou s titulem *Tradiční akt objektivem fotografa.*

„Tady jsi Davide, přišel jsi jen o trochu nudného povídání o tom, co se událo od posledního setkání. A taky o trochu nudného pití," řekl otec Max, ani se neobtěžoval zvednout z mizerně čalouněného křesla. „Vyhrál jsi závod?"

„Svým způsobem. Na tom nezáleží." Vypověděl jim, co se stalo. Když se dostal k tomu, jak ho diskvalifikovali, Finner si znechuceně odfrkl. „Vyprávějte mi o tátovi, pane Samuelsi," požádal pak Valentin.

Samuels pohlédl na pastora. „Dokud jsem pod parou, můžeš mi říkat Paule, chlapče. Chodívali jsme sem z jihu s tvým tátou, když jsem byl asi v tvém věku. Udržovali jsme styky s lidmi tady na severu a taky s tímhle starým hříšníkem. Vždycky jsme se namazali a pak jsme vedli filozofické diskuze, dalo by se říct."

Valentin začal rozdávat výslužku z obecního stanu. Nadšeně se na ni vrhli, neboť byli na cestě už mnoho dní a k jídlu měli pouze to, co poskytla divočina.

„Bojujete s nimi, že? S Karany, s Rozparovači a s netvory, které dělají? A taky s patrolami, že?"

„Patroly říkáme tady na severu hlídkám renegátů," vysvětlil návštěvníkům pastor.

„No, určitě nebojujeme se všemi najednou, to se ani nedá, chlapče," odpověděl Samuels. „Ve skutečnosti před nimi častěji prcháme, než jim čelíme v boji. Tu a tam na ně udeříme, pokud nehrozí moc velké nebezpečí, že nás odrazí. Když neděláme tohle, máme plné ruce práce, abychom neumřeli hlady. Už jsi někdy pil vodu z louže po koňském kopytu, abys spláchl pár hrstek pražených mravenců? Spal jsi v dešti bez celty nad hlavou? Nosil jsi jednu košili celý měsíc? Pořádně smrdí, chlapče. A to nemyslím jenom košili."

Valentin se co nejvíc napřímil, snažil se přidat pár centimetrů ke svému metru pětaosmdesát. „Rád bych se k vám připojil, pane."

Otec Max se zachechtal, kolem něj se šířily výpary z whisky. „Věděl jsem, že ho nebudeš muset přemlouvat!"

* * *

O týden později se rozloučili v teplém slunečném ránu. Otec Max mu dal starý hamak, který páchl zatuchlinou. Měl i jiná použití než jen ke spaní, pastor Valentinovi ukázal, jak si má do něj zabalit náhradní oblečení a přivázat si ho přes prsa. Než s tím skončili, ostatní rekruti, kteří se zde shromáždili během posledních dnů, si už navlékali popruhy batohů. Většinou je měli plné konzervovaných potravin. Valentin zjistil, že najednou chce pastorovi tolik toho říct, ale neměl čas ani soukromí, aby to vyslovil.

„Bůh s tebou, Davide," řekl šedivějící kněz, slzy mu vstoupily do očí.

„Budu psát. Nebojte se o mě. Jacob Christensen mi slíbil, že vám tady pomůže. Taky by mohl učit malé děti, takže kdybyste neměl…"

Pastor mu podal zmrzačenou ruku. „Jistě, Davide, budu v pořádku. Zanedlouho budeš mít na starosti důležitější věci než dojit krávu a sypat kuřatům. Ale jestli někdy přestanu učit děti abecedu, tak jen proto, že už budu ležet v zemi."

Samuels a Finner si rovněž potřásli s pastorem rukou. Valentin naprosto nechápal, jak můžou vypadat tak čile. Připadalo mu, že byli noc co noc vzhůru, pili a klábosili, ve dne zas obcházeli kramářské povozy a okolní stavení. David je provázel, vodil je po málo známých cestičkách k lidem, jejichž jména stála na obálkách dopisů. Jedna návštěva mu obzvlášť uvízla v paměti. Samuels musel navštívit starou paní, aby jí předal pár věcí mrtvého syna, který byl Samuelsův přítel. Nějakým šestým smyslem už musela vytušit, jaký osud syna potkal, protože nebyla překvapená, ani se nezhroutila žalem, ale ani se nechystala opustit na léto dům. Té noci se v knihovně víc pilo a méně se ozýval smích.

Valentin se začal učit již první den cesty na jih. Naučil se, jak strašně můžou bolet nohy. Mnohokrát v životě prochodil celý den,

ale nemusel při tom nést na zádech dvacet kilo jídla, vody a osobních věcí, a k tomu udržovat tempo, jaké nasadil náročný seržant. Cestou se k nim přidávali další dobrovolníci. Jednu dívku dokonce znal. Gabriella Čouová chodila řadu let do školy k pastorovi, v obtížném období puberty ho okouzlovaly její husté černé vlasy. Pak ji potřebovali doma, a tak odešla ze školy v patnácti. Za poslední dva roky, co ji Valentin neviděl, rozkvetla v krásnou ženu.

„Tak jdeš taky s námi, Gabby." Valentinovi se ulevilo, když si všiml, že je konečně vyšší než dívka s laními očima.

Pohlédla na něho jednou, podruhé. „Jsi to ty, Davy? Jo, vydala jsem se na velký výlet."

„Chybělas nám. Otec Max pak musel dávat těžké otázky nám ostatním. Když jsi odešla, už to bylo jiné."

„Ano, od té doby bylo všechno jiné," povzdechla si Čouová. Na další otázky však odpovídala jednoslabičně se sklopenýma očima, a tak Valentin rozhovor ukončil.

* * *

První noc se utábořili na zarostlé křižovatce více než dvacet kilometrů na jih od pastorova domu. Druhý den si čekání krátili povídáním a ošetřováním bolavých svalů. Konečně se objevil další voják a přivedl čtyři rekruty. Byla mezi nimi dvojčata, skoro dvoumetroví plavovlasí obři. Valentina překvapilo, když se dozvěděl, že se jmenují Kýle a Pete, nikoli Tór a Ódin.

Vyrazili na jihozápad, pochodovali v krátkých etapách – tedy *krátkých* podle názoru mužů, kterým se říkalo *Vlci* –, několikrát znovu čekali na místě srazu. Valentin byl den za dnem unavenější. Než se dostali na okraj Minneapolisu, skupina se rozrostla na třicet vojáků a více než sto mladých mužů a žen.

Poručík Skellen je vyhlížel z malé lodi, kterou užívali k přeplutí Mississippi. Poručík měl přes oko pásku tak širokou, že byla spíš jako šátek a z větší části zakrývala jizvu ve tvaru půlměsíce na Skellenově levé tváři. Měl s sebou desítky dalších rekrutů, také jim ještě nebylo dvacet, nebo jen něco málo přes, stejně jako mládeži, kterou přivedl seržant. Měli oči navrch hlavy a v neznámé krajině mezi neznámými lidmi se jim stýskalo po domově. Velkým

obloukem obešli od západu aglomeraci St. Paul-Minneapolis, putovali neobydlenou pustinou, zarostlou prérijní trávou. Jednoho dne míjeli stohlavé stádo chlupatých obrů a Valentin se dozvěděl, že právě vidí své první bizony.

„Tyhle chlupáče žádné počasí nezdolá," vysvětloval Finner rekrutům z Boundary Waters. „Když přijdou vánice, krávy a zdivočelí koně se musejí schovat v lesnatých nížinách, ale tihle bizoni se jenom shluknou do velkého kruhu a přečkají to."

Cestou na jih toho Valentin pochytil mnohem víc. Naučil se, jak si vyrobit kompas, když obtáhne starou oboustrannou žiletku o hřbet ruky, a jakmile se nabije statickou elektřinou, zavěsí ji na nitku do zavařovací sklenice, aby ji chránil před větrem. Kousek oceli se chvíli nerozhodně chvěl jako větřící ohař, než ukázal sever. Rekruti se učili, jak a kde rozdělat oheň, jak ho skrýt navršenými poleny, aby nebyly vidět plameny a teplo sálalo na táborníky. Naučili se při vichru založit oheň v zákopu a zvěřinu opékat na rožni vedle ohně, nikoli nad ním, a vždycky ji podložit pánví, aby se zachytila každá kapka drahocenného tuku. Dozvěděli se, jak se dělá mouka nejenom z pšenice, ale taky z palic orobince, a dokonce i z kůry. Valentin rozdrtil kůru v pánvi s vodou, vytáhl vlákna a zbytek nechal usadit, potom vodu slil a kaši upekl. Dokonce ani osolené to nebylo nijak zvlášť chutné, ale jak ubíhaly dlouhé týdny pochodu, zjistil, že dokáže sníst skoro cokoli. Ještě neuvěřitelnější bylo, že přibyl na váze – přestože měl hlad od svítání do soumraku.

Batohy už měli dávno prázdné, ale nemuseli vždycky žít pouze z toho, co poskytla příroda. Zastavovali se na zapadlých farmách a malých odlehlých enklávách, kde je obyvatelé nakrmili. „Já s nima bojovat nemůžu, kdepak, lidičky, ale můžu nacpat břicha těm, co s nima bojujou," objasnil jim farmář s kozí bradkou, když předával pytle fazolí a kukuřičné mouky víc než stovce hladovců utábořených na břehu říčky.

Valentin cvičil střelbu. Vlci nechali kolovat klobouk, od mužů s pistolemi stejné ráže se vybralo dvacet nábojů. Mnozí vojáci vlastnili i tři zbraně, aby měli větší šanci využít munici posbíranou po boji padlým. Valentin střílel do starých plechovek od barev a vybledlých, oloupaných dopravních značek. Při jedné takové střelecké lekci ve staré stodole nedaleko tábořiště měl příležitost promluvit se seržantem Samuelsem. Zrovna se trefil do tří

hliníkových plechovek za sebou, barevné nápisy měly léty nečitelné, a cítil se náramně sebejistý.

„Měl bys to zkusit levou rukou," ponoukl ho mazák.

Valentinovi okamžitě zmizel pyšný úsměv z tváře. „Proč, seržante?"

„Co kdybys měl pravačku zraněnou? Nebo ti ji jednoduše někdo ustřelí? Většina instruktorů sice tvrdí, že je to ztráta času, ale podle mě je dobré naučit se používat obě ruce. Přinutíš mozek i tělo pracovat jinak, než jsou zvyklé."

Valentin tedy znovu postavil plechovky, ostrý pach střelného prachu ho štípal v nose. Připadal si strašně nešikovný, když zvedl zbraň před oči, nohy rozkročené na šířku ramen. Na druhý pokus plechovka odletěla.

„Můžu?" zeptal se Samuels.

Valentin mu podal pistoli. Seržant ji odborným zrakem prohlížel.

„Patřila tátovi?"

„Ne, seržante, dal mi ji soused."

Samuels hvízdl. „Takovou zbraň? Je ve skvělém stavu. Musel si tě považovat." Vrátil pistoli Valentinovi.

„Spíš si považoval mých rodičů," odpověděl Valentin zamyšleně. Na chvíli zmlkl, nevěděl, jak se správně zeptat. „Zdálo se mi, že jste si otce považoval i vy. Nevím nic o jeho životě před tím, než potkal matku. Řekl mi zkrátka, že hodně cestoval."

Samuels vyhlédl ze stodoly, které chyběla vrata. Tábořiště bylo skoro prázdné, početná hlídka pod velením poručíka odešla, rekruti využívali volné odpoledne, aby si vyprali šaty a vykoupali se v nedaleké řece.

„Znal jsem ho dobře, Davide. Ale ne ze starých časů, tedy před tím, než se z oblohy začal sypat popel. Potkali jsme se v Michiganu nedlouho po tom, co vypuklo tohle svinstvo. Byl jsem tenkrát mladší než ty, bylo mi tak patnáct. Byli jsme s tvým tátou v takové skupině, říkali jsme si Tlupa. Někdy jsme bojovali, většinou jsme se schovávali. Policajti, vojáci, taky pár chlapů z pobřežní hlídky na Michiganském jezeře. Uniformou byl klobouk s našitým kusem maskovací látky. Bůhví, že jsme byli hladová, žalostná tlupa."

Zavrtěl hlavou, pak pokračoval: „Dokonce když jsme vyhodili do vzduchu Obrněné, nemohli jsme uvěřit, že se nám to fakticky povedlo. Jako kdybychom se dostali do fantastického filmu. Nikdo

nevěděl, co se vlastně děje. Připadá mi, že jsem probrečel každou noc. Rodiče jsem měl v Detroitu, když tam bouchla atomovka. Naučil jsem se jedno: Když se vybrečíš, cítíš se líp, ale nic tím nezměníš. Až ti uschnou slzy, pořád budeš mít hlad. Pořád budeš osamělý.“

Dva muži, jeden dospělý, ošlehaný, druhý jen pár roků po pubertě, vyšli ze stodoly a pozorovali slunce, jak klesá do mlhy na západě. Samuels kývl několika Vlkům, kteří měli práci v táboře, a posadil se na vrak zeleného traktoru. Díra v kapotě, kde kdysi býval motor, zela jako otevřená rána, dráty z ní visely jako vyhřezlá střeva.

„Takže jste byli Vlci?“ Valentin vynechal *pane*, když oba seděli.

„Až později. Bůhví, že jsme vůbec nevěděli, co si myslet. Zaslechli jsme nejrůznější fámy. Nesmysly o vládních pokusech. Že nastala apokalypsa a světem chodí Satan. Že lidi nahnali do koncentráků jako ve filmech o nacistech. Že přistály bytosti z vesmíru. Nakonec se ukázalo, že pravda je mnohem neuvěřitelnější než všechny povídačky.

Chtěli jsme se vydat k hoře Omega – říkalo se, že je tam viceprezidentka se zbytkem vlády a generální štáb. Jediný problém byl v tom, že nikdo nevěděl, kde ta hora Omega je. A právě tehdy jsme potkali tvého pastora.

Pastor pracoval pro jakéhosi Roua. Ne že by se vzdal svaté matky církve, pochopitelně. Řekl nám, že tenhle Rou je výjimečný a poradí nám, jak proti vetřelcům bojovat. Nás to nezajímalo. Pastor nám pověděl, že Rou se skrývá na bezpečném místě, kde jsou hromady jídla, alkoholu a žen – už si ani nevzpomínám, co všechno nám nasliboval. Ale ani to nás nezajímalo. Na takové sliby jsme už jednou naletěli a mohly nás stát život, protože nás málem chytili renegáti. Pak nám pastor řekl, že Rou ví, co se děje. Tím nás dostal. Hlavně tvého tátu. Pár chlapů sice tvrdilo, že je to další léčka, ale já šel s tvým tátou, protože se o mě vždycky dobře postaral.

Ukázalo se, že ten Rou je Osévač. Vypadal jako doktor z televizního seriálu, takový elegantní a všechno, co k tomu patří. Nejspíš víš, kdo jsou Osévači, když jsi bydlel u pastora. Rou nám vyprávěl o Dveřích na jiné planety, o upírech a vitální auře, že Obrnění jsou zrůdy vymyšlené v laboratoři. Nevěřili jsme mu

jediné slovo. Pár kluků dokonce začalo zpívat ‚Kočka leze rourou, pes oknem', dělali si z něho legraci. Mysleli jsme, že on i pastor jsou jen dva zatracení blázni, chápeš? Rou něco zašeptal pastorovi a přísámbůh, najednou se proměnil v obrovského zlatého orla, místo křídel plameny. Kroužil nad námi jako hořící vzducholoď Hindenburg. Nevěděli jsme, jestli se máme podělat, nebo ho oddělat, to ti povídám. Tvůj táta na nás zařval, ať ztichneme, a Rou se zase proměnil na člověka, nebo spíš přijal jeho podobu.

Můžeš mi věřit, že potom jsme mu naslouchali. Vyprávěl nám o skupině Osévačů na planetě Kar. V jakýchsi kamenech vševědech odhalili tajemství, jak využívat vitální auru. Pro tvory s životem dlouhým tisíce let musela být naděje, že si ho prodlouží na miliony, velkým pokušením, příliš velkým pokušením. Porušili zákony Osévačů, jejich morální kodex, a začali absorbovat auru. Chtěli se stát nesmrtelnými. Samozřejmě v zájmu vědy, v zájmu pokroku. Podle Roua tím dosáhli jedině toho, že svůj svět změnili na noční můru. Stali se tvory, jimž říkáme upíři, bytostmi, které jsou z našeho pohledu nesmrtelné. Dosahují toho tím, že berou život druhým. Tito vzbouření Osévači, Karani, se stali úhlavními nepřáteli ostatních jejich druhu.

Karani rozvrátili společnost Osévačů. Z badatelů a vědců se přeměnili v jiné bytosti. Bezcitné. Nemilosrdné. Kruté. Využili nově nabyté schopnosti, aby zničili veškerou opozici. Poražení Osévači uzavřeli Dveře na planetu Kar, víc udělat nemohli. Nejspíš se pokusili zabránit, aby se zhouba šířila dál. Jenomže už bylo pozdě. Několika Karanům se podařilo uniknout, používali Strom mezi světy k útokům na celý systém Osévačů. Osévači uzavírali další a další Dveře, tím se však sami odřízli, nemohli se spojit a zorganizovat účinný odpor. Vypadalo to jako v domě plném lidí, kde se každý skrývá před bandou zabijáků v samostatné uzamčené místnosti, místo aby se shromáždili ke společnému boji."

Vyprávění přerušilo dunění kopyt. Na jednom ze tří koní, které skupina měla, přicválal jezdec a zastavil před stodolou.

„Seržante," řekl jezdec, zatímco vodil koně v kruhu, „poručík vzkazuje, že od východu k nám míří kolona Obrněných. Jedou na stonohách. Celkem dvacet Obrněných na čtyřech stonohách. Nejdou přímo po nás, ale určitě jsou na průzkumu. Máme se shromáždit a přesunout k mostu na dálnici 41. Jestli se poručík do zítřka neobjeví, máme všechny dostat do Zřídelní jeskyně."

„Rozumím, Voughte. Teď jeďte k řece a popožeňte mládež. Opatrně, nevyděste je k smrti jako mě.“ Spěšný posel vyskočil na grošáka a vzdálil se pomalým krokem. „Zatraceně, tihle Obrnění jsou hodně daleko od Omahy. Možná nás někdo zahlédl v okolí Des Moines. V dnešních časech tam žije spousta renegátů.“

Seržant shromáždil šest Vlků, kteří zbyli v táboře, a vydal rozkazy. Kývl na Valentina.

„Seržante?“

Samuels se zatahal za vousy na bradě. „Valentine, dnes v noci nás čeká pochod. Půjdeme po staré silnici, protože se chci dostat pár kilometrů na jih od Obrněných, jenomže potřebujeme zvědy a zadní hlídku. Nemáme dost lidí, když je poručík s jednotkou pryč. Takže to znamená, že ti právě uděluji bojové povýšení, jak se tomu říká. Svěřuji ti dozor nad zadním vojem rekrutů. Dávej pozor, ať se nikdo neztratí. Dneska bude tma jako v pytli; když je tak zataženo, takže to nebude snadné. Naštěstí jsme celé odpoledne proflákali. Zvládneš to?“

Valentin vypjal hruď. „Rozkaz, seržante!“ Ale z nervozity mu po zádech stékal pot.

Několik rekrutů se již vracelo kolem staré stodoly, mokré šaty přilepené k tělu. Sbalili tábor. Vlci to obvykle jenom tak ze zvyku doprovázeli křikem a kletbami, aby své svěřence přiměli k rychlejšímu pohybu, ale tentokrát s nimi hovořili velice vážně.

Vykročili do soumraku. Dosud pochodovali v noci, pouze když se potřebovali obloukem vyhnout Des Moines. Hlídkovali tam Obrnění z východní Nebrasky, kteří dokázali sledovat stopu ve dne v noci pomocí zraku, sluchu nebo čichu.

Pochodovali rychle, Valentin vzadu. Šli co nejsvižněji padesát minut, pak deset minut odpočívali. Seržant nasadil vražedné tempo.

Reptání začalo po čtvrtém odpočinku. Potíže nastaly při šestém. Rekrutka Winslowová se nedokázala postavit.

„Moje nohy, Vale,“ sténala, obličej zkřivený bolestí. „Mám v nich křeče.“

„Máš pít víc vody a míň kořalky, Winslowová. Seržant tě varoval. Teď mi tady nefňukej.“

Útvar se dal do pohybu. Gabby Čouová, která Valentina doprovázela v zadním voji, na něho udiveně pohlédla. Valentin na ni mávl, ať jde. „Dohoníme vás.“

Začal Winslowové masírovat stehenní svaly a lýtka. Pokusil se jí jednu nohu natáhnout, ale zasténala, pak vykřikla něco nesrozumitelného.

V nočním vzduchu bzučel a cvrlikal hmyz.

„Prostě mě tady nechej, Vale. Až to přejde, poběžím a dohoním vás.“

„To nemůžu udělat, Winslowová.“

Slyšel, jak se blíží zadní hlídka tří Vlků. Takže teď, nebo nikdy.

„Vstávej, Winslowová, jestli nemůžeš chodit, budeš skákat. Pomůžu ti. To je… rozkaz.“ Popadl ji za paži a snažil se ji zvednout. „Ale neponesu tě. Musíš se hýbat sama.“

Vlci, pušky vytažené z pouzder, hleděli na Valentina s pozvednutým obočím. Celá situace jim připadala k smíchu: rekrutka s křečemi v nohou, rychlokvašený poddůstojník se ji pokouší zvednout tím, že na ni řve mutujícím hlasem.

„Co se tady děje?“ zeptal se Finner, který patřil k zadní hlídce. „Vybrali jste si mizernou chvilku, abyste se drželi za ruce při měsíčku.“

„Chce, abychom ji tu nechali,“ vysvětloval Valentin.

„Ne, to určitě nechce,“ prohlásil jeden Vlk.

„Tak jo, Winslowová,“ vybafl Valentin a vytáhl pistoli. „Dal jsem ti rozkaz.“ *Pořád mi to slovo nejde z pusy*, pomyslel si. „A tys neuposlechla. Nenechám tě tady, aby tě našli a… přinutili vypovídat, kolik nás je a kam máme namířeno.“ *Copak lidi takhle opravdu mluví?* „Takže tě budu muset zastřelit.“ Natáhl kohout a dopravil náboj do komory.

„Děláš si legraci, Vale.“

Pohlédl na Finnera, ale ten jenom pokrčil rameny.

Namáhavě se zvedla na všechny čtyři. „Vidíte, pane Finnere? Vždyť sotva lezu!“

Valentin vystřelil do země čtvrt metru od jejího levého ucha, hlína a drobné kamínky jí vylétly do obličeje.

Vyrazila jako šíp, Valentin jí taktak stačil, daleko za sebou nechali ve tmě tři Vlky, kteří se srdečně chechtali.

Samuels na koni objížděl útvar, a když se dostal na konec, Winslowová hned spustila: „Kristepane, seržante, chtěl mě zabít!“ A pověděla mu svoji verzi události.

Seržant ji zlehka šťouchl botou do vychrtlého zadku. „Tak příště držte krok, Winslowová. Valentine,“ vyštěkl a udeřil pěstí do dlaně druhé ruky.

Oba počkali, až řada poodešla. „Zbraň používej pouze v krajním případě a vždy jen proti nepříteli. Ne proto, že by mi bylo líto té loudalky, ale protože Obrnění mají uši jako netopýři. Rozuměls mi?“

„Omlouvám se, seržante. Nepřišel jsem na nic jiného, jak ji dostat na nohy. Tvrdila, že má křeče.“

„Příště ji kopni do zadku, a když to nepomůže, zavolej mě.“

„Jenže jste mě pověřil, abych zajistil, že budou držet krok.“

Seržant Samuels se zamyslel, pak se vrátil ke starému spolehlivému zupáckému stylu: „Zmlkni, chytráku. Nedovolil jsem ti, abys při tom pořádal ohňostroj. Zpátky do řady. Držet krok.“

Finner se mezitím znovu přiblížil se zadní hlídkou a prohodil se seržantem pár slov. Potom Samuels vyrazil podél útvaru, vracel se dopředu.

„Hej, Valentine.“ Finner k němu doběhl. „Netrap se tím. Snažil ses ji dostat na nohy, zatímco většina kluků na tvém místě by se obrátila na nás, abychom to vyřešili za ně. Seržant ti vynadal kvůli výstřelu, ale z toho si nic nedělej, jediný výstřel je těžké lokalizovat, pokud nestojíš přímo vedle. Navíc ta tvoje prskavka nedělá zas tak velký hluk. Ujistil jsem seržanta, že kdybych si myslel, že by z toho mohl být problém, nedovolil bych ti to udělat.“

„Co na to řekl?“

„Ať raději moc nemyslím, protože pro chlapa jako já je to nebezpečné. Pak přidal krátký všeobecný komentář o potomstvu mé matky.“

Mrak, který vypadal jako šnek s obrovskou ulitou, začal překrývat vycházející měsíc.

„Stejně si myslím, že kdyby na to přišlo, raději by chytil kulku za vás, Jessi.“

„To máš sakra pravdu.“

* * *

Poručík nebyl na místě setkání. Unavení rekruti a neúnavní Vlci čtyři hodiny odpočívali. Když začalo svítat, seržant vyslal na výzvědy Voughta na koni a tři opěšalé Vlky na druhou stranu dvouproudového kovového mostu přes Missouri. Za ním se krajina zvedala do lesnatých pahorků. Do bezpečí.

Muž ze zadní hlídky, který zůstal půl kilometru za nimi a ukryl se v mlází u silnice, zamával žlutým šátkem.

Samuels plácl Valentina do zad. „Tak jdeme, chlapče. Po téhle noci si to zasloužíš vidět. Všichni ostatní pochodujte přes most."

Seržant se rozběhl na sever po krajnici rozbité silnice a Valentin ho následoval.

Dostali se ke skupině stromů. Vlk ze zadní hlídky měl v rozsoše mladého doubku opřený zaměřovači dalekohled a pozoroval silnici. Valentin v dálce rozeznal postavy, ale nemohl uvěřit vlastním očím.

Samuels se podíval dalekohledem. „V noci museli zachytit náš pach. Nevědí, kolik nás je, proto se vracejí, aby podali hlášení. Jenom se pořádně podívej na tu přehlídku zrůd."

Valentin přiložil oko k okuláru.

Nepřítel.

Opičí postavy seděly na dlouhých, pohyblivých tužkách. Vypadaly jako lesklé stonožky s oplechovanou kůží. Stovky malých nožek se mrskaly příliš rychle, aby je oko stačilo sledovat, připomínaly prsty preludující na klávesách piana. Na každé stonoze sedělo pět jezdců, šedá kůže vyhlížela jako brnění, Valentinovi připomněla nosorožce. Ramena měli široká – našíř bezmála jako dvě topůrka dřevorubecké sekery. Jejich zbraně připomínaly prastaré dlouhé ručnice, trčely do vzduchu jako pětice tykadel. Valentina napadlo, zda by puškou dlouhou metr osmdesát vůbec dokázal zamířit.

„Zepředu jsou ty potvory ještě ošklivější, Valentine. Jednoranné zadovky mají ráži 50 a oni s nimi dovedou šikovně zacházet," vysvětloval Finner. „Ustřelí ti hlavu na devět set metrů, pokud bys byl tak velký hlupák, že by ses dal vidět a nehýbal se."

„To jsou Obrnění?" Valentin se nedokázal odtrhnout od okuláru.

Seržant mu dalekohled vzal. „Zastavit stonohy taky není žádná legrace. Mozek mají v ocase, stejně jako tady Finner. Vpředu není nic, jenom tlama a chuťové orgány. Když nad tím uvažuju, taky

přesně jako Finner. Nic menšího než kanon stonoze nezabrání, aby po tobě šla. Jediné dobré na tom je, že jsou trochu pomalé.“

„Pokaždé se snažíme dostat jezdce, ale ten první má vždycky veliký štít, tlustý jako pancéřování tanku,“ dodal další Vlk. „Musíš na ně ze strany. Jediné, co si nepřej nikdy zažít, je padesát stonoh, které se na tebe řítí v jedné řadě bok po boku.“

„Právě to se stalo v bitvě o Cedar Hill,“ vložil se do toho seržant. „Prohráli jsme.“

* * *

Řeku Missouri překročili v neděli. Seržant pronesl děkovnou modlitbu za to, že dlouhá cesta je skoro u konce.

Několik příštích dní střídali krátký, ostrý běh s pochodem a desetiminutovými přestávkami, drželi se dál od silnic. Hlídky Obrněných se vyhýbaly kopcům, protože obě strany považovaly pohraničí za území banditů. Jedné noci u ohně Samuels vyprávěl Valentinovi trochu víc o jeho tátovi, o tom, jak Osévač Rou sestavil zvláštní skupinu k boji proti Rozparovačům a jejich spojencům, kterou nazval Lovci.

„Pověděl nám, že ty stvůry už na Zemi kdysi byly, a Rouovo plémě naučilo lidstvo, jak s nimi bojovat. Jenže jsme to zase zapomněli, cosi zůstalo snad jen v legendách a mýtech, během staletí zkomolených. Tenkrát vybírali a upravovali lidi, aby dovedli čelit nepříteli. Rou tvrdil, že totéž může udělat í teď, pokud jsme ochotni uzavřít dohodu. Ale změní nás to navždy, už nikdy nebudeme stejní. Tvůj otec souhlasil. Netrvalo dlouho a přesvědčil i ostatní. To byl začátek hromady tvrdých roků, chlapče. Ale až se dostaneš do Ozarku, uvidíš, že to stálo za to.“

* * *

Poručík čekal u Zřídelní jeskyně. Skupinu zocelenou cestou přivítali důstojníci, kteří měli v Ozarském svobodném teritoriu dozor nad výcvikem nováčků.

Pohoštění na uvítanou bylo připraveno pod stromy. Po šesti týdnech pěšího putování bylo jídlo ještě vítanější. Pod letní oblohou na ně čekal čerstvý chléb, melouny jako sudy, maso z

vykrmených telat, tučných vepřů a tlusťoučkých kuřat. Valentin snědl na posezení celý třešňový koláč, poprvé v životě. Jiná skupina budoucích vojáků dorazila o den dřív, mládež pocházela z povodí Missouri v obou Dakotách. Vyměňovali si dobré i hloupé historky rádobydrsným způsobem nedospělých.

Gabby Čouová seděla u jídla vedle Valentina pod borovicemi. Svěží, čistá vůně stromů mu připomněla Vánoce z dob, než přišel o rodinu. Valentin ochutnal ledový čaj z pampelišek tak přeslazený, že to byl skoro sirup. Čaj, led (v létě!) a tolik cukru, to všechno pro něj byly novinky.

„Zvládli jsme to, Davy," řekla Čouová. Připadala teď Valentinovi trochu starší, v tom horku si ostříhala dlouhé černé vlasy už po druhém dnu pochodu z Boundary Waters. „Zajímalo by mě, co bude dál. Znáš se s Vlky, nevíš, co s námi zamýšlejí?"

„Nevím nic, Gabby. Nejraději bych pár dní prospal."

Čouová najednou znejistěla. „Proč ses připojil?"

Valentin na ni tázavě pohlédl. Čouová byla celou cestu na jih odtažitá, kdykoli nakousl osobní téma. Zdvořile odmítala i pokusy ostatních rekrutů, kteří se s ní chtěli sblížit.

Zaštěrchal ledem v plechovém hrnku, těšil se z toho zvuku i chladu. „Nejspíš si myslíš, že chci pomstít rodinu. Víš přece, co se stalo, ne?"

„Ano, Davide. Od ostatních děcek ve třídě. Jednou jsem se na to zeptala i pastora. Poradil mi, ať se zeptám tebe, ale to se mi nechtělo."

„No, tak tenhle důvod to není."

Víš to jistě? ozval se mu v hlavě hlas.

„Teď už vím, že táta bojoval po boku těchto Vlků. Možná by chtěl, abych šel v jeho stopách. Musel si myslet, že to stojí za to, strávil s nimi spoustu let." Zarazil se, když mu nad hlavou něco zašustilo.

Ve větvích pobíhaly veverky, které přilákalo jídlo, na dvojici dole padaly kousky kůry. Veverky byly jistě roztomilé, ale na druhou stranu z nich zase byl výborný guláš.

„Chci něčím přispět, Gabby. Je naprosto jasné, že není v pořádku, jak to na Zemi vypadá. Vzpomínáš si, jak jsme četli Jeffersona, že jsme Stvořitelem obdařeni nezadatelnými právy? Připadá mi, že nám ta práva byla odňata, dokonce i právo na život. Musíme s tím něco udělat."

„Opravdu je to tak prosté?“

„Opravdu tak prosté, Gabby.“ Dopil ledový čaj. „A co ty?“

„Věděl jsi, že jsem měla dítě?“ vyhrkla.

Valentin stísněně mlčel, snažil se novinku strávit, pak si odkašlal. „Ne. Jednoduše jsi zmizela ze školy. Myslel jsem, žes odešla s rodinou na sever.“

„Drželi jsme to pod pokličkou. Otec dítěte patřil k patrole…“ Povšimla si výrazu ve Valentinových očích. „Ne, tak to nebylo. Znala jsem ho. Jmenoval se Lars Jorgensen.“

Valentin měl pocit, jako by jeho jméno nevyslovila již hodně dlouho.

„Nosil mi všelijaké věci. Hezké šaty, boty. Nikdy mě nenapadlo zeptat se, odkud to má. Myslela jsem, že třeba vyrabovali obchody v Duluthu. Jednou mi dal hodinky, opravdové hodinky, a fungovaly. Poznala jsem, že do nich bylo něco vyrytého, přestože se to pokusil vyškrábat. Řekla jsem mu, ať mi už žádné další dárky nedává. Když jsem mu pověděla, že čekám dítě, zmizel.“

„Kde je to dítě teď? S tvou mámou, nebo…?“

„Zemřela na spálu. Minulou zimu. Vzpomínáš na tu epidemii? Řádila přece i u vás. Onemocněla…“ Zmlkla.

„Kristepane, Gabby, je mi to moc líto.“

Otřela si oči. „Pořád na to musím myslet. Když se to stalo, mluvila jsem s pastorem. Myslela jsem, že jsem se o ni třeba pořádně nestarala, ne že bych nechtěla, ale kvůli tomu, jaké pocity chovám k jejímu otci. Prostě jsem nevěděla. Pastor řekl, že za to může nedostatek kvalifikovaných lékařů. A ti dobří zas nemají vybavení a léky.“

Zhluboka se nadechla čistého ozarského vzduchu. „Pastor řekl, že znal hodně lidí, kterým se podobné problémy podařilo překonat tím, že pomáhali druhým. Začal kázáním na téma ve zdravém těle zdravý duch a skončil u Hnutí. Však ho znáš.“

„Začínám o tom pochybovat. Se mnou tak nikdy nemluvil.“

„Nejspíš věděl, že stejně odejdeš na jih, až přijde čas.“ Obdařila ho starým úsměvem „znám správnou odpověď“ ještě ze školy. „Vlastně nevím proč, ale chtěla jsem ti to říct. Mám pocit, že někdo by měl vědět, jaká doopravdy jsem.“

* * *

Rekruti dostali rozkaz od kapitána „Parostroje“ Fultona. Shromáždili se na kruhové mýtině v lese. V tomto přírodním amfiteátru informoval kapitán mládež z Minnesoty, Jižní a Severní Dakoty a předvoj z Velkých planin, že od této chvíle jsou záložní pluk. Vyfasují uniformy. Budou vyzbrojeni a vycvičeni. Dostanou žold. Ale zatím bude jejich hlavním úkolem sloužit jako disciplinované pracovní síly. Rozmístí je po Svobodném teritoriu, budou farmářům pomáhat při sklizni a opravě silnic, naučí se, jak to v Ozarku chodí. Čím usilovněji budou pracovat, tím víc potravin a píce budou mít na zimu.

Nedozrálí a na oko drsní hoši při takové vyhlídce zasténali. Ale Valentin se na Čouovou usmál. Zbraň, uniforma a žold bylo něco, o čem vždycky jenom slyšel, ale nikdy to neviděl. Už se nemohl dočkat.

Tři

Ozarská vysočina, čtyřicátý rok Karského zřízení: Ostrůvek zdravého rozumu v oku vražedného hurikánu, roztroušené ozarské osady a města jsou civilizací v obklíčení. Oblast vymezují vybombardované trosky Little Rocku na jihu, na západě se hranice táhne od západních svahů Ouachitských středohor přes Fort Scott po missourský Springfield, na severu ji uzavírá rozsáhlé předhůří Ozarku a Mark Twain Forrest, na východě končí korytem Saint Francis River. Říká se jí Ozarské svobodné teritorium, ale lidé, kteří uvažují spíš jako vojáci, ji nazývají Jižní velení. Území obývá tři čtvrtě milionu šťastlivců, kteří přežili invazi. Farmy a ranče spojuje síť špatných silnic, zvětralou vrchovinou nejstarších amerických hor protékají nesplavné řeky. Husté porosty dubů, ořechovců a borovic dodávají kopcům namodralý odstín, sají vláhu z říček, které se klikatí vápencovými roklinami. Na pahorcích jsou obnažené skvrny světlých felzických minerálů a ryolitu; tyto kamenné jizvy jako by symbolizovaly, že rovněž zdejší obyvatelé jsou uvnitř tvrdí jako křemen.

Staré farmy nahradila nově založená zemědělská centra. Nevelká seskupení stavení se tisknou k sobě jako středověké vesnice, obklopená kamennými zdmi s úzkými střílnami; dveře, okna a verandy mají obrácené dovnitř k sousedům. Přikrčené osady, zbudované podle zásady „stavěj pro bezpečí, ne pro pohodlí“, jsou obehnané hradbami, které neoddělují dům od domu, ale domy od vnějšího světa. Stodoly z vlnitého hliníku a plechové baráky uvnitř kruhu domů poskytují dobytku a strojům ochranu před nečasem a zloději.

Některé oblasti jsou elektrifikované, velká část používá zemní plyn. Komunikuje se amatérskými vysílačkami. Telefony sice už zase fungují, ale nejsou spolehlivé. Podezíraví a tvrdohlaví obyvatelé nemají rádi cizince, do postele si berou kulovnice a brokovnice. Kramáři projíždějí krajem s nákladem na hřbetech

mezků nebo v pestře pomalovaných povozech, přivážejí základní životní potřeby a jen málo luxusního zboží. Probíhá zde zejména výměnný obchod, ale někdy se platí i bankovkami. Možná je mírou úspěchu a mravní síly obyvatel bývalého jižního Missouri a kusu Arkansasu, že občas užívají papírovou měnu, jako by pořád měla nějakou hodnotu. Ale pokud lze zlaté mince vyměnit v poměru unci za dva tisíce i víc dolarů, musí to znamenat, že papírové peníze už nemají cenu jako kdysi. K občanským soudům pravidelně dojíždí štábní důstojník Odboru práva civilního (jemuž se říká „Oprc" tónem, který naznačuje, že přezdívka má poněkud neslušný nádech) a do jisté míry udržuje zákon a pořádek mezi obyvatelstvem.

V regionu se nachází jen málo měst, sídlí v nich řemeslníci a technici, kteří jsou páteří společnosti. V Bransonu je stále pěvecký sbor a na White River říční kasino, systém vyplácení výher je velice složitý. V arkansaském Mountain Home sídlí guvernér, který s minimálním rozpočtem udržuje sjízdné silnice a fungující poštu.

Vojsko, jak je místním známo, je soustředěno v Ouachitském středohoří na jihu a v členité Ozárské vrchovině na severu. Hlídky ustavičně procházejí pohraničí, sbírají informace a uprchlíky ze všech světových stran. Uprostřed oblasti je udržována v pohotovosti silná záložní kavalerie, připravená vyrazit na hranice, aby zpomalila vpád nebo zamezila plenění. Ozarské svobodné teritorium je relativně bezpečné, není však nedobytné, což v malých usedlostech a osadách na pomezí nejednou bolestivě poznali na vlastní kůži.

* * *

Uniforma byla pohodlná asi jako režný pytel a pevná jako fáčovina, Valentina překvapilo, jak se mohla neškodná bavlna, která si hledí svého, změnit na tak škrábavé a vytahané hadry. A co teprve puška! Dostal jednorannou zadovku, pákou se odsunul závěr, tím byla vyhozena prázdná nábojnice (běda nováčkovi, který neposbíral všechny horké mosazné válečky!) a do otevřené komory se vložil další náboj. Tolik teorie. V praxi stačilo několik výstřelů, aby se mechanismus tak rozžhavil, že tenká mosazná nábojnice změkla, a Valentin získal víc zručnosti v tom, jak odblokovat zaseknutou zbraň, než v rychlé palbě. Navíc zadovka kopala jako

mezek a mířilo se s ní jako s železnou lopatou. Ale měla jen několik pohyblivých součástek, jejichž výroba nepřesahovala možnosti Ozarského svobodného teritoria. Ze všeho největší vtip však byl žold. Nováčci dostávali barevné armádní poukázky, kterými mohli platit v proviantních skladech Jižního velení, roztroušených natolik široko daleko, až byly téměř nedosažitelné. Přijímali je taky kramáři, když byli tak zoufalí, že za ně prodali zboží, které se jim jinde nepodařilo udat.

Foulton je protáhl dvouměsíčním výcvikem za vražedných šest týdnů. Několik nováčků se vzepřelo kázni a vzdalo to po prvním týdnu, buď se vydali na nebezpečnou cestu domů, nebo si v teritoriu našli práci na farmách a rančích. Většina dokončila výcvik pod dohledem řvoucích poddůstojníků. Běhali a učili se nazpaměť Všeobecná nařízení závazná jak pro ně, tak pro celé teritorium. Běhali a proseděli hodiny na přednáškách o moderních dějinách Spojených států, o jiných centrech odporu v Oregonu, Arizoně, Appalačském pohoří a v Nové Anglii. Běhali a nacvičovali střelbu s puškami, s ukořistěnými kulomety na trojnožkách a s primitivními děly, vyrobenými ve špatně vybavených dílnách. Běhali a učili se způsobu života ve vojenském ležení: stahovat kůže, sušit a udit maso, osévat pole, sklízet píci a sbírat léčivé byliny. Běhali a učili se o běhu.

Vojín pracovního vojska Valentin se učil rozpoznávat složky Jižního velení: Gardy, Milice, Lovce. Největší útvar profesionálního vojska byly Gardy, pevné jádro obrany Ozarského svobodného teritoria. Mnozí poddůstojníci či důstojníci bývali Lovci, vycvičení Osévačem. Ve většině obcí byly první obrannou linií Milice, jimž Gardy poskytovaly záštitu. V Milicích byla většina bojeschopných dospělých, především v pohraničí. Jedenkrát měsíčně se účastnili výcviku s gardisty, byli připraveni nastoupit na znamení bubnu, píšťaly nebo sirény. Lovci přenášeli válku do Karské zóny. Cvičili je Osévači, dělili se na kasty Vlků, Medvědů a Koček, každá měla v Hnutí specifickou úlohu. Na přednáškách se Valentin dozvěděl, že Vlci konají dálkové hlídky a udržují spojení s dalšími veleními v celé Severní Americe. Kočky se daly spatřit v teritoriu málokdy, prováděly špionáž a záškodnickou činnost po celé zemi, často vedly dvojí život v Karské zóně. Medvědi bojovali v Hnutí jako úderné oddíly, byli to nejneohroženější a nejzkušenější protivníci Rozparovačů. Lovec

obvykle začínal jako Vlk, a někteří z nejlepších také u Vlků zůstali, místo aby přešli do jiné kasty. Nemnozí znali lovecké umění všech tří kast, pokud prošli výcvikem Osévačů. Ale všichni společně bojovali a přinášeli oběti, aby dobyli lidstvu zpátky jeho místo na slunci.

Valentin pocítil, jak napjatý vztah vládne mezi vojskem a civilisty, když jeho pracovní pluk rozdělili na čety a rozmístili je na okolní farmy na žně. Vojáci nechápali, proč cívilisté bručí při každém soustu, které spolknou muži připravení obětovat život na jejich ochranu. Civilisté zase nechápali, proč tak velké množství úrody, která stěží stačila nakrmit vesnici, i když byl dobrý rok, musí mizet v mašinérii ne vždy spolehlivé, má-li jim zajistit bezpečí, která neselhávající výkonnost vykazuje pouze při vybírání sjednaných patnácti procent výnosu.

Žně proběhly v kolotoči práce od svítání do setmění. Mezi vizitacemi uběhaného důstojníka měl Valentin dozor nad Čouovou a osmi dalšími nováčky, pomáhali deseti těžce pracujícím rodinám v malé vesnici nedaleko hranice Arkansasu s Missouri. Stavěli a opravovali domy a stodoly, pomáhali svážet úrodu, poráželi dobytek vykrmený přes léto a konzervovali maso. Obilí a kukuřice zaplnily dvě sýpky v centru obranného kruhu domů, vesničany nazývaného Weening, další zásoby uložili do krechtů vymazaných jílem, které vykopali mezi stodolami. Jámy přikryli nepromokavými plachtami a hlínou a doufali, že vesničtí psi a kočky ochrání uschovaný poklad před nenechavými hlodavci.

Po týdnech usilovné práce přišly dožínky. Tři dny se nováčci účastnili sportovních klání, dokud bylo světlo, pak se připojili k vesničanům u dlouhých stolů naložených hovězími pečínkami, šunkami, krůtami, kuřaty, přílohami a rozličnými moučníky k večeři. Valentin sedával vedle Čouové a nezřízeně se cpal, potom se odebral do ubikace, kterou jim připravila místní Milice nad obecní maštalí, kde až do ranního kuropění soutěžili v pšoukání.

Jakmile potraviny zmizely, obrazně i doslova, nastalo krátké období oprav a údržby, aby dřevěná obydlí a chlévy poskytly svým obyvatelům v zimě dostatečné pohodlí. Mezitím duby a ořechovce zbarvily krajinu do rudozlata, dokud sucho a vítr nezbaví stromy listí a větve nezůstanou holé.

Začalo se proslýchat, že se Valentinova četa brzy vrátí do zimního tábora v Ouachitských kopcích. Z okolních vesnic už

pracovní mužstva odešla, nebo přinejmenším dostala rozkaz k odchodu. Farmářům došla štědrost v okamžiku, kdy byl poslední krecht naplněn zeleninou a víko na posledním sudu nasoleného vepřového zatlučeno. Rodina Rossových dala Valentinovi prošívaný kabát z nepromokavého plátna vycpaný husím peřím. Každý den po celý podzim věnoval pár hodin svého volna dětem Rossových, snažil se je zbavit pologramotnosti a po příkladu otce Maxe, který si tak dobře pamatoval, nejprve dětem předčítal pasáž z vypůjčené knihy, pak četly děti tutéž pasáž jemu.

Kolem Weeningu tekla řeka Black River, koryto zanesené písčinami vedlo tunelem tupel, dubů a černých bříz. Přestože už se odpoledne ochlazovalo, Valentin se chodil večer co večer vykoupat do studených tůní. Za půl roku, co se připojil k Hnutí, povyrostl o další tři centimetry, jeho tělo s dlouhými údy ztrácelo chlapeckou útlost. Na pažích měl štíhlé svaly, lesklé černé vlasy mu sahaly po ramena, která zesílila namáhavou prací. Mužný obličej měl pevnější a měděnou pokožku tmavší, ale v očích mu zůstala mladická jiskra. Život ve Svobodném teritoriu mu vyhovoval: práce ve Weeningu mu šla k duhu, měl radost z dětí Rossových, rád si vybavoval, jak se před rodiči pyšně nafukují, že už dovedou přečíst složitá slova. Byl šťastný.

Jednoho listopadového večera, kdy chladný vzduch sliboval ještě chladnější ráno, se šel vykoupat, přestože voda byla tak ledová, že se mu varlata scvrkla. Pár žab začalo muzicírovat, ale kvákání už mělo daleko do mohutného sboru, který drásal uši za letních nocí. Volavka na stráži na písčině uprostřed řeky se na něho podezřívavě podívala, když skočil do vody. Vynořil se na hladinu a bezděčně vyjekl „uíííí!“

„Vale, doufám, že toho nesmyslu do Vánoc necháš,“ zavolala Gabriella Čouová, stála pod vrbou na břehu. „Nemám naprosto nic proti chlapům, kteří se občas vykoupou, po pravdě bych si přála, aby si z tebe ostatní vzali příklad, ale v řece a při téhle teplotě?“

Zasmál se, v ledové vodě ztěžka dýchal. „Nedám si přece ujít příležitost zaplavat si v listopadu. V Boundary Waters to v tomto ročním období nešlo. Měla bys to zkusit.“

Vstoupila do světla zamlženého měsíce, držela proutěný košík. „Díky, raději se umývám po částech v umyvadle. Je to sice pomalejší, ale bez oboustranného zápalu plic se klidně obejdu. Přesto jsem ti něco přinesla, ty blázne.“

Valentin se brodil z vody, prsty se mu příjemně bořily do studeného písku. Vůbec se před Čouovou nestyděl, že je nahý, prošli společně příliš mnoha tábory v drsných podmínkách, aby si dělal starosti s cudností. Poklekla, vytáhla z košíku ranec, znovu se postavila jako kouzelník, když předvádí trik. Přehodila mu přes ramena osušku, ve které byla předtím zabalená horká cihla; příjemně hřála.

„Díky, Gabby, to je úžasný pocit! Zač vděčím tak královskému zacházení?“ Začal se utírat, na pokožce s husí kůží si vychutnával příjemné teplo.

Čouová vyndala druhý ručník, postavila se za něho a láskyplně mu sušila vlasy. „Brzy se vydáme do zimního tábora. Slyšela jsem, že nás rozdělí na různé specializace nebo něco podobného, až budeme v táboře.“

„Jo, povídá se to,“ souhlasil. Čouová mu silnými tahy třela záda. Když ho kůže tak pěkně brněla, byl by souhlasil se vším.

„Náramně jsi zmužněl, Davy,“ poznamenala Čouová. „Byl jsi tenký jako píšťala. Moc často jsi dřepěl v knihovně otce Maxe.“

Valentin pocítil zajiskření. *Míříš tam, kam se mi zdá, že míříš?* uvažoval, myslel to rovným dílem jak pro směr jejich rozhovoru, tak pro směr, kterým ho utírala. Náhle si uvědomil, jak blízko za ním stojí, vdechl její ženskou vůni a trochu nervózně ho napadlo, jak snadné by bylo otočit se a obejmout ji –

Okamžik plný napětí přerušil, výkřik od budov na druhé straně stromořadí, jako když kámen rozbije okno.

„Hoří!“ ozvalo se vzápětí srozumitelnější zvolání.

Než si Valentin natáhl kalhoty a obul boty, rozlehlo se vyzvánění na poplach ze strážní věže, kde měli místo zvonu zavěšenou železnou trubku.

„Oheň, Vale, a – *kristapána, co je tohle?*“

Nočním vzduchem nad řekou prolétl temný stín, větší než sup, zatočil a znovu se vracel nad vesnici.

Oba přátelé se rozběhli k Říčnímu průchodu, úzké bráně, za kterou byla ulička mezi domy. Čouová běžela tři kroky napřed, Valentin dosud zápolil s kalhotami.

Z obdélníkového okna hned pod střechou domu, z něhož se dal přehlédnout Říční průchod, zahřměl výstřel. Sotva prásknutí dolétlo Valentinovi k uším, Čouová se zapotácela, klopýtla, jako by zakopla o nastražený drát.

Valentin zamával rukama nad hlavou. „Nestřílejte, nestřílejte, to jsme my!“ Druhá střela mu hvízdla kolem ucha.

Vrhl se na zem, plazil se k Čouové. Svíjela se v mlází, držela si zraněnou levou nohu. Ze zkřivených rtů jí vylétala jedna kletba za druhou.

„Vale,“ vyhrkla, „Vale, myslím, že mám přeraženou kost. Pomoz mi, kristapána, strašně to krvácí.“

„Už nestřílejte!“ zvolal Valentin do noci prozářené plameny. Sundal si opasek a utáhl jí ho kolem stehna jako škrtidlo. „Pošlete sem pomoc, sakra, postřelili jste ji!“

Odkudsi se ozvaly další výstřely, střelci však naštěstí nemířili na ně. Valentin se snažil Čouovou zvednout, ale vykřikla bolestí natolik úpěnlivě, že toho raději nechal.

K smrti vyděšený hlas zavolal z okna: „To jste vy, pane Valentine?“

Už chtěl odpovědět kletbou tak ostrou, že by oškrábala i nátěr, ale spolkl ji. „Jdu dovnitř, potřebujeme tady pomoc. Ty jsi Dorian Helm, ano?“

„Ano, pane. Je mi to strašně líto, ale když jste se objevili tak…“

„Nechej toho. Poběž sem, musíš na ni dohlídnout. Aspoň zblízka uvidíš, co se stane, když střílíš, aniž bys věděl na koho.“

„Řekni mu, ať přinese vodu,“ zasténala Čouová. „Davide, krvácení ustává. Prosím, panebože, ať mají chloroform nebo něco takového.“

„Přines vodu, Helmě! Láhev, hrnek, cokoli!“ vykřikl k domu. Žádná odpověď. Otočil se k Čouové. „Doufám, že mě slyšel. Prostě to zkus chvilku vydržet, oba zůstanete tady pod stromy. Ty létající potvory mají hromadu práce se zapalováním domů.“

„Sundej jich pár i za mě, Vale. Pořádně hloupý způsob, jak se nechat postřelit,“ řekla se zavřenýma očima. Ze rtů jí prýštila krev, musela si je bolestí prokousnout.

„Vydrž, Gabby. Hned jsem zpátky.“

Chlapec Helmových, nanejvýš šestnáctiletý, oči vykulené strachem, ho pustil dovnitř vysokou železnou brankou, která tarasila Říční průchod.

„Pane Valentine, já bych nikdy…“ začal chlapec, ale Valentin neměl čas, jen se ujistil, že si kluk zachoval dost duchapřítomnosti, aby vzal pro Čouovou přikrývku.

Do středu Weeningu se dostal, aniž po něm někdo vystřelil. Ze střechy sýpky stoupal kouř, po vnějším žebříku lezli dva muži, přes ramena měli přehozené deky. Bok největší stáje uprostřed kruhu domů obehnaných zdí olizovaly plameny.

Dva Valentinovi druhové stáli před ubikací, kde měli pušky. Stříleli na potvory podobné netopýrům, které nad nimi kroužily. Rozběhl se k nim, krčil se, protože čekal, že mu stvůry každým okamžikem zabodnou drápy do ramen či hlavy. Popadl pušku, hrst nábojů si strčil do kapsy, kalhoty bez opasku hrozily, že mu co nevidět sjedou ke kotníkům.

„Zdá se, že házou Molotovovy koktejly, Vale," upozornil ho Polluck, voják z Valentinovy pracovní čety. „Když je shodí, rozprsknou se."

„Kolik jich tady je?" zeptal se, pátral po obloze.

Deset metrů od nich připojovalo několik vesničanů hadici k čerpadlu, pak namířili tenký proud vody na hořící stáj. Na opačné straně vesnice stál na verandě svého domu šedovlasý Tank Bourne, chlap jako hora, držel připravenou samočinnou pušku. Proti mohutným ramenům vypadala zbraň jako hračka. Bourne zamířil a vypálil na stín, který kroužil nad stodolou a útočil na hasiče, krátké nohy s paráty natažené jako mořský orel, který se vrhá na rybu. Ve stejném okamžiku zahřměly zbraně Valentina a jeho kamarádů. Útočník se zřítil k zemi.

Další okřídlený netvor se objevil na šikmé střeše Bourneova domu, plížil se po šindelích dolů k Bourneovi pomocí drápů na kožovitých křídlech. Valentin nabil pušku, zamířil a vystřelil. Bourne uslyšel buď šramot nad hlavou, nebo hvízdnout střelu, opustil úkryt pod střechou verandy, vyšel na náves a otočil se. Pálil střelu za střelou do okřídlené zrůdy. Padla, skutálela se ze střechy.

„Dvě jsme dostali," řekl Valentin, srdce mu bušilo v uších.

„Hoří seno na půdě!" vykřikl vesničan od čerpadla.

Sílící žlutooranžová záře hořícího sena odhalila nemotorný přízrak, kolébal se k vikýři na krátkých, křivých nohách, přitahoval se dlouhými pažemi jako opice chápan vybavená létací blánou. Z kostnaté hlavy trčel pár špičatých uší jako ostré rohy.

Tank Bourne poklekl, zasunul do pušky nový zásobník. Valentin a ostatní vojáci stříleli bez zjevného účinku, protože netvor se vznesl do vzduchu. Několikrát slyšitelně máchl křídly,

jako když vítr plácá prostěradly na šňůře, a zmizel v kouři vysoko na obloze.

Bourne ukázal na hořící stáj. „Musíme dostat ven dobytek!“

Z půdy šlehaly plameny, hrozilo, že přijdou nejen o největší stavení ve Weeningu, ale také o většinu domácích zvířat. Bourne, Valentin a hrstka dalších se rozběhli k vratům, rozrazili je dokořán. Vysoký žár nasál dovnitř proud vzduchu. Ochromená dobytčata stála jako přikovaná, muži tahali, tlačili a přemlouvali, aby je dostali z ohně. Pouze koně nepotřebovali přesvědčovat, zmatek v rozlehlé stáji, kde to vypadalo jako v Noemově arše, je dostatečně vyděsil, jančili a vráželi do sebe, jak se řítili k vratům. Když se mužům konečně podařilo přimět několik krav, aby se daly do pohybu, ostatní jako by pochopily, oč jde, a s hlasitým bučením vyběhly do noci.

Dva muže, kteří se odvážili vylézt po žebříku na sýpku, kryly všechny dostupné zbraně. Chlapi bojovali s ohněm na střeše. Valentin se modlil, aby nedošlo k výbuchu. Střely zahnaly další dva netvory, když slétali z oblohy. Mužům se podařilo se jim zažehnat bezprostřední hrozbu pro vesnici. Vrstvy vlnitého plechu a krytiny poskytly kašlajícím odvážlivcům dostatek času, aby utloukli oheň namočenými dekami.

Když střelba utichla, vyběhly ženy a děti, aby pomohly bojovat s požárem, udělaly řetěz a podávaly si kbelíky, rozmotaly další plátěnou hadici. Velká stáj se již nedala zachránit, ale menší budovy, kurníky a malé chlévy, které stály poblíž uprostřed vesnice, byly dost mokré díky statečným lidem, kteří nedbali na žár hořícího sena a polévali je vodou z kbelíků.

Bourne pořád držel pušku připravenou na prsou, pozoroval oblohu. „Harpyje nebyly v našich končinách už celé roky,“ řekl Valentinovi. „Když jsem sloužil u Medvědů, dostali jsme jich pár set ve dne. Vykouřili jsme je z dutiny pod břehem, kde spaly. Když vylétly, za světla jsme je snadno postříleli. Ve srovnání s letící kachnou jsou velké a pomalé.“

„Pomalé?“ divil se Valentin.

„Jo, spíš plachtí než lítají. Zvlášť když nesou náklad granátů. Jsou zatraceně chytré, přinejmenším dost na to, aby poznaly, kdy mají útočit a kdy se mají stáhnout.“

„Létají i ve dne?“

„Pochybuju. To by je hlídka mohla včas zahlédnout.“

Valentinovi se zrychlil pulz. „Do východu slunce zbývá pár hodin. Jak daleko za hodinu doletí, pane Bourne?“

Tank Bourne se na něho zadíval, se zájmem pozvedl huňaté obočí. „Je mi jasné, co máš za lubem, mladíku. Hm… Musí letět proti východnímu větru. Nebudou dál než pětadvacet kilometrů. Spíš patnáct.“

Valentin si teprve teď vzpomněl na Čouovou. „Před Říčním průchodem mám zraněnou. Pomohl byste mi ji dostat dovnitř? Potom bych potřeboval zjistit, kam odletěly.“

„Nad maštalí, kde máte uložené věci, jsou nosítka. Pomůžu ti ji přinést do vesnice, ale doktora tu v okolí nemáme.“

* * *

Chlapce Helmových našli vsedě opřeného o strom, oči vytřeštěné a prázdné. Na krku, hned pod Adamovým jablkem, měl zející ránu. Zranění vypadalo, jako by se mu někdo pokusil dostat do hrudního koše obrovským vrtákem.

Čouová zmizela.

Ať se před Říčním průchodem stalo cokoli, seběhlo se to tak rychle, že chlapec ani nestačil vystřelit z karabiny, ležela vedle něj zlomená a čerstvě nabitá.

„Nedaleko bude Zakuklenec,“ prohlásil Bourne ledově. „Chudák kluk, byl mrtvý dřív, než si uvědomil, co ho dostalo.“

„Může být Čouová ještě naživu?“

„Může. Nakrmil se z Doriana. Zlomil mu vaz a šel po krvi. Vykousl mu díru do krku a zastrčil mu jazyk rovnou do srdce. Už jsi někdy viděl, jaký má Rozparovač jazyk? Na konci má špici jako velikou kožovitou injekční jehlu.“

Vina bušila do Valentina precizně mířenými údery. *Nechal jsi Čouovou tady venku bez ochrany, nechal jsi ji hlídat klukem, který ani neměl dostat na starost strážit Říční průchod ze střílny. Vytáhl jsi ho z domu a dovolils, aby mu na jeho vlastním zadním dvorku probodli srdce. Dva lidi jsou mrtví jenom proto, žes nechtěl zraněné kamarádce způsobit ještě větší bolest tím, že bys ji přinutil jít. Dobrá práce, Valentine. Karané potřebují ještě pár takových velitelů, jako jsi ty.*

O další důvod víc vyučit je, aby to příště zkoušeli na přátele někoho jiného, namítlo jeho silnější já.

* * *

Ve strážní věži nad hlavní bránou popíjeli tři farmáři nápoj z pražených pekanových oříšků, kterému pro nedostatek lepšího názvu říkali „káva“, Valentin je požádal, aby zkusili co nejlépe odhadnout, kterým směrem viděli odlétat harpyje, a dostal tři poněkud odlišné odpovědi. Jejich průměrem mu vyšel směr na severovýchod.

Většina vesničanů stále bojovala s ohněm, aby se nerozšířil. Výjimkou byla rodina Helmových, otec přinesl synovo tělo, paní Helmová seděla na schodech verandy, objímala další dvě děti a nepřítomně hleděla do plamenů, které stravovaly velkou stáj.

Valentin sestoupil ze strážní věže. Tank Bourne a osm vojáků pracovní čety čekali u maštale, kde měli ubikaci. Vedle hromady čerstvě vykopané hlíny, hned u stěny nevelké dřevěné boudy, ležely dvě pevné truhly. Bourne opatrně zkoumal obsah jedné z nich.

„Jak vypadá, Tanku?“ zeptal se Valentin.

„Pořád se dá použít. V létě jsme s ním odstřelovali nový odvodňovací příkop z vesnice. Neznám rychlejší způsob, jak se zbavit pařezů.“

„Když slíbím, že se nebudu vyptávat, jak jste k němu přišli, dáte nám trochu?“ Valentin věděl, že dynamit pravděpodobně pochází z podzemního skladiště Jižního velení, nejspíš k němu vesničanům pomohl drobný úplatek zásobovacímu důstojníkovi.

„Jestli má posloužit k tomu, aby harpyje ochutnaly svou vlastní medicínu, svážu pět tyček dohromady a opatřím je rozbuškou dřív, než řekneš nitroglycerin. Dělá mi ale trochu starosti, kluku, že chceš vyrazit hned teď. Jestli se míníš potulovat tmou, když se kolem plíží Zakuklenec, a hledat jen o málo horší potvory, aniž bys věděl, kde vlastně jsou – připadá mi to jako hra na slepou bábu v místnosti plné zapnutých motorových pil.“

Valentin si dřepl, hleděl na dynamit.

„Chci na ně udeřit, dokud si myslí, že máme plné ruce práce s ohněm.“

„Jo, to zní rozumně. Určitě ti dost pomůže, že díra, do které zalezly, smrdí jako studna plná chcíplých skunků. Kadí jak holubi, a to si znásob jejich velikostí. Žerou jak zjednané, jejich páni nejsou nijak vybíraví v tom, čím je nakrmí."

Na výpravu se dobrovolně přihlásili všichni z Valentinovy čety, ale nakonec si vybral jen dva. Další dvojici přikázal, aby si vypůjčila koně a odjela na nejbližší velitelské stanoviště. Ostatní zůstanou na stráži, kdyby se harpyje vrátily a znovu zaútočily, aby dokončily dílo zkázy. V duchu se modlil, aby se nevrátil Rozparovač.

S Valentinem šli Gil DelVecchio a Steve Oran. Steve, plavovlasý mladík, který strašně rád lovil, mnohokrát procházel pohraničím východně od Weeningu, když stopoval zvěř. Znal nejlépe okolí a měl vynikající zrak. Jednou se dokonce dostal až k Saint Francis River, kde pruh neobývané země podél břehu vymezoval Ozarské svobodné teritorium. Gil byl rozložitý farmářský synek z missourského povodí v Dakotě. Budil dojem síly a dalo se na něj spolehnout, že si vždycky zachová zdravý rozum. Byl jedním z těch dvou, kteří vyšplhali na sýpku, zpocenou kůži měl dosud umazanou sazemi.

Všichni tři se narychlo najedli a nacpali si do batohů proviant na dva dny. Nesli jen zbraně, munici, dynamit, ale žádné potřeby na táboření, proto se mohli v obtížném terénu pohybovat rychle. Valentin si vzal pistoli s šesti náboji, které mu zbyly v zásobníku, kompas a nejlepší mapu, jakou Bourne dokázal sehnat.

Vyrazili hlavní bránou několik minut po půlnoci, odmítli nabídku dalšího chlapce Helmových, že s nimi půjde jako průvodce. Valentin mu řekl, že své rodině víc pomůže, bude-li bojovat s ohněm, který ohrožuje jejich dům. V duchu dodal, že i kdyby vražedný stroj, který dostal jeho bratra, byl už kdovíkde a během zmatku při útoku harpyjí se zase krmil, přesto hrozí ve tmě na východě jiná velká nebezpečí, a nemohl dopustit, aby matka přišla za jedinou noc o dva syny.

Zatímco trojice pochodovala na východ, Valentin ze všeho nejvíc myslel na Rozparovače. Oran hledal cestu, Valentin šel několik kroků za ním a hlídal správný směr, DelVecchio se mu držel za zády, pušku připravenou k palbě. Zakuklenec očividně spolupracoval s harpyjemi, ale nemohl třeba usoudit, že Čouová je natolik významná kořist, aby ji odvlekl k výslechu? Měla

uniformu, odlišnou od šatů vesničanů, ale neměla zbraň. Byla pro něho snadná kořist a nebude klást odpor, pokud se později rozhodne ji vysát.

Valentin se modlil, aby Čouová omdlela bolestí a šokem. Nedokázal se smířit s představou, že Rozparovač táhne jeho nejbližší kamarádku na východ, kde ji čeká příšerný konec, a ona celou dobu křičí hrůzou.

* * *

Kolem třetí hodiny ranní se dostali k širokému toku Saint Francis River. Na kopcovitých březích dosud stálo několik rozpadlých budov, které už zabrala divočina. Valentin nahlédl do cihlového domu, vypadal jako prázdná lebka, uvnitř nebylo nic jiného než hromada zborcené střechy a mladé stromky, a napadlo ho, jaký asi tenhle svět býval. Před padesáti roky se musely po řece plavit sem tam malé kajutové jachty a rybářské čluny, navigace byly udržované a pískové lavice vybagrované. Jenomže sotva lidé odešli jinam, vzala si příroda zpátky, co jí patřilo.

Když se zastavili, aby si odpočinuli, uvědomil si, jak je jejich pátrání beznadějné. Harpyje prostě mohly být kdekoli.

„Vale, támhle na řece je světlo," hlásil Oran.

Trojice vylezla na malý ostroh, odkud byl výhled na sever a na vzdálené světýlko. Zářilo poblíž západního břehu řeky široké devadesát metrů, ale na tu vzdálenost se nedalo odhadnout, zda svítí z lodě či z břehu. Kdo je takový blázen, aby rozžíhal světlo přímo na hranici? *Orientační bod pro návrat okřídlených tvorů?* uvažoval Valentin s novou nadějí.

Rozhodli se, že to prověří. Valentin a Oran si připravili pušky k palbě, pak se všichni vydali na sever a kryli se v mlází. Když se dostali dost blízko, rozeznali, že světlo vychází z člunu. Několik minut si odpočinuli a plížili se dál.

„Je tam malý nákladní člun a vlečný remorkér," hlásil Oran, který z nich nejlíp viděl v noci, proto mu svěřili triedr. Leželi v mělké prohlubni za padlým stromem a hleděli na řeku. „Na remorkéru vidím pět chlapů. Jeden má zbraň. V člunu není nikdo. Ponorová čára je vysoko, nejspíš je prázdný. Na něm je to světlo, elektrické, žádná petrolejová lampa."

Remorkér byl přivázaný ke zchátralému betonovému pilíři, který trčel z vody, možná poslednímu zbytku starého přístaviště.

Oran zaostřil dalekohled znovu na nákladní člun. „Je ukotvený vpředu i vzadu. Jestli tam přece jen někdo je, schovává se."

Z protější strany řeky přilétl závan větru, mladíci pokrčili nosy. Vyměnili si pohled.

„Cítím, že jsme našli doupě," poznamenal Valentin.

Rychle dali dohromady plán. Valentin vezme svazek dynamitu a připlave k nákladnímu člunu ze severu. Až ho vyhodí do vzduchu, další dva začnou ostřelovat remorkér, který by měl být dostatečné osvětlený hořícím člunem, a hodí na něj druhý svazek dynamitu. Gil tvrdil, že těch deset metrů z břehu na loď určitě dohodí.

„Tady máš, Vale." DelVecchio vytáhl z opasku příruční sekerku. „Mohla by se ti hodit. Kdoví, co najdeš uvnitř."

Sekerka připomínala tomahawk, byla lehká a šikovná do ruky. „Díky. Sejdeme se zase na tomhle místě," řekl Valentin. „Kdyby vás pronásledovali, upalujte na západ, až se vám bude za patami prášit, na mě nečekejte."

„Doufám, že máš dost silný žaludek, abys dokázat dělat i něco jiného, než jenom zvracet, jestli se dostaneš do blízkosti těch potvor," poznamenal Oran, ve tváři vepsané tučnými velkými písmeny napětí.

„Neplýtvejme časem. Chci to mít za sebou, než se rozední. V nákladním člunu třeba spí Zakuklenec."

* * *

Valentin se proplížil kolem chlapů lenošících na remorkéru. Pokud jich je v tuto hodinu pět vzhůru na palubě, mohlo jich být v podpalubí deset dalších. Nebo jsou na břehu a pomáhají harpyjím? Jakmile měl mezi sebou a remorkérem trup nákladního člunu, vydal se porostem k vodě. Dynamit, zápalky a pistoli nesl na zádech v ranci, který aspoň chvíli zůstane vodotěsný, bude-li mít štěstí.

Sundal si boty a pomalu se ponořil do ledové vody. Vzpomněl si na poslední koupel a jak ho pak Čouová utírala. Sevřel v ruce pevné topůrko tomahawku a začal plavat k nákladnímu člunu jako

aligátor, jen s očima a nosem nad vodou, ranec na hladině vypadal jako hrb mořské příšery. Cítil se čilý a svěží, jako by zrovna dojedl lehkou snídani po vydatném nočním spánku, ne jako po osmnácti hodinách na nohou.

Naštěstí poslední hodinu nic nejedl. Když se přiblížil k člunu, zaútočil na jeho nos hrozný pižmový smrad smíchaný s ostřejším, jakoby terpentýnovým zápachem. Mlhavé měsíční světlo odhalilo detaily stařičkého člunu, samou rez, oloupaný nátěr a fušersky zavařené díry. Na boku bylo metrovými písmeny napsáno M-33. Stiskl tomahawk mezi zuby a začal plavat prsa. Dorazil ke kotevnímu lanu na zádi, pomáhal mu chladný mírný proud. Sáhl po lanu, potěšilo ho, že je dost tlusté, taktak ho prsty objal. Vyšplhal nahoru, sekyrku mezi zuby jako pes s velikou kostí.

Paluba byla stejně zchátralá jako trup. Velký otevřený jícen zel do oblohy. Elektrická lampa byla sestavená ze starého automobilového akumulátoru a reflektoru z náklaďáku, světlomet sice mířil vzhůru do noci, ale trochu světla dopadalo i na palubu, což bylo nepříjemné, mohlo Valentina prozradit. Napadlo ho, že měl říct Oranovi a DelVecchiovi, aby začali střílet, jakmile doplave k člunu, nyní by se mu hodilo, kdyby odlákali pozornost chlapů ke břehu. Držel se kotevního lana, opatrně položil sekerku na ochoz. Teď, nebo nikdy.

Vyšvihl se na palubu a plazil se k jícnu. Čekal, že se každou chvíli ozve výkřik, opatrně nahlédl do páchnoucího podpalubí. Ve tmě toho moc nerozeznal, ale odhadl, že na dno je to zhruba dva metry.

Překulil se přes okraj jícnu, bosýma nohama dopadl do špíny, sekyrku v ruce. Nákladový prostor smrděl jako jatka, a když se v nevysokém prostoru napřímil, musel zápolit s návalem nevolnosti. Po celé délce vedlo koryto naplněné nechutnými exkrementy. Jinak bylo podpalubí prázdné.

Ne, vlastně nebylo. Jakmile se mu zrak přizpůsobil, uviděl, že u jedné stěny leží harpyje a ztěžka dýchá. Byla zabalená do vlastních křídel jako do kožovitého zámotku. Zespodu vytékal pramínek krve. Byla zraněná, možná v posledním tažení. Ve smetí na podlaze se povalovaly rozličné kosti. Několik lidských lebek dekorovalo zrezavělou palubní podpěru. Lebky vypadaly jako nažloutlé kokosové ořechy. Z nákladového prostoru vedly dveře

dopředu. Pod schůdky za dveřmi leželo tělo: bledé, nahé a bezhlavé. Ale přesto je poznal.

Valentin našel Čouovou.

V žaludku se mu rozlilo zvláštní horko. Zápach mu už nevadil. Zamířil po kluzké podlaze ke spící harpyji. Uviděl štěrbiny dýchacích otvorů, špičatou čelist s množstvím zubů, z kokonu složených křídel trčely štětinaté, jakoby kočičí vousy. Dýchala rychle a mělce, z tlamy jí kapaly sliny. Rozmáchl se tomahawkem a zasekl ho do hlavy, až kost křupla. Netvor ani nezjistil, co se stalo, malátně padl na bok. Valentin na něj skočil a sekal do něj sekyrkou potřísněnou krví a mozkem, znovu a znovu, pokaždé to mokře mlasklo. Rozzuřený obličej měl postříkaný krvavými krůpějemi.

Nad jícnem se ozval známý plácavý zvuk křídel a světlo z lampy na palubě překryl okřídlený stín. Valentin přešel nákladový prostor dopředu ke dveřím a schodišti, skryl se tak, aby ho z jícnu nebylo vidět. Mohl si tam dřepnout, zapálit dynamit a poslat pár harpyji do pekla.

Venku padly výstřely. DelVecchio a Oran museli zpanikařit, když uviděli harpyje přilétat, a teď se jim snaží zabránit, aby se dostaly do člunu. Valentinovi se jaksi podařilo ignorovat mrtvolu Čouové, položil ranec na schod, rozbalil ho a vytáhl pistoli. Do nákladového prostoru skočila harpyje, jedno křídlo zraněné.

„Vítej doma, potvoro," zavrčel Valentin a střelil ji do břicha. Vyhozená nábojnice zařinčela o železnou podlahu.

Harpyje vydala strašlivý bublavý jek. Ať už to byla řeč, nebo jenom bolestný skřek, vzápětí jí odpověděl řev zvenčí. Valentin věděl, že k sobě přitáhl ošklivé zrůdy jak z oblohy, tak z vlečné lodi, ale chtěl mrtvole Čouové dopřát co největší společnost, až se jimi začnou krmit raci a kostlíni. Poprvé v životě uslyšel zaštěkat kulomet, jakoby vztekem. Posádka remorkéru musela mít na palubě přimontované podstavce. Modlil se, aby DelVecchio a Oran byli dost chytří, okamžitě se stáhli a zamířili na západ.

Zabušil na strop nákladového prostoru, uvolnil tím spršku rzi. „Snídaně! Snídaně! Pojďte si pro ni!" vykřikl.

Zraněná harpyje se plazila k němu, skřetí tlamu otevřenou, jako by se nemohla dočkat. Další létavci skákali do nákladového prostoru.

Valentin couvl dva kroky ke dveřím, nahmatal dynamit a plechovku zápalek. Hrst vytáhl, rozškrtl zápalky o drsnou stěnu schodišťové šachty. Vzplály, osvětlily malý a vlhký prostor uzavřený poklopem. Zapálil zápalnou šňůru, odhodil zápalky na podlahu, zvedl pistoli. Vystřelil do zrůdných stínů, které se shromažďovaly v nákladovém prostoru. Položil nálož na první schod, zápalná šňůra syčela, vylezl nahoru a zatlačil do poklopu.

Ani se nepohnul.

Zapřel se do poklopu rameny, zavřel oči, už čekal, že ztratí vědomí, až bude rozmetán na krvavé cáry, ale zrezivělý zámek povolil. Valentin rozrazil poklop, vyskočil na palubu a vystartoval k boku obrácenému k řece. Ucítil, jak kolem prolétla střela, roztrhla mu košili v podpaží.

Když došlo k výbuchu, byl už pod hladinou. Explozi sice ztlumila voda, přesto mu vyrazila dech. Vynořil se, lapal po vzduchu.

Do řeky dosud pršely kusy trupu, když se záď zvedla a rozervaný člun se začal potápět. Remorkér stál v plamenech, kulomet zmlkl. Na palubě remorkéru museli mít zápalné bomby, připravené pro harpyje. Valentin se zorientoval, znovu se ponořil pod hladinu, plaval ke břehu. Na obloze nepochybně dosud krouží pár pořádně naštvaných harpyjí. Prsty se dotkl říčního dna.

Když se mu trochu vyčistila hlava, uvědomil si, že je neozbrojený. Pistole ležela na dně Saint Francis River, ztratil ji, když ho zasáhla tlaková vlna, tomahawk nejspíš přistane až někde v Mississippi. Dodal si odvahu a vylezl z vody na břeh.

Spěchal pod ochranu převislých stromů, přitom do každé ruky popadl kámen ohlazený řekou. Připadal si bezbranný jako králík, nad nímž krouží dravci, ale do mělké prohlubně se dostal bez úhony. Hořící trosky remorkéru odplouvaly po proudu.

Odplížil se na místo, kde měl sraz s ostatními, a tiše hvízdl. Ze tmy mu odpovědělo zatrylkování. Oba mládenci se k němu připojili.

„To teda bylo představení, Vale," složil mu poklonu Oran, podal mu jeho pušku.

DelVecchio si zastrčil zbylý svazek dynamitu do batohu. Bourne ho může použít na další pařezy nebo vyměnit za vlnitý plech, aby mohli postavit novou stáj.

Bylo příjemné držet v rukou zase pušku místo kamenů. „Orane, potřebuješ si odpočinout. Na zpáteční cestě vás povedu já, budeš jenom hlídat směr. A ty, Gile, nás budeš krýt zezadu.“

„Jasně, šéfe.“

* * *

Záře hořícího remorkéru pohasínala, jak klesal pod hladinu, a trojice vyrazila k vesnici. Nevěděli, jak dobrý mají harpyje zrak, sluch a čich, proto se raději drželi pod stromy. Nic nad nimi nekroužilo, ani se na ně střemhlav nevrhalo. Později, když procházeli temnými lesy, si začali tlumeně prozpěvovat jako mladí sportovci při návratu z vítězného zápasu. Valentin se cítil pod hustými korunami v bezpečí před harpyjemi. Stromy však usnadnily útok Rozparovači.

Vystoupil z úkrytu za kmenem, vyrazil DelVecchiovi z ruky zbraň, odlétla do tmy. Druhou rukou ho chytil za batoh, držel mladého pořízka na délku paže jako špinavou plínku.

Valentin a Oran rychle odjistili pušky. Rozparovač postavil DelVecchia, šíleného strachy, před sebe jako štít.

„Pusť ho!“ Valentina v tu chvíli nic chytřejšího nenapadlo.

„Ne! Počkejte! Ne!“ křičel DelVecchio. „Nenechte ho… Nestřílejte.“

klidně můžeš střílet, žrádýlko, zašeptal Rozparovač, hlas mu jenom syčel, čišela z něj hrozba, *dostanu vás všechny tři.*

„Panebože, pusť mě,“ blábolil DelVecchio. „Vale, sundej ho ze mě!“

Valentinovi srdce tak bušilo, až se bál, že mu vyskočí z hrudi. Jazyk měl suchý, oči se mu zamžily. Jedině pálivý pocit v oblasti ledvin mu zabránil, aby omdlel. Mávl na Orana, ukázal mu, ať ustoupí stranou. Rozparovač nemohl držet DelVecchia ve dvou směrech najednou. Oran se ani nepohnul, upíral pohled do hypnotizujících žlutých očí v bledém obličeji tvora v černé kutně. Valentin ukročil, pušku přitiskl k ramení.

Tvor přesunul pohled na Valentina, Oran se vytrhl z transu. Sotva uviděl, jak Valentin ustupuje, otočil se a rozběhl se do noci, cestou odhodil zbraň i batoh.

utíkej! chytím si tě, zasyčel za ním Rozparovač. *schovej se, já si tě najdu.* Otočil se k Valentinovi, pohyboval očima rychle jako ještěrka, *vystřel, a já ti utrhnu nohy, hezky jeden kloub po druhém, stejně lehce, jako ty trháš křídla mouchám.*

Valentin dál pozpátku couval, poněkud sklonil hlaveň pušky. Ustoupil za silný kmen, zamířil.

Rozparovače to rozesmálo, vydával zvuky, jako když prská vzteklá kočka: *ssa-ssa-ssa! to je zbytečné.* Zahleděl se na Gila, který se mu třásl v pěsti, *jedno jsi pochopil správně, žrádýlko,* zasyčel zabiják DelVecchiovi do ucha, když si ho přitáhl blíž. *já jsem bůh!*

DelVecchio zaječel, Rozparovač si ho otočil k sobě a špičatými zuby mu vyhryzl díru do hrdla. Gil se zmítal, jeho křik se změnil v bublání jakoby pod vodou, jaké vydává člověk s přerušenou průdušnicí.

„Promiň, Gile, věřím, že bys pro mě udělal totéž," zamumlal Valentin, vydechl a stiskl spoušť.

Střela ráže .45 vletěla DelVecchiovi do batohu. Dynamit vybuchl, zablýsklo narůžovělé oranžové světlo, exploze odhodila Valentina na záda horkým, tvrdým šťouchem. Hučelo mu v uších, hlavu měl plnou záře, když se propadal do bezvědomí.

* * *

Byla už skoro doba oběda, když obyvatelé Weeningu zaslechli volání ze strážní věže: „Blíží se chodec!" Nastalo ticho, než pozorovatelé na věži zaostřili starý dalekohled. „Je to Valentin. Je sám."

Vesničané se seběhli před stájí, ze které se ještě čoudilo, aby to podivné zjevení přivítali.

David Valentin vstoupil do Weeningu bosý, kalhoty na cáry, z košile jen několik pruhů, bledý vyčerpáním. V jedné ruce nesl pušku, v druhé batoh. Pohlédl na zástup, hledal jeden obličej.

„Pane Helme," řekl ochraptěle, sáhl do rance. „Dostali jsme tu potvoru, co zabila vašeho syna. A Gabby. A Gila. O Steveovi nic nevím."

Vytáhl lebku pokrytou mazlavými sazemi z ohně, v němž opálil maso a vlasy. Až na barvu připomínala lidskou lebku s výraznými

nadočnicovými oblouky a nezvykle protáhlou čelistí. Začouzená kost byla namodrale černá, vypadala jako vyřezaná z kusu onyxu.

Randall Helm odmítl dar přijmout, místo toho objal paží svého osmnáctiletého syna a šel domů.

Toho večera otevřel Bourne demižon domácí whisky, podávali si ho s Valentinem a Helmem, zatímco slavnostně vyrývali jména GILMAN DELVECCHIO, GABRIELLA ČOUOVÁ a DORIAN HELM do lesklé obsidiánové lebky Rozparovače, která byla ještě teplá po hodinách vaření v hrnci. Potom zastrčili zátku do hrdla demižonu a upevnili lebku nad hlavní vesnickou bránu, trochu našikmo, jak jim poradil alkohol.

Visí tam dosud.

Čtyři

Ouachitské středohory, únor, čtyřicátý první rok Karského zřízení: Sníh ustoupil na vršky rozeklaných skalnatých ouachitských pahorků, arkansaská zima však dosud pevně sedí v sedle. V úzkém údolí mezi dvěma nízkými horskými pásmy, které jako roztažené prsty ukazují na zříceniny vybombardovaného Little Rocku, skýtá několik srubů dočasné útočiště posádce pevnosti Fort Candela. Pevností je však pouze podle názvu, vojáci jsou rozptýlení po celých třiceti čtverečních kilometrech údolí. Většinou mají elektřinu a někdy i čerstvé potraviny, ale teplo a společnost u krbu ve srubech najdou vždycky.

Nepravidelná válka je naštěstí daleko od mužů a žen, kteří v údolí leží posádkou. Věnují se výrobě a opravám výstroje a výzbroje, stříhání a šití nových uniforem, jídlu, pití, karbanu a kšeftování. A tomu nejdůležitějšímu – výcviku. Letos, stejně jako všechny zimy uplynulých dvaceti let, je každý nováček přidělen ostřílenému vojákovi, aby se naučil všechno, co umějí a znají mazáci. Přijíždějí různí specialisté a řemeslníci a školí je ve svých oborech, občas si odvezou učedníka, pokud některý nováček projeví mimořádné schopnosti třeba pro práci veterináře nebo výrobu kvalitního koženého zboží.

Velící důstojníci řídí chod Fort Candely pevnou rukou. Jeden nováček má beznadějně špatný zrak, jiný moc pije, další neudrží tempo při cvičném pochodu. Takovým nabídnou zabezpečovací práce – řádnou službu s žoldem v týlových jednotkách – nebo je pošlou do civilu. Komu se nechce domů, toho vstřebají farmy a ranče Ozarského svobodného teritoria, kde věčně potřebují pracovní síly; a vždycky se najde pár rebelantů, z nichž se stanou tuláci a nevyhnutelně se dostanou do maléru.

Zbytek má pouze dvě možnosti: buď Gardy, nebo Lovci. Sedm z desíti jde do Gard, vojenských pluků, které zajišťují obranu Ozarského svobodného teritoria. Služba v Gardách je vděčná:

vojáci dostávají nejlepší uniformy, jaké dokáže Jižní velení sehnat, mají dostatek munice pro výcvik střelby, účastní se často slavností a pikniků s opékáním masa, soutěží a závodů v jízdě na koni. Mnoho gardistů má koně, takže se mohou ještě víc naparovat, rovněž mají dost příležitostí přijít mezi civilisty. Žádná novoroční tancovačka se neobejde bez čety urostlých mladých gardistů v nablýskaných holínkách a nažehlených tmavošedých uniformách s čepicemi a s šátky v plukovních barvách, které nosí uvázané přesně uprostřed blůzového límce. Gardisté jsou spořádaní, ukáznění, jsou přívětivou tváří Jižního velení, umějí však také bojovat a položit život na obranu manželek, dětí a milenek.

Ostatní – muži a ženy, z nichž se mají stát Lovci s chladným pohledem, kteří slouží mimo bezpečnou oblast Ozarského teritoria a zabíjejí renegáty a přisluhovače Karanů – jsou předvedeni před Osévače.

* * *

Ubikaci velel černý Kocour Námořník ocelovou packou. Srub postavený v sedle mezi dvěma vrcholky Fourche Mountain obývalo šest mužů, nikdo však nezpochybňoval Námořníkovo právo na nejteplejší židli u kamenného krbu nebo na nejlepší sousto ze čtvrtky hovězího, která visela v chladírně. Velký Kocour Námořník vypadal, jako kdyby právě seskočil z ramene čarodějnici a jako kdyby měl mezi předky rysa. Vykračoval si na svalnatých tlapách po srubu, zpola divoký a zcela sebevědomý. Autoritu si udržoval zavrčením, po němž následovalo kousnutí či škrábnutí, které spravedlivě uštědřil každému, kdo byl natolik hloupý, že ignoroval první a jediné varování. Jméno získal, když jeden Vlk prohlásil: „Kdyby tenhle kocour mluvil, určitě by klel jako námořník.“ Muži náladového Kocoura tolerovali, dávali ho nováčkům za příklad jako vzor neústupnosti, hodný následování. Vojáci záviseli na zásobě jídla, aby přečkali tuhou zimu, a Kocour Námořník hubil zlodějské myši, krysy, veverky, dokonce i králíky se zápalem samuraje.

Kocour kraloval ve dvou začouzených místnostech, kde bylo plno postelí a nábytku stejně drsného jako muži, kteří tam bydleli. Krb z říčních kamenů vévodil celé jedné zdi v „obývací“ části,

„ložnici“ vytápěla břichatá kamna, dvě staletí stará, ale pořád spolehlivá. Mezi pryčnami byly rozvěšeny vetché přikrývky, aby vzniklo alespoň zdání soukromí, a páchlo to tam jako v bobří noře.

Ve srubu žili čtyři zkušení Vlci a dva nováčci. Pankow, Gavineau, Velký Seth a Imai se starali zejména o to, aby Valentin a Márquez, druhý aspirant na Vlka, neměli ani chvíli klidu. Pokud nebyli na cvičišti nebo se nevěnovali výuce, která patřila k výcviku jejich kasty, čtyři mazáci se obětovali a dohlíželi na to, aby budoucí Vlci nezaháleli. A zaměstnávali je svědomitě. Márquez brzy zjistil, že má na starosti zásobování dřívím a úklid srubu. Opatřit dřevo uprostřed lesa se mohlo zdát snadné, ale Vlci trvali na tom, aby kácel stromy nejméně tři kilometry daleko. Kdyby byť jen koutkem oka mrkl na některou huňatou borovici v okolí srubu, mazáci by ho okamžitě obvinili, že hodlá prozradit jejich dočasný domov nepříteli.

Všechno ostatní přidělili Valentinovi. „Všechno ostatní“ zahrnovalo vaření, umývání nádobí, praní, zásobování špižírny, zašívání šatstva, pohřbívání mrtvol hlodavců, které Kocour Námořník stěží ochutnal, a ranní vaření náhražkové kávy. Vlci do jisté míry tolerovali liknavost a nedochvilnost při plnění všech úkolů, vyjma posledního. Byť se Valentin vrátil z nočního orientačního pochodu až za prvních ranních červánků, v obvyklých šest hodin, kdy byl budíček, musela stát na stole horká káva, jinak dostal vynadáno, co se do něho vešlo, a za trest musel vyběhnout po čtyřicetistupňovém svahu na Bald Knob pod dohledem čtyř naštvaných Vlků, kteří včas nedostali svoji kávu.

Valentin se učil od celé čtveřice, ale jeho hlavním instruktorem byl Evan Pankow. Jeho Otec býval poslanec za Ohio, potom sedmiletý syn člena kongresu zažil, jak jeho privilegovaný svět během několika šílených týdnů zmizel, zatímco virus zběsilého šílenství rozvracel Spojené státy. Malý Evan byl jedním z mála lidí imunních vůči viru. Přestože ho geny zachránily před smrtí, která si vzala víc než tři čtvrtiny populace Spojených států, nijak mu nepomohly proti následné válce a chaosu. Připojil se k proudu uprchlíků, který se valil do Virginie, kde poprvé ochutnal Karské zřízení. Viděl, jak albín s nažloutlýma očima a syčivým hlasem, který se prohlásil za „krizového velitele“, zabil v hotelovém pokoji celou rodinu. Potom se už Rozparovačům důsledně vyhýbal. Na jihovýchod ho letadlem odvezla žena, která rovněž viděla

„krizového velitele“ v akci. Pankow ztratil rodiče, ona ztratila syna, což vedlo k tomu, že mezi nimi vznikalo čím dál pevnější pouto jako mezi matkou a synem.

Letadlo pilotovala Jamie Kostosová, bývalá novinářka, která psala první břitké pamflety kritizující Karské zřízení. Rané statě byly sice faktograficky precizní, mýlila se však v analýze. Přesto zaujala pozornost Osévaců, a tak se stal Evan jejich žákem a později Vlkem.

Ve dvaceti pomáhal Pankow založit Jižní velení. Teď mu bylo padesát, obličej měl vrásčitý, světem znavené oči Valentinovi připomínaly Karshův fotografický portrét Ernesta Hemingwaye z jedné pastorovy knížky. Pankow se oddaně věnoval výcviku nové generace Vlků, aby měl kdo pokračovat v boji.

Jednoho odpoledne koncem února, když sníh přikryl bláto kolem srubu, držel Pankow aspirantům přednášku – a ze všech věcí na světě zrovna o čaji.

„Když jste venku a v pohybu, nejraději byste do sebe ládovali samé zajíce.“ Pankow přejel holou rukou po měkkém smrkovém jehličí. „Hlavně když je zima a mráz, máte chuť jenom na maso a špek, na všecko ostatní zapomenete. Jenomže – kdo nejí zelený, bude brzo studený. Víte něco o vitaminech?“

„Ano, vím, pane. To jsou ta písmena A, B, C a tak,“ odpověděl Valentin.

„Správně. Když jsem byl špunt, dostával jsem je v takovém jídle, kterému se říkalo snídaně s cereáliemi, byly to malé sladké kuličky, zatraceně, tehdy bylo skoro na všem napsáno ‚obohaceno vitamíny‘. Teď už to tak snadné není, hlavně v zimě. Třeba tohle jehličí. Na jaře má mladé chutné výhonky, stačí je rozkousat. Ale když si vezmete trochu jehličí a uvaříte z něho čaj, dostanete tolik vitaminu C jako z pomeranče. Už jste někdy jedli pomeranč?“

Valentin zavrtěl hlavou.

„Smůla. Je sladký a šťavnatý jako meloun, ale taky trochu nakyslý. To je jedno. V létě není problém sehnat dost zeleného, každý pitomec si dovede utrhnout pampelišku, rozžvýkat listy a upražit kořen, ale v zimě je to úplně jiná písnička. Když nemáš dost vitaminů, dostaneš horečku a přijdeš o zuby. I kdyby tě nedostaly kurděje, chytíš nějaký bacil a stejně umřeš. Kanadští lovci kožešin umírali na zaječí nemoc, jak tomu říkali. Umořili se k smrti nedostatkem vitaminů, zatímco se každý večer cpali

čerstvým masem. Proto nikdy nesmíte jíst jenom maso, ať jste na cestách nebo doma. Jestli vám záleží na očích a zubech, pamatujte na zelený.“

„Měli bychom víc potravin loupit Karanům,“ navrhl Valentin.

Pankow se zamračil. „To není tak snadné. A než se můžeš pustit do boje, musíš mít zdravé tělo i zdravého ducha. Určitě ti připadá tvrdé, co všechno tě nutíme dělat, ale brzo budeš mít tělo jako docela nový stroj. Snažíme se, abys byl co nejsilnější, aby tě nic nezradilo, jakmile se vydáš stezkou Vlka.“

„Kdy to bude?“

„O tom nerozhodnu já. Nerozhoduješ o tom ty, dokonce ani kapitán. O tom rozhodne starý Čaroděj. Možná tě zrovna teď pozoruje, možná radí guvernérovi v Mountain Home. Jedno vím jistě. Nikdo, kdo se s Čarodějem setká, neodejde stejný, jako byl předtím.“

* * *

Když se vrátili do srubu, už tam čekal seznam od Osévače, jako by přivolali ducha tím, že vyslovili jeho jméno. Ve srubu byli pouze Seth a Kocour Námořník, oba dřímali v ložnici u železných kamen.

„Amuova pozvánka k zasvěcení,“ vysvětloval Velký Seth z pryčny. Prodloužil ji prkny na své dva metry, taky matraci si vlastnoručně zvětšil. „Začne to v sobotu a potrvá to celý týden. Díkybohu, v téhle smečce je sto patnáct nových Vlků.“

„Je dobře, že je seznam letos tak dlouhý. Několik let býval kratší než rok předtím. Podíváme se na pořadí.“ Pankow se natáhl pro list napsaný na stroji.

„Márquez tady je. Špatná zpráva, Valentine.“ Pozoroval, jak Valentin posmutněl. „Jsi tady. Vlastně jsi na seznamu jako poslední.“

Pankowův žert Valentina znejistěl, přesto se mu v hlase ozvalo trochu hrdosti: „Aspoň jsem to zvládl, i když jsem na posledním místě.“

„Tak to vůbec není, synku,“ vložil se do toho Velký Seth. „Poslední místo neznamená, že jsi dobrý, nebo špatný. Třeba si jenom na tebe chce nechat víc času.“

„Proč? Bude mě tetovat, nebo mi usmaží mozek jako Vulkánec?“

Pankow se zasmál. „Sakra, Valentine, kam na to chodíš? Je to starší než ty a nevysílali to už dobrých čtyřicet let.“

„Táta měl rád fantastickou literaturu. Pastor, který mě vychoval, když naši umřeli, mě vedl k tomu, abych četl tátovy knihy. Ale co vlastně je ta *proměna,* na kterou pořád všichni narážíte?“

Velký Seth a Pankow si vyměnili pohled. Pankow zavrtěl hlavou. „Musíš se prostě setkat s Otcem Vlkem a zjistit to sám. Čáry se těžko vysvětlují, zelenáči.“

* * *

Týden se vlekl. Aby Valentinovi ubíhal čas rychleji, popoháněl ho tím, že zhltl těch pár knížek, které ve srubu měli. Přišla prudká sněhová bouře, a tak Vlci trochu uvolnili tvrdý režim, který museli oba aspiranti dodržovat. Valentin se vděčně uchýlil na svoji pryčnu. Pankow mu půjčil brožuru, kterou napsala jeho nevlastní matka. Tisk byl nekvalitní, trochu rozmazaný, název poněkud těžkopádný: *Padlí bohové: historie, teorie a praxe Karského zřízení.* Na padesáti stránkách byly zachyceny dějiny Osévačů, jejich rozkol kvůli zneužití vitální aury k dosažení nesmrtelnosti, a konečně zabrání Země Karany.

Karané selhali při prvním pokusu zabrat Zemi, protože byl chaotický, špatně naplánovaný, a navíc je oslabovala situace přímo na Karu, kde přetrvávala ohniska odporu samotných Osévačů. Lidstvo vděčí těmto zapomenutým statečným hrdinům za čtyři tisíce let svobody. Primitivní lidstvo bylo rozděleno do izolovaných skupin, proto bylo méně ohroženo šířením zběsilého šílenství a mohlo rychleji přijmout varování a pomoc Osévačů.

Vyštvali jsme zrůdy, které přišly z Karu, uzavřeli jsme dveře, a když jsme se zbavili hrozby, rychle jsme na ni zapomněli – již dvě staletí před zbudováním Stonehenge. Z upírů se staly pověsti, pak legendy, a kasta Medvědů pronikla do lidských mýtů jako berserkové ze staroseverských ság.

Jeden dva Karané na Zemi ovšem zůstali, číhali v neobydlených koutech zeměkoule. A tvorové, upravení Karany, nyní všeobecně známí jako *Obrnění,* ale v bájích i pod jinými lidovými jmény, také

nepochybně přežili a občas sužovali lidstvo, když posouvalo hranice neznáma.

Přestože Brány Stromu mezi světy byly uzavřené, naučili se Karané během dlouhých let ilegality v podzemí své planety s rudými mraky, jak otevřít nové. Nevíme, jak a kdy byly nové portály otevřeny poprvé. Nedovedou to říct ani sami Osévači. Mohlo k tomu dojít dávno, již v temném středověku na Balkáně, nebo teprve v osmnáctém století. Otevření průchodů vyžaduje ohromný výdaj vitální aury, ale jakmile první Karan novou Bránou či Bránami prošel, lidstvo Karanům ztrátu zase bohatě nahradilo.

První krok k převratu udělalo samo lidstvo. Karané během let verbovali lidské spojence, možná s nimi uzavírali faustovský pakt. Agenti Karanů získali zodpovědná a významná postavení ve společnosti.

S příchodem nového tisíciletí byli připraveni, vyklíčila dračí setba, rozesetá za posledních sto let. V prvních červnových týdnech roku 2022 sklapla past, a chytili do ní vitální auru sedmi miliard pozemšťanů.

Dveře se hlasitě rozletěly, do srubu vešel Gavineau. Přistoupil ke krbu, očividně si Valentina vůbec nevšiml, z police sundal demižon samohonky. Pak se před vyhaslým krbem zhroutil do křesla vypleteného kůží, zhluboka se napil a zíral na vychladlý popel. Kocour Námořník okamžitě využil příležitosti a skočil mu na klín, Gavineau ho začal drbat za ušima, aniž by na něj pohlédl. Valentin zvažoval, že by ho pozdravil, ale nechtělo se mu do toho, protože by mu určitě hned přidělil nějakou práci. Vrátil se k brožuře.

PŘEVRAT

Na jaře toho proklatého roku byl na tom svět už tak dost špatně. Vrcholila nová ekonomická krize. Burza se hroutila, nezaměstnanost rostla, inflace vylétla do smrtící spirály, protože stárnoucí technokracii zradily hliněné nohy. Finanční instituce nezareagovaly dost pohotově, zatímco vlády reagovaly až příliš aktivně, a společnost, která žila ve vypůjčeném čase, spláceném vypůjčenými dolary, se zhroutila. Na západní svět přišly těžké časy a hlad, a byl to šok o to větší, že generace, která přežila poslední ekonomické zhroucení, už v podstatě vymřela.

Pradávná nepřátelství začala doutnat a rozhořela se do plamenů. Evropa zažila první skutečnou válku po celých generacích kvůli clu uvalenému na potraviny. Čína využila starostí Ameriky s vlastní ekonomikou a obsadila Tchaj-wan. Rusko a Japonsko podporovaly každé jinou frakci jak v Evropě, tak v Tichomoří, a zahájily námořní válku, kterou zastavily Spojené státy, když vytvořily bariéru mezi válčícími stranami, což byl jejich poslední větší pokus splnit zámořské závazky.

Pak zachvátily Spojené státy občanské nepokoje, které vznikly kvůli plýtvání bohatstvím a zdroji v zahraničí, když doma tolik lidí trpělo, a nakonec přerostly v násilnosti. Polovojenské skupiny využily chaos v ekonomice a politice, dokonce i rasovou zášť, k poslednímu výbuchu násilí. Několik znesvářených charizmatických vůdců dál cupovalo roztřepené tkanivo americké společnosti.

I sama planeta přidala kataklyzmatický hlas k disharmonickému sboru lidského utrpení. Série zemětřesení po celém světě a výbuchy vulkánů srovnaly města se zemí, v sopečných oblastech vznikla pustá lávová pole. Popel vynesený do atmosféry změnil klima, aby Karanům lépe vyhovovalo. A jako by tektonické katastrofy nestačily, chaos završila epidemie. Lidé nemoci říkali *vzteklina*, inkubační doba však trvala od čtyřiadvaceti do dvaasedmdesáti hodin; natolik pozměňovala mozkové funkce, že léčba vypadala spíš jako úkol pro exorcistu než pro lékaře. Zdivočelé davy se valily městy, kousaly a škrábaly v záchvatech zběsilosti, společenský řád zanikl.

V té době neměl nikdo nejmenší podezření, že všechny události jsou součástí jediného dlouhodobého plánu. Karská technika umožnila odpadlým Osévačům použít planetu jako zbraň. Nákaza, kterou dnes nazýváme „zběsilé šílenství“, se na Zemi objevila už při první pradávné invazi Karanů. A nocí se opět začali plížit bledí Rozparovači v kutnách s kápí.

Rozparovači vstoupili do víru událostí, aby střídavě zastrašovali a zabíjeli. Velí legiím Obrněných, geneticky upravených otroků, kteří mají zlomit sebemenší odpor. Bojují beze strachu právě tak jako armáda mravenců, jsou však mnohem prohnanější; vyskytují se v rozličných velikostech a podobách. Nejobvyklejší je obrovský lidoop s kůží jako nosorožec a s mozkem a pažemi schopnými používat zbraně, od útočných pušek po obrněné vozy.

Ozbrojené síly ani vládní instituce Spojených států se nedokázaly vypořádat s obrovskou epidemií a zkázou, vzdaly to, jakmile jim došly náhradní díly, munice, a především mravní síla. Agenti Karanů a kolaboranti v řídících orgánech napomohli zinscenovat porážku v co nejširším měřítku. Na závěr armáda zvolila taktiku spálené země a zničila vojenské základny včetně vybavení, aby Karanům nic nepadlo do rukou. V poslední válečné křeči použila zbylé nukleární a chemické zbraně, které způsobily nezměrné utrpení lidem, místo aby zpomalily karskou invazi. Konec přišel s třeskem a nářkem. Prezident se zastřelil, jakmile se dozvěděl, že se během nepokojů v Quanticu nakazila jeho rodina virem zběsilého šílenství, a viceprezidentka uprchla s několika významnými kongresmany do bunkru v hoře Omega, jakmile si přečetli prezidentův poslední výnos. Jako kapitán potápějící se lodi oznámil zoufalý prezident, že v této situaci musí každý spoléhat jen sám na sebe.

Nejen Spojené státy americké, ale celý svět, pokud je známo, do roka patřil Karanům.

Valentin chápal, proč Kostosová skončila jako alkoholička. Život v Novém zřízení připadal snazší Valentinovi, který se narodil dlouho po karském převratu. Neměl žádné vzpomínky na ztracené bezpečí, rozmanité technické zázraky minulosti mu nescházely, vzbuzovaly v něm jen trochu zvědavosti. Někdy cítil propast mezi svou a Pankowovou generací, k níž patřil i pastor. Hýčkali minulost a bojovali za ni, za prapor s hvězdami a pruhy, za způsob života, který se už nikdy nemůže vrátit. Valentin bojoval za svoji budoucnost.

Od krbu se ozvalo zavrzání a nespokojené *mňau* Kocoura Námořníka. Valentin vzhlédl od staré brožury a podíval se na Gavineaua. Vlk postavil demižon na zem a šoural se ke své pryčně, vypadal smutně a nešťastně, bylo na něm vidět, že se potřebuje vyspat.

„Jste v pořádku, Done?“

„Zdar, Vale,“ odpověděl skoro nesrozumitelně. „Neviděl jsem tě. Pankow ti dal volno?“

„Odjel do Šťastné stezky,“ vysvětlil Valentin.

Hospodský v lokálu Šťastná stezka měl Vlky rád, děvčata je měla ještě radši, pokud se chovali slušně a řádně platili. Platit se

dalo čímkoli, počínaje párem nových bot a konče starou písničkou, to záviselo na osobním kouzlu jednotlivce.

„Nejspíš mi chtěl dát před zasvěcením den volna. Poručil si jenom horkou koupel a obtáhnout břitvu. Poradil mi, abych nic nejedl a nedělal si těžkou hlavu. Nevysvětlil mi, proč nemám jíst.“

„Márquez je mrtvý, Valentine. Nenapadá mě, jak ti to říct šetrněji.“

Aspirantovy myšlenky udělaly čelem vzad a zkoprněly v pozoru: „Cože?“

Gavineau usedl na pryčnu kus od Valentina. Visela mezi nimi šňůra s prádlem.

„Někdy se to prostě stává, chlapče,“ řekl Gavineau. „Zasvěcením prošel docela dobře. Není to jako projít indiánskou zkouškou nebo podobně,“ pokračoval namáhavě. „Odešel z jeskyně, a prostě se to stalo. Proměna na tebe může divně působit. Pamatuju se, že když jsem vyšel já, vše páchlo kouřem jako ze dřeva. Márquez se rozhlédl, jako by nevěděl, kde je, a rozběhl se. Skočil rovnou z toho zatraceného útesu. Přede dvěma roky jeden kluk úplně přestal jíst. Nechtěl se ani dotknout jakéhokoli jídla, pořád tvrdil, že je zkažené nebo špinavé, nebo si vymyslel něco jiného. Když jsme ho donutili něco sníst, prostě to vyzvrátil, umořil se hladem. Obvykle jsou kluci, co tím projdou, jenom pár dní nesví, potom se vzpamatují. Smůla, to s Márquezem. Pár dalších se nabídlo, že slezou dolů pro mrtvolu. Stačilo mi vidět ji z devadesáti metrů.“

„Proboha, co ho přimělo…?“

„Hele, Davide, nedej se tím ovlivnit,“ řekl Gavineau. „Jenom nebyl správně naladěný, někdy to ani Čaroděj nepozná. Ty budeš v pořádku.“

* * *

Valentin si pořád dokola připomínal Donovu opileckou předpověď, když vystupoval do svahu s desítkou aspirantů, poslední skupinou, která se měla setkat s Osévačem, jemuž se říkalo Amu, Čaroděj a Otec Vlk. Vrch, nazvaný Zimní sídlo, byl šest set sedmdesát metrů vysoký, samá skála a sníh, z jedné strany vypadal jako žraločí zub, odjinud jako prověšený vigvam. Jeskyně

na svažité louce byla kousek nad polovinou cesty nahoru, nedaleko útesu, který se stal osudný Márquezovi. Páslo se tam pět koz, okusovaly kůru z kosodřeviny nebo rozhrabovaly zbývající sníh, aby se dostaly ke zmrzlým kapradinám.

Po stranách vchodu do jeskyně ve tvaru půlměsíce se tyčily totemy, konce korunovaly vlčí hlavy, uši vztyčené, oči ostražité. Zbývající plochu sloupů pokrývala vyřezaná jména, u některých bylo datum. Valentin usoudil, že to jsou seznamy obětí, tesané pomníky padlým Vlkům. *Není to zase tak špatné*, pomyslel si, *několik set jmen za dvacet roků bojů.*

Jenomže hned za průchodem do jeskyně stálo jedenáct šikmých sloupů hustě zaplněných jmény, nováčci se pod nimi shromáždili jako svatebčané pod řadou zkřížených mečů. Valentin se zastavil u jednoho kůlu a přejel prstem po vydlabaných jménech. Přibude k dlouhému seznamu i jeho?

Podzemní chodba se rozšířila do kapkovité jeskyně uzavřené na konci závěsem, asi ozdobným gobelínem. Ve slabém světle z průchodu nedokázal mnoho rozeznat, ani když si jeho oči zvykly na přítmí. Dva Vlci, kteří je přivedli, jim pokynuli, ať usednou.

„Hlavně buďte zticha, až si vás bude jednotlivě zvát," varoval je Vlk. „Po obřadu budete trochu nervózní, tak ostatní seďte a mlčte, když bude někdo vycházet ven."

Gobelín se pohnul, vynořil se vlhký černý čenich. Potom závěs nadzvedla vlčí hlava velká jako mohutná dýně. Zářící modré oči Valentinovi připomněly husky, tažné saňové psy v Boundary Waters. Do kruhu aspirantů, usazených podél stěn jeskyně, vstoupil vlk velký jako poník. Měl nádherný bílý kožich s černými špičkami, které byly vidět pouze zblízka. Každého očichal, pak na tlapách zvící koňských kopyt ustoupil stranou.

„Děkuji vám, že jste si vydobyli místo v této jeskyni." Příjemný, kultivovaný lidský hlas vycházel z vlčí tlamy, aniž by artikulovala slova. Vlk se zachvěl a jako by se rozmazal, náhle tam místo něj stál usměvavý stařec. „Odpusťte mi ten dramatický příchod. Je to iluze, ale na vaše předky dělala velký dojem. Pokračuji v tom z úcty k tradicí. Hm, doufám, že víte, kdo jsem."

„Amu," řekl jeden z přítomných. „Čaroděj," prohlásilo několik ostatních.

Valentin jen přikývl. Pomyslel si, že ve starci je něco vznešeného a silného, ale v ledově modrých očích uviděl náznak

únavy a šílenství. Valentin si z nějakého důvodu vzpomněl na Cervantesova dona Quijota.

„Mé jméno není tak důležité jako to, kdo jsem. Což je něco zcela jiného než prostý název. Neboť se stanu vaším Otcem. Všichni máte biologické otce, kteří vás počali, a většina z vás věří v duchovního Otce, který vás k sobě vezme po smrti. Já budu vaším třetím Otcem. Poskytnu vám znovuzrození."

Jedenáct mozků se to snažilo pochopit.

„Ano, mluvím v hádankách. Ale hádanky jsou obvykle jednoduché, jakmile jednou znáte odpověď. Mám však hodně práce, raději bych se vámi zabýval jednotlivě. Michaeli Jeremy Wohlersi," řekl Čaroděj a postavil se před robustního kučeravého mládence, „tebe chci vidět nejdřív."

Budoucí Vlk vyskočil na nohy, divže neudeřil hlavou do stropu. „Jak jste…?"

„Já ne," přerušil ho Čaroděj, odhrnul závěs a důstojně ho vyzval, aby vstoupil do další jeskyně. „To ty."

* * *

Valentin čekal čtyři hodiny, až přijde na řadu, tělo čím dál bolavější. Připadalo mu to jako divná metoda, že má projít zasvěcením hladový, nervózní, prokřehlý a zmatený. Sledoval, jak deset nováčků po jednom vychází zpoza gobelínu a zírá na ostatní, jako by je viděli poprvé. Pete, který vypadal jako mohutný Viking, ale pocházel ze severní Minnesoty jako Valentin, hleděl na ostatní aspiranty podezíravě, jako by před patnácti minutami neseděl mezi nimi a nepřesedával z jedné bolavé půlky zadku na druhou.

„Jaké to bylo, Pete?" zeptal se Valentin.

Blonďatý mládenec uskočil od Valentina jako kůň polekaný petardou. Narazil hlavou do stropu jeskyně, až to zadunělo, jako když žuchne meloun, a v bezvědomí se svalil na zem.

„Říkal jsem, abys byl zticha. Jestli nepřijde k sobě, než budeš hotový, odneseš si ho sám," zlobil se jeden Vlk.

Pete zasténal, převalil se na všechny čtyři. Začal dávit, čirou tekutinou pozvracel celou jeskyni.

„A jéje, to je fakticky výborné," řekl druhý Vlk. „Teď budou blít všichni."

Pete vstal, odpotácel se z jeskyně, masíroval si temeno.

A taky všichni zvraceli. Když se vrátili poslední dva, oba něco přidali do jezírka zvratků na zemi, než vyběhli ven na čistý vzduch. Valentina napadlo, zda to není důvod, proč jim zakázali cokoli sníst.

„Jsi na řadě, kluku," řekl Vlk.

„Pospěš za zrcadlo, Alenko," dodal druhý.

Valentin odhrnul závěs a prošel dovnitř. Za sebou zaslechl, jak si Vlk povzdechl: „Fakticky jsem rád, že se to pořádá jenom dvakrát do roka."

* * *

Chodba směřovala dolů, osvětlovaly ji skoro dohořelé svíčky rozestavěné na výstupcích hrbolatých stěn. Valentin napočítal dvacet kroků, než mu cestu zahradil další těžký závěs. Nevěděl, zda ho má jednoduše odhrnout a představit se, nebo na gobelín zaklepat. Odkašlal si.

„Pojď dál, pojď dál, Valentine juniore."

Vstoupil, musel se sehnout, aby prošel pod nízkým kamenným obloukem.

V jeskyni bylo teplo, byla dobře osvětlená a provoněná příjemnou, svěží vůní pryskyřice. Teplo a světlo vycházely ze zářící koule zvící jablka, která se vznášela píď pod stropem vysokým dva a půl metru. Zářila sice jasně, ale neoslňovala, dokonce ani když se zahleděl přímo do ní. Připadal si jako uvnitř iglú, postaveného z šedivého sněhu.

Otec Vlk seděl uprostřed se zdviženýma nohama na tkaném koberečku. Na vrstvě borového jehličí a větviček byly rozloženy další vzorované koberečky. Pět čtyřnohých vlků družně pospávalo v jednom chumlu nedaleko vchodu.

„Moji strážci, dalo by se říci," ozval se Amu. „Kdysi dávno, v jiné části tvého světa, jsem putoval s dvaceti vlky. Dělalo to větší dojem na tamní prostý lid, který se jich bál. Oblíbil jsem si ta zvířata, a kdyby mě tady naši nepřátelé objevili, proměnil bych se a proklouzl pryč spolu s nimi. Laskavě se posaď."

Valentin usedl, po tvrdé zemi v první jeskyni vděčný za měkké jehličí pod koberečkem. „Co chcete, abych udělal?" zeptal se.

„Otázka by měla správně znít, co *ty* chceš udělat. Proč jsi odešel z Minnesoty? Nepřišel jsi na jih jen proto, abys poznal zdejší krajinu.“

„Chtěl jsem přidat svou trošku do mlýna.“

Čaroděj se usmál. „Jednoduše řečeno. Od každého mladíka či dívky slyším něco trochu jiného. Chtějí bránit rodinný krb, osvobodit porobený lid, vykopnout vetřelce zpátky do jejich brlohu.

Co od tebe potřebuji a v čem mi můžeš vyhovět, pokud budeš sám k sobě upřímný, je dát průchod nenávisti. Nenávist plodí dobré zabijáky. Není to oblíbené slovo, vaše náboženství je přímo zavrhuje, protože tito lidé jsou špatnou maltou pro výstavbu společnosti. Jenže, mladý Valentine, tvůj *druh je požírán.* Měl bys být přímo stravován nenávistí, s každým výdechem bys měl proklínat nepřátele. Dodá ti sílu a smysl a rozhodnost v takové míře, jakou dokáže vyvolat pouze láska. Čím víc lásky cítíš k lidem, tím víc bys měl hořet nenávistí k nepřátelům. Ve vaší kultuře je obraz váhavého bojovníka natolik zakořeněný, až je to doslova archetyp. Hrdina, který zabíjí s lítostí, jde do boje plný strachu, nicméně úkol splní, a nakonec se slituje nad nepřítelem. Takový člověk udrží na čas Svobodné teritorium. Ale nikdy nevyhraje válku. Určitě ne proti takovému nepříteli.

Máš v sobě šelmu a já ti ji pomohu vypustit. Pokud budeš souhlasit, pochopitelně. Ale upřímně tě varuji. Znamená to krušný život a snad i krutý konec. Budeš žít jen pro to, abys zabíjel nepřátele, dokud sám nebudeš zabit. Jen málo z mých bojovníků odchází na odpočinek a ožení se, jako to udělal tvůj otec. Takže pokud toužíš náležet do lidské rodiny, dávám ti příležitost, abys odešel z této jeskyně a vykročil dolů z kopce s lidstvím nedotčeným. Můžeš se ctí sloužit v Gardách, můžeš žít podle ideálu šlechetného bojovníka, nebo se můžeš vrátit domů a skrývat se. Existuje mnoho způsobů, jak se zachovat správně. Ale zůstaneš-li s námi, staneš se tím, koho se za nocí nepřátelé děsí. Z kořisti se staneš dravcem.“

Valentin by rád věděl, kolik lidí v tuto chvíli nabídku odmítlo. Kdo se rozhodl, že se nestane zabijákem? Očekával zkoušku tělesných či duševních schopností, nikoli morálky. Vzpomněl si na tátu, ale nedokázal si spojit Čarodějovy animální zabijáky s mírným mužem, kterého zastřelili na jeho vlastním dvorku.

„Proč nebojují Osévači? S vaší technikou – slyšel jsem, že se jí říká magie – byste přece mohli Karany porazit.“

Čaroděj nevypadal překvapeně. „Obvykle kladu otázky já. Ale pokusím se ti odpovědět. Proto, že v tom nejsme vůbec dobří. Bylo by to, jako by ses vykálel do vlastních kalhot. Můžeš to samozřejmě udělat, když si to usmyslíš, ale nebude to příjemný zážitek, a dokud nenajdeš příležitost se očistit, nejspíš nebudeš schopen myslet na nic jiného. Jsme již příliš dlouho zvyklí chodit na záchod, je nás málo, a jestliže mám schopnost proměnit se na vlka, ještě to neznamená, že umím taky jako vlk kousat.

Na druhé straně vy, *homo sapiens,* jste skoro dokonalé stroje na zabíjení. Jste přizpůsobiví, agresivní, inteligentní a vynalézaví. Vyzkoušeli jsme tvory na dvanácti světech, ale vy, napůl divoši, se dovedete vrátit k hrozivému primitivnímu já mnohem pohotověji než kterýkoli jiný druh. Proto vám pomáháme vítězit ve vašich bitvách, a vy přitom za nás bojujete v naší válce. Nebo snad znovu mluvím v hádankách?“

„Ne, pochopil jsem. Ale ptal jsem se spíš na vaši metodu. Místo toho, abyste nás vybavili moderní technikou, děláte z nás šelmy. Připadá mi to jako dost divná pomoc, jak vyhrát válku.“

Čaroděj náhle zmizel, ale jen proto, aby se objevil u dalšího východu z klenuté jeskyně, nesl jakési zrcátko. „Omlouvám se,“ řekl překvapenému mladíkovi, „potřeboval jsem si něco přinést, ale nechtěl jsem tě přerušovat, tak jsem tady nechal svůj obraz, k němuž jsi hovořil. Tvrdíš, žes tomu porozuměl, Davide, ale je zcela evidentní, že to není pravda. Dávám ti nejsilnější zbraň na celé planetě – tebe sama a veškeré tvé možnosti.“

„Myslel jsem, že se mám rozhodnout.“

„Rozhodl ses, Davide, rozhodl.“ Opět usedl proti němu. „V tom okamžiku, kdy sis vzpomněl, jak zemřel tvůj otec, a kdy jsi uvažoval, zda byl takový člověk, jakého z tebe chci udělat. Možná jsi to necítil, ale pro mě byl tvůj vztek jako bílý žár. Sám před sebou můžeš svoji zuřivost skrýt, ale přede mnou ne. Je tak velká, že bych rád věděl, kam ji odkládáš, abys v noci mohl vůbec spát.“

Čaroděj mezi ně umístil kulaté zrcadlo velké jako talíř. Vznášelo se ve výši očí, držela ho táž záhadná síla jako světelnou kouli pod stropem. Valentin v něm viděl vlastní odraz, ale neostře a zkresleně, pouze hrubé obrysy.

„Co je to?“ zeptal se.

V zrcadle se objevil Amuův obličej. Zjev Osévače tál a měnil se, jako by byl vytvořen z oblaků kypících ve větru. „Lze říci, že je to chirurgův skalpel, Davide. Použiji ho k operaci. Máš před sebou misku. Vypij ji.“

Valentin pohlédl na kobereček. Před ním stála dřevěná miska, kulatá jako půlka vydlabaného kokosového ořechu. Stojí před ním celou dobu? Valentin k ní podezřívavě přičichl.

„Je to jen maličkost, usnadní nám obřad. Tekutina je bez chuti.“

Valentin se napil. Těsně před tím, než ztratil vědomí, pohlédl do toho zvláštního zrcadla. Nejprve spatřil svůj obličej, pak Čaroděje, potom vlka. Obrazy se míhaly jeden přes druhý: Čaroděj – vlk – on – Čaroděj – vlk – on – Čaroděj – vlk – on. Ale oči zůstávaly pořád stejné. Jenže nebyly jeho. Nepatřily ani Amuovi. Byly toho vlka. Valentin zjistil, že se fixuje na ty oči v trojici tváří, které se prolínají z jedné do druhé, všechny tři se stejným, ledově modrým pohledem.

* * *

Když se mladý Vlk probudil, zavalila ho změť zvuků a pachů. Borové jehličí, zatuchlé koberečky, vysušený lišejník na stěnách a tělesný pach vlků, vše spolu zuřivě soupeřilo, aby mu zahltilo mozek. Slyšel srdeční tep vlků jakoby stetoskopem. Jejich dech svištěl jako vichřice. *To je moc! To je moc!* křičel jeho mozek. Vyskočil a odskočil od spící smečky jako vymrštěný katapultem, narazil do stěny takovou silou, až si způsobil pohmožděniny.

Zůstaň v klidu, Davide. Máš jenom zbystřené smysly, nic víc, zašeptal mu v hlavě Amuův hlas, konejšivě, klidně. *Pomohu ti překonat první dny, pak už to zvládneš sám. Musíš se naučit přepínat smysly mezi dvěma úrovněmi, „silnou“ a „slabou“. Nejprve se uč slyšet zeslabeným sluchem a čichat zeslabeným čichem. Zbystřený sluch a čich budeš používat později, na velkou vzdálenost.*

„Kde jste?“ zeptal se Valentin, uslyšel ozvěnu svého hlasu až v první jeskyni, kde čekal na přijetí.

Propojil jsem nás, ale moc dobře ti nerozumím. Nejsem tak obdařený v tomto druhu komunikace pomocí myšlenkových tvarů jako někteří jiní. Získávám jen dojmy o tvých emocích. Zhluboka se

nadechni, naplň si plíce vzduchem a uvolni se. Vtáhni všechno zpátky do středu ve svém nitru. Zeslab zrak, přestaň se na něj soustředit. Zeslab sluch, uvolni se a naslouchej jen prázdnému vzduchu před sebou, zeslab čich a čichej jen teplo světelné koule.

Valentin se pokoušel uvolnit, ale pach a zvuky dřímajících vlků mu bránily spustit bariéry. Připadal si zahlcený.

Vedeš si velice dobře. Jsi přirozený talent. Teď vyjdi z jeskyně cestou, kterou jsi přišel.

Zatuchlý starý závěs v průchodu strašně páchl, proto Valentin rychle vyklouzl do chodby. Nohy mu najednou pracovaly příliš rychle, narazil do skalní stěny jako mechanická hračka, kterou zastavila překážka na cestě. Sotva získal rovnováhu, uvědomil si, že poblikávající svíčky mu práskají v uších jako bič.

Soustřeď se. Stáhni se do středu! žádal hlas. *Ne, pořád to není ono. Dovol, abych ti pomohl.*

Valentin se náhle cítil vyrovnaný, kakofonie vjemů se stáhla do běžného pozadí. Došel k druhému závěsu, ale sotva ho odhrnul, zavalil ho kyselý pach zvratků. Zvedl se mu žaludek, přidal svůj díl k louži na zemi.

„Jen si poslu*ž*," zaburácel Vlk.

Valentin leknutím skočil dopředu, neovládal však křečovitě napjaté svaly, a minul východ. Odrazil se od tvrdé skály, krvácel z čela. Na čich mu zaútočil měděný pach krve, necítil nic jiného.

Dýchej, dýchej, vrať se do svého středu. Zkus se vyplazit ven. Vedeš si dobře.

Mladý Vlk se však moc dobře necítil.

„Sakra, myslím, že ho Otec Vlk moc vybudil," uslyšel Vlka šeptat druhému, ústa přikrytá dlaní.

Valentin lezl po rukou a kolenou ke světlu venku. Cítil krvavou stopu, kterou za sebou nechával.

„Čaroděj si myslel, že Márquez je taky výjimečný. Kvůli tomu spadl z útesu," zamumlal druhý Vlk.

Valentin si připomněl, co se stalo včera, silou vůle se zklidnil. Svět mu začal připadat bezmála normální. Vstal.

Výborně, výborně. Venku to bude trochu nápor, prostě stále dýchej, soustřeď se na střed ve svém nitru a všechno do něj vtahuj zpátky. Časem se to naučíš. Dobrý lovecký pes ovládá čich, aniž by si to uvědomoval, stejně jako ty umíš zaostřit pohled. Brzy to budeš umět také.

Valentin se dostal na denní světlo. Obloha byla čistě modrá, což byla na Zemi upravené Karany rarita. Sníh jako by zářil, dokonce i z druhé strany údolí. Zrak měl tak ostrý, že doslova pro jednotlivé stromy nedokázal vidět les. Páchlo to tam, jako by se ocitl v největším kozím chlívku na světě, přestože tři kozy stály sto metrů daleko. Navíc po větru.

Soustředil se a stáhl se do středu. *Davide, najdi kozí výkaly.* Hlas v hlavě ho pořád ještě znervózňoval. Přestože mu nos tvrdil, že přímo plave v moři kozích bobků, našel je pouze s obtížemi, zamířil k teplému trusu, zastavoval se stále méně často. Zjistil, že si může hrát s ušima stejně snadno jako s očima. Zaslechl lupnutí větvičky, uslyšel, jak koza vyhrabává ze sněhu potravu.

To je ono, uslyšel, když našel čpící poklad a zastavil se nad hromádkou trusu.

Výborně, Davide, vedeš si skvěle. Sleduj stopu, kterou zanechaly kozy. Neřiď se otisky kopýtek ve sněhu, ale výhradně čichem. Vyřaď zrak, co nejvíc to půjde. Najdi cestu z kopce pomocí sluchu a čichu.

Připadalo mu, že žádný novopečený Vlk nemusel prozkoumávat nové smysly tímto způsobem. Poznal by to, protože nebyli pryč dlouho a před sebou viděl jen málo nepravidelných šlépějí vrávorajících lidí. Zhluboka se nadechl; zavřel oči a zavětřil, aby zachytil stopu, kterou zanechaly páchnoucí kozy.

A rozplácl se jak dlouhý, tak široký. Nohu mu podrazil kořen skrytý pod sněhem. Obvykle byl natolik mrštný, že se udržel na nohou, pokud klopýtl, ale normální reflexy si vzaly nedovolenou dovolenou. Měl nepříjemný pocit, že se ocitl ve zcela jiném těle. Jediná vzpomínka, k níž to dokázal přirovnat, byly zřídkavé rybářské výpravy v Minnesotě, kdy plul celý den v malém člunu po jezeře, a na souši se pak cítil trochu nejistý v kolenou.

Vstal, znovu pevně zavřel oči a šel vrávoravě jako opilec, který napodobuje Frankensteinovu zrůdu. Uvědomil si, že podle svištění větru v jehličí slyší, kde stojí jednotlivé borovice. Ucítil před sebou větev, sklonil se, aby jí uhnul, a spadl na zadek.

Ukázalo se, že kozy mají mimořádnou zálibu v průzkumu trnitých ostružiníků. Když si bolestivě poškrábal ústa, zaklel a otevřel oči.

Nedívej se, pokáral ho Amu.

Valentin si olízl krev z propíchnutého rtu, zhluboka se nadechl a zkusil to znovu. Předklonil se, zjistil, že mu to jde lépe, jestliže předpaží a nos má o něco blíž u stopy. Přestože narazil hlavou rovnou do stromu, takže měl vlasy plné pichlavých úlomků borky, udržel oči zavřené. Soustředil se výhradně na pach, ostatní smysly nechal ustoupit do pozadí, jako když čtenář, pohlcený knihou, používá pouze oči a mozek.

Zápach zesílil, Valentin vyštěkl jako brakýř. Rozběhl se, ignoroval modřiny a odřeniny, řítil se dolů svahem. Uslyšel polekané zamečení čehosi teplého a skočil. Kozel se pod ním svalil a kopal.

Zvíře se bránilo tak, až vytrhlo Valentina z transu. Pusu měl plnou kozích chlupů, připadal si, jako by se právě probudil z živého snu. Pustil nešťastného sudokopytníka.

„Promiň, Billy, nechal jsem se trochu unést."

Příšerné! vykřikl mu v mozku Čaroděj. *Kdybys stopoval ozbrojeného člověka, odstřelil by tě jako vzteklého psa. Nesmíš tak divočet. Udělej to znovu, ale tentokrát zkus najít některého kamaráda Vlka. Prostě ho sleduj, nedovol, aby tě zahlédl. Budeš-li muset, občas otevři oči, ale co nejvíc používej ty smysly, které dosud dřímaly. Musíš cvičit, Davide, protože až to bude naostro, druhou šanci nedostaneš.*

David Valentin, Vlk z Jižního velení, zvedl své neznámé, potlučené tělo na nohy, zavřel oči a vykročil.

Pět

Ústí řeky Yazoo, léto, čtyřicátý první rok Karského zřízení: Půlměsíc mokřin mezi řekami Mississippi a Yazoo patří k nejméně příjemným místům na zeměkouli. Jakmile se na Otci vod protrhly hráze, které tam kdysi lidé zbudovali, stal se z bahnité řeky, zarostlé rákosím, prakticky neobydlený močál. V bažinatých ramenech je voda tak stojatá, že ani nelze poznat, zda Yazoo vůbec proudí. Hladina je pokrytá rostlinami, takže vypadá jako pevná zem, a půda ve spleti kořenů tisovců, vrb a dubů je nasáklá jako houba a stěží se liší od mokřadu. Všichni draví živočichové, od potápníků po kuguáry, žijí jako amfibionti mezi louisianským mechem a orobincovým houštím. Jméno této vlhké, bezútěšné slatiny znamená v jazyce indiánů „smrt“.

Prázdná oblast je výborné cvičiště pro mladé Vlky Jižního velení. Z delty Yazoo pozorují lodě na Mississippi, učí se provádět průzkum v pásu dlouhém tři sta kilometrů, od vypálených skeletů staveb v Memphisu na severu po Jackson na jihu. Je to nejhůře přístupná, ale také nejméně střežená část pohraničí Svobodného teritoria, a hrstka Vlků v deltě je stále v pohybu, často se musejí po celou dobu obejít bez zásobování a spojení s teritoriem.

Novopečený Vlk a čerstvý zasvěcenec David Valentin sem dorazil, aby se naučil dovednostem Lovců pod dohledem dvou učitelů, kteří mu nic neprominuli – přírody a starého mazáka kasty Koček, který si říkal Střeh. V přírodě se Valentin učil uvádět do praxe poznatky z lekcí, které dostal v zimě, jak si opatřit jídlo, vodu, úkryt a oheň, což by se dalo nazvat čtyřmi základními podmínkami přežití. Střeh odmítl přijmout jakoukoli hodnost v Jižním velení, protože by se musel vzdát života osamělého bojovníka proti Karanům i žárlivě střežené nezávislosti, a Valentin se od něj učil, jak sloučit úsudek, intuici, obratnost a bojové prostředky do jediné zbraně. Pod dohledem Střeha si mladí Vlci prohlubovali zručnost v zacházení s běžnými zbraněmi, ale učili se

rovněž lovit improvizovanými pomůckami vše, co se hýbe, od aligátora ve vodě po mývala na stromě. Úlovky jim neposkytovaly jen potravu, ale také kůže, kosti a šlachy pro výrobu oděvů a nástrojů. A pověrčiví si dělali talismany pro štěstí. Střeh je v tom podporoval, neboť sám byl majitel pravděpodobně nejdelšího náhrdelníku z tesáků Rozparovačů.

Ale ze všeho nejlíp dokázal naučit umění, jak skrýt známky života: Jeho učedníci strávili nejvíc času nácvikem duševní kázně, museli si osvojit metodu, jak pomocí autohypnózy utajit auru před nelidsky silnými smysly Rozparovačů, jimiž ji dovedli vypátrat. Právě to, jak dobře Vlci ovládnou tento postup, rozhodne, zda budou oni lovit nepřítele, nebo nepřítel bude lovit je jako zvěř, kterou nosili do tábora.

* * *

V táboře používali místo střechy koruny dvou starých dubů. Podsaditější z obou stromů byl zvláštně pokřivený, hlavní kmen se dělil ve výšce tři a půl metru do šesti větví, které nejprve rostly vodorovně a pak vzhůru, vypadal jako ruka s jedním prstem navíc, obrácená dlaní nahoru. Vlci si ve větvích udělali stříšky, pod kterými bylo sucho, pokud nefoukal vítr.

Ve vlhkém ovzduší bažin, kde ustává jakékoli proudění vzduchu, by všude jinde byl vítr vítaný. V zaplavené deltě Yazoo se však v povětří vznášely smrt, hniloba a rozklad, jimž se nevyrovnal žádný hřbitov. Nové Vlky strašily opar a mlha, tajemné hlasy divočiny skřehotaly, houkaly a švitořily z rákosí. Rovněž tábořiště připomínalo jatka, tlumoky a polní láhve visely z nižších větví jako rozbourané kusy u řezníka.

Valentin se potil v zámotku moskytiéry a podřimoval, udolaný vedrem. Jindy příjemný hamak se horkem a vlhkem změnil v mučicí nástroj. Neustále se snažil držet sebe, své oblečení a ranec co nejdál od země a rovněž z dosahu všemožného mnohanohého hmyzu a hadů, které by přilákalo teplé tělo na zemi. Úleva přicházela pouze v časných ranních hodinách. Během letního pobytu v deltě by dal všechno za to, aby si mohl zaplavat v průzračných chladivých jezerech kdekoli v Minnesotě. Ale i bez

tělesného nepohodlí by toho v noci moc nenaspal, protože se mu zase zdávalo o jeho rodině.

Ze staré noční můry ho vytrhl Střeh, když se před svítáním vrátil. Před několika dny odešel na východ, aby vybral místo pro další tábor; měli na něho čekat a při lovu nepoužívat palné zbraně. Odmítl jim vysvětlit, zda poblíž hrozí nebezpečí, nebo jenom chce, aby šetřili střelivem, protože do muničního skladu chodil pouze dvakrát ročně.

„Všichni vstávat," poručil Střeh. Přes rameno nesl těžký pytel a na prsou měl pověšenou stařičkou karabinu Garand Ml, dobře naolejovanou, dřevěná pažba se až blýskala, jako obvykle řádně naleštěná. Burton, který měl třetí hlídku, hned nalil vodu do kotlíku. „Na to teď zapomeň, Burte," zasupěl Střeh. „Až uvidíte, co taťka přinesl domů, po snídani ani nevzdechnete. Dej mi napít, kluku."

Valentin si rychle vytíral ospalky z očí, než se Střeh napije. Přestože Střeh patřil do kasty Koček, jejíž příslušníci působili samostatně hluboko v karských oblastech, neměl v sobě nic kočičího. Střeh byl šedivý starý hroch: tvrdohlavý, rozhodný, tuhé tělo pokryté ještě tužší černou kůží. Chodil bos, otrhané kalhoty mu končily u lýtek silných jako koňská kopyta, hrudník připomínal sud, k němuž někdo dodatečně připojil paže. Prsní svaly mu div neroztrhly omšelou vestu, střiženou z těžkého neprůstřelného materiálu z kutny Rozparovače. Krk měl ozdobený náhrdelníkem ze zubů, které vlastnoručně vytrhal Zakuklencům poté, co je zabil. Vlci ho nikdy neviděli jíst nic jiného než přesolený zvěřinový guláš a jablka – Valentin byl přesvědčený, že Střeh zná každičkou jabloň v okruhu pěti set kilometrů od ústí Yazoo – a díky tomuto výstřednímu jídelníčku jako by zůstával věčně mladý, nabitý energií, ústa plná zářivě bílých zubů. Hlavu měl holou jako koleno, skrýval ji pod obnošenou baseballovou čapkou se znakem Saints. Šplhal jako opice, plaval jako aligátor a skákal jako jelen, a to všechno tak tiše, že nevyplašil ani myš.

Valentin vylezl z hamaku, zatřepal hlavou a pořádně se napil vody z láhve, se kterou spal, aby nemusel vylézat z moskytiéry. Mokasíny nejprve důkladně prohlédl, než do nich strčil nohy. Měl je sice zavěšené na hamaku, ale místní hmyz byl nesmírně vynalézavý a vyhledával nejméně očekávaná místa, kde si

zdřímnout, což Valentin zjistil, jakmile ho začátkem léta bolestivě kousla stonožka.

„Cos nám přinesl, Santo?“ zeptal se Alistar.

Kočka složil špinavý pytel uprostřed tábora a Vlci se postavili kolem. Valentin se zpočátku domníval, že ho mámí zrak v jitřním šeru, ale pytel se opravdu zazmítal, když dopadl na zem.

„Valentine, přines ten tvůj sekáček,“ poručil Střeh.

Valentin vytáhl parang, pětatřiceticentimetrový tesák, uprostřed rozšířený jako těhotná mačeta. Měl těžké dřevěné držadlo a zašpičatělou čepel, dal se použít jako stahovací nůž i sekerka.

Střeh otevřel pytel vlastním malým zavíracím nožem. Valentina polila ledová hrůza, když zjistil, že se pytel uprostřed kruhu pěti mužů opravdu svíjí. Střeh vysypal jeho obsah.

„Krucifix!“ zaklel Burton a zatahal se za vousy, které si nechával celé léto růst.

V ranním rozbřesku se na zemi zmítalo bledé lidské torzo. Kde měly být ruce a nohy, zbyly pouze pahýly jakoby pomazané térem. Další pytel byl přetažený přes hlavu a uvázaný provazem kolem krku. Burton se zpola chechtal a zpola dávil, nasládlý zápach rozkladu přiměl Vlky o krok ustoupit. Šestnáctiletý Hernandéz, nejmladší ze čtveřice, se pokřižoval.

„Tak zblízka jste ho nikdy neviděli, co, kluci?“ zeptal se Střeh.

Všichni čtyři zavrtěli hlavami, zkoprnělí odporem i zvědavostí současně.

„Na opačný straně světa žijou velký dravý kočky. Jmenuje se to tam Indie. A ty šelmy se jmenujou tygři a mají oranžový pruhy, a řekli byste, že když jsou tak barevný, nemůžou se nepozorovaně přiblížit k žádný kořisti, dokud byste je nezahlídli v televizi, jak se plíží vysokou trávou. Tygřice učí mládě zabíjet tak, že zvíře plácne, až je napůl mrtvý, a pak si ho ten malej tygřík zakousne. Ne že bych teďka to stejný chtěl dělat s váma, mláďata, jenom si tohohle Zakuklence pořádně prohlídněte, když nemůže vyskočit, a je navíc bez hábitu, důkladně si ho prohlídněte, abyste přežili, až ho uvidíte zase příště. Tohle je takovej National Geographic v podání starýho Střeha.“

Nestvůra se převalila na záda a vyrazila nesrozumitelný skřek.

„Ten mizera nesvede moc dobře mluvit,“ pokračoval Střeh a zašmátral v brašně, „protože jsem mu vyškubl tohle.“ Podal jim zplihlý Rozparovačův jazyk, čtyřicet centimetrů dlouhý, a Vlci si

ho váhavě předávali, Valentinovi připomínal šupinatou kůží hada, na konci byl bodec jako zoban. „Tohle brčko do vás vrazí. Vidíte tyhle šupiny? Rozevřou se vám v těle jako ostny, takže ten jazyk už nikdy nevytáhnete ven. Ne že by vám k tomu dalo tohle zlatíčko příležitost, jakmile vás popadne do náruče.“

„Jak… jak jste ho dostal do pytle?“ vykoktal Valentin.

„Byl jsem na průzkumu železniční stanice Holly Springs jihovýchodně od trosek úžasnýho Memphisu. Podle mýho informátora dorazil tenhle kámoš do městečka kolem půlnoci a pustil se do obvyklý razie s partou renegátů z Corinthu. Jakmile se někde objeví Rozparovač, pár lidí se švihem pokusí vypadnout z města, a tahle stvůra je před svítáním začala honit. Renegáti se o něho nestarali, ty zajímaly jenom kurníky a vepříny. Stejně je dost těžký držet tempo s hladovým Rozparovačem a nejspíš ani nechtěli bejt moc blízko, až se začne krmit. Takže ti uprchlíci upalovali na koních do vysokýho lesa a tenhle žlutej kukuč se hnal za nima. Jednoho dostal, sotva vyšlo slunko, a hnedka si dal gáblík. Já už ho zastihl celýho zpitomělýho, jak se nacucal. Výjimečně bylo docela jasný ráno, takže mu ani oči moc dobře nesloužily. Asi ze tří metrů jsem do něho vyprázdnil svoji starou Trudy.“ Láskyplně poplácal karabinu. „Bezmála jsem mu ustřelil nohu, co mu čouhala zpod kutny, zbytek jsem usekal šavlí, než mu vůbec došlo, že něco není v pořádku. Potom jsem ho šmikl do krčku a vytáhl mu jazyk hezky pod bradičkou jako kolumbijskou kravatu. Strčil jsem ho do pytle, pak jsem chytil klisnu toho nebožáka, kterýho vycucl. Pořádně jsem si naklepal zadek, jak jsem uháněl na západ.“

Střeh se zachechtal. „Hrozně nerad bych byl v kůži velitele renegátů v Holly Springs. Velkej šéf z Corinthu určitě pošle Zakuklence, aby si to vyřídili jak se mnou, tak s nima.“

„Ujel jste několik mil,“ řekl Alistar. „Kde máte koně, uštval jste ho k smrti? Mohli jsme ho za něco vyměnit.“

Střeh zavrtěl hlavou. „V jedny zátočině, pár kilometrů severovýchodně odtud, táboří pohraniční horda. Tam jsem klisnu pustil, jen jsem jí sundal sedlo a uzdu, a sotva ucítila koně, hnala se k nim. Chvíli jsem sedlo nesl, ale bylo toho na mě moc, táhnout tuhle potvoru a ještě takovou hromadu kůže. Nechtěl jsem bejt moc pomalej, bráškové tohohle zlatíčka by se na něho mohli zaměřit.“

„Pro ty táborníky v zátočině to bude dost zlé, jestli u nich Rozparovači tu klisnu najdou,“ namítl Valentin.

„Hele, to nejsou žádní tvoji kámoši, kluku. Proto jsem vás před pohraničím varoval. Není tu zákon ani pořádek. Ve Svobodným teritoriu vládne zákon, v karském prostoru zase vládne pevnej pořádek. Vlastně by vás překvapilo, jak to mají Karani v některejch městech zorganizovaný. Každej musí mít identifikační průkaz a propustku a hromadu dokumentů, aby vůbec mohl vyjít z domu. Ale v oblastech mezi tím, třeba jako tady, kde jsme právě teď my, je naprostý bezvládí, a tamti mizerové tě klidně oberou a zabijou dřív, než jim stačíš říct ‚dobrý ráno'. Vůbec jim neuškodí, když jim Zakuklenci trochu proženou perka. Teď se pustíme do práce. Podej mi to tvý vražedný ostří, Valentine. Oči mějte na stopkách."

Střeh začal výklad, jako kdyby se v učebně skláněli nad lesklými laboratorními stoly, ne nad kouskem bažinaté půdy, pětašedesát kilometrů hluboko v pustině. Otevřel stvůře břicho podélným řezem. „Vidíte, jak ten černej sirup na vzduchu tuhne? Mají cosi v krvi, takže se hned srazí. Kdyby vám někdy umazala ruce, hned si je očistěte, a ne aby se vám dostala do pusy. Stačí, aby to svinstvo olízl pes, a zabije to chlapa, co drží vodítko. Ale dobrý na tom je, že když do něho budete sekat, ten sirup nestříká. Je moc lepkavej. Hlavně dávejte pozor, abyste čepel vytáhli co nejrychleji, protože stačí pár vteřin a z toho svinstva je lepidlo, a už v něm ten váš žabikuch zůstane nadobro. Nepřejte si, aby se vám to stalo, dejte na mě."

Rozparovač se zmítal bolestí, Valentin mu položil botu na prsa a přišlápl ho k zemi. Z netvorova zápachu se mu dělalo zle. Byl rád, že má prázdný žaludek.

„Tenhle všivák sebou nějak moc mele," usoudil Střeh. „Dorazím ho, ale napřed se mu na pár vteřin podívejte do očí." Přeřízl provaz omotaný kolem zajatcova krku ostrou špičkou parangu.

Rozparovač měl obličej na kaši. Na líci a na čele vystupovaly ze smrtelně bledé kůže dva průstřely černé jako tér. Nad podříznutým hrdlem cenil černé špičáky. Oči neměl růžové jako albíni, ale štěrbinovité zornice hodně tmavé a plazí duhovky žluté. Syčel, nenávistně civěl na pětici lidí, kteří stáli nad ním. Valentin pod nohou cítil, jak se netvor navzdory tolika těžkým zraněním vzpírá. Když mu pohlédl do očí, měl pocit, že padá do černé studny. Je možné, aby něco bylo černější než černň? Pocítil nutkání sundat botu z Rozparovačovy hrudi.

„Klídek, Davide. Vypadáš, že sebou každou chvilkou sekneš.“ Střehův hlas přicházel až odkudsi z Mexického zálivu.

Valentin se pokusil odtrhnout pohled od černých štěrbin, ale neuspěl.

Nepodléhej temnotě, naléhal hlas v jeho vědomí. *Jsou to jenom černé zornice, jaké měla vrána, která zobala mozek tvého otce.* Zvedl pohled k blednoucí obloze a přitlačil nohu ještě pevněji na zmrzačené torzo.

„To už je lepší, Davide.“ Střeh poplácal Valentina po rameni. „Na jejich oči si musíte dávat bacha. Na chvilku jsi vypadal jako vytřeštěnej vrabec před hadem. Neviděl jsi tohohle Rozparovače. Byl to ten Karan za ním.“

Střeh se sklonil nad obličej netvora, levačkou vytáhl z kapsy malý váleček. Byla to stará suchá baterie, jaká se začala používat kolem roku 2022, typ s dlouhou životností. Na obalu se pořád dala rozeznat černá kočka, jak proskakuje elektrickou objímkou.

„A jsem tu zas, ty mý hladový zlatíčko,“ vysmíval se Střeh chňapajícím zubům. „Starej Střeh dostal další tvůj dlouhej jazyk, ty mordýřská potvoro. Musí to bejt fakticky skvělý, když si ta tvoje pijavice bere lidskej život. Ale jak se ti zamlouvá tohle?“ Zamával kočkou na baterii prskajícímu netvorovi co nejblíž před očima a do krku mu vší silou zasekl zahnutou čepel parangu.

Tělo pod Valentinovou nohou se přestalo hýbat. Podíval se dolů, bál se podruhé setkat s tím nebezpečným pohledem. Z mrtvoly se zvedl silný puch jako ze zatuchlé krypty, a Burton se zbavil i zbytků včerejší večeře. Alistar klesl na kolena, ze všech sil se snažil, aby neudělal totéž.

Střeh zapíchl parang do země a opatrně zvedl uťatou hlavu, nechal vykapat černý sirup z krku. Držel ji za pramínky špinavých vlasů, aby si ji Vlci mohli dobře prohlédnout. „Vidíte, jaký má černý zuby? Tomuhle materiálu říkáme karbonit. Není to žádný vědecký jméno, myslím, že to je z nějakýho filmu. Je tvrdší než ocel, a když Karani dělají svý Zakuklence, používají tenhle materiál na jejich kostry, zuby a drápy. Klidně zastaví kulku. Viděl jsem jednoho, jak to dostal z půl metru rovnou do ciferníku. Oči a nosní dírky mají tihle krasavci jenom na parádu, nejsou to díry do hlavy jako u lidí, takže tamta potvora byla jenom oslepená, možná jí zůstal i čich, protože po nás pořád šla. Prsty tohohle mizery jsem nechal tam, kde jsem ho dostal, ale mají špičatý černý karbonitový

drápy, který proškrábou i dvířka trezoru, oloupou je pěkně vrstvu po vrstvě.“

Kočka zastrčil starou baterii Rozparovači mezi zuby a hlavu umístil do rozsochy stromu. Najednou se oči v důlcích obrátily v sloup. „Neplašte se, je mrtvej. To byl jenom nervovej impulz, nebo jak se tomu nadává.“

Střeh se vrátil k trupu a pokračoval v pitvě. Parangem jako stahovacím nožem odřízl pruhy kůže a připíchl je klacíky, aby otvor zůstal otevřený. Tér přestal prýštit, jakmile byl netvor mrtvý, z těla však vytékala spousta čiré olejovité tekutiny. Alistar dosud klečel, vypadalo to, že teď klesne na všechny čtyři, Hernandéz si neustále otíral ústa hřbetem ruky. Valentin měl podezření, že dnes už jíst nebudou.

„Tak jo, každej ví, že v našem lidským těle je spousta všelijakejch orgánů, aby mohlo zpracovat různý druhy potravy a dostalo výživu do krve. Tyhle zrůdy nic takovýho nepotřebujou, mají tak jednoduchej zažívací trakt, jak je vůbec možný. Mají v sobě tady ten velkej měchýř – vidíte tohle, co vypadá tak trochu jako včelí plástev?“ Rozřízl houbovitý orgán větší než hovězí játra. „Tyhle váčky se naplní krví jako velbloudí hrb, pak teče tady tímhle orgánem, kterej vypadá jako velká placenta, a dál do krevního oběhu. Vidíte, jak tadyhle z boku vybíhají ty dvě tlustý válcovitý pouzdra? Nemá totiž jednu míchu, ale hnedle dvě. Ta vaše leží v páteřním kanálku, a když je přerušená, je po vás. Týhle potvoře můžete přerazit hřbet, a možná bude jenom trochu divně chodit, protože má ještě jednu míchu. Všechno se propojuje v hlavě s párem rovnovážnejch orgánů, takže má nelidský reflexy a hbitost. Napomáhají tomu shluky nervovejch buněk v kontaktních místech na nervovejch vláknech. Mají páteř po čertech pružnější než my, třeba jako kočky, a kolenní klouby můžou ohnout i obráceně, ke skoku dovedou použít většinu hlavních svalovejch skupin v těle.

Vůbec všechno mají pevnější než my, a tím taky těžší: kosti, kůži, svaly. Proto jsou mizerní plavci. Umí plavat, ale strašně přitom nacákají, takže je určitě zdaleka uslyšíte. Pořád opakuju hlavounům z Jižního velení, aby kolem všeho, co postaví, vykopali příkopy tak široký, aby je nemohli přeskočit, jenže jim se s tím nechce mazat. Jestli vás zajímá můj názor, kdyby se stovka Karanů

dokázala zorganizovat, prosvištěla by Ozarským teritoriem jako kulka papírovým terčem.“

Valentin zvedl ruku. Střeh se jim zcela nečekaně předvedl jako pedagog, a tak mu připadalo vhodné se přihlásit. „Proč to neudělají?“

„Jako proč nás nesmetou? To je jedna ze spousty záhad, kterejm jsme nepřišli na kloub. Víme, že si každej karanskej šéf nebo vládce nebo pán, nebo jak jim chceš říkat, vypěstuje třináct Rozparovačů, aby ho krmili a vyřizovali za něho jeho záležitosti. Předpokládáme, že je bolí, když jim jejich paňácu zabijeme. Mají dost zvláštní propojení, aby vitální aura, kterou pohltí Rozparovač, nakrmila Karana, co ho ovládá. Za ty roky se všechny historky o Karanech popletly, teda za předpokladu, že naši prapředci je na samým začátku znali správně. Spojili jsme si dva tvory, Rozparovače a jeho pána, do jediný upíří legendy. Ale všechno souvisí se vším, jak mudroval na starý kolena můj tatík.

Pán nerad nechává všechny svý Rozparovače pohromadě na jednom místě. Máme za to, že kdyby to koupili všichni najednou, byl by amen i s Karanem. Tihle Karani jsou navíc pořádně sobecký hňupi. Nikdy by neohrozili svýho Zakuklence, aby pomohl jinýmu Karanovi. Je to vidět na tom, jak různě mají zorganizovaný svý panství. Možná mezi sebou dokonce bojujou jako mafiánský gangy – jestli víte, co to bylo. Můžeme jen doufat, že bojujou. Nejsou moc vynalézaví. Nezdá se, že by někdy něco sami vynalezli. Osévači na to mají rozumný vysvětlení, že Karani během tisíciletí zdegenerovali a chovají se jako feťáci, co neuvažujou dál než k příští dávce. Nezajímá je nic jinýho, než jak si zajistit přísun vitální aury. Před invazí se důkladně připravili, ale jakmile začala, bylo to jako zabírání půdy v Oklahomě, každej si zabral svůj flek a začal sklízet… no, přece nás.

Ale to nechme myslitelům, stratégům a velitelům. Z vás, kluci, se musejí stát zabijáci, takže si zapamatujte jenom tohle: Jedinej zaručenej způsob, jak vyřadit Zakuklence natrvalo z oběhu, je odpojit mu centrální nervovou soustavu. To znamená useknout mu hlavu nebo ji odpálit výbušninou. A protože dovedou zmizet rychleji, než většina lidí praštit pěstí, nebo dokonce stisknout spoušť, rozhodně to není lehký. Musíte je dostat, když jsou zpitomělí po krmení nebo za bílýho dne. Když je vytáhnete na slunko bez hábitu, udělá se jim tak zle, že je rozkrájíte stejně

snadno jako koláč. Někdy jenom tak leží jako v transu, ve dne i v noci, a to je taky dobrá chvilka na seznámení. Podle mý teorie může Karan ve skutečnosti ovládat jenom jednoho Rozparovače najednou, ne víc, a ostatní buď řídí jenom instinkt, takže se krmí vším, co uvidí, dokud se nepřecpou a neodpadnou, nebo zůstanou v jakýmsi mátožným stavu, zatímco Karan řídí jinýho Zakuklence."

„Pane," pípl Hernandéz, „říkal jste, že jeho bratři půjdou po jeho stopě. Vrhneme se na ně?"

Střehovou ebenovou tváří prolétl úsměv. „Kluku, máš větší koule než mozek. Zatraceně, vždyť ještě nejsi ani pořádnej Vlk. Naposledy ti opakuju, aby sis to svý *pane* nechal pro ty, co to potřebujou, aby jim stouplo sebevědomí. Já tě mám naučit, aby ses uměl schovat tak, že tě Rozparovači nenajdou. Bojovat s Rozparovačem je práce pro četu Vlků. Správnej poměr je tak deset na jednoho. A to mám na mysli deset dobře vyzbrojenejch a ostřílenejch Vlků. Dokonce ani já se s Rozparovačem nezaplítám, když se tomu můžu vyhnout. Všechny tyhle zuby jsem získal proto, že umím bejt trpělivej." Přejel prsty po náhrdelníku z naleštěných špičáků na chlupaté hrudi. „Na nepřítele musíš udeřit, když o tobě neví, a ne když tě hledá. Přímej boj je práce pro Medvědy, ale i ti někdy umírají rychleji, než je Osévači stačej nahrazovat.

Ani nápad, tohle byla prima letní zábavička, a mám v úmyslu dostat vás všechny zpátky přes řeku Saint Francis živý a zdravý. A doufám, že taky krapet chytřejší. Škola v přírodě vám už pomalu končí, kluci."

* * *

Aby se dostali k Saint Francis River, museli nejprve přeplout Mississippi. V tuto roční dobu byl Otec vod široký, blátivý a zanesený pískem, rozhodně nebyl překážkou, jakou lze překonat snadno. Po řece jezdili sem tam renegáti, obchodníci nebo říční patroly na otlučených lodích nebo bachratých nákladních člunech tažených remorkéry s naftovými motory.

Odpoledne po hrůzostrašné pitvě Rozparovače se skupinka vydala na dlouhou cestu na západ. Kočka je nabádal, aby se soustředili na utajení známek života, ale Valentina stále trápily

pochyby a ostrými rýpanci ho vytrhovaly ze soustředění. Co když se mu nepodaří udržet se ve středu, jak tomu Kočka říkal, a přitáhne lovící Rozparovače ke kamarádům, jako žraloky přitahuje krev. Ostatní mladíci se zdáli sebejistí, povídali si, jak zabijí svého prvního Zakuklence, vymýšleli, jak ho přepadnout ze zálohy nebo dostat do křížové palby či rafinované léčky. Valentin první setkání se Zakuklencem taktak přežil, v duchu pořád slyšel příšerné zaječení DelVecchia, rozvážného a chladnokrevného DelVecchia, než mu Rozparovač prokousl hrdlo a zabodl mu jazyk do tlukoucího srdce.

Během putování deltou poskytovala pětici mužů potravu hojnost indiánské rýže a sumečků. Vlci získali dostatek zkušeností, jak projít rozbahněným terénem, už se nemuseli dvakrát rozmýšlet, brodili se a plavali přes bažinatá ramena ve dvojicích a trojicích, jedna skupina vždy kryla druhou. K velké řece dorazili za mlhavého odpoledne o dva dny později. Valentin okamžitě zapomněl na všechny pochybnosti, když viděl, jak je široká a majestátní. Anebo to možná bylo jen změnou vzduchu po nepříjemném dusnu nad stojatými vodami.

„Máme dvě možnosti, kluci," prohlásil Střeh, když si dřepli, aby se poradili. „Buď postavíme vor, nebo najdeme loďku, kterou jsme potopili na jaře, když jsme sem připluli. Je jen kousek na sever od nás, může nám zabrat den dva, než ji najdeme. Postavit vor by znamenalo kácet stromy, a to by bylo slyšet na hony daleko. Kdyby nás objevila patrola, zbývalo by nám jedině uplavat. Kdybysme vylovili starou loďku, líp by se ovládala než vor, ale dost pochybuju, že tam na nás po těch měsících ještě čeká. Poříční stráž a patroly trávěj hodně času pátráním kolem břehů, takže je dost pradědpodobný, že jí dávno prorazily dno, i kdyby zůstala na stejným místě."

Vlci se rozhodli, že budou hlasovat, rozhodující hlas měl Kočka. Valentin jediný hlasoval pro vor, zdálo se mu málo prospěšné a příliš nebezpečné motat se po mělčinách a hledat starou hliníkovou pramici. Ostatní si až příliš dobře pamatovali kázání, které museli vyslechnout před odchodem do delty. Dostali přikázáno, aby se vrátili se všemi zbraněmi a výstrojí, jinak příští rok stráví službou ve stájích a na pastvě.

Takže zamířili na sever.

Proti putování po břehu Mississippi jim dokonce i bažiny delty připadaly jako výlet. Velká řeka změnila koryto, zatopené a neudržované břehy se klikatily, mělčiny ve tvaru podkov se hemžily pulci. Střeh využil každou zkratku, kterou znal, jedním okem stále hlídal řeku. Přestože by Vlci spatřili člun patroly podstatně dřív, než by renegáti uviděli je, kdykoli se objevila nápadná laminátová loď, okamžitě se skryli a čekali, až se proplahočí kolem. Prvního dne se to stalo dvakrát, pokaždé promarnili víc než hodinu.

Valentin byl během pochodu neklidný. Ostatní si toho všimli, ale usoudili jen, že je zatrpklý, protože ho přehlasovali, když se rozhodovalo, jak se dostat přes řeku.

„Přestaň se už konečně tvářit jako bubák," řekl mu Hernandéz.

„Nechej toho, Vale," dodal Alistar. „Když nás vede starý gulášožrout, nemusíš se bát, že nás někdo zahlídne, natož že padneme do léčky."

Zmíněný gulášožrout na ně mávl z vrcholku nízkého vršku. Něco zpozoroval a Vlci poslušně čekali, než to důkladně prozkoumá.

Slunce už bylo v závěrečné etapě sestupu k obzoru. Valentina napadlo, jak snadný musel být život v době, do níž se narodil Střeh i jeho táta, kdy večerní červánky znamenaly pouze konec dalšího krásného dne, nikoli začátek hrůzyplné noci.

Valentin poslouchal zbystřeným sluchem, jak Střeh vystupuje na pahorek jen tak vysoko, aby viděl přes vrchol, kde se nacházel objekt jeho zájmu. Zkušeně našlapoval, pod nohama mu nezapraskala ani větévka, a Valentin nezachytil nic ani atavisticky zbystřenými smysly. Střeh se zastavil na místě s nejlepším výhledem, celou čtvrthodinu nehybně hleděl do dloužících se stínů. Burton, který již získal cvik usnout při každé příležitosti jako starý mazák, tiše pochrupoval, než se Střeh vrátil. Alistar ho špičkou mokasínu šťouchl, aby ho probudil.

„Je to ta zátočina, kde jsme potopili loďku?"

„Loďka tam je, to teda jo," odpověděl Střeh. „Jenomže ne ta naše. Na břeh je vytažená velká dřevěná kánoe, leží obrácená dnem vzhůru. Není na ní žádný listí, větvičky ani nic jinýho, takže se vsadím, že tam netrčí dýl než dva dny. A klidně vsadím svoji Trudy proti vašim teritoriálním nouzovkám, že vespod jsou pádla."

Vlci se na sebe usmáli, ale Valentinův úsměv byl násilný, vlastně se spíš ušklíbl. Nikdo přece nenechá jenom tak ležet dobrou loď, i kdyby to byla pouhá kánoe. Na dlouhou patrolu po řece je nepraktická, pádlovat proti proudu by byla dřina. Věděl, aniž by tušil, jak to ví, že ten neklid, který celou dobu cítí, má něco společného s touto kánoí, stejně jako morové znamení na domovních dveřích varuje, že uvnitř je smrt. V mysli ucítil cosi studeného a děsivého.

„Navrhuju, abychom hodili kostrou," řekl Alistar a mnul si ruce.

„Je to riziko, ale strašně rád bych se už dneska v noci dostal přes řeku," souhlasil Burton. Hernandéz jen přikývl, všichni tři se otočili k Valentinovi.

Střeh mu pohlédl do očí. „Je to o hubu, Davide, ale mohlo by to vyjít. Jsi v pohodě? Vypadáš, žes snědl něco, co s tím nesouhlasilo."

Bylo pochopitelné, že Kočka přičte Valentinův stísněný pocit špatnému trávení, když sám věnoval svému žaludku tolik péče.

„Je to jen pocit. Starý pastor, který mě vychoval, tomu říkal předtucha. Jsou dobré nebo špatné. A já mám právě teď špatnou. Na tomhle místě mi něco nesedí."

Alistar nesouhlasně zamlaskal.

Střeh ho ignoroval. „Když jsem ještě míval hlavu plnou vlasů, kluku, tak kdykoli se mi zježily, vycouval jsem. Dneska bych tady nebyl, kdybych nedal na varování a hrál si na hrdinu. To mi cosi připomnělo. Až budeme zpátky v arkansaský pevnosti, zaskočím do krámu k řezníkovi a udělám vám jablečnej rosol. Je to recept mý mámy, s vaječným krémem nahoře."

„Dohlédneme, abyste to dodržel." Valentinovi se do hlasu vrátil klid. „Tak se pojďme na tu loď podívat."

Z vršku, kde předtím stál Střeh, to vypadalo docela snadné. V nevelké zátočině ležela kánoe, vytažená hodný kus z dosahu řeky. Dlouhý výběžek souše, z něhož byl v jiné části roku pravděpodobně ostrůvek, vybíhal západně za loďkou, zvedal se a příkře klesal, takže vypadal jako zelená sfinga.

Valentin krátce pohlédl na převrácenou loďku a pak se zahleděl na úzký pruh pevniny. Něco tam nebylo v pořádku. Ale jestli tam neshledal žádné nebezpečí Střeh, mazák třicetiletého

partyzánského boje proti Rozparovačům, proč by neměl důvěřovat jeho zkušenosti, která je doposud ochránila před nebezpečím?

Později si vyčítal, že mlčel.

Vlci se rozestoupili a připravili si zbraně. Střeh sundal z ramene karabinu.

„Trochu se porozhlídnu. Vy čtyři si dejte pohov, držte se ve středu, přiduste známky života a zhluboka dejchejte. Máme kliku. Bude tma, až poplujem na druhou stranu, a měsíc ještě chvíli nevyjde. Ale chci mít jistotu, jen pro případ, že Davidův radar funguje líp než můj."

Valentin přikývl, přinutil se k úsměvu, zatímco se snažil provádět praktiku, kterou je Kočka naučil. Představil si, jak jeho tělo vyzařuje teplou červenou auru. Soustředil se na nitro a představil si, jak aura mění barvu na modrou. Potom ji začal stahovat, s každým výdechem ji vtahoval dovnitř. Když vdechoval, modrá záře se scvrkávala do malé koule ve středu jeho těla. Svět kolem něj jako by se ztrácel.

Střeh se dostal k loďce několika dlouhými skoky, obešel začátek výběžku ve tvaru sfingy, potom se vrátil k úpatí pahorku, na jehož vrcholku seděli Vlci, a prozkoumal loďku pozorněji. Dokonce pod ni namířil pušku, když se k ní blížil. Den už pohasl do šera, než Střeh mávl na Vlky, ať jdou dolů.

Kánoe byla širší, než většinou bývají, šikovně sestavená z překrytých prken. Někdo do její stavby vložil spoustu času a energie, dřevo bylo hladké, až svítilo. Dva muži mohli sedět vedle sebe na dvou lavicích vpředu a vzadu, uprostřed bylo dost místa pro jejich tlumoky. Do kánoe by se vešlo dvakrát víc lidí, než kolik bylo Vlků. Čtyři dřevěná pádla ležela pod loďkou. Rozhodli se, že mladí Vlci budou pádlovat na bocích a Kočka se usadí uprostřed, s puškou připravenou. Než ukořistěnou loď prozkoumali, padla tma.

„A teď co nejrychleji do proudu," přikazoval Střeh. „Dřevo je dost silný, kulky ho neprorazí, kdyby na nás stříleli, ale nesmělo by to bejt z bezprostřední blízkosti. Kdyby něco, mrskněte sebou na dno a ležte, řeka nás odnese sama. Kánoi bych zvládl i sám, kdyby na to přišlo. Tahle stará vesta z kutny Rozparovače už jednou zastavila kulku, co mi střelili do zad. Moudrý Jižní velení šetří tenhle materiál pro Medvědy, pokud padne našim chlapům do rukou jako válečná kořist. Hodně starejch Vlků ji nosí pod

koženejma vestama, aby ji důstojníci neviděli. Ne že bych vám, kluci, radil, abyste porušovali předpisy.“

Střeh hlídal, čtveřice Vlků obrátila těžkou loďku, potom ji odtlačili po písečném břehu. Hernandéz odvlekl vyplavenou kládu z cesty, pak se chytil přídě a táhl, ostatní strkali dopravní prostředek na Mississippi.

„Hele, vidíte to?“ zeptal se Hernandéz.

Valentin pohlédl modravým soumrakem na příď kánoe. Do dřeva byl vydlabaný znak, hladké dřevo bylo zjizvené čtyřmi lomenými čárami. Sotva Valentin podivný zalomený kříž uviděl, něco se pohnulo v jeho obsáhlé paměti…

„To je sva-štika, myslím. Jenže je obrácená,“ zašeptal Alistar.

„Němci a Japonci je měli na letadlech a tancích během druhé světové války, ne?“ dodal Burton poněkud nejistě. Stejně jako jeho kamarádi, vyjma Valentina, chodil do školy jen sporadicky.

„Jenom němečtí nacisti,“ opravil ho Valentin. „Alistar má pravdu, je zrcadlově obrácená.“

Střeh seběhl dolů ze svahu, kde hlídal. „Hybaj do lodě, kluci. Snažte se necákat, až budete pádlovat. Nejsem rád takhle blízko břehu.“

„Střehu, znamená to něco?“ Valentin ukázal na znak zvíci dlaně na přídi.

Kočka přimhouřil stárnoucí oči, aby zaostřil zrak na svastiku. Přestože na dálku viděl dobře, špatně viděl na čtení. Poprvé za celé léto vypadal znepokojeně. „Jo, znamená to potíže. Neplýtvejme časem, rozhodně nechceme, aby nás tady našel majitel.“ Cvakl pojistkou na prastaré karabině. I tohle bylo poprvé, a na klidu jim to nepřidalo.

Usadili se na přidělená místa, popadli pádla. Několika mocnými záběry odrazili od břehu. Připadalo jim, jako by kánoe klouzala po vrstvě oleje.

„Nádech a záběr, nádech a záběr,“ bezmála vyzpěvoval Střeh, klečel uprostřed kánoe.

Valentin na něj rychle pohlédl z přední lavice na pravoboku. Byli s Burtonem svalnatější než druzí dva Vlci, šetřili síly Alistarovi a Hernandézovi vzadu. Střeh pozoroval výběžek ve tvaru sfíngy napravo, karabinu u ramene.

Valentin se uvolnil, dýchal a pádloval. Utajit známky života znamenalo stáhnout se do sebe, soustředit se na jediné drobounké místečko v nitru jako na hořící svíčku uprostřed rozlehlého jezera.

Svíce zablikala.

Cítil, jak se mu ježí vlasy, podivná elektřina mu projela páteří, jako by mu smrt rozpustile přejela prstem po obratlích. V mysli se mu objevil studený, pichlavý bod. Nedokázal říct, co to je, věděl jenom, že to vychází z hlavy sfíngy a že se toho bojí.

„Střehu," zašeptal, aniž by vypadl ze soustředění. „Na vrcholu kopce. Tam u toho velkého vyvráceného kmene… Něco tam je."

Kočka měl výjimečné noční vidění, propátral vrcholek kopce, přestože už bylo šero, zatímco loďka uháněla na volnou řeku. Valentin nořil pádlo do vody, jako by kopal díru, ve které by se mohla kánoe skrýt.

„Máš pravdu, Vale. Nahoře něco je, ale nehejbe se to. Rozparovač. Zbystřete sluch, kluci. Tenhle zvuk si musíte zapamatovat."

Nehty na školní tabuli. Výkřik zasaženého jestřába. Kovový plát stlačený v lisu. Každý z nich si bude to vytí, ostré a pronikavé a hrozivé, pamatovat jinak, ale určitě až do smrti.

„*Madre de Dios*," šeptl Hernandéz a vynechal záběr. „Do prdele!" dodal vzápětí. „Lituju, ale ztratil jsem pádlo."

„Použij pažbu pušky!" štěkl na něj Valentin.

Na hrůzostrašné volání odpovědělo další, vzdálenější kvílení.

„Pět," napočítal Střeh. „Jeden na každýho z nás. Doufám, že je to náhoda, ne záměr."

Mraky zhoustly a klesly, omezily jim rozhled vzhůru sotva na metr nad hlavou. Valentin zděšeně natáhl ruku k obloze, stěží rozeznal obrysy dlaně.

„Jak to sakra… udělali?" funěl Burton mezi záběry pádla.

„Spíš by mě zajímalo, jak věděli, že se budeme vyskytovat v téhle části řeky." Ani Valentin nevypadl z tempa.

Přestože se ocitli v tak nebezpečné situaci, Střeh je neopomněl něco přiučit. „Kazí vaše mozky, ne počasí. Mohlo by to dokonce znamenat, že poblíž je Karan osobně, nebo nás zpracovává ze svýho sídla, nabitýho energií. Slyšel jsem, že dokážou vytvořit iluzi, že hoří celý město, nebo opravdu zapálit dům jenom silou vůle.

Dovedou nás lokalizovat. Jeden z vás vydává známky života, a možná nejenom jeden. Delta je sice samej živočich, ale jestli byl některej z nich poblíž, mohl se na nás zaměřit, udržovat odstup a jednoduše si domyslet, kam míříme. Jistý není nic. Dobrá zpráva je, že sice můžou přeplavat řeku, ale zabere jim to dost času. Můžeme se dostat na druhej břeh dávno před nima, rozdělit se a pelášit do pevnosti Novej Arkansas jako čerti. Při troše štěstí se pustěj za tím, kterýho zachytili, my ostatní bysme to mohli stihnout.“

„Krucifix, to je bezcitné,“ funěl Burton.

„Mně to připadá rozumné,“ řekl Alistar.

Valentin zadusil strach. „To nemůžeme udělat, Střehu. Jsme Vlci –“

„Já byl Vlk dřív, než ty ses narodil, kluku, a –“

„Tak byste to měl vědět,“ skočil na oplátku Valentin do řeči Střehoví. „Pracujeme ve smečce, ať jsme dva, nebo je nás dvě stě. Opouštíme pouze mrtvé.“

„Ten z vás, co vydává známky života, je už stejně mrtvej, Vale,“ namítl Střeh, pokoušel se prohlédnout černou oponu za nimi. „Možná to neschytá zrovna dneska v noci, ale určitě v dohledný době při jiný výpravě.“

„Vždyť nevíme, zda zachytili známky života. Třeba nás vystopovali tradičním způsobem. Slyšel jsem, že Obrnění dovedou větřit.“

„Brzdi, kluku, já mám zkušenosti, ty máš houby. Můžou za to známky života.“

Valentin přerušil stísněné ticho: „Hlasujme. Rozdělíme se, ano, nebo ne. Jestli se rozhodneme zůstat pohromadě, vysadíme vás na západním břehu. Samotného, jestli to tak chcete.“ Valentin se lekl, zda si nedovolil ke staršímu Střehoví příliš. Možná hlasování zase dopadne čtyři proti jednomu, ale musel to zkusit.

„Kdepak, žádný hlasování, když máme pět Rozparovačů za zadkem,“ odsekl Kočka.

„Teď už to není jenom na vás,“ namítl Burton. „Musíme se rozhodnout sami.“

„Ať je po vašem, hlupáci. Jestli vás čtyři dožene Rozparovač, *jenom jedinej*, do dvaceti vteřin jste mrtví všichni. Počítám tak pět vteřin na jednoho.“

„Dobře, dáme si pauzu," prohlásil Valentin, otočil se v kánoí čelem k ostatním Vlkům. „Podle tradice. Nejprve nejmladší. Hernandézi? Rozdělíme se, ano, nebo ne."

Valentin očekával, že se šestnáctiletý mládenec rozhlédne po ostatních nebo přinejmenším pohlédne na Alistara, co tomu říká. Pohlédl však zpříma do očí Střehovi: Svému hrdinovi. Muži, kterému vytrvale říkal *pane*, přestože mu opakovaně přikazoval, aby toho nechal.

„Ne."

Valentinovi poskočilo srdce. Nejraději by hubeného mládence objal. „Alistare?"

Plavovlasý mladík, který se celé léto považoval za vůdce Vlků, zavrtěl hlavou, na tváři pohrdavý úšklebek. „Jo."

„Jdi do háje, Ale," zavrčel Burton. „Ne. A říkám ti znovu, jdi do háje, pro případ, žes mě poprvé neslyšel."

„Já hlasuji ne," uzavřel Valentin, přemohl triumfální úsměv. „Alistare, můžeš vystoupit se Střehem, jestli chceš."

„To se vsaď, že chci."

„Tak co, popojedem, Valentine?" zeptal se Střeh.

Všichni čtyři pádlovali s obnoveným elánem. Valentin cítil nový příliv energie v pažích, nořil pádlo hluboko do vody. Burton vedle něj si na pádle vyléval vztek, kánoe nocí doslova letěla.

Během pěti minut se ze tmy vynořil západní břeh. Alistar se sehnul pro tlumok, Střeh vyskočil z kánoe a přidržel ji. Hernandéz už si přitahoval své zavazadlo.

„Počkej, Hernandézi, my zůstaneme v loďce," prohlásil Valentin.

„Proč to?" podivil se Střeh.

Valentin si zastrčil pádlo za záda a protáhl se. „Burte, vyměníme si místa, abych namáhal víc zase druhou stranu těla. Střehu, říkal jste, že neplavou moc rychle. Pustíme se po proudu. Člun patroly uslyšíme z dálky. Necháme se unášet třeba celou noc, jestli to jinak nepůjde, a na břeh vystoupíme teprve za svítání."

„Sakra, kluku, jestli jsi měl plán, měl jsi ceknout. Stejně to bude o hubu, Rozparovači můžou mít další loď."

„Pochybuju, říkal jste, že jich je pět. Do téhle kánoe by se klidně vešli. Ale stejně, nemohl byste aspoň jednoho odlákat?"

Střeh se usmál, zuby vybělené jablky byly to nejjasnější, co Valentin za celou noc viděl, připomínaly světlo majáku a naději.

„Jestli se mě bude držet až do východu slunka, západu se nedožije.“

„Ahstare, poslední příležitost,“ zavolal Valentin za odcházejícím Vlkem.

„Do svítání v tobě nezbude ani kapka krve,“ odsekl Alistar. Otočil se k ním. „Hernandézi, tohle je i tvá poslední příležitost.“

Mládenec zavrtěl hlavou. „Promiň, Ale. Smečka musí zůstat pohromadě.“

Alistar si upravil popruhy, snažil se dát najevo pohrdání. „No, stejně doufám, že to zvládnete. Počkám na vás v arkansaské pevnosti.“

Střeh se naklonil k Valentinovi. „Dej mi svoji pušku.“

Valentin zvedl ze dna loďky jednorannou zadovku. „Proč?“

„Uděláme výměnu. Nevím, jestli máš větší koule než mozek, nebo mozek větší než koule, ale Trudy napumpuje do Rozparovače pět kulek rychleji, než je dokážeš spočítat. Během léta ses z ní naučil slušně střílet. Dneska v noci by se ti mohla hodit.“

„Nebojíte se, že už ji nikdy neuvidíte?“

„Hlavně nedovol, aby si ji nějakej renegátskej hajzl vzal z tvý mrtvoly. Až bude prázdná, pohřbí ji do vody. Je ti to jasný?“

Vyměnili si pušky a náboje. „Je. Sejdeme se v pekle, Kočko.“

„Budu tam na tebe čekat, Vlku.“ Střeh mu potřásl rukou, stiskl mu prsty zvláštním hmatem. „Jestli to přežiješ, Davide, povyprávěj důstojníkům, jak jsi ucítil toho Zakuklence. Je to výjimečný. Bude je zajímat nejen tohle, ale taky ty.“

„Teď je mou hlavní starostí dostat se domů. Dávejte na sebe pozor!“

Střeh stál na mělčině, natočil příď a odstrčil loďku na jih. „Tak hoď kostrou, Alistare,“ řekl. „Teď je to každej sám za sebe. Jdeš na sever, nebo na jih?“

Valentin naslouchal zbystřeným sluchem.

„Myslel jsem, že bychom mohli zůstat spolu,“ řekl Alistar nejistě.

„V žádným případě. Musím jít rychle a sám, jestli mám aspoň jednu z těch potvor odlákat. Padej, kluku. Doufám, že to zvládneš, ale nechci tě mít nikde poblíž.“

Lodku zachytil proud a Valentin uslyšel Střeha, jak z plna hrdla křičí, aby ho Rozparovači uslyšeli přes řeku. „Hej, vy tam! Pojďte sem, Zakuklenci! Střeh je doma a zve vás na mejdan. Sem, zbabělí

mizerové. Mám kolem krku jenom pětačtyřicet párů zubů, potvory. Potřebuju to zarovnat na padesát!“

* * *

Kánoe plula na jih, unášena proudem a poháněna pádly. Valentin si uvědomil, že je hrozně unavený, vždyť celý den pochodovali a skoro nic nejedli. Voda nebyla problém, uprostřed veliké řeky jí měli, kolik chtěli, byla čistá a chladná.

„Hernandézi, lehni si na dno. Na pár hodin si odpočiň. Burte, ty přijdeš na řadu po něm. Zatím si sedni na záď. Já budu odpočívat jako třetí.“

Hernandéz se bezmála zhroutil uprostřed loďky, za pár vteřin usnul, hlavu položenou na tlumoku jako na polštáři.

„Páni, ani se nepřikryl,“ poznamenal Burton, když se usadil na zádi.

Valentin pádloval. „No, v každém případě vydává slabší známky života, když spí. To jen pro případ, že to je on.“

„Myslím, že jsem to já,“ řekl Burton.

„To je legrační, já si myslím totéž o sobě,“ přiznal Valentin. Oba se zasmáli. Kánoe plula na jih.

Šplouchání… Nebo jen bujná představivost?

„Slyšel jsi to, Burte?“ zašeptal Valentin.

„Co jsem měl slyšet?“

„Zbystři sluch, Vlku. Nalevo. Neříkal snad Střeh, že při plavání dělají hluk?“

Burton přestal pádlovat, oba soustředěně naslouchali zvukům zleva. Přes vítr a šumění řeky uslyšeli hlasité šplouchání.

„A sakra. Promiň, Burte. Vypadá to, že jsem to odhadl špatně.“

„Ujedeme mu, Vale. Ještě máme naději. Ten mizera je pořád daleko. Hernandézi,“ šťouchl spáče špičkou boty, „šlofík skončil, popadni pádlo.“

Hernandéz zívl, protáhl si jednu paži, druhou si mnul oči. „Páni, to bylo úžasné. Kolik hodin jsem spal?“

„Asi dvě minuty. Vstávej a pádluj,“ přikázal Valentin.

„Cože?“

Burton k němu přistrčil pádlo. „Plave za námi Rozparovač. Tentokrát zkus to pádlo neztratit.“

Všichni tři udržovali tempo, poháněni strachem. Valentin se snažil zbystřeným sluchem určit, odkud šplouchání přichází, ozývalo se nejprve nalevo, potom za zádí.

„Zdá se, že ho necháváme za sebou," procedil Valentin skrze zaťaté zuby.

Ještě pár minut, a bude to jisté. Valentin počítal záběry. Když byl u dvou set čtrnácti, uvědomil si, že se šplouchání blíží.

„Sakra, Zakuklenec," zaklel Burton a zafuněl. „Jak rychle plave?"

„Rychleji než my," řekl Hernandéz.

Valentin se nedokázal ovládnout, aby se každých pár vteřin neohlédl přes levé rameno. Měsíc už vyšel, ale teprve dorůstal a řídké mraky tlumily jeho svit. Pádlování se zpomalovalo, byli vyčerpaní. Valentin zahlédl bledou postavu, přibližovala se, paže vířily jako lopatkové koleso.

„Už ho vidím," řekl Burton rezignovaně.

Valentin si v duchu představil Rozparovače, jak je nemilosrdně dohání. Několik posledních stop poplave pod hladinou, převrhne loďku, pak je ve vodě jednoho po druhém roztrhá na kusy. Ohlédl se, nestvůra se ustavičně přibližovala, plavala tak rychle, že se s ní nemohl rovnat žádný olympionik; v měsíčním světle uviděl bílá záda.

Odhodil kutnu, aby byl ve vodě rychlejší.

„Konec zábavy," rozhodl se Valentin a uchopil Trudy. V zásobníku bylo třicet nábojů. Další zásobník odpočíval v koženém pouzdru na boku pažby.

„Jak to myslíš – konec zábavy? To se teď zastřelíme?" zeptal se Hernandéz.

„Pošlu mu z Trudy pár pozdravů," vysvětloval Valentin. „Nemá hábit, aby se mu líp plavalo."

„Ježíš ti pomáhej, aby ses trefil," zablekotal Hernandéz.

Valentin se opatrně přesunul na záď. Posadil se, zády se zapřel o Burtonovu lavičku. Zvedl karabinu před oči a nastavil mířidla na sto padesát metrů. Burton a Hernandéz funěli, Valentin se však snažil uklidnit dech i roztřesené svaly. *Vyčerpáním, nebo strachem?* uvažoval.

Vydechl, třikrát vypálil, mezi každým výstřelem udělal vteřinovou pauzu. Náboje ráže .30 docela kopaly, ale byl zapřený koleny o boky kánoe a zády o lavici, zpětný ráz byl minimální.

Rozparovač plaval dál jako stroj. Na tu dálku Valentin ani nezahlédl, zda střely šplíchly do vody, nebo zda ho zasáhl. Počkal, až se přiblížil o dvacet metrů, a zase třikrát vystřelil.

Rozparovač se ponořil.

Valentin pozoroval hladinu. Jak dlouho dokáže plavat bez nadechnutí?

Dřevěná pažba u tváře ho uklidňovala. Mírně sklonil hlaveň.

Netvor se vynořil o dvacet metrů blíž, Valentin se lekl, pětkrát vystřelil a pokaždé minul. Rozparovač opět zmizel pod vodou.

Klid, klid, poroučela jeho mysl tělu, ale tělo odmítalo spolupracovat. Třásl se, nedokázal ovládnout nervózní chvění. *Kruci, je strašně blízko.* Krvelačný bledý obličej se vynořil jen dvacet metrů od něj, lapal po dechu. Valentin vystřelil, voda vystříkla pár centimetrů od netvorovy hlavy. Jedna střela mu způsobila černý šrám na tváři. Hlava zmizela.

„Teď pádlujte! Pádlujte jako o život!“ křikl Valentin. Zapřel se, čekal, že se kánoe převrhne, až ji Rozparovač podplave.

Kánoe nabrala rychlost. Rozparovač se vynořil sotva na délku paže od zádě, zvedl se napůl z vody jako delfín, ústa otevřená. V ďábelském vzteku se mu zaleskly černé zuby.

Valentin tiskl spoušť, Trudy plivala střely. Nadělala netvorovi několik děr do prsou, prázdné nábojnice se odrážely od boku kánoe a šplouchaly do vody. Rozparovač se převalil na záda, chabě se zmítal. Pak se převrátil, proud ho unášel tváří dolů.

Valentin udiveně pohlédl na rozpálenou karabinu a v duchu se pomodlil za Střeha. Trudy jim zachránila život.

* * *

S prvními slunečními paprsky zamířili s kánoí k západnímu břehu. Pořád hrozilo nebezpečí, že je zastaví říční patrola. Ještě pár dní pochodu na severozápad, a když budou mít štěstí, dostanou se na Ozarské svobodné teritorium.

Burton se ohlédl na řeku. „Tomu nevěřím. Pořád po nás jde.“

Rozparovač plaval na boku stále za nimi. Takže střílení nakonec nebylo k ničemu. Valentin potlačil nutkání přitisknout si hlaveň karabiny pod bradu a ze vzdoru si vystřelit mozek.

„Rychle na břeh,“ řekl s pocitem marnosti.

Každý popadl tlumok do jedné a pušku do druhé ruky. Valentin odstrčil lodku do proudu a vydrápal se po krátkém převislém skalisku na břeh. Burton už mířil k padlému stromu.

Vlci se skrčili za kmen, příliš unavení, aby mohli běžet. *Dvě jednoranné zadovky a plný zásobník v Trudy,* myslel si Valentin. *A ještě parangy. Bude to stačit?*

Rozparovač se plácal ke břehu, brázda ve vodě mířila k jejich úkrytu přímo jako šíp.

Lehká mlha se rozptýlila do bezmračného rána. Zazářilo jasné žluté slunce, pomalu stoupalo nad obzor.

Valentin udiveně pohlédl na oblohu. Kromě zimního období bývalo tak jasno jen výjimečně.

„Jsme zachráněni. Zachránilo nás slunce," vydechl Valentin.

Rozparovač dosáhl mělčiny. Také otočil hlavu ke slunci, ale zatvářil se bolestně, nikoli vděčně. Řídké černé chlupy měl přilepené k hrudi a ramenům, průstřely mu na prsou nakreslily obrácený otazník, jedna paže mu bezvládně visela. Cukl hlavou, zavřel oči před denním světlem.

Valentin se postavil, napodobil Střehův výsměch. „Jdeš si pro nás?" zavolal.

Rozparovač se zvedl z vody. Uši mu fungovaly lépe než oči. Zapotácel se, když do něho zabušily ostré sluneční paprsky.

dnes asi ne. ale některé jiné noci, na osamělém místě, si tě vezmu, zasyčel.

„Ty už těžko." Valentin zvedl pušku.

Netvor pozpátku sklouzl do vody, ponořil se pod hladinu.

V jistém smyslu je to skoro lepší, myslel si Valentin, *než kdybych ho zabil. Utíká. Bojí se.*

* * *

Za čtyři dny dorazili do pevnosti Nový Arkansas. Nevelká dřevěná tvrz na holém kopci s výhledem na Black River vypadala jako ze starých westernů, včetně palisády ze zašpičatělých kůlů se střílnami. Byl to spíš vojenský sklad a stáje než skutečná pevnost, ale aspoň tam byl výčep, což uvítali.

Střeh na ně čekal v houpacím křesle na verandě před výčepem, labužnicky okusoval jablko, kromě stopky je snědl celé. Na

náhrdelníku mu přibyly dva nové špičáky. Vyčinil Valentinovi, že si nenašel čas, aby Trudy pořádně naolejoval, hlavně dřevěnou pažbu, když ji vymáchal ve vodě.

O týden později byl Lewand Alistar prohlášen za pohřešovaného. Jeho rodina dostala oznámení příštího jara, během dalšího náboru rekrutů v oblasti Council Bluffs v Iowě.

Šest

Pine Bluff, Arkansas, podzim, čtyřicátý první rok Karského zřízeni: Na začátku cípu úrodné roviny jihovýchodního Arkansasu prosperuje na silniční křižovatce město Pine Bluff. Na tětivě obydleného oblouku je strategicky umístěna trvalá posádka Gardy. Zajišťuje pohraničí v těchto končinách a namnoze poskytuje ubytování a stravování Vlkům hlídkujícím v Louisianě a Mississippi.

Nezávislí farmáři až z okresu Drew sem přijíždějí vyměňovat zboží s komisionáři Jižního velení. Město se může pochlubit osmi kostely, střední školou, kováři a loďaři, povozníky a krejčími. Koně gardistů jsou ustájeni v bývalé dobytčí tržnici a celý pluk, nazývaný jednoduše Bluff, střeží Starý arzenál, největší a pravděpodobně i nejlepší muniční továrnu na Svobodném teritoriu, kde se vyrábí vše od nábojů po granáty. Starý arzenál chrání nejvyšší koncentrace předinvazních kulometů v celém Jižním velení: Městské Moleverovy dřevařské závody přešly od přepravních palet k výrobě pevných formanských povozů a říčních prámů, nesčetní řemeslníci nabízejí své výrobky na nedělním pouličním trhu na Šesté ulici. O víkendech se každý večer v Saenger Theater zpívá a tančí a herci předvádějí slavné scény ze starých filmů a divadelních her. Stařičké divadlo, obložené chladivým vápencem a zdobené ve stylu florentské školy, poskytuje skvělé rozptýlení od všednosti každodenního života. Na repertoáru se občas objeví i Shakespeare, ale mnohem častěji je k vidění uslzená hrdinka, jak před ohnivě rudým horizontem hrozí pěstí a přísahá, že už nikdy nebude mít hlad, nebo si dvojice milenců slibuje oddanost až za hrob, zatímco se drží trosek parníku mezi rozvlněnými prostěradly, která představují Ledový oceán.

Vládne tam atmosféra stability, pořádku a neměnnosti, jaká se v jiných pohraničních osadách nevidí. Velké plochy relativně prázdných louisianských a mississippských mokřin poskytují

ochranu před nenadálými vpády a Gardy mají dostatek zkušeností, aby odrazily nájezdy po řece. Tamní lidé nosí o chlup lepší oděvy, potraviny jsou o trochu rozmanitější, žetony (tzv. „nouzovky“ čili nouzové peníze) jsou o něco vítanější než v odlehlejších regionech Svobodného teritoria. Noviny vycházejí víceméně pravidelně a pošta zde funguje o fous spolehlivěji než jinde, a dokonce se ustálily i jakési společenské vrstvy, ať už ku prospěchu, či neprospěchu věci. Spokojenost zdejších obyvatel je skutečná vymoženost, za kterou se jinde na hranici platí krví.

David Valentin dostal rozkaz, aby se připojil k rotě Zulu v Pine Bluffu, krátce po tom, co podal hlášení důstojníkům v pevnosti Nový Arkansas. Velitel pevnosti mu věnoval staříčkého koně, proviantní seržant brašnu s jídlem a Střeh mu na rozloučenou přidal sáček jablek, a pak už vyrazil na západ malebnou krajinou po rozbité západní silnici. Kdysi se jmenovala Mezistátní dálnice 65, teď se jí říká Arkansaská meziříční cesta, na celém Svobodném teritoriu je to jedna z nejlepších silnic sjízdných za jakéhokoli počasí. Valentin příliš nespěchal, protože bral ohled na pomalého valacha, ale nakonec přece jen dojel ke břehu jezera Pine Bluff.

* * *

Valentin ucítil strážné dřív, než je uviděl. Vůně tabákového kouře a hořícího dřeva hlásila, že v malém hliněném bunkru jsou lidé, přestože v příšeří mezi tlustými kmeny stromů nikoho neviděl. Za plaňkovým plotem nad rozbitou silnicí stála bok po boku dvojice koní, v dopoledním vánku odháněli ocasy mouchy. Valentin znovu zavětřil, odhalil vlažné nadšení při vybírání latrín. Gardisté si tady museli připadat jako v divočině.

Valach pohodil hlavou, nastražil uši a zrychlil krok. Grošák byl starý a moudrý, poznal pach dobře krmených koní.

Z podzemního bunkru se vynořil drobný chlapík v tmavošedé uniformě, bosý, protože si kvůli pohodlí sundal jezdecké holínky, a zamával. Valentin jemně pobídl koně mokasínem a otočil ho k muži.

„Dobré ráno, cizinče,“ řekl mladý chlapík, zelenomodrá vojenská čepice a šátek na krku hlásaly, že patří k pluku Bluff. „Co tě přivádí do města?“

Valentin zvedl paži dlaní dopředu jako při starém indiánském pozdravu. Nebylo to zrovna salutování, ale bylo to dostatečně přátelské gesto. „Hezké ráno," odpověděl, ale protože jeho ráno většinou začínalo za prvních ranních červánků, přišlo mu, že je na takový pozdrav trochu pozdě. „Před třemi dny jsem vyjel z pevnosti Nový Arkansas s rozkazem hlásit se u velitele Vlků. Kde najdu kapitána LeHavrea?"

„Musím ten rozkaz vidět." Strážný natáhl ruku.

„Je výhradně ústní. Vlci papír moc neužívají, gardisto."

„Tak tě nemůžu nechat projet. Pošleme vzkaz, aby si pro tebe přišel některý Vlk, ale nemám tak velkou pravomoc, abych tě pustil."

Spíš máš příliš velkou pravomoc a příliš malý rozum, pomyslel si Valentin. Jako stoupenec empirického poznání se rozhodl, že teorii podrobí zkoušce. „Opravdu? Co je dál po silnici tak důležitého, že by to mohl ohrozit jediný muž s jednorannou zadovkou na staré herce?"

Gardista poplácal pažbu své pušky. „Třeba jsi špeh a přišel jsi obhlédnout naši výzbroj. Spočítat stanoviště kulometů, zakreslit hlídkovací trasy. Možná se chystáš zapálit člun naložený černým střelným prachem a vyhodit všechno v přísta –"

„Zmlkni, Johnsone," ozval se z bunkru přísný ženský hlas. „Jestli je opravdu špeh, může se rovnou otočit a jet domů. Řekls mu všechno, co potřeboval vědět." Uniformovaná žena středního věku vyšla z bunkru a zamířila k silnici odměřeným, sebejistým krokem poddůstojníka. „Slyšeli jsme, že proti proudu má přijít Vlk. Myslela jsem, že touto dobou už půjdeš po svých. Každý kůň, s nímž je starý Gregory ochoten se rozloučit, se vydal na poslední cestu. Co je tam nového?"

„Já vlastně ani nevím. A s tím koněm se mýlíte, je vytrvalý. Pokud po něm nechcete víc, než kolik je ochoten sám vydat. Což je dobře, protože nemám sedlo," řekl Valentin.

„LeHavrea najdeš pár kilometrů dál po silnici, hned před městečkem. Vlci vždycky táboří ve Starém lesním zátiší, rovnou v severní zátočině řeky. Ze silnice tam vede cihlová brána, bývalo to golfové hřiště. Pořád tam je, ale pasou se na něm ovce. Stejně nemám čas hrát. Kolem klubovny uvidíš vaše vigvamy. Řekni kapitánu LeHavreovi, že ho zdraví Brit Manningová. Byli jsme spolu u Webber's Falls."

„Byla jste Vlk?“ zeptal se Valentin. Netušil, ve kterém státě by měl Webber’s Falls hledat na mapě.

„Ne, ale nebýt tvé kasty, bylo by po nás, když se pokusili dobýt Fort Smith. Přesně před deseti roky v květnu. Přepadli jsme je ze severu, dokud byli uprostřed řeky. Ve vodě skončilo tolik Obrněných, až prý voda v Arkansasu zrudla. Není to sice pravda, ale přesto tam bylo chvíli pořádně horko. Naše dvě roty uvízly na špatném břehu. LeHavreovi Vlci nám zachránili aury. Jistě si umíš představit, že jsem mu potom poděkovala osobně,“ vzpomínala, v ošlehané tváři mlsný úsměv.

„Určitě na vás nezapomněl.“

„Chceš trochu kafe, hochu? Je to jen cikorka, ale je teplá. Nabídla bych ti citronádu, ale moji čtyři kluci všechnu vypili už za první dva dny, co jsme tady, a kůra se ještě dost dlouho nemáčí, abych mohla udělat další dávku.“

„Ne, děkuji, seržante Manningová. Při tempu svého koně budu mít štěstí, když se do města dostanu do oběda.“ Valentin řádně zasalutoval, což mu rázně oplatila. „Děkuji, že jste mi vysvětlila cestu.“

* * *

Kapitán LeHavre upřel na Valentina zelené oči, nevzrušeně si ho prohlížel od černých vlasů stažených do ohonu až k zaprášeným mokasínům po kolena, prsty si poklepával na stehno. Velitel roty vypadal jako zaměstnaný člověk, který se nesmíří s ničím menším než s nejvyšší výkonností.

Kapitán a Valentin se nacházeli ve staré budově golfového klubu, v jediné místnosti, kam nezatékalo. Podle tmavého obložení dřív sloužila buď jako kancelář, nebo knihovna. Útulnou nevelkou místnost zabírala dvě křesla a stůl, na něm i pod ním byly naskládané šestihranné plastové basy na mléko. Na stěnách visely jednoduše zarámované černobílé fotografie, nesly známky nekvalitního filmového materiálu.

LeHavre stavěl na odiv pohledný zevnějšek a hustý knír, jaký mívali piráti v romantických románech nebo mužní psanci ve westernech. Svalnaté tělo mu trochu kazilo poněkud vystouplé

bříško, oblečený měl tmavozelený jelenicový oděv, tak tmavý, že v příšeří kanceláře bez oken vypadal skoro černý.

Pod stříškou nad hlavním vchodem do budovy potřásl LeHavre přátelsky Valentinovi rukou a pozval nového Vlka do „archivu“. Posadili se do křesel, oba si uvědomovali, jak je takový komfort vzácný.

„Můžeš to považovat za náš štáb,“ vysvětloval LeHavre a nenuceně mávl rukou k zaskládanému stolu. „Máme tady písemnosti, tudíž i hlavní stan. Basy na mléko se prostě snáz přenášejí. Ostatní přenechávám písaři. Kávu, čaj, pivo?“

„Pivo bych opravdu ocenil, pane,“ odpověděl Valentin vděčně. „Tohle léto bylo skutečně dlouhé.“

LeHavre vstal z křesla, aniž by si pomohl rukama, skoro jako by uměl levitovat. „Přinesu vychlazené ze sklepa.“

Valentin se rozhlížel po fotografiích, přemýšlel o muži, který se chová k zelenáči jako k váženému hostu. Během chvilky se do místnosti přiřítilo zadýchané děvče, dohněda opálené, kudrnaté, sedmileté nebo osmileté, nabité energií jako ocelová pružina, s lahvemi se sifonovým uzávěrem. Za tím malým dynamem přikráčel LeHavre.

„Seznam se s Davidem, Jill. David k nám přijel až ze Země deseti tisíc jezer. Který stát to je, prcku?“

„Minnesota.“ Hrdě se usmála a podala Valentinovi láhev piva. „Ahoj, Davide. Plaval jsi ve všech těch jezerech?“

„Ehm, jenom v některých. Proč? Ráda plaveš?“

„Jestli ráda plave?“ zvolal LeHavre. „Kdykoli ji vidím, prohlížím jí nohy, jestli jí nenarosily ploutve, že, prcku?“

„Strejdo Adame!“ vypískla Jill.

„David přijel na koni. Můžeš ho odvést do ohrady? Zdálo se mi, že potřebuje vyhřebelcovat.“

„To zvládnu!“ řekla Jill. „Jsem ráda, že jsme si byli přestavěni, Davide.“

„Představeni,“ opravil ji LeHavre.

„Já taky,“ řekl Valentin a potřásl jí rukou.

„Představeni,“ opakovala Jill zamračeně. Vážně mu potřepala rukou a pozpátku vyšla ze dveří.

„To je Jill Pooleová. Její otec byl můj poručík. Zahynul v boji asi před třemi roky. Kdykoli se dostaneme do této oblasti, zajdu za její mámou. Má hezký malý penzion přímo u řeky. Skvělá ženská,

pevnou rukou kočíruje lodníky, kteří se u ní ubytují. Nejsme sice manželé, ale považuji Jill tak trochu za svoji dceru. Neostýchá se ve společnosti mužů. Většina z nich si Poolea pamatuje, tak ji rozmazlují. Hrozně ráda navléká korálky. Většina Vlků v jednotce Zulu od ní má náramek nebo jinou ozdůbku.“

LeHavre si otevřel láhev. „Na lidi, za které bojujeme,“ připil.

„Prosit,“ odpověděl Valentin, jak to kdysi dělával jeho táta. Studeným pěnivým nápojem spláchl prach cesty.

„Omlouvám se, Valentine, určitě se chceš něco dozvědět o jednotce, ke které jsi převelen. Rota Zulu je jednou z desíti rot Arkansaského pluku, který tvoří menší polovinu brigády Vlků, V celém Jižním velení jsou všeho všudy tři tisíce Vlků, včetně aspirantů a záložáků, z Lovců jsme nejpočetnější. Teď jsme záloha. Ale nečekej, že strávíš mnoho času tancováním na plukovních bálech. Asi dvě třetiny pluku jsou pohromadě, když přezimujeme v Ouachitě. Nebojujeme často bok po boku, naposledy to bylo, když jsme zastavili invazi Obrněných u St. Louis. Tehdy to koupil poručík Poole.

Rota Zulu má čtyři čety, každá o třiceti mužích, alespoň tento měsíc. Patnáct pomocných pracovníků, většinou starší Vlky, kteří už neuběhnou pětasedmdesát kilometrů za den, sedm žen a dva správce, kteří se starají o tábor, a čtyři dopravní družstva po čtyřech mužích, takže mám zodpovědnost za víc než sto padesát životů. Mám dvanáct poddůstojníků, ale chybí mi tři poručíci, které bych měl mít. Máš zájem?“

Valentin ztěžka polkl, hlt piva se nafoukl jako grapefruit a zaskočil mu v krku. „Já a důstojník? Vždyť mi ještě není ani dvacet.“

„Napoleon byl poručík dělostřelectva v šestnácti, Davide.“

„A makedonský král Alexandr Veliký potlačoval povstání ve dvaceti, pane,“ dodal Valentin. „Ale já nejsem jeden ani druhý, nepřečetl jsem jedinou knížku o válečné taktice.“

Kapitán přistoupil ke stolu a odložil láhev piva. „Valentine, mám tady složku. Obsahuje část, které se říká ‚Q-spis‘. Neptej se mě, co to *Q* znamená, protože to nevím. Je v něm tvoje hlášení o akci na nákladním člunu a přibude ještě tvoje hlášení o přeplutí Mississippi, jakmile si k nám jeho kopie najde cestu. Taky bys tam našel pár poznámek od dalších Vlků, od Evana Pankowa a Paula Samuelse. Rovněž jsem letmo znal tvého otce. Byl jsem tehdy

mladší než ty a dal bych ruku za to, abych teď byl aspoň z poloviny takový chlap jako on. Slyšel jsem, že ho zavraždili, když jsi byl ještě kluk.“

LeHavre se vrátil do křesla. „Davide, vím od lidí, kterým věřím, že máš dobrou hlavu a pořádnou kuráž. Taky se nebráníš zodpovědnosti, většina lidí se ji snaží obejít. Projevil jsi iniciativu při pronásledování nepřítele, Střeh mi řekl, že jsi taky dost chytrý, abys věděl, kdy se máš vyhnout boji. To vyžaduje určitý druh odvahy.“

Valentin poslouchal, jak LeHavre shrnuje jeho záznamy Vlka. Kapitán však nevěděl nic o strachu a panice, které ho zachvátily ve člunu plném harpyjí natolik, že zapálil dynamit, aniž by si to důkladně promyslel. Nebo o hloupém výstupu s pistolí (která teď leží v bahně na říčním dně, protože na ni ve vodě jednoduše zapomněl a pustil ji), aby dostal na nohy děvče, které mělo křeče. Nebo o tom, že je na břehu Mississippi zachránilo jenom štěstí, neboť to ráno byla výjimečně bezmračná obloha.

„A ještě něco, Davide. Doporučil tě sám Čaroděj Amu. To už něco znamená, čte v lidech jako v knize. Laskavě mě nechápej špatně. Být důstojník je těžký úkol. Napiješ se poslední, najíš se poslední, spát jdeš poslední, ale obvykle jako první padneš. Dobrých rozhodnutí si nikdo ani nevšimne, ta špatná budeš muset osobně pohřbít a potom napsat rodičům, že jejich syn zastavil kulku v letu, když plnil tvůj rozkaz. Přimět Vlky bojovat bude ta nejmenší starost. Vlci znají své povinnosti. Ale připravit je k bojí, rozhodnout kde a kdy, a potom je zase přivést živé zpátky, na to je zapotřebí výjimečné osobnosti.“

„Kdy jste se vy stal důstojníkem, pane?“

LeHavre si povzdechl a dopil pivo. „To je na dlouhé povídání, Davide. Nebyl jsem ani seržant, jenom o trochu zkušenější voják zodpovědný za čtyři kluky, mladší než jsi ty. Naše četa přišla do špatné vesnice. Renegáti nalíčili po čertech skvělou léčku. Zabili skoro každého našeho spojence a nahradili je svými lidmi. Výhrůžkami přiměli rodinu, kterou jsme znali, aby nás přivítala a předstírala, že je všechno v pořádku. Byli jsme unavení a hladoví, a tak jsme se rozešli po domech, abychom se najedli a vyspali. Právě tehdy zaútočili. Poručík a seržanti to dostali první – vypadalo to, jako by olovo lítalo ze všech stran, snad jedině shora ne. Unikl jsem a sehnal pár dalších, kteří přežili, v patách jsme měli psy a z

kopců ječeli Rozparovači. Nikdy předtím ani potom jsem nebyl tak vyděšený – přestože několikrát jsem k tomu neměl daleko –, ale podařilo se nám dostat zpátky. Celou cestu jsem nesl postřelenou ženu, nevážila víc než snop obilí. Tak ze mě udělali důstojníka. Zvláštní odměna pro člověka, který neudělal nic jiného, než že tři dny prchal před nepřítelem.

Ale to už je hodnou řádku let zpátky. Svobodné teritorium se změnilo ze zapadákova s několika polorozpadlými farmami na skutečné centrum civilizace. Karanům nepřálo štěstí, když se nás snažili zadupat. Nejsme tak velcí jako třeba některé ozbrojené skupiny na východě. Slyšel jsem, že v oblasti od Green Mountains v Nové Anglii až po Kanadu nahoře a na jih až po Smoky Mountains je skupina Lovců zhruba dvakrát větší, a svobodné državy v severozápadním Pacifiku mají víc čtverečních kilometrů, než máme my. Ale na východě je to spíš toulavá partyzánská armáda, nemají žádné stálé místo, které by mohli nazvat opravdovým domovem. A na západě, no, to je vlastně jen taková volná konfederace. Několik silných vůdců, kteří vyjadřují pouze slovní podporu ústavě a listině základních práv a svobod. A pár z nich dokonce žije v přesvědčení, že Lovci a Osévači jsou příznaky stejné choroby jako Karani. Myslel bys, že dny, kdy musíme bojovat i proti něčemu jinému než jen proti Karanům a renegátům jsou pryč, ale s lítostí musím konstatovat, že to není pravda."

Kapitán zavrtěl hlavou, oči sklopené. „Babylonské prokletí. Prostě občas nedokážeme spolupracovat. Ale vraťme se k našemu tématu. Můžu se na tebe spolehnout, Valentine?"

Už na mě někdy někdo spoléhal? napadlo Valentina. Připomněl si vytáhlou Jill a její matku, kterou neznal. *Můžou se na mě spolehnout? Budu schopen zabránit příšeře s černými tesáky, aby z nich udělala slupku bez života?* Vzpomněl si, jak malá Pooleová odpověděla na LeHavreovu žádost. Možná má LeHavre takovou odpověď rád.

„To zvládnu, pane," řekl Valentin a doufal, že jeho nadšení nevyznělo příliš nuceně.

Vyšel s kapitánem do příjemného odpoledne. Nejhorší letní žár již pominul, na obloze se sbíraly a houstly mraky. Vigvamy o pěti kůlech stály na trávníku, který byl kdysi nejspíš cvičným golfovým hřištěm.

„Rota Zulu je v současnosti záloha," opakoval LeHavre. „Minulou zimu jsi strávil v opravdovém zimním táboře. Tam jsou čtyři roty, další čtyři jsou záloha, zbývají dvě roty v Pohraničí. Rozšíří se do velké oblasti, hlídkují a spoléhají na Kočky, že si všimnou, kdyby se za hranicí dělo něco většího. Pokud se něco stane nebo se objeví vhodná příležitost dát Zakuklencům do zubů, budeme povoláni ze zálohy. To ale neznamená, že sedíme jenom tak na zadku. Ode dneška jsi poručík z mého pověření, Valentine. Plukovník ti potvrdí hodnost, až dokončíš celoroční práci. Nejsme Gardy, nepotřebujeme razítko civilní vlády. Ještě ti nesvěřím četu, přestože frčky dostaneš hned.

Ale vraťme se k tvým povinnostem. Budeš mít na povel pomocný personál, dopravní čety a aspiranty. Kromě toho budeš kmitat v důstojnické škole, učebny jsou v bývalém kampusu Americké armády v Pine Bluffu na západní straně jezera. Jestli ti můžu poradit, nauč se nazpaměť spis O vojenském umění Mistra Sun-c' a prostuduj si tažení Apačů a Komančů v 19. století, dějiny občanské války od konfederačních generálů Nathana Bedforda Forresta, přezdívaného Čaroděj v sedle, a Thomase Jonatana Jacksona, přezdívaného Obstrukčník Jackson. Z toho ostatního si přečti jen tolik, abys prošel u zkoušek. Dozvíš se hodně o tom, jak bojovat, když má nepřítel početní převahu. Až budeš číst o kmeni Čerokíů, příliš si nepřipomínej, že tehdy prohráli. Budeš mít pořádný fofr, ale buď rád. Máme hromady důstojníků, kteří jsou jenom namyšlení seržanti a vytahují se, jak to skvěle umí s mužstvem, ale někdy vede nedostatek vzdělání k problémům."

„Kdy začnu, pane?"

„Začal jsi ve chvíli, kdy jsem tě povýšil, poručíku. Válečná škola funguje víceméně pořád. Ještě něco. Střeh mi vyprávěl, žes měl jakousi předtuchu, že jsou nablízku Rozparovači. Pověz mi upřímně – jen jsi to odhadl, nebo jsi opravdu něco cítil?"

Valentin se na chvíli zamyslel, než odpověděl: „Nedovedu to vysvětlit, pane. Ne že bych něco přímo cítil. Spíš jen takové mrazení –"

„Jako že se blíží něco zlého?" dokončil LeHavre. „Zajímavé. Koně a psi se v blízkosti Rozparovačů taky plaší. No, cosi jako středisko pro výzkum Karanů, tedy výzkum, jaký jsme za těchto podmínek schopni my lidé provádět, je ve studentském klubu v Pine Bluffu. Bude je to zajímat. Je tam asi pět vědátorů, kteří

zkoumají Nové zřízení, chodí za námi a zpovídají nás, co jsme viděli. Vždycky jsou zvědaví, který Karan poslal kterého Rozparovače, jako bychom to mohli vědět. Běž se ubytovat, zítra za nimi můžeš zajít, až se zapíšeš v kadetce.“

* * *

Valentin strávil úžasnou chladivou noc na polním lůžku ve vigvamu pro nižší důstojníky, který však měl pouze pro sebe, protože jeho spolunocležník byl na cvičné hlídce. Ráno se vydal rušným městem do kampusu. Tvořila ho nezajímavá sbírka těžkopádných budov z roku 1950, jimž dominovala zvláštní zakrslá věž ozdobená hodinami, které se podařilo nějakému šikulovi opravit. Před jednou cihlovou budovou seděl uniformovaný gardista a ukázal mu, kde je válečná škola. Valentin se rozhodl, že nejprve zajde do kadetky. Vyměnil si přátelská kývnutí se zahálejícími gardisty před vchodem, pak se vydal podle starých černobílých plastových tabulek s rudou šipkou. Před otevřenými dveřmi kanceláře bylo na tabuli křídou napsáno:

TENTO TÝDEN:
MJR. JONAS BRATTLEBORO – POLNÍ LÉKAŘSTVÍ
(ÚT, ST odpoledne, dv. 114)
POR. P. HAYNES – ČERNÝ PRACH V NÁBOJÍCH
S OCELOVÝM PLÁŠTĚM
(PÁ ráno, dv. 106/odpoledne STŘELNICE)

Valentin vstoupil do kanceláře. Otevřenými okny protahoval průvan, ale přesto bylo v místnosti horko a visel v ní zatuchlý pach starého papíru. Mladou gardistku v bílé bavlněné uniformě identifikoval jako kadeta. Obličej měla svěží jako květiny, které se ráno rozvily. Vstala a usmála se.

„Vy musíte být ten nový Vlk z roty Zulu, pane. Ráda vás poznávám, pověřený poručíku Valentine,“ řekla. „Jsem kadet Lambertová, ale chlapi mi říkají Tečka. To proto, že jsem strašná puntičkářka. Mám ráda všechno v pořádku do poslední tečky.“

„Jste dobře informovaná, Lambertová. Nevěděl jsem, že gardisté věnují tolik pozornosti Vlkům.“

„Kromě vás tady právě teď studuje jenom jeden Vlk. Je z roty Tango ve Fort Smithu. Bydlí v penzionu paní Pooleové a je jenom o chlup starší než vy. Jmenuje se Carol Pollisnerová. Vlci se obvykle učí praxí, studiu se moc nevěnují. Když jsme u toho, mám pro vás připravený balíček.“

„Děkuji, Lambertová. Kolik vám je sakra let, jestli se můžu zeptat? Vypadáte tak na dvanáct.“ Vzal od ní těžký balík papírů v plátěných deskách.

„Je mi patnáct. Ale absolvovala jsem výcvik gardistů a taky jsem uspěla u písemné zkoušky. Jsem a do osmnácti budu štábní asistentka velícího plukovníka. A skutečně mám raději, když se mi říká Tečka.“

Valentin hvízdl, protože věděl, kolik kliků musí kadet Gardy udělat, aby prošel zkouškami tělesné zdatnosti. Otevřel plátěnou složku.

„V kadetce se většinou věnujeme samostudiu,“ vysvětlovala Tečka. „Máte tam seznam četby a ke každé knize písemný test. Než můžete postoupit k ústní zkoušce, musíte zvládnout učivo, které se běžně přednáší šest měsíců. Ve třídě je to snazší, pokud nejste génius. Přednášky jsou každý týden vypsány venku na tabuli. Až všechno zvládnete a získáte osvědčení o píli, odborné způsobilosti a kázni, složíte závěrečné ústní zkoušky. Ty se mohou konat, teprve když se tady sejdou tři kapitáni nebo vyšší hodnosti. Váš kapitán LeHavre bude při takové zkoušce za pár dní ještě tento měsíc. Slyšela jsem, že je přísný, pokud jde o rozpoznávání Obrněných. Jestli nevíte, kam střelit harpyji, abyste ji dostal jedinou kulkou, propadnete.“

„Co má být ta absolventská stať?“ zeptal se Valentin, když si prohlížel podmínky ukončení studia.

„To je hýčkaný projekt plukovníka Jimenéze. Doufám, že umíte psát. Vyžaduje padesátistránkovou kompozicí na jakékoli téma, ale striktně nevojenské. Třeba z historie, pokud se nebudete zmiňovat o válkách a bitvách na seznamu četby. Týden po tom, co stať odevzdáte, ji budete obhajovat, takže byste měl rozhodně vědět, o čem je. Psala jsem o velkých mořeplavcích, Kolumbovi, Cookovi a dalších. Za týden jsem podstoupila křížový výslech, jak Kolumbus přesvědčil námořníky, aby dokončili plavbu, a co měl Magalhaes udělat, aby nepadl v boji s domorodci. Myslím, že Jimenéz nás takhle trápí jen proto, aby si sám procvičil mozek.“

„Díky, Tečko. Pročtu si to. Začnu chodit na přednášky už tento týden, jestli mi dá LeHavre volno.“

„Knihovna je v nejvyšším patře. Pokud jsou knížky ve dvou a více kopiích, můžete si ji vypůjčit. Ale určitě tam najdete skoro všechno, co je na seznamu četby.“

„Ve které budově je studentský klub, Tečko?“

Vzhlédla k němu se zdviženým obočím. „Chcete navštívit ty podivíny? V balíčku je i mapa kampusu, ale je to přímo tady přes nádvoří. Dozvíte se tam leccos o Obrněných, ale nenechte se přemluvit, abyste pro ně sbíral vzorky.“

„Jaké vzorky?“

„Všechno možné. Kutny Rozparovačů, výrobky, psané záznamy ukořistěné z Karské zóny. Za živé zajatce nabízejí velké peníze, ale pokud to budou renegáti, tak jedině důstojníci. Jejich snem je chytit živého Rozparovače. Jednoho už měli, ale utekl. LeHavre přimhouří oko, jestli tu a tam stopíte nějaké záznamy, ale nikdy se nepokoušejte spoutat Rozparovače, nebo vás kapitán osobně zastřelí.“

„Děkuju za radu, Tečko. Mám pocit, že jednou budu první salutovat já vám.“

Kompliment ji potěšil. „Jestli budete potřebovat jakoukoli pomoc, jsem tady každý den. Bydlím ve staré koleji.“

Valentin vyšel ven kolem tří strážných, kteří přestali lelkovat a diskutovali nad ohmataným svazkem *Válka a společnost.* Bylo jich méně, než když přicházel, několik gardistů se zřejmě ujalo povinností.

Kamenná deska na bývalém studentském klubu nesla nápis STUDENTSKÝ KLUB L. A. DAVISE a rok 1952, ale nad dveře někdo pověsil dřevěnou tabuli s vyrytým MISKATONICKÁ UNIVERZITA. Valentin vstoupil do tmavé budovy, kde páchla špatná kanalizace. U schodiště byla cedule POUZE PRO ZAMĚSTNANCE a na vývěsce, kdysi zasklené, stálo VÝZKUMNÉ POHOVORY a PROSÍM, ZVOŇTE, pod tím malý ruční zvonek. Valentin vyběhl po schodech.

V prvním patře byla řada místností, některým úplně chyběly dveře, jiné měly zatemněná okna. Z útrob jedné z nich se ozývalo tajemné ťukání. Valentin se vydal za zvukem, který rozpoznal jako klapání psacího stroje. Vycházelo z hlavní kanceláře se třemi přeplněnými stoly, stěny samá mapa a kresby Obrněných.

Pod rozsvícenou elektrickou stolní lampou datloval do stroje dvěma prsty a občas i palcem baculatý zarostlý chlapík. Bujné vlasy a vousy skrývaly jeho věk, ale Valentin odhadl, že mu ještě nebylo čtyřicet, protože spánky a brada mu teprve začínaly prokvétat šedinami. Měl veliké osmihranné brýle s želvovinovými obroučkami, které původně zřejmě patřily ženě. Z džínové vesty mu vyčnívala hruď, na jakou by byl hrdý i grizzly, včetně bujného porostu.

Valentin zaťukal na zárubeň a vyrušil chlapíka ze soustředění.

„Nazdar, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se muž přívětivě.

„Myslel jsem, že mám něco udělat já pro vás,“ odpověděl Valentin. „Patříte k těm lidem, co se zabývají výzkumem Karanů?“

„Jo. Někdy mě ale napadá, že *výzkum* není správné slovo. Jsme spíš takoví šamani, kteří nemůžou přijít na to, proč vybuchla sopka, a tak do ní svrhnou další pannu, jestli to náhodou nepomůže. Myslím, že na dokumentech jsme používali název ‚Výzkumný institut nového období‘ hlavně proto, že zkratka zněla VINO, ale jinak jsme zkrátka *oni*.“

Valentin vešel do kanceláře, protáhl se mezi stoly a stohy pořadačů na podlaze a přistoupil k vědci. Muž vstal, podal mu ruku. Valentin si všiml, že má kalhoty spuštěné u kotníků.

„Ehm, promiňte.“ Nedalo se odhadnout, zda se pod vousem začervenal. „Je tady hrozné horko. Přísahám, že ta žárovka vydává víc joulů než svíčka.“ Vytáhl si kalhoty do obvyklejší polohy.

„Jsem David Valentin, Vlk. Pocházím z Minnesoty. Rád vás poznávám.“ Valentin stiskl chlupatou tlapu.

„David Walker O’Connor. A já jsem zase z Indianapolisu. Utekl jsem v bouřlivém věku třinácti let. Doputoval jsem až sem, protože jsem znal situaci v Indianě, a už jsem tady zůstal. Dočetl jsem se, že jste asi před rokem u Weeningu dostal Rozparovače. Co pro nás máte dneska?“

„Můžeme si jenom promluvit? V blízkosti Rozparovačů mívám zvláštní pocit. Naposledy před několika týdny. Kočka s krycím jménem Střeh si myslí, že je to natolik důležité, abych vám o tom pověděl.“

O’Connor se poškrábal v mohutném vousu. „Pojďme do sklepa. Potřebuju pauzu a doušek. Máte rád bylinkovou sodovku?“

„Ano, díky. Tou byste mě opravdu potěšil. Pil jsem ji nejvýš dvakrát.“

O’Connor popadl zápisník a vymotal se z dusné kanceláře. Sešli po schodech. Ve sklepě byly klasické zamřížované dveře s okýnkem, jaké bývaly v zastavárnách. Vědec vytáhl z kapsy kroužek s klíči a jeden vybral. Dveře zaskřípaly.

Pak cvakl vypínačem a rozsvítil. Jediná směšná čtyřicetiwattová žárovka dělala jen málo pro rozptýlení tmy, a už vůbec nic, aby zmírnila zatuchlý pach oděvů, kufrů, všelijakých krabic a beden plných vzorků.

„Většinou je to jenom veteš, ale pomáhá nám dát dohromady historii,“ vysvětloval Valentinův průvodce.

Ve tmě se pohnul jakýsi tvor, měl hrubou kůži a nelidské tělo, oči hleděly z ošklivého obličeje. Valentin se polekal a sáhl pro zbraň, kterou však neměl.

O’Connor mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. „To je v pořádku, Valentine. Tohle je Grišnákh. Jak vidíte, je Obrněný. Jedna četa ho našla po bitvě těžce zraněného. Dali jsme ho do kupy, nakrmili jsme ho. Je něco jako náš maskot. Pomáhá nám se všemi experimentíky, že jo, Gríšo?“ Láskyplně ho poplácal po paži.

Obrněný naklonil hlavu na jednu, potom na druhou stranu, přivřel oči.

„Umí mluvit?“ zeptal se Valentin a dotkl se hrubé zrohovatělé kůže.

„Vystačí s několikerým významným zabručením. Je tak trochu pyroman. Nesmíme tady nechat zápalky, lampu, nic podobného. Strašně rád pozoruje, jak něco hoří. Pokud víme, mají oheň rádi všichni. Je to živý drtič odpadků. Vřetena kukuřičných palic má za pochoutku. Taky zbožňuje bramborové slupky. Dáš si limonádu, Gríšo?“

Valentin hleděl na pět zajizvených průstřelů na netvorově břichu a noze. Od ramene přes obrněnou hruď se mu táhla dlouhá sečná rána. Obrněný vyplázl jazyk.

„Gríša miluje bylinkovou sodovku. Pojďte, posadíme se.“

Valentin naslouchal tichým zvukům prázdné budovy. „V tomhle institutu je vás víc, nejenom vy, ne?“

Lednice bez ledu stála vedle výlevky, pod slabou žárovkou si hověl malý stolek. Na policích leželo něco nádobí a hrnků. O’Connor nabral do tří hrnků sodovku z poškrábaného plastového soudku v lednici. „Je tady ještě jeden odborník jako já, ale ten má

dost nepravidelnou pracovní dobu. Dochází k nám taky několik studentů, ale musejí si přivydělávat na živobytí, takže přes den pracují.“ Obrněný natáhl obě ruce po sladkém nápoji a odpelášil s ním zase do stínů.

„Jen ať jde. Dělá svinčík, když pije z hrnku. Myslím, že Grišnákh je hloupý i na Obrněného. Dorozumívají se jakousi řečí, ale písmo moc nepoužívají. Když chtějí komunikovat na dálku, posílají si kamínky s runami v trubkách z dutých kostí. Korálky, co nosí ve vlasech, jsou něco jako vojenská vyznamenání, rodové erby nebo něco takového. Ale vraťme se k výzkumnému institutu. Zbytek skupiny je v terénu. Náš nejstarší mudrc odjel do Mountain Home. Nevím, zda jste o tom slyšel, ale na severu se potuluje pět šest Rozparovačů, jsou hluboko ve Svobodném teritoriu a dělají dost velké potíže. Pohybují se rychleji než zprávy o jejich poloze, a když už to vypadá, že je máme, pokaždé nám proklouznou. Na severu je špatné počasí, což nám taky moc nepomáhá.“

Vážně otevřel zápisník a olízl špičku tužky. „Nuže dobrá, Valentine, jaký je vás příběh?“

Valentin podruhé za stejný počet dní vyprávěl, co se přihodilo během plavby přes Mississippi. O’Connor si to naškrábal.

„Ten pocit, že se vám ježí vlasy, nedokážete přiřadit k ničemu, co byste viděl, slyšel nebo cítil, je to tak?“

„Nejspíš bych to mohl přirovnat… počkejte… k pocitu, když stojíte u otevřeného okna za mrazivého zimního dne. Jako by vám něco vysávalo teplo z těla. Líp to neumím vyjádřit. Nebo jako kdysi, když jsem za tmy procházel pod vedením vysokého napětí. Věděl jsem, že nade mnou něco je, ale nedokázal jsem říct co. Jak byste popsal mrazení někomu, kdo neví, co je mráz?“

„Nepopsal. Také jste už vnímal Rozparovače čichem, že? Myslím po tom, co jste byl zasvěcen jako Vlk?“

Valentin přikývl, vychutnával sladkou chuť bylinkové limonády. „Jo, Střeh jednoho improvizovaně rozpitval, než jsme odešli z Yazoo. Smrděl jako shnilé vnitřnosti.“

O’Connor se na chvíli zamyslel. Opřel se o opěradlo židle z ocelových trubek, až zavrzala. „Měli jsme pár případů, jako jste vy, a nebyli to jen Vlci. Někteří lidé jsou na Rozparovače citliví. A mnoho zvířat je taky cítí. Myslíme si, že je to kvůli tomu jejich pachu. Ale za posledních čtyřicet let jsme viděli příliš mnoho podivností, aby se dalo cokoli vyloučit, včetně mimosmyslového

vnímání. Jestli se vám to bude stávat pořád, zkuste zjistit, na jakou vzdálenost je cítíte, zda je nějaký rozdíl v tom, když je jich víc než jeden, a zda dokážete rozlišit jednotlivce a podobně.“

„Poznají, kdo je kdo, podle známek života?“

„Osévači tvrdí, že ne, pokud nejsou skutečně blízko a nedovedou výjimečně dobře vnímat. Známky života se mění podle nálady, podle toho, zda jste se právě najedl a tak. Samozřejmě, vy se je učíte skrývat. Ze všeho nejdůležitější se zdá být vzdálenost. Jako vy zpozorujete pohyb na dálku, ale muže nebo ženu rozeznáte až z určité vzdálenosti, a teprve zblízka poznáte, kdo to je. Pochopitelně hodně pomůže, pokud jste dotyčného už několikrát viděl. Ale zpět k vaší otázce. Myslím, že za určitých okolností dokážou rozpoznat, kdo je kdo. Zaznamenali jsme případy, kdy Rozparovači šli přímo po konkrétní osobě. Nevím, zda to je nesmysl, nebo pravda, ale máme hlášení z Nového Mexika, že se Rozparovači shromáždili ze vzdálenosti celých kilometrů, aby ulovili jednoho jediného Vlka. Tuším, že se tehdy četa rozptýlila po krajině, ale všichni Rozparovači šli jen po tom jednom. Známky života vnímají pochopitelně líp v poušti, kde je míň rušení rostlinami a zvířaty, a tak se třeba jenom hnali za nejsilnějším zdrojem. Zajímavou shodou okolností jim však zrovna tento konkrétní Vlk už způsobil velké ztráty.“

„Mimochodem,“ vzpomněl si Valentin, „na kánoi byl vyrytý divný znak. Zalomené X.“

„Skvělé, že se o tom zmiňujete. Pamatujete si ho natolik dobře, abyste ho dokázal nakreslit?“

Valentin si od něj vzal tužku a mezi řádky poznámek znak nakreslil.

„Víte jistě, že vypadal tak? Nebylo to náhodou takhle?“ Nakreslil nacistický symbol třetí říše.

„Ne, byl zrcadlově obrácený. Je to důležité?“ zeptal se Valentin.

„Těžko říct. Poslední dobou se začal objevovat, tak jsem si to trochu prověřil. Tento kultovní symbol byl nalezen v asijských chrámech, na buddhistických artefaktech, stejně jako u nás na jeskynních kresbách indiánů. Našel se taky ve zříceninách Troje, na zdech v Egyptě, dokonce i v Číně. Můžu říct jenom tohle: Ať ho v prehistorických dobách začal používat kdokoli, rozšířil se všude.“

Sedm

Arkansas, jaro, čtyřicátý druhý rok Karského zřízení: Valentin během zimních měsíců dohánět vše, co potřeboval k povýšení na poručíka. Zatímco v učebně studoval domácí odboj a manévry při střetu s nepřítelem, v terénu se seznamoval se zvláštnostmi chování oslů a mezků. Během dne se pokoušel z muničního skladu vyloudit šest různých ráží střeliva a v noci se snažil porozumět dílu O válce *pruského generála Carla von Clausewitze. Dokončil stať o objektivní realitě, obhajoval Sokrata proti Protagorovi a Gorgiovi, když se předtím pohádal s bojovnými ženami v táboře kvůli kvalitě mouky v novém sudu. Byl šikovný pozorovatel a měl dobrou paměť, tříbil své chování podle vzoru důstojníků, kterých si vážil. Obdivoval LeHavrea, jak metodicky plánuje každý pohyb roty; velitelé čet znali úkoly tak dobře, že kapitánovi často stačilo během celodenních pochodů vydat pouze dva rozkazy – „složit stany" za svítání a „rozbít tábor" za soumraku. Rota fungovala jako dobře seřízený stroj, jakmile velitel stiskl spínač. Vážil si nadporučíka Mallowa, neboť dokázal vysvětlit a prosadit velitelovy rozkazy, a napodoboval Brostoffa, který se nesobecky snažil vyhovět potřebám mužstva. Ale rovněž viděl odstrašující příklad v Mallowově nerozhodnosti, pokud neobdržel od kapitána přesné a jasné instrukce, a v Brostoffově nadmíru kladném vztahu k alkoholu. Četa měla Valentina ráda, a co víc, vojáci ho respektovali z toho prostého důvodu, že se k nim sám choval s respektem.*

Gardisté z důstojnické školy se mu pošklebovali pro jeho plachost a vytahaný oděv z jelenice. Vyhýbal se divokým sobotním flámům, které patřily ke studentskému životu, a v učebně mlčel, pokud nebyl přímo tázán. O svých zkušenostech nehovořil ani s ostatními Vlky, kteří se ve škole občas ukázali, ať jako studenti, nebo učitelé. Sblížil se s badateli z Miskatonické univerzity, přečetl si jejich pracovní záznamy o Karanech, ale víc naslouchal než

mluvil. Především tou poslední vlastností se lišil od mladých Vlků, kteří buď nadávali, nebo se vytahovali.

Cítil se osamělý, nicméně předstíral, že mu samota vyhovuje, což vedlo k ještě hlubšímu osamění, a tak se ocitl v bludném kruhu, jaký si mladí lidé s určitou povahou kolem sebe vybudují a pak v něm uvíznou jako v pasti. Přestože postrádal přátelství, byl během období, kdy působil jako pověřený poručík, spokojenější než za celý svůj dosavadní život. Stále nové obtížné úkoly, ať pro tělo či ducha, ho podněcovaly.

Rota Zulu se během zimy dostala do akce dvakrát, ale Valentin kvůli studiu a nedostatku zkušeností zůstal v táboře s nemocnými a rodinnými příslušníky vojáků, velel četě stejně zklamaných Vlků a střežil těžkopádné povozy a výstroj. Střelecké soutěže pro civilisty a zkoušky posádkové hudby Vlkům na uvítanou, až se vrátí, byly zábavné a uvolnily napětí mužstva. A kdykoli někdo propašoval do opuštěného vigvamu ženu, předstíral, že to nevidí. Jakmile se jaro ohlásilo nehlučnou zelenou explozí, rota Zulu se přesunula z Pine Bluffu k řece Ouachita, vrátila se do aktivní služby.

* * *

„Je mi líto, Valentine, zase zůstaneš doma.“ Kapitán LeHavre odložil kousek křídy. Šikmé paprsky zapadajícího slunce dodávaly jeho tváři teplý nazlátlý odstín.

Na zelené školní tabuli za ním byla přibližně načrtnutá mapa jihovýchodního Arkansasu a pohraničního pásma Louisiany. Vytečkované kruhy označovaly oblasti, které měly do konce měsíce na dálkových hlídkách prozkoumat dvě čety. Brostoff a Mallow stáli vedle Valentina a kapitánovo rozhodnutí polohlasně komentovali.

„Nějaké otázky, pánové?“ zeptal se LeHavre.

„Proč necháváte Vala tady, kapitáne?“ zeptal se Brostoff.

„Zůstane tady celá Valentinova četa. Ale to neznamená, že se budou nudit. Zatímco budeme pryč, stanou se v jistém smyslu první obrannou linií Jižního velení. Jakmile řeka ještě trochu klesne, mohla by sem vpadnout nepřátelská jízda, aniž bychom narazili na její stopu, neřkuli ji uviděli. Řeka se musí hlídat.

Valentin potřebuje muže na hlídky, na dopravu zásob z pluku do našich skladišť, na mapování a průzkum pohraničních usedlostí.“

„A hlavně vyhandluj něco za rýži, Valentine,“ řekl Mallow. „Do podzimu všem poleze krkem.“

„Což mi připadá lepší než trpět hlady. Kdysi tady v podstatě byli jen lovci kožešin,“ dodal LeHavre. „Teď jsou tu farmy, no spíš pár samot, ale kdyby se nám podařilo zorganizovat domobranu, mohli bychom považovat území až k Mississippi za naše. Řádné obsazení by vyžadovalo několik tisíc mužů a pokud vím, nechystají se nám poslat mimořádné posily. Jsi dobrý řečník, Valentine. Zkus s místními promluvit, zjisti, zda by byli ochotni přijmout zbraně a munici a držet strážní službu.“

* * *

Valentin a jeho četa vyprovodili dvě třetiny roty Zulu následujícího rána.

„Pozdravujte od nás aligátory,“ zažertoval Vlk z Valentinovy čety.

„Alespoň si s noži užijeme lepší zábavu než ořezávání klacků,“ odpověděl jeden z vojáků, kteří odcházeli na jih, a vyplivl slupky slunečnicových semen.

Valentinova četa tahala za provazy přívozu, který rota postavila. Za pár týdnů půjde řeka na mnoha místech přebrodit, LeHavre však chtěl začít s obhlídkou jižní hranice s Karskou zónou co nejdřív.

Břehy zvolna plynoucí řeky zdobily rozkvetlé dříny. Valentin přeplul na druhou stranu na prámu s nákladními mezky, aby se podíval na tábor z protějšího břehu. Vigvamy a přístřešky roty Zulu stály dál od řeky, nebylo je vidět. Jakmile Vlci přívoz rozeberou, nikdo nezjistí, že, tady táboří, i kdyby proti proudu připluli ozbrojení renegáti.

„Možná si myslíš, žes dostal snadnou službu, ale je to velká zodpovědnost,“ ozval se za ním hlas.

Valentin se otočil. Z houští vystoupil LeHavre, ověšený pouzdrem s mapou, triedrem a jediným samopalem, který rota měla. Mraky zhoustly, v lese vládlo šero.

„Tohle je ošidný kus země, Valentine. Karani můžou připlout po Ouachitě, vpadnout sem z Louisiany nebo se přepravit přes Mississippi. Ve Vicksburgu mají velkou posádku a dost lodí. Tvým hlavním úkolem je dávat pozor, a tak chránit Jižní velení. Pokud by přišli ve větší síle, musíš urychleně poslat co nejvíc informací na štáb pluku. Kdyby to šlo, znepříjemni nepříteli život, ale tvoji muži jsou cennější než odvedenci renegátů, tak si dej dobrý pozor, abyste se nedostali do obtížné situace. Nenechávám tě tady proto, že jsi služebně nejmladší, ale mám k tomu své důvody. Ve skutečnosti bych tady za jiných okolností zůstal sám.“

„Ano, pane. Doufejme, že nás čeká klidné léto.“

Přistoupil k nim statný seržant Patel. „Jsme připraveni, pane. Zvědové už vyšli a kolona může vyrazit.“

„Děkuji, seržante. Za chvíli se k vám připojím.“ Kapitán se otočil zpět k Valentinovi. „Počítej s tím, že budeme pryč zhruba šest týdnů. Až se vrátíme, pošlu tě na krátkou hlídku, abys získal zkušenosti. Brostoffa nechám celé léto střežit povodí řek, vrátím se s Mallowovou četou.“

„To už budou kuřata hezky vykrmená a určitě vám schováme pořádně velký meloun.“

„Takové mládě, a už ví, jak myslí staří mazáci. Dávej na sebe pozor, Valentine.“ LeHavre mu s obvyklým šarmem odpověděl na zasalutování. „Nedovol, aby se Jižnímu velení cokoli stalo, zatímco budu pryč.“

Valentin se přinutil k sebevědomému úsměvu, když na něj kapitán LeHavre mrkl.

Jakmile obě čety Vlků odešly a den pokročil, Valentin dohlížel na rozebrání přívozu. Lana a kůly z druhého břehu převezli do tábora a prám odtáhli z dohledu.

„Tři kilometry na sever od nás si nedávno kdosi zabral farmu, poručíku Valentine,“ hlásil seržant Quist. „Nepůjdeme je navštívit?“

„Dohlédněte na to, aby se jim chlapi ke kurníkům ani nepřiblížili, jestli si ceníte frček, Quiste. Víte, jaký má kapitán na tyhle věci názor.“ Valentin se zamračil jako obloha nad ním.

„Tak jsem to nemyslel, pane. To by chlapi neudělali. Myslel jsem společenskou návštěvu. Měli bychom jim dát o sobě vědět. Budeme chodit nahoru a dolů podél řeky, nikdo z nás nechce mít

nedopatřením zadek plný broků. Třeba by mohli mít zájem vyměnit nějaké jídlo.“

„Aha. Omlouvám se za ukvapený úsudek. Zajdeme tam hned zítra ráno. Přiberu Bozičovou. Když mezi námi bude žena, nebude to vypadat tak výhružně. Michaels je už starší aspirant, že? Vezmu taky jeho. Vy budete mít na starost tábor, než se vrátím.“

Začalo pršet, Valentin obcházel obvod ležení. Měl požitek z teplého deště a soukromí, který skýtal. Tabákový kouř ucítil dřív, než uviděl hlídky; uvažoval, že zakáže kouřit ve službě, ale rozmyslel si to. Mazáci věděli, kdy si mohou bez rizika zapálit, a nováčci se to aspoň naučí. Přístřeší, potraviny, palivové dříví a zabezpečení zaměstnávaly jeho myšlenky, zatímco kráčel v deštíku a neustále naslouchal každému zvuku z tábora. Nos užíval stejně jako uši, dával pozor, kam vítr nese dým z kuchyňského ohniště nebo zápach latrín. Některé druhy Obrněných měly sluch a čich ještě lepší než Vlci. Mohl by k řece umístit stálou hlídku, postavit tam pevnůstku pro případ nenadálého útoku, vybudovat bezpečné skladiště munice a zásob potravin. Mezi stromy by se dala roztáhnout maskovací síť, napadlo ho, když si vzpomněl na útok harpyjí na Weening. Připomnělo mu to Gabby Čouovou, a dobrá nálada se rozplynula jako kostka cukru ve vodě.

* * *

Farma, o níž mluvil Quist, sestávala jenom z velkého chléva, který ještě pořád opravovali. Z obytného stavení zbyly jen základy. Chlév stál nad vlhkou zátočinou Ouachity, v obdělané půdě se zelenala rýže.

Valentin vedl Bozičovou a Michaelse stezkou vzhůru od řeky. Bozičová nesla karabinu s teleskopickým hledím. Dívka měla tvrdý obličej, ale laskavé oči, LeHavre zvažoval, že ji povýší na seržanta. Byla nejdrobnější z Valentinových Vlků, její houževnatost však byla nepřímo úměrná výšce. Michaels měl ještě pubertální akné a občas sípal, slabé astma ho však nevyřadilo ze služby. Důležitější bylo, že bral povinnosti staršího aspiranta velmi vážně.

Vlci ucítili z chléva krávy a kozy, ale žádná prasata. Farmáři bydleli nad dobytkem, a vepřín není pro společné obydlí zrovna nejlepší.

Jakmile se přiblížili, zaštěkali psi, rozcuchané děvče na dvoře vyskočilo, vyrazilo vzhůru po žebříku a kvílelo jako siréna „Mami! Mami! Mami!“ V okně se objevila vousatá tvář, Vlci se zastavili.

„Sou to vojáci!“ vykřikl vousáč.

Valentinovy uši zachytily cvaknutí závěru pušky.

Vyšli dva muži, oba vousatí, jeden o trochu šedivější než druhý. Starší držel brokovnici, kterou Valentin zaslechl. Oba na sobě měli vybledlé hadry, zalátané, ale čisté, očividně šatstvo z předkaranské éry.

„Ste z vnitrozemí? Chlapi z velení?“ zeptal se mladší muž, zastavil se v bezpečné vzdálenosti od chlévských vrat.

„Jasně že sou,“ řekl ozbrojený muž. „Choděj v jelenici a koženejch bagančatech.“

„Máme tábor několik kilometrů po proudu. Napadlo nás, že vás navštívíme,“ řekl Valentin, ruku držel co nejdál od pouzdra s pistolí.

Jeden štěkající pes usoudil, že se už nic zajímavého nepřihodí, a svalil se na bok tak náhle, jako by ho někdo střelil. Bozičová a aspirant se zahihňali, majitelé psa na sebe pohlédli.

„Děsnej pes. Dyž si lehá, vypadá, jako že zrovínka chcípnul, a ne že si dá šlofíka.“ Neozbrojený vousáč na ně vycenil v úsměvu mezery mezi zuby.

Ledy byly prolomeny, muži zavolali ven ostatní. Obyvatelé nazvali farmu Betonovej chlív, usadili se zde bratři Rob a Cub Kellyovi. Jejich rodiny a jeden svobodný mladík obdělávali rýžoviště a zahradu a rybařili.

„Říkáme si, že co je naše, to je naše,“ prohlásil Rob Kelly, mladší z obou bratří, o něco později, když i s manželkami seděli s Valentinovou skupinkou na základech domu. Možná tam kdysi bývala přední veranda.

Cub souhlasně přikyvoval. „Jeden by to sám neutáh. Daně, předpisy. Zákon končí tam, kde začíná prázdný břicho. Prej kdo neseje, ať nejí, ale stejně ti všecko seberou. Tam na druhý straně nás ti nenažranci dočista oholili.“

Bozičová otevřela ústa, ale Valentin zavrtěl hlavou.

„Tady jste na svém, to nikdo nezpochybňuje. Jenže je to liduprázdný kraj, a co kdyby tudy ti druzí procházeli?“

Manželka Roba Kellyho stiskla rty.

„Naši kluci dobře hlídaj,“ řekl mladší Kelly. „Sme moc malí, s náma se nebudou obtěžovat. A kdyby se objevilo něco nebezpečnýho, prostě řekneme Steinerovi a jeho potvorám.“

„Kdo je Steiner?“

„Má statek tady v kraji. Půl dne rychlý chůze.“

„Mohl bych postrádat krabičku patron do té vaší dvanáctky, kdyby mě některý z vašich kluků k němu zavedl. Taky chlév by potřeboval nový nátěr. Nějakou barvu bych obstaral.“

Cub Kelly se zatvářil podezřívavě. Valentin u něj dosud viděl pouze dva výrazy, podezřívavost a opatrnost. Cub se nakonec rozhodl a kývl na bratra.

„Dohodnutý, vojáku.“

* * *

Patrick, syn Cuba Kellyho, byl hubený jako strašák do zelí a taky skoro nahý, nemluvný jako jeho otec. Kůži měl opálenou dotmava a pohled pronikavý. Vedl Valentina stezkami v mokřinách, měl s sebou pytlík oblázků a prak. Sestřelil straku, která seděla na starém telegrafním sloupu. Když zvedl bezvládnou hromádku peří a drápů, řekl jen: „Máme do hrnce.“

Bozičová hvízdla, když uviděla Steinerovu usedlost. Uprostřed hektarů rýžových polí dřepěla na kopci skupina budov. Obílené domy byly dobře opravené, na střechách hliníkový plech. Byly obehnané hradbou a ta širokým vodním příkopem.

Vlci pozorovali sídlo z pahorku na konci stezky a na začátku rýžovišť. Na pahorku byl hřbitůvek, řady dřevěných křížů nad nízkými kamennými mohylami. Některé hroby byly malinké, namačkané u sebe, vypovídaly o úmrtnosti dětí na venkově, na jednom kříži za druhým stálo vypálené do dřeva ZEMŘEL PŘI PORODU. Když se Valentin seznámil s mrtvými, obrátil pozornost k živým.

„Už jste o nich slyšeli?“ zeptala se Bozičová.

„Věděli jsme, že jsou tady někde velká pole, ale tohle jsme nečekali. Nejsou to žádní uprchlíci, kteří si na hranici zabrali kus půdy, tady to vypadá na celé roky usilovné práce," řekl Michaels.

„Rád bych věděl, jak se dostávají dovnitř. Mají padací most?" zajímal se Valentin.

„Loďku na laně, vojáku," vysvětlil mu zkušený Kelly.

„Díky, synku. Už si můžeš odnést tu straku do hrnce. Vyřiď tátovi, že kdyby něco potřeboval, jsme vždycky ochotní vyměňovat."

„Se ví, vojáku." Chlapec omotal prak strace kolem nohou a rozběhl se zpátky do houštin.

„Tamhle je ta loďka," upozornil ho Michaels. „Tam, kde hradba sahá až k příkopu."

Valentin si prohlížel zeď dalekohledem. Kameny byly opracované a sesazené s velkou zručností. Pak uviděl hlavu s dalekohledem u očí, jak se dívá na něho. „Už o nás vědí. Nemá smysl se tady krčit, jdeme k přívozu."

Tři Vlci procházeli cik cak po hrázích mezi rýžovými poli. Valentinovi došlo, že kdyby pozemek někdo napadl, musel by projít zdlouhavou oklikou, než by se dostal ke zdi, pokud by nechtěl čvachtat blátem.

„Myslíte, že od těch lidí dostaneme něco k snědku?" zeptala se Bozičová. „Kellyovi nebyli zrovna pohostinní."

„Brzo se to dozvíme," ujistil ji Valentin. „Michaelsi, zůstanete mimo dostřel. Tohle místo je nějak divně cítit."

Bozičová nasála vzduch. „Jsou tu cítit prasata… Aspoň doufám, pane Valentine. Taková pěkně čistá."

„Já cítím Obrněné. Nevypadá to, že by se tu bojovalo. Ale buďte připraveni na všechno. Jestli o nás do setmění neuslyšíte, Michaelsi, práskněte do bot. Když uslyšíte střelbu, práskněte do bot. Jasné?"

„Ano, pane. Přivedu pomoc."

„Ne, jenom řeknete Quistovi, aby upozornil Jižní velení, nic víc."

Když se přiblížili, rozštěkali se psi, nebylo to však ostré ňafání vořížků, ale hluboké bafání velkých loveckých psů. Na hradbě se objevil muž. Hleděl na ně ze střílny.

„Zdravím vás, cizinci. Ať prodáváte cokoli, nic nepotřebujeme."

„Chceme nakoupit, ne prodat. Rádi bychom mluvili s panem Steinerem. Schůzku dohodnutou nemáme.“

„Cože nemáte dohodnutého?“

„Nechejte to být. Můžeme dovnitř?“

Nastala pauza.

„Vzkazuje, že jde ven.“

Steíner byl pořádný kus chlapa s čupřinou rezavých vlasů a pihovatou pletí. Prohlédl si návštěvníky, pak se k nim přeplavil na pramičce.

Valentin ho odhadl tak na pětatřicet roků. Měl sandály ze surové kůže a halenu s širokým výstřihem, Valentinovi připomněla tuniky starých Římanů na obrázcích. Vypadal rozvážně a příjemně.

„Odhaduju, že jste Vlci z Jižního velení. Jestli chcete koupit rýži, všechnu jsem prodal v Pine Bluffu. Mám tam svého obchodníka. A nezačněte mi citovat vaše nařízení, tyhle pozemky nepatří do zóny Jižního velení. Postavili jsme si to tady bez vaší pomoci a udržíme to taky bez vaší pomoci. Poslední nafoukaný vydřiduch, který na nás zkoušel vašich obvyklých deset procent, přišel s hrozbami, ale utekl s nářkem.“

Valentin mu pevně pohlédl do očí. „Myslíte si, že se tady udržíte bez naší pomoci. Jak dlouho by vám to patřilo, kdyby kolem vás nebylo Svobodné teritorium, to je zcela jiná otázka. Ale tento fakt pominu, aby nedošlo k rozepři.“

„Nehodlám s vámi diskutovat,“ řekl Steiner.

„Máte to tady docela velké. Určitě je tu dost místa pro padesát i víc rodin. Jste tady v bezpečí, kdyby Karani prorazili?“

„To je náš problém, ostrostřelče.“

„No, teď jsme dost unavení ostrostřelci, pane Steinere. A taky hladoví. Část mé jednotky táboří nedaleko Ouachity, já se jen snažím poznat sousedy. Jsem ohromen. Nikdy jsem v pohraničí neviděl takové sídlo, rád bych si ho líp prohlédl.“

„Stálo nás hromadu let dřiny, vojáčku.“

„Jsem David Valentin, poručík Arkansaského pluku Vlků.“

Steiner se zamyslel. „Poručíku Valentine, normálně dovnitř cizince nepouštíme, ale vy mi připadáte z lepšího těsta než ostatní vaši velitelé. Nabízím prohlídku a jídlo, ale nechci, aby mi tady vaši lidi co týden dělali přednášku o tom, že mají právo na pečené kuře za to, že se vláčí se zbraněmi pro Jižní velení. Uvidíte věci, které mnoho vašich nevidělo, a možná by ani nechtělo vidět.“

Přejeli pramičkou na druhou stranu. Dřevěná brána byla pobitá pláty hliníkového plechu. Valentina napadlo, zda Steiner ví, že mu všechno to alumínium bude k ničemu proti granátům s bílým fosforem.

Prošli bránou –

A ztuhli. Před nimi stála dvojice Obrněných s dlouhými puškami a v halenách, jakou měl Steiner. Otevřeli masité rty a vycenili žluté zuby. Bozičová zalapala po dechu a sáhla po karabině.

„Počkat, Bozičová, nechejte tu zbraň," vyhrkl Valentin a zadržel rukou hlaveň, aby ji nezvedla. Srdce mu bušilo, ale Obrnění drželi pušky napříč přes prsa, nikoli připravené ke střelbě.

„Bez obav," řekl Steiner. „To nejsou obvyklí Šedáci. Jsou to spojenci."

„Už jsem viděl ochočeného Obrněného."

„Tihle nejsou ochočení." Steiner zrudl. „Jsou svobodní jako vy a já."

Valentin pohlédl na domy. Usedlost připomínala kruhovým půdorysem Weening, ale nebyly zde stáje, jen kurníky a kozí chlívky. Uprostřed stál vodojem, náves byla nejspíš u koryta, kde praly ženy. Obrněná (jen se dvěma prsy – Valentin slyšel, že mají čtyři struky jako krávy) ždímala prádlo pákovým mechanismem podobným vochlovačce. Lidé i Obrnění ustali v práci a zírali na cizince.

Steiner pozval vojáky na verandu nevelkého domku a pobídl je, ať usednou na dřevěnou lavici. „Poručíku Valentine," začal, „kdysi dávno jsem přišel z Mississippi s Obrněným, kterého pojmenovali Hříčka přírody. Pomohl mně a mé ženě uprchnout z pracovního tábora, a ocitli jsme se ve Svobodném teritoriu. Vaši Vlci nás na hranicích zajali jako vězně. Vězně! Po týdnech, co jsme se snažili dostat do této ‚bašty svobody', jsme museli před soudce s Obrněným, který mně i mé ženě zachránil krk, a musel jsem prosit o život nás všech. Buď jsem byl dost přesvědčivý, nebo soudce tak svobodomyslný, že nás propustil jako občany Svobodného teritoria. Hříčka i já jsme velmi rychle poznali, že ve vašich městech není pro Obrněné místo. Osoba – a on je osoba, přestože myslí jinak než my –, které vděčím za život, nemohla sehnat práci, přístřeší ani jídlo. To nejlepší, co mu nabídli, byla dřina na překladišti jen za stravu. Tak jsme moje žena, Hříčka a já zamířili

na jih a našli tuhle půdu uprostřed mokřin. Celá léta jsem v Mississippi vysoušel močály a zakládal rýžová pole pro *ně*, takže mi připadalo snadné dělat to pár roků pro sebe. Pak přišli další a připojili se k nám. Byly to těžké časy, ale nakonec jsme postavili tohle.“

„Ženu jste brzy ztratil. Je mi to líto.“

Steiner se zamračil. „Jak…?“

„Přišli jsme přes hřbitov. Viděl jsem tam hrob LaLee Steinerové, zdála se mi asi tak správného věku. ‚Zelená‘ byla její přezdívka?“

„Ne, dívčí příjmení. Zemřela na horečku, když mí porodila syna. Dva roky nato nějaký chlap z Jižního velení zastřelil ze zálohy Hříčku. Byl jenom na lovu. Snažil jsem se to pochopit. Obrněný, který se potuluje pohraničím se samostřílem. Kdybych neměl své zkušenosti, taky bych nejdřív střílel a teprve pak kladl otázky. Jenže všichni musíme začít sbírat nové zkušenosti.“

„Jak to myslíte?“

„Myslím Jižní velení. Uvažují postaru. Možná je to tím, že je založila banda vojáků. Snaží se uchovat minulost, nikoli tvořit budoucnost. Obrnění jsou tady a už tu zůstanou. Určitě jich jsou statisíce, ne-li miliony. Zdá se to být hodně daleko, ale pokud někdy zvítězíme, co s nimi uděláme? Všechny pobijeme? To těžko. Zaženeme je do rezervací? Tak to vám přeju hodně štěstí.“

„Jižní velení se snaží přežít.“ Valentin v duchu souhlasil se Steinerovým názorem, ale nemohl štáb veřejně kritizovat, zvláště před Bozičovou. „Nemůže si dovolit takový přepych dívat se příliš daleko dopředu.“

„Ne že by bylo zase tak snadné bydlet s Obrněnými. Mají dost skvělých vlastností, ale mozek jim funguje jinak. Myslí jenom ze dne na den, a to tak důsledně, jak jste v životě neviděl. Jestli některý z nich dokáže plánovat tři dny dopředu, tak je génius. Jak by se vám líbilo, probudit se každé ráno překvapený? Přesně takoví jsou. Ale jakmile pochopí nějaký problém, jsou dost chytří, aby ho dokázali vyřešit. Nemáte vy dva hlad?“

„Ano, pane.“ Bozičová odtrhla pohled od mrňat Obrněných, která si hrála se štěnětem, napodobovala je, dováděla na všech čtyřech, komunikovala s psíkem řečí těla líp, než by to dokázaly lidské děti.

Steiner zavedl hosty do tmavého domku. Hrubý nábytek byl podomácku vyrobený, ale kdosi, kdo to uměl s jehlou, přidal pár polštářů.

„Omlouvám se, že je tu šero. Šetříme petrolejem, stejně by to tady jenom zahříval.“ Steiner rozdmýchal oheň a postavil na sporák hrnec, který přinesl z chladné spíže. „Doufám, že máte rádi guláš. Je to náš základní pokrm. Placky z rýžové mouky jsou taky docela chutné.“

Nabídl jim umyvadlo, aby se opláchli, než se jídlo ohřeje.

„Získal jsem dojem, že nejste zodpovědný pouze za tuhle osadu.“

Zrzek se zasmál. „Pořád se snažím přijít na to, jak k tomu vlastně došlo. Jakmile to tady začalo fungovat, naše vozy jezdily do Pine Bluffu a zpátky a pár drobných rolníků se k nim přidávalo. Se zemědělci a Obrněnými, kteří naše vozy střežili, to byl docela velký konvoj. Máme pár šikovných kameníků a řemeslníků, místní sem prostě začali docházet, hlavně když jsme postavili mlýn. Chodili ke mně pro radu, a než jsem se nadál, sezdával jsem páry a rozhodoval sousedské spory, které jehně patří komu.“

„Král Steiner?“

„Taky mě to už napadlo. Vypadá to jako nesmysl, ale když po vás pojmenují druhého, třetího novorozence, najednou to vidíte v jiném světle.“

Valentin si uvědomil, že se Steiner dosud nezmínil o svém synovi. Ale připomněl si žal v jeho očích, když hovořili o jeho manželce, tak raději držel jazyk za zuby.

Vlci dostali jídlo do dřevěných misek, nabírali si pálivý guláš do úst jednou rýžovou placičkou za druhou.

„Nejspíš vám říkají Vlci podle toho, jak jíte,“ poznamenal Steiner.

„Nejste první, kdo na to přišel,“ zasmála se Bozičová, ústa umazaná od guláše.

Valentin dojedl a pomohl hostiteli sklidit nádobí. „Pane Steinere, jestli nechcete žít pod Jižním velením, co takhle žít s ním?“

„S ním?“

„Jako spojenec.“

Steiner zavrtěl hlavou. „Nač mí Jižní velení bude? Vystačíme si docela dobře sami.“

„Třeba by se vám někdy hodily zbraně a munice.“

„Vyrábíme si vlastní náboje i kulky. Většinou lepší než ty vaše.“

„Jednoho dne by mohl tyhle končiny objevit útvar Karanů. Co potom?“

„Kdyby se nás pokusili zabrat, víc by ztratili než získali.“

„Mohli bychom vám dát vysílačku, Jižní velení by na žádost o pomoc z této části Arkansasu odpovědělo. Kdo projde tudy, je na cestě k nám.“

Zrzek znejistěl, pak zavrtěl hlavou. „Nechci tady posádku, díky.“

„Nemyslel jsem posádku. Mohli bychom postavit nemocnici…, no, přinejmenším ošetřovnu. Dostal byste ošetřovatelku a lékaře. Nejenom pro vaši osadu, ale pro všechny farmáře v okolí. Mohlo by to znamenat o pár křížů míň na vašem hřbitově. Mohl byste toho pro lidi víc udělat, stačí, budete-li souhlasit.“

„Co jste vlastně zač, vojáčku? Máte vůbec takovou pravomoc?“

„Jsem důstojník Jižního velení. Můžu místním osadníkům nabídnout cokoli, co považuji za přiměřeně, pokud to bude užíváno v náš prospěch, nikoli proti nám. Možná jsem rozdávačný víc, než by čekali, ale pokud mi už jakousi pravomoc svěřili, hodlám jí využít. Asi před rokem jsme postavili zdravotní středisko nedaleko Saint Francis River. Proč ne tady? Každá zbraň, kterou máte, znamená o jednu zbraň víc, kterou může Jižní velení poslat na jinou část hranice. Vy se živíte, oblékáte a vyzbrojujete sami. To nám šetří prostředky i starosti. Hodíme to všechno na papír, zaručíme vaši nezávislost. A bez desátku. Nikdy nebudete muset bránit nic jiného, krom vlastní půdy.“

Steiner se chvíli šťoural jazykem v zubech, zamyšleně hleděl z okna na pradleny.

„Poručíku Valentine, získal jste nového spojence.“

* * *

Nadporučík Mallow zíral s otevřenými ústy, zatímco se seržanti snažili uklidnit muže první čety, kteří nadšeně vykřikovali. Kapitán LeHavre jen vrtěl hlavou a ironicky se usmíval, když ho přívoz přepravoval přes řeku i s jeho vojáky. LeHavre vyslal přede dvěma

dny posla, aby dal Valentinovi vědět, že se hlídka vrací, unavená a hladová. Řeka byla již zase dost hluboká, takže bylo potřeba opět zbudovat přívoz. Valentin uvědomil nového spojence z pevnosti v mokřinách, aby přivedl domobranu na seznámení a poradu s Vlky.

Valentin seřadil svoji četu po jedné straně plošiny, k níž přirazil přívoz, přinejmenším ty muže, kteří netahali za provazy a neodváděli mezky. Na druhé straně stál plukovník Steiner v čele tří set mužů, žen a Obrněných. Všichni měli kolem krku tmavozelené šátky, jediný společný znak otrhané Milice, kterou Steiner pokřtil Zelené pušky. Valentinovi připadal ten název poněkud ironický, protože střelné zbraně, povětšinou brokovnice, neměla ani polovina Milice, ostatní se ozbrojili oštěpy, luky, vidlemi a sekerami. Dalších sto pušek však bylo na cestě z Jižního velení, neboť Valentin přiložil naléhavý dopis k žádosti o těžké zbraně, zdravotní středisko a vysílačku pro zdejší obyvatele. Z tábora Vlků se nesla nad řeku vůně pokrmů, hlavně pečeného masa. První neoficiální setkání se Zelenými puškami bude slavností i s hostinou.

LeHavre seskočil z prámu a přebrodil se na břeh. „Co má tohle všechno znamenat, poručíku Valentine? Ti Obrnění jsou vězni, nebo bojový oddíl?“

Valentin zasalutoval. „Vítejte zpátky, pane. Tohle je místní Milice. Stále ještě obcházím další usedlosti s jejím velitelem. Ve zdejší oblasti má veliký vliv. Věříme, že dáme dohromady pět set členů, než léto skončí.“

„Ať je po tvém, Davide. Nechám tě tu s necelou třicítkou mužů, a když se vrátím, máš jich stovky. Jaké jsi na ně uplatnil svody?“

„Jen trochu *svo-body*, pane.“

Osm

Bojiště, srpen, čtyřicátý třetí rok Karského zřízení: Ulice města Hazlett v Missouri zatarasila ohořelá auta a povozy. Několik cihlových budov pořád stojí, ale z dřevěných domů zbyly jen zděné komíny, ční z trosek jako pomníky obydlí, k nimž kdysi patřily.

Pár vojáků dosud strhává a prohrabuje ohořelé trosky, doutnající domy konečně uhasil dopolední liják. Výzbroj a výstroj Obrněných leží na třech hromadách: zničené, opravitelné a nepoškozené věci. Zkušení hledači přidávají na roztříděné kupy další zbraně posbírané v okolních lesích a na silnici do illinoiského Caira.

Těla mrtvých leží nezakrytá v pravidelných řadách před dřevěnou stodolou půl míle za městem, příhodně blízko říčního pramene. Zmrzačení a zranění uvnitř stodoly sténají na slamnících, vysazených dveřích, dokonce i na balících sena, a závidí mrtvým, kteří už mají veškeré utrpení za sebou. Polní lékaři se mezi nimi pohybují ve dvojicích, tváře šedivé vyčerpáním a pláště zhnědlé stovkami krvavých skvrn, zápasí s únavou a sepsí.

Hrobníci dodrželi zavedené pořadí. Prvního dne po boji uložili k odpočinku padlé z Jižního velení: Medvědy, Vlky, Gardisty a příslušníky Milice. Druhého dne pohřbili zabité renegáty do dlouhého společného hrobu, který vykopali zajatci, jež ušetřili, když padlo město Hazlett. A teprve nyní, třetí den po bitvě, zapálili velkou hranici, o kterou se dělí zahnívající Obrnění s mršinami koní, oslů a mezků, plameny šlehají z kruhu hořícího dřeva. Všichni už jsou z té dřiny vyčerpaní, museli totiž odtáhnout velké a těžké mrtvoly z dosahu zraku i čichu, a tak velící důstojník rozhodl, aby si odpočali, než se pustí do nové řádky mrtvol, která se ráno vytvořila před polním lazaretem. Doktoři nedokázali zachránit všechny.

Proto poručíka Davida Valentina přivítal na bojišti nepříjemný zápach spáleného masa. Tři roty Vlků, včetně roty Zulu, přešly ze

zálohy, vyrazily podél jižní hraníce. Poslali je na pomoc proti invazi, ale dorazili příliš pozdě, aby mohli dělat něco jiného, než vrtět hlavami nad zkázou města a připojit se k pohřebním obřadům nad oběťmi krveprolití.

* * *

Proviantáci, kteří přežili bitvu o Hazlett, popisovali v polních kuchyních, jak probíhal útok na důležité hornické osady v jižním cípu Illinoisu. Renegáti a Obrnění se opevnili v městečku na křižovatce silníc, vypudit je dokázala pouze koncentrace veškerých Medvědů ve východní Missouri za podpory Vlků a pluku Gardy. Mohlo to být ještě horší, ale Valentin se dozvěděl, že rota Vlků přepadla posily nepřítele u Mississippi a obětovala se, aby uzavřela silnici do Hazlettu. Ze stovky Vlků si nyní pouhých šestnáct lízalo rány na břehu Whitewater River.

Právě zkáza roty Foxtrot přiměla kapitána LeHavrea, nejvyššího důstojníka Vlků v oblasti, aby si jednoho odpoledne dal zavolat Valentina do svého vigvamu. Rota Zulu se připravovala na odchod zpátky přes starou mezistátní hranicí, vpád na severovýchodě Ozarského teritoria mohl totiž znamenat ještě mohutnější útok na jihozápadě.

Valentin mířil za kapitánem a dumal, jaké zprávy ho asi čekají. LeHavre obvykle podával důstojníkům hořké kapky časně zrána, sladkosti si nechával na podvečer. Odpolední jednání mohlo znamenat hořkosladkou směs.

Našel LeHavrea u zásobovacího vozu, pil kávu s neznámým, hladce oholeným Vlkem.

„Davide Valentine, seznam se s Randallem Harperem," představil je kapitán. „Seržant Harper patří k velitelskému štábu. Abych byl přesný, je kurýr."

Mladí muži si potřásli rukama. Harper se zdál na štábního seržanta trochu mladý, ale na druhé straně ani Valentin ještě neměl věk na poručíka. Kurýr měl jedno oko tupozraké, pohled na něj vyvolával rozpaky, ale jakmile mu tvář prozářil veselý úsměv, Valentin si ho okamžitě oblíbil.

„Rád vás poznávám, pane," řekl Harper.

„Valentine, vydáš se na cestu. Potřebuji mladé nohy, aby doprovodily Harpera na pochůzce dlouhé šest set padesát kilometrů. Vlastně až k Michiganskému jezeru.“

„Mám dva pytle pošty a jeden pytel raportů, pane,“ dodal Harper.

„Proč já, kapitáne?“ zeptal se Valentin, přestože riskoval pokárání.

„Běžně kurýra provází důstojník z roty Foxtrot a jeden Vlk, po nedávných událostech však již Foxtrot neexistuje a nejspíš nebude doplněn dobře celý rok. V dalších dvou rotách Vlků jsou jenom pověření poručíci, neznám je dost dobře, abych některého vybral. Ty navíc pocházíš ze severu, tak mě napadlo, že se tam rád podíváš. Stejně jsem tě tam chtěl poslat s Paulem Samuelsem verbovat rekruty, ale takhle získáš lepší zkušenosti.“

„Na koni, nebo po svých, pane?“

„S trochou štěstí pojedete celou cestu v sedle. Máte tři koně a jednoho rezervního, že, seržante?“

„Ano, pane,“ odpověděl Harper. „Čtvrtý ponese poštu a oves. Můžeme ho osedlat, kdybychom přišli o koně.“

„Takže s námi pojede ještě jeden muž, pane?“ zeptal se Valentin. „Kdo?“

LeHavre poplácal Valentina po rameni. „Vezmi si, koho chceš, Davide. Vyjma Patela. Toho potřebuji tady a stejně je moc starý, aby denně ujel pětašedesát kilometrů v jednom zátahu.“

Valentin si v duchu prošel seznam Vlků v rotě Zulu. „Vezmu si Gonzáleze, kapitáne. Má nejlepší nos z celé roty a s loveckým lukem se mu nevyrovná nikdo.“

„Tak mu za mě pogratuluj, Valentine, je tvůj. A dejte mi vědět, co budete potřebovat. Určitě dokážu sehnat skoro všechno. Nějaké otázky?“

Jediné otázky, které Valentina napadaly, by mohly vyvolat dojem, že se snaží vyhnout odpovědnosti, proto zůstal zticha.

LeHavre dopil kávu. „Vy dva najděte Gonzáleze a proberte to. Vím, že jste tu trasu absolvoval již několikrát, Harpere, tak jim co nejlépe popište cestu a vše, co potřebují vědět, jen pro všechny případy. Vyrážíte za svítání.“

Harper přijal narážku na možnost, že by mohl zahynout, kterou kapitán vyjádřil tím *jen pro všechny případy*, se stejně zářivým úsměvem. „Velmi rád, pane.“

* * *

Toho večera se k nim González připojil na neformální poradu u táborového ohně.

„Připadá mi to jako spousta námahy, jen abychom doručili pár dopisů. Jak často to děláte?“ zajímal se Gonzo.

„Dvakrát třikrát do roka. Jižní velení se snaží zůstat ve styku s ostatními ohnisky odporu, přinejmenším s těmi velkými. Vezu informace, které nechceme vysílat na krátkých vlnách. Takže kdyby to vypadalo, že nás zajmou, musíme vylít na zásilky benzin, který mám v lahvích, a zapálit je.“

„Jestli se k nám budou blížit Rozparovači, budeme mít dost jiných starostí, než zapalovat ohníčky, seržante.“

Valentin vytřel zbytek šťávy z dušeného masa chlebovou kůrkou. „Jak dlouho budeme pryč?“

„To záleží na koních a potom na lodnících. Jestli se nám podaří tu a tam sehnat jídlo, asi dva týdny jedna cesta. Jenže nemáme záruku, že loď dorazí včas do Whitefish Bay. Jezerní flotila má spoustu vlastních problémů. Naštěstí Karani nevěnují mnoho pozornosti lodím, pokud se nedostanou příliš blízko k městu, na kterém jim záleží. Jestli tam nebude, musíme na ni počkat.“

„Už jste měl někdy problémy s doručováním pošty?“ vyzvídal Valentin.

Harper se usmál svým zářivým úsměvem. „Několikrát jsem vyvázl jen tak tak. Měli bychom se držet toku Mississippi až k hranicím Wisconsinu. Tam nám budou dělat starosti snad jedině pohraniční hordy, ale ty se většinou stejně bojí všeho. Ve Wisconsinu musíme projít opravdovým územím Karanů. Jejich chráněnci tam mají docela slušné farmy a Rozparovači pochopitelně zase farmy lidí. Nejkratší cesta by byla přes střední Illinois, ale tam je husté osídlení, a pokud netoužíte po smrti, měli bychom se zdaleka vyhnout Chicagu.“

* * *

Valentin a González se rozloučili s rotou v předjitřním šeru. LeHavre poskytl mladému poručíkovi několik posledních rad.

„Měj oči otevřené, Davide.“ Kapitán svému oblíbenci vážně potřásl pravicí. „Nikdy nevíme dost o tom, co se děje na Ztraceném území. Snaž se posbírat co nejvíc informací, i kdyby to byly jen dojmy.“

„Děkuji za příležitost, pane.“

LeHavre sebou trhl. Valentina napadlo: *Kolik mladých mužů jsi už posílal na smrt, a ještě ti za to děkovali?*

„Poděkuješ mi, až se vrátíš, Davide.“

Tři Vlci vyskočili do sedel, koně vzrušeně přešlapovali a pohazovali hlavami, už se nemohli dočkat, až vyjedou do mlhavého úsvitu.

* * *

První úsek cesty vedl neobdělaným údolím Mississippi. Šetřili zvířata i sebe, často vedli koně za uzdu a odpočívali. Druhého dne přepluli Mississippi ve vykuchaném starém hausbótu, otlučené boky byly dobře zamaskované bahnem a rostlinami. Převážela je trojice starých Vlků, vyslechli si historky z druhé ruky o bitvě o Hazlett a smáli se, zatímco prastarý naftový motor namáhavě pufal.

„To je naučí,“ chechtal se Vlk, počkal na znamení zvěda, že je vzduch čistý, a vyvedl hausbót z kryté zátoky do proudu. „Hank a já jsme po celým západním břehu rozmisťovali tabule ‚Nepovolaným vstup přísně zakázán‘ a ‚Cesťáci nejsou vítáni‘, jenomže Obrnění nedovedou číst.“

Jakmile se ocitli v zemi nikoho, postupovali opatrně. Utábořili se na noc, pokud našli správné místo, ale svítání je nikdy nezastihlo tam, kde se večer uložili. Noc co noc na příkaz Valentina měnili tábor alespoň o kilometr a spánek, o který tím přišli, si vynahrazovali odpolední siestou během nejhoršího letního vedra. Nestavěli hlídky, spoléhali na své smysly, že je v případě nebezpečí vytrhnou z lehké dřímoty. Jídlo si uvařili vždy před setměním, aby nepřitahovali pozornost září ohně.

Během třetího večera si vyprávěli zážitky. Valentin už Gonzálezův příběh slyšel, ale poslouchal znovu, když jeho zvěd ležel v hamaku pod měsícem skrytým mraky a vzpomínal.

„Narodil jsem se v Texasu v roce 2041, až tam v západní části. Moji rodiče patřili k partyzánské skupině, která si říkala Křičící

orli, táta mi povídal, že to byla stará vojenská jednotka, a moje *madre* zase tvrdila, že to byla kapela. Měli takový válečný pokřik… Předvedl bych vám ho, ale na tohle okolí je moc hlasitý. Nejspíš by byl moc hlasitý i v Ozarku. Nepamatuju se, že by se nějak moc bojovalo, když jsem byl kluk, myslím, že Orli spíš kradli dobytek poturčencům – tak jsme u nás tenkrát říkali renegátům. V létě jsme někdy došli až do Kansasu a Colorada, na zimu jsme se stahovali do Mexika.

Bylo mi asi dvanáct, když nás poturčenci dostali. Stalo se to v Mexiku. Byli jsme v takovém údolí, co vypadalo jako mísa, bylo tam pár starých domů a stany, dobytek se pásl kolem. Nějak se jim podařilo vytáhnout nahoru na kopec kanon, a najednou to všude začalo bouchat, chlapi na koních se hrnuli dolů z hor. Táta vyrazil do boje a padl s ostatními. Z údolí vedly jen dva východy, a oni měli stovku lidí se zbraněmi, kteří se schovávali ve skalách. Nemyslím, že by jim někdo unikl. Moje *madre* převáděla mě a mladšího brášku přes hory. Chytil nás poturčenec. Sápal se na matku, ale já popadl jeho pušku a střelil ho do nohy. Vytrhl mi ji a málem mě zastřelil, ale *madre* zvedla kámen velký jako kopací míč, praštila ho do hlavy a zabila ho. Bůhvíkde sebrala tolik síly, aby ten balvan vůbec zvedla. Byla to drobná žena.“

González se dotkl stříbrného křížku, který nosil na krku.

„Šli jsme několik dní a nejspíš bychom umřeli, ale zachránil nás liják. Schovali jsme se před ním ve vesnici poturčenců. Jeden stařík k nám byl laskavý, zařídil pro matku propustku do východního Texasu, kde bydlel jeho syn. Potom tam matka s tím jeho synem žila a měla s ním děcka, ale nikdy ho nemilovala jako tátu, přestože k nám všem byl moc hodný. Dala mu dvě dcery, jenže když mi bylo šestnáct, řekla: ‚Victore, musíš tuhle zemi opustit, protože lidi tady zapomněli na sebe i na Boha.‘ Slyšeli jsme zvěsti o tom, že v horách jsou místa, kam se Zakuklenci nedostanou, a já takové místo našel, ale bojím se, že to dopadlo špatně s otčímem, který mě nechal utéct. Ale vím, že *madre* je pořád naživu, protože já jsem pořád naživu, její modlitby mě chrání a udržují mě při životě. Po tom všem, co jsem viděl, se už nemůžu modlit jako ona, takže až umře, umřu taky.“

Potom vyprávěl svůj příběh Valentin, vynechal však detail, že jeho otec byl Vlk. Mluvil o kráse stinných lesů a chladivých jezer v Boundary Waters a jak bylo v Minnesotě těžké přežít zimu.

„Neviděl jsem mnoho jiných krajů, dokud jsem se nestal Vlkem," začal Harper. „Narodil jsem se ve velké rodině nedaleko Fort Scottu. Otec byl důstojníkem v Gardě a snažil se mě udržet ve škole, ale já tam nemínil zůstat. Všichni si dělali legraci z mého oka, však víte, jaká děcka jsou. V devíti jsem se chtěl stát aspirantem, ale nevzali mě. Potuloval jsem se po táborech Vlků, kdykoli to šlo, otec býval často pryč a matka – no, ta měla plné ruce práce s ostatními dětmi. Ve třinácti mě pak konečně přijali mezi aspiranty. V patnácti jsem prošel zasvěcením, byl jsem v bitvách u Cedar Hill a Big River. Po tom všem mě povýšili na seržanta. Byl jsem přeborník v běhu na dlouhé tratě, tak ze mě udělali kurýra. V třiašedesátém jsem podnikl cestu až do Mexického zálivu a pravidelně, dvakrát do roka, jezdím k Michiganskému jezeru. Tohle jaro, když jsem šel napříč přes Tennessee, jsem musel zdolat Appalačské pohoří, to byla nejhorší výprava, na které jsem kdy byl. Trvalo celou věčnost, než jsem našel lidi z hnutí odporu ve Smoky Mountains. Doručovat by měli jen kurýři, ale z různých důvodů jsme jich na západě ztratili příliš mnoho, takže velení má teď kurýrů nedostatek."

„Divil jsem se, proč jste se tady ukázal se dvěma prázdnými sedly," řekl Valentin.

„Jsem vděčný za vaši společnost. Vy, pane Valentine, mi připadáte jako správný chytrý důstojník, který ví, čeho se má bát, jestli mi prominete, že to říkám, pane. A vy Gonzálezi, máte nejlepší uši v celém Svobodném teritoriu. Jsem rád, že jste s námi a počítáte každý myší pšouk, víte?"

* * *

Kdesi na východ od Galeny v Illinoisu prokázal González, že má opravdu dobré uši. Byli na cestě již týden, když je někdo začal sledovat.

„Jsou za námi tři nebo čtyři jezdci," hlásil Gonzo. „Ještě jsem je nezahlédl, ale slyším je. Nevím, jestli jdou přímo po naší stopě, nebo jenom jedou po staré cestě."

Tři vlci jeli vedle rozbité, zarostlé silnice, ale přesto pořádný kus od vysokých stromů, což bylo nebezpečné. Valentin zvažoval možnosti. Mohli by snadno připravit přepadení ze zálohy, ale

nechtěl chladnokrevně postřílet cizince. Každý, kdo byl natolik blízko, aby ho Vlci uslyšeli, už nejspíš spatřil jejich stopy a věděl, že někdo jede před ním. Obával se však, že jsou sledováni.

„Víte, kdo žije v okolí?“ zeptal se Harpera.

„Tak daleko od řeky? Snaží se tu uživit jen pár farmářů. Na předchozích cestách jsme narazili na stopy koní dost velké skupiny jezdců. Nerad myslím na nejhorší, ale tohle je přesně ta správná oblast, kde by mohlo lovit pár Rozparovačů.“

„Ti by však nejeli na koních. A nedělali by tolik hluku, aby je Gonzo uslyšel,“ namítl Valentin. Jako obvykle mu názor někoho jiného pomohl zformovat vlastní, ať už lepší, nebo horší. „Odbočíme do kopců. Jestli za námi jedou jen náhodou, nebudou nás sledovat. Jestli jdou po nás, aspoň si líp prohlédneme, co jsou zač, než začneme střílet.“

Vlci prudce zahnuli na východ, vzdalovali se od zarostlé silnice do lesnatých kopců. Valentin vytáhl z pouzdra opakovačku. Stoupali do příkrého svahu, předkláněli se v sedlech, aby koním pomohli udržet rovnováhu.

Cestou vzhůru do kopce se Valentin rozhlížel vlevo i vpravo. Nikde neležela hromada kamení ani padlý kmen. V duchu proklínal smůlu, že museli vyjet na jediný kopec v západním Illinoisu, který není zvětralý a rostou na něm jenom samé zdravé stromy.

Teprve na vrcholu konečně našli několik padlých kmenů, za nimiž se mohli skrýt. Od západu vál čerstvý vítr, dost silný, aby rozevlál koním hřívy a přiměl Vlky držet si klobouky. Projeli kolem padlých stromů a zabočili za ně, stopu vedoucí přímo do léčky budou muset cizinci sledovat mnohem opatrněji. Valentin přikázal Harperovi zůstat se čtveřicí koní z dohledu na druhé straně kopce.

Sesedli z koní, Valentin a González si vzali zbraně a vrátili se zpět k padlým stromům. González přiložil šíp k tětivě. S trochou štěstí budou mít pronásledovatelé jen jednoho zvěda, a toho se tiše zbaví opeřeným šípem.

„Mějte luk připravený, Gonzo,“ šeptl Valentin. „Vylezu na tenhle dub nad naší stopou. Pokud budou zvědové dva, na jednoho skočím. Až uvidíte, jak se na něho vrhám, dostaňte toho druhého šípem. Když budou tři čtyři, nechám je projet a střelím je zezadu.“

„Nechejte vylézt na ten strom mě, pane.“

„Já to s lukem tak dobře neumím, příteli. Pochybuju, že bych z takové vzdálenosti trefil koně, natož jezdce. Raději zůstaňte v úkrytu a čekejte na můj signál.“

Valentin vyšplhal na bidýlko mezi tlustými větvemi letitého dubu. Objal větev jako ještěrka a přitáhl si před sebe listí, aby se zamaskoval. Pronásledovatelé však vyslali dopředu čtyři zvědy na koních. Valentin je zaslechl zbystřeným sluchem, mnohem víc mu však pomohl čich. Někde mimo dohled, proti větru směrem na západ, byla velká skupina mužů na koních. Cítil tabák, a dokonce i hašiš.

Zvědové vedli koně vzhůru do svahu, a sotva je Valentin uviděl, usoudil, že to není patrola renegátů. Koně byli ubozí a muži ošumělého zevnějšku, od sešlapaných bot po beztvaré plstěné klobouky. Znamenalo to, že buď jde o nejhorší sortu renegátů, nebo to jsou jednoduše lupiči. Měli pušky, ale některé vypadaly jako předovky, co pamatovaly ještě černý střelný prach.

Přestože byli čtyři zvědové tak sešlí, svou práci znali dobře. Jeden se soustředil na stopu, dva hned za ním pozorovali terén vpředu, čtvrtý se držel v pozadí, kdyby nastal problém. Jednomu z dvojice zvědů se nelíbil vrchol kopce, proto ostatní zastavil. Ze zalátaných kabátů vyndali triedry a jednoduché dalekohledy.

Když kterýsi kůň Vlků ucítil koně cizinců a zaržál, zvědové se otočili a tryskem ujížděli z kopce.

Valentin nevybíravě zaklel.

Zastával názor, že hned druhý nejlepší způsob obrany je útěk. Seskočil ze stromu, mávl na Gonzáleze a běžel ke koním.

„Je to pohraniční horda. A je velká,“ vysvětlil Harperovi, když nasedal do sedla.

Tryskem ujížděli po hřebenu, Valentin v čele. Jejich koně uběhli za uplynulý týden již hromadu kilometrů, ale třeba jsou vytrvalejší a silnější než zvířata těch vagabundů.

Uvažoval, jak je všechno marné. Pronásledovatelé je mohou chytit, Vlci mohou zahynout, svět se může změnit, nebo se ho to vůbec nedotkne. Ale bylo skvělé pádit mezi stromy na koni, nohy pevně zaklesnuté ve třmenech, ruce s uzdou vysoko nad koňskou šíjí. Zpod cválajících kopyt vylétaly hroudy hlíny jako vyplašení ptáci.

Harper má těžkosti s náhradním koněm, uvědomil si. Zahlédl na kopci mýtinu, zamířil k ní, zpomalil do klusu, pak jel krokem. Na mýtině stál pobořený dům bez střechy, opuštěný.

„Ujeli jsme hezkých pár kilometrů," supěl González. „Kde je sakra silnice?"

„Někde v nížině na západ od nás." Valentin mávl rukou přibližně k zapadajícímu slunci. Pravděpodobnou polohu silnice skrývaly stromy. „Dáme si oddych a uvidíme, jak si povedou naši přátelé."

Z kopce měli dobrý výhled na jižní pahorky, naslouchali pravidelnému bušení kopyt v dálce.

„A kruci," zaklel Harper. „Vždycky jsem si myslel, že mě dostane Rozparovač, ne nějací špinaví lupiči."

Valentin se zahleděl na stavení. Pevné zdi a jenom dvoje dveře, které budou muset hlídat. Zvířata se dovnitř vejdou. „Tak jo. Mají odpočatější koně než my. Ale pořád máme tři pušky a příhodné stanoviště pro střelbu."

V dáli už spatřil jezdce, tryskem uháněli po jejich stopě. Přestal je počítat, když se dostal k padesáti. „Jdeme do našeho nového domu a připravíme se na uvítání hostů."

* * *

Na vybetonovaném dvorku za domem stála pumpa. „Och, pěkně prosím, aspoň trochu nám to oslaď!" Harper chytil rukojeť. Páka se však zvedla příliš snadno, zrezavělá železná trubice nevydala víc než zaskřípání.

Největší světnici zasypal spadlý strop, ale podařilo se jim provést koně zadními dveřmi do místnosti jen o málo menší. Vybitá okna byla rozmístěna tak, že jeden člověk mohl krýt přední dveře. Ale místnosti na západ od velké světnice budou muset nechat nehlídané. Valentin se postavil k přednímu oknu, Harper k bočnímu, González zůstal u zadního vchodu. Dveře do největší světnice zatarasili prázdnou ledničkou.

„Teď už se tady dokážeme udržet aspoň dvě minuty," řekl Harper.

„Přinejmenším dosáhneme toho, že jim lup přijde pořádně draho." Valentin si strkal náboje do kapes.

„Můj zadek si stejně potřeboval odpočinout od sedla,“ poznamenal González.

„Mám plán,“ prohlásil Valentin. „Jestli je přinutíme počkat až do tmy, možná se nám podaří vyklouznout ven. Zamíříme tam do těch příkrých svahů s hustým lesem. Třeba nechtějí nic jiného než koně. Pěšky jim bez problémů utečeme, dokonce i s poštou. Ať jsou kdokoli, Vlci to nejsou.“

* * *

Pronásledovatelé se ke skrýši přibližovali opatrně. K domu přiklusal vyzáblý chlap s černým pírkem za krempou otrhaného slamáku, karabinu u boku. Podezíravě se rozhlédl, podíval se na pobořený dům napřed jedním, pak druhým okem. Valentin zahlédl jeho ušmudlaný nátělník.

„Ani o krok blíž. Co chceš?“ zavolal Valentin.

Obličej hubeňoura rozřízl úsměv. „Chcete vyjednávat, chlapi?“

„Pro obě strany bude lepší, když si napřed promluvíme. Ale klidně může hned lítat olovo, jestli si to přejete takhle.“

Slamák otočil koně a odklusal po svahu. Valentin počítal minuty, každá chvilka, o kterou se přiblížil soumrak, jim mohla pomoci vyváznout.

Uslyšel, jak se dole mezi stromy pohybují koně. Pronásledovatelé obkličovali kopec. Znělo to, jako by tam bylo množství jezdců.

K domu přijeli tři rozložití chlapi na statných koních. Valentinovi se zdálo, že dokonce i přes vousy a špínu rozeznává rodinnou podobu. Zanedbané vousy měli černé jako uhlí, až na prostředního jezdce se dvěma úzkými pruhy šedin. Stejně jako první bandita měli na levé straně za stuhou klobouku černá pírka.

„Hej, vy tam v domě!“ zavolal prostřední jezdec. „Jestli chcete vyjednávat, tak do toho.“

„Můžu vědět, s kým mluvím?“ zakřičel Valentin v odpověď.

Chlap pohlédl na mladší lupiče. „Jasně, cizinče. Jmenuju se Hleď si sakra svýho. Tadyhle můj syn je Jinak ti urvu hlavu a synovec se jmenuje A nakopu ti prdel!“ zahulákal. „Uspokojil jsem tvůj smysl pro eti-tetu?“

Zdola se ozvalo chechtání.

„Roztomilé,“ poznamenal Harper. „Proč ho rovnou nezastřelíte, poručíku?“

Valentin se soustředil na jezdce. „Děkuji, pane Hleďsi. Vypadá to, že jste nás čtyři zahnali do kouta. Je nějaká naděje, že se z něj zase dostaneme, aniž by hromada vašich lidí skončila bradou vzhůru?“

„Možná jste tam čtyři, ale možná jenom tři. Jeden váš kůň jede nalehko, takže tam třeba máte ženskou nebo děcko, na který musíte myslet,“ zavolal vyjednávač.

„My teď musíme myslet jenom na to, kolik z vás vezmeme s sebou. Shodli jsme se, že asi tak dvacet. Jestli jste dost vzdělaní, abyste věděli, co jsou protipěchotní miny, určitě budete souhlasit, že jsme to odhadli správně.“

„Hele, mladej, snadno tě můžem vykouřit. Radši přistup na moje podmínky. Dáte nám pušky, koně a sedla. Necháte si jídlo a vodu a pistole, jestli nějaký máte. A vaše životy. A dokonce i sebeúctu, když budete vědět, že jste narazili na bandu Černý pírko a přežili jste, abyste o tom mohli vyprávět.“

„Jestli chcete pušky, tak si pro ně přijďte!“ zavolal Valentin, snažil se udržet klidný a sebejistý tón jako kapitán LeHavre. „Nemusí to pro vás být dobrý obchod. Co kdybych vám nabídl, že dostanete koně a sedla, a my odejdeme, až se stáhnete?“

„Žádný smlouvání! Máte pět minut, abyste si o tom promluvili. Jste na suchým kopci v domě, ani nemůžete krýt všechny strany. Vyneste ven pušky, a my vás necháme odejít, můžete pokračovat dál na sever,“ požadoval bandita s jistotou karbaníka, který drží čtyři esa.

Valentin věděl, že lupiči mají silnější kartu, ale nepochyboval, že vyjdou-li z domu bez pušek, nedožijí se východu slunce. González a Harper měli stejný názor; chtěli rovnou spustit palbu.

„Gonzo, Harpere, taste nože. Napřed zkusíme ještě něco.“

„Podřízneme koním hrdla?“ zeptal se Harper.

Valentin usoudil, že ještě pořád může blufovat. „Ne, budeme si chvilku vyřezávat.“

O pět minut později, když zbývala nejvýš hodina denního světla, vyšel Valentin ze dveří se třemi puškami v náručí. Nabral do plic co nejvíc vzduchu, vypjal hruď a strašlivě zaječel, až tři Černopírkáči nadskočili. Skřek se odrazil od kopců a odletěl v dál.

„Tak si pojďte pro pušky," zavolal Valentin ochraptěle a udělal několik váhavých kroků ode dveří. Pouzdro u boku měl prázdné, pistoli dal Harperovi, aby ho kryl z domu.

„Chytrý rozhodnutí, mladej," řekl pan Hleďsi, snažil se, aby to neznělo moc spokojeně. Trojice popojela dopředu pro opakovačky.

Valentin pečlivě položil zbraně na zem a ustoupil.

Nejstarší chlap sesedl, mladší příbuzní ho kryli puškami. Poklekl, aby zbraně zvedl. „Takže jste tam fakticky jenom tři. Myslel jsem si to. To jsou ale náramně skvělý –"

Překvapeně hekl a ucukl rukama od pušek, jako by se změnily v klubko chřestýšů.

V pažbě každé pušky byla vyrytá obrácená svastika, jakou Valentin spatřil na kánoi a později nakreslil badateli z Miskatonické univerzity.

Bandita vzhlédl k Valentinovi, rty se mu chvěly. „Odkud je máte?"

„Od našich pánů. Jejich značka je i na sedlech. Dokonce mám stejné tetování. Jsme totiž jejich zvědové. Zatímco si tady spolu povídáme, míří osmička na západ. Klidně si pušky vezměte, do rána je máme zpátky. A v dobrém stavu, protože jenom jednou spadnou na zem."

„Hele, mladej, my jsme přece nevěděli, že máte něco společnýho se Zalomeným křížem. Sakra, vždyť my nejsme vaši nepřátelé. Naopak, jsme na vaší straně. Zrovna tohle jaro jsme v Ozarských horách chytili Kočku. Byla fakticky jako drak, kluci ji obstoupili a podřízli jí krk. Můžete se v Rockfordu zeptat pána Meloka z Karu. Za všecko, co si vezmeme, vždycky platíme kvalitním stříbrem, dokonce pro něho lovíme uprchlíky."

Valentin se usmál. „No, zdá se, že to bylo jenom nedorozumění. Nikdo nedošel k úhoně, tak to nikdo nemusí vědět, pane –"

„Jsem Černý Craig Lorraine, pane. K vašim službám. Jestli pro vás můžem něco udělat, abysme vám třeba pomohli na cestě, zkrátka cokoli…" Bandita se div neplazil.

„Když se tak nad tím zamyslím…" přemítal Valentin.

* * *

Valentin se vrátil do domu s puškami v náručí. „Vzdali to.“ Harper mu vrátil pistoli.

„Cože?“ divil se González.

„Nechají nás jít. Navíc nám přidají zásoby. Je tu jenom jeden drobný problém, jsou totiž kanibalové, tak jsem jim slíbil Gonzáleze, protože je z nás nejtlustší.“

„To je hodně špatný vtip, Vale,“ řekl González. „Je to vtip, že jo?“

Toho večera vyrazili Vlci na sever se zbraněmi a v sedlech, nákladní kůň měl dokonce novou podkovu. Rovněž byli obtíženi pytlíky kukuřice, mouky a dalších potravin ze zásob bandy Černé pírko.

„Kristepane, poručíku,“ řekl Harper, hlas mu překypoval obdivem. „Když jste zakřičel jako Rozparovač, málem jsem si nadělal do kalhot. Mohl jste nás varovat.“

Banda Černé pírko se stahovala, uvolnila jim cestu na sever, jeden lupič se ještě otočil a přátelsky zamával. González se na něj ostražitě zahleděl. „Byl to jenom vtip, poručíku, že jo?“

Devět

Milwaukee, srpen, čtyřicátý třetí rok Karského zřízení: Vypálené trosky města, kde kdysi bydlely na dva miliony lidí, se rozpadají na zhruba dvou stech čtverečních kilometrech podél břehu Michiganského jezera. Od strmých pahorků, které shlížejí z východu na velké jezero, až k Menominee a Rooth River na západě nezbylo z města víc než prázdné kostry budov. Horní patra obývají netopýři, sokoli, holubi a racci, v dolních patrech našli útulek všemožní živočichové, od krys a kojotů až po tuláky. Většina chodníků zarostla vegetací. Cvrčci cvrkají a sarančata hopsají po ulici Cikád, z Luční ulice se skutečně stala zelená louka, kde se pase dobytek.

Novým městským centrem je železniční nádraží, kolem Grand Avenue Mall se ubytovali privilegovaní ofícíři a technici. Potulní dělníci, kteří shánějí příležitostnou práci, žijí pod propletencem nadjezdů a mimoúrovňových křižovatek staré mezistátní dálnice 94/43. Městu vládnou dva Karané, jeden z protileteckého krytu z roku 1950 pod federální budovou, nyní střeženou Obrněnými, a druhý z Tory Hill na pozemku Marquette University. Pivovar Miller je pořád v provozu, ale z dřívější řeky světlého piva zbyl pouze tenký pramínek. Pochopitelně má rovněž novou správu.

* * *

Klidné a majestátní Michiganské jezero Valentina překvapilo. Nepřivítalo ho velkolepé, dramatické burácení vln jako na mořském pobřeží, jaké znal z knížek. Přesto na něj udělala dojem rozloha hladiny, která od severu k jihu zabírala skoro celý obzor.

David Valentin a Randall Harper se utábořili severně od Whitefish Bay. Gonzáleze i s koňmi nechali v odlehlé stodole daleko před městem, když obezřetně projeli jižním Wisconsinem,

aniž by se jim přihodilo něco zvláštního. Jediné potíže měli na osamělé farmě, když je smečka hlídacích psů vyhnala z pole, kde kradli obilí pro koně. Psi nekousali, stačilo jim štěkat, a Vlci prchli, aniž došli jiné úhony než zranění důstojnosti.

Nyní čekali každou noc v bujně rozrostlém parku u jezera za ozdobnou kamennou zídkou, přes metr vysokou, a vyhlíželi loď z flotily Bílá vlajka. Měla rozsvítit tři světla a potom jedním zablikat, a oni měli odpovědět dvěma světly.

„Co je vlastně ta flotila zač?“ zeptal se Valentin svého druha.

Harper, pohodlně usazený, se zády opíral o zídku, zhluboka potáhl z nechutné cigarety, jaké rád kouřil. „Sympatizuje s Hnutím, přestože na Karany necení zuby a nevytahuje drápy. Jsou to podloudníci, pašeráci zbraní, přepravci. Do otevřeného konfliktu s renegáty se pustí jedině tehdy, když je některý podrazí nebo chce moc peněz. Zakuklenci mají odpor k širé hladině, jak jsem slyšel, takže ji přenechávají renegátům a obojživelným Obrněným. Renegátům se flotila snadno zavděčí nějakým tím úplatkem. Ale s Obrněnými vede boj na život a na smrt. Je to hotová vendeta. Řekl bych, že obojživelní mají lidské maso raději než ostatní Obrnění.“

„Ano, něco jsem už o nich slyšel. Tlamani, nebo jak se jim říká. Tlama se jim otevírá do stran, nikoli nahoru a dolů, ne? Jsou něco mezi rybou a žábou?“

„Jo, kůži mají slizovitou jako úhoři. V létě s nimi bývají problémy. V zimě upadají do zimního spánku. Nejnebezpečnější jsou na jaře, když kladou vajíčka, to se musíte držet co nejdál od břehu, který obývají. Při shánění potravy se zatoulají celé kilometry do vnitrozemí. Naštěstí mají radši mělčí vodu, proto tady s nimi není taková svízel. O kousek výš u Green Bay je to horší. A Erijské jezero se jimi přímo hemží, jak jsem slyšel.“

Valentin si vzpomněl, jak často chytal na jezeře v Boundary Waters ryby k večeři. Bylo dost zvláštní představit si rybu, která vyleze z vody a loví na břehu. „Proč vlastně flotila přepravuje naši poštu?“

„Protože Lovci ze severu státu New York jim dodávají zbraně a munici. Taky lana, prkna, barvy, terpentýn, motory, naftu, prostě všechno možné. My jsme na tom nejlíp. Jsme jenom kurýři, nemusíme si dělat starosti s placením. Přesto mám s sebou trochu vazelíny na promazání koleček, víceméně se to od nás očekává.“

Valentin pokrčil rameny. „Když to musí být. Člověk by myslel, že budou na naší straně.“

„To jsou, to taky jsou. Zaručuji vám, že se vám budou líbit. Tihle lodníci znají miliony historek. Většinou jsou pochopitelně vymyšlené a jen se tak chvástají, ale přesto jsou nesmírně zábavné.“

„To se vsadím,“ řekl Valentin.

* * *

Příští noc loď dorazila. Valentin ji málem propásl, protože se rozběhl vlčím klusem do stodoly za Gonzálezem, aby zkontroloval situaci v základním táboře. Jak koně, tak zvěd vypadali lépe, když si pár dní odpočali. González našel v okolí několik jabloní a rebarboru. Natrhal pytlík zelených jablek a náruč reveňových řapíků a podělil se o ně s koňmi. „Taky jsem nedaleko zahlídl rajčata. Zajdu pro ně zítra, pane,“ hlásil.

„Hlavně si dávejte pozor, abyste nevyplenil něčí pole. Mohlo by vás prohnat něco horšího než psi. Místní nesmějí zjistit, že tady jsme.“

„Nikde žádné stopy ani pohyb, a co je ze všeho nejlepší, žádní Rozparovači,“ ujišťoval ho González.

„Doufejme. Spěte na půl oka. Vezmu si pár jablek, jestli nemáte námitky, pane Štědrý.“ Valentin si nacpal ovoce do kapes.

„Samozřejmě, zaneste taky seržantovi i s mými pozdravy, poručíku.“

Večer se však k jezeru vrátil unavený poručík, neboť za den uběhl pětadvacet kilometrů. Dvě hodiny po západu slunce se na tmavém jezeře objevila trojice světel.

„Hle, vzplála světla,“ zarecitoval Harper, vybral si hodně zvláštní citát. Valentin v duchu pokračoval: *Na souši dvě budou, na vodě tři, a já stojím na břehu Milwaukee.*

Harper nalil benzín na dvě hromádky dřeva tři metry od sebe, které měl připravené za kamennou zídkou směrem na jezero, a zapálil je. Jedno světlo na lodi začalo blikat, jak někdo otevíral a zavíral kryt lucerny.

„Už jste ujištěn, že to jsou oni?“ zeptal se Harper.

„Ano,“ odpověděl Valentin, snažil se rozeznat obrysy malého člunu.

„Tak pojďme, pane, předáme poštu,“ řekl Harper a rozkopal ohníčky.

Mírné vlny loďku rozhoupaly. Michiganské jezero neburácelo, když naráželo na břeh, jen tiše šplouchalo. Vypadalo skoro dovádivě v idylickém letním večeru, chladivá voda a teplý vánek Valentina bezmála přiměly zapomenout na nebezpečí, které číhá ve tmě. Brodili se k člunu, obtěžkáni nepromokavými pytli s poštou, mokasíny pověšené kolem krku.

Loďka připlula k nim, okraj obšívky pouhých čtyřicet centimetrů nad hladinou.

„Nastupujte polehoučku,“ ozval se chlapecký hlas ze zádi. „Zvrhnete mě, pokusíte-li se naskočit.“

Vlci hodili pytle na příď a překulili se do člunu. Znatelně se ponořil, když ho zatížili.

Valentin pohlédl na záď na postavu s pádlem. Z mladíčka se vyklubala dívka v beztvarém oděvu z bílého plátna. Měla kulatý obličej a pihy na tvářích, hleděla na pasažéry veselýma očima.

„Hezká noc, mládenci, není-liž pravda? Kapitán Dossová posílá pozdravy vyslancům Ozarského svobodného teritoria a rovněž pozvání na palubu joly *Bílý blesk*.“ Dívka blýskla řádkou dokonalých zubů.

„Cože je *Bílý blesk*?“ zeptal se Valentin.

„Jola,“ opakovala. „O lodích nevíte zhola nic, viďte, vojáčku?“

„Moc ne,“ přiznal Valentin.

„Jola je plavidlo malé, nicméně po jezeře či moři pluje stejně lehce jako delfín. Loď nepříliš odlišná od naší obeplula celý svět jen s jediným mužem na palubě. K této události ovšem došlo již drahně před více než sto lety.“

„Rád vás zase vidím…, Teri, že?“ řekl Harper, který rozjímal nad nasáklými jelenicovými nohavicemi.

„Zdál jste se mi povědomý. Aaron… Ne, Randall Harper. Setkali jsme se již dvakrát, pokud si dobře vzpomínám. Na jaře jsem vás však neměla to potěšení spatřit.“

„Putoval jsem po souši. Opakovat bych to ale nechtěl,“ vysvětlil Harper.

„Inu, kapitán vás miluje přivítá. Kohopak to máte s sebou?“

„Poručíka Davida Valentina. Pochází z Minnesoty.“

Dívka se natáhla a potřásla Valentinovi pravicí. „Je mi ctí, poručíku. Jsem Teri Zlatoústá, první důstojník na *Bílém blesku.* Bylo by možné, vážení pánové, abyste nám co naši hosté dělali společnost za tohoto příjemného večera?“

„Nenapadá mě nic, co bych dělal raději, slečno Zlatoústá,“ řekl Valentin, snažil se napodobit její vzletné vyjadřování. Rád by věděl, zda Zlatoústá je jméno, či přezdívka.

„Ve flotile dáváme přednost oslovení *pane*, ať je adresováno muži či žene,“ opravila ho Zlatoústá. „Přesně jako je tomu u vás Vlků. Chopil byste se laskavě pádla, pane?“

„Omlouvám se, pane. Seržant Harper mě nezpravil, že loď má ženskou posádku, natož jak ji mám oslovovat. Zdá se, že si rád nechává to nejlepší pro sebe,“ omluvil se Valentin a střehl pohledem po Harperovi. Pádlovali k bílé skvrně na zvlněné hladině.

„Ve flotile zajisté najdete mnoho mužů,“ objasňovala Zlatoústá. „Komodor má však slabost pro ženy s pohnutým osudem. Je to ovšem její jediná slabost, ve všech záležitostech, které se netýkají ‚jejích ubohých nalezenců‘, jak nás nazývá, má páteř z oceli a místo srdce křemen. Musím však přiznat, že na *Blesku* jsou tři ženy. Přesto vedeme mnohem lepší život než na souši. Kápě po nás chtějí jediné – rodit potomstvo, a jejich lokajové s pistolemi mají pocit, že jsou oprávněni plnit jejich přání tak, že se zmocní každé dívky, která je zaujme.“

„Kápě?“ zeptal se Valentin.

„Tak říkáme tady na východě Rozparovačům, fešný mládenče.“

Člun přirazil k *Bílému blesku* a Valentin si jej mohl konečně dobře prohlédnout. Loď byla nádherná, i když nesouměrná, příliš vysoký hlavní stěžeň stál hodně vpředu a menší stěžeň skoro až na zádi.

Kapitán Dossová přivítala hosty v elegantní bílé uniformě. Rovněž byla krasavice jako její loď, snědou pletí a oblými tvary připomínala královnu pirátů z románů. Krátké černé vlasy se mohly leskem a hebkostí rovnat dokonce i Valentinově hřívě.

Třetí žena, která pomohla Valentinovi a Harperovi na palubu *Bílého blesku*, měla přes metr osmdesát a dlouhé ladné údy jako baletka. „Hoďte mi pytle nahoru,“ řekla stroze, a Valentin si uvědomil, že poprvé v životě slyší cizí přízvuk.

Jakmile vstoupil na palubu, připadala mu loď menší, než se zdála z člunu. Uprostřed se rozšiřovala, celou prostřední třetinu zabíraly kajuty. Před zadním stěžněm bylo kormidelní kolo, někdo strávil spoustu hodin vyřezáváním a leštěním jeho paprsků. Veškeré dřevo, včetně paluby a zdobeného kormidla, bylo jednotně natřeno světlešedou barvou.

Kapitán představila posádku: „Zlatoústou, mého prvního důstojníka, již znáte. Druhý lodní důstojník, který pracuje tak pilně, že už nikoho dalšího nepotřebuji, je Eva Stěpaničová. Čtyřikrát přeplula Atlantik, než skončila na jezerech."

„A přepluju ho zas, jakmile budu mít na své lodi dost děl," řekla Stěpaničová.

„Vy sháníte kanony?" podivil se Harper.

„Ne, pane. Nikoli děla, ale díla. V Rize je obchodní agent, který dobře platí za obrazy přivezené z Ameriky. Jsem zde, abych shromažďovala umění."

Kapitán se usmála. „Člověka tak cílevědomého si prostě musíte oblíbit. Eva umí tvrdě smlouvat. Nerozeznám sice Picassa od espresa, ale domnívám se, že už má dost munice, aby si otevřela galerii."

„Zapomínám na dobré způsoby." Harper sáhl do torny. „Kapitáne, tady je pozornost z mého posledního výletu do Tennessee." Vytáhl dvě důkladně zabalené a zapečetěné láhve destilátu.

Valentin nedokázal v šeru přečíst černé etikety, ale vypadaly, že jsou pravé.

„Seržante Harpere, právě jste nám daroval nový nátěr a možná i část pevného lanoví. Děkuji vám, pane."

Harper ukázal na tři poštovní pytle. „Najdete v nich ještě tři krabice doutníků, pro každou jednu. Pokud je nevykouříte samy, trocha dobrého tabáku vždycky pomůže oblomit zatvrzelá srdce renegátů."

„Jižané jsou vždy nadmíru pozorní. Jak bych si přála, aby muži z Green Mountain projevovali chování stejně vybrané a zdvořilé," prohlásila Zlatoústá, udělala pukrle a nadzvedla si nadměrně široké kalhoty.

„Dosti hrátek," přerušila je kapitán Dossová. „Do půlnocí musím zakotvit u Adolfova bunkru. Vlci, nechce se vám navštívit Milwaukee a trochu ochutnat život v KZ?"

„Vždycky máme zájem podívat se do Karské zóny. Ale bylo by to moudré, kapitáne?“ zeptal se Valentin.

„Nu, poručíku, váš zálesácký vzhled by musel zmizet. Ale ve skladišti máme náhradní bílé uniformy. V Bunkru je to dost drsné, neslyšela jsem však, že by se tam někdy objevili Rozparovači. Majitel je v pořádku, naopak, rušitele pořádku netrpí. Musím uzavřít jeden kšeft a neškodilo by mít s sebou dva svalovce. Postarám se, aby se vám to vyplatilo.“

Valentin se na okamžik zamyslel. „Týká se ten kšeft něčeho, co by přisluhovačům Nového zřízení přidalo pár vrásek?“

„Kdyby o něm ovšem věděli, poručíku.“ Dossová pohlédla na ukazatel větru. Pentle se třepotala na východ. „Dalo by se říct, že renegáti dostanou pořádnou do nosu.“

„V tom případě s námi počítejte.“

* * *

O hodinu později vplula jola do přístavu v Milwaukee. Přisupěl k nim zchátralý motorový policejní člun, řídil ho renegát, jehož jediným znakem příslušnosti byla ušmudlaná modrá košile, a ozářil *Bílý blesk* bodovým reflektorem.

Kapitán Dossová zvedla paži a rukou signalizovala smluvené kódy, na které by byl hrdý i baseballový trenér. Renegát spokojeně přikývl.

„Právě jsem vyřídila přístavní poplatek, jak by se to dalo nazvat,“ vysvětlila Dossová Valentinovi.

Vlci na sobě měli bílé plátěné košile a kalhoty, i když obnošenější než uniformy posádky, ale přesto to byla příjemná změna proti propocené jelenici. Během plavby na jih se Valentin vyptával kapitána na jezerní flotilu a její zvyklosti, dozvěděl se něco málo o poplatcích za plavby. Žďímal informace z každého, s nímž se setkal, jeho mozek byl vždy připravený vstřebat něco nového.

Přirazili k městské přístavní hrázi, rozpukaný beton strmě klesal do vody. Kapitán obrátila loď přídí na jezero.

„Opravy dopravní infrastruktury Karané trestuhodně odbývají,“ poznamenala Zlatoústá, zatímco přivazovala *Bílý blesk* k pacholeti.

U hráze se pohupovalo jen pár lodí, žádná se nemohla rovnat jole kapitána Dossové ani co do vzhledu, ani co do údržby.

„Stěpaničová, máte první kotevní stráž. Nedívejte se tak na mě; jakmile uzavřu ten kšeft, přijdu pro vás. Pokud se za dvě hodiny nevrátíme, nebo kdyby se vám něco nezdálo, zvedněte plachty. Dnes v noci bude příznivý vítr.“

„Rozkaz, pane.“ Stěpaničová vytáhla ze skříňky na mapy upilovanou brokovnici. Zlomila ji a nabila dvě patrony.

„A pokud naši ramenatí mladíci popadnou každý jeden ze soudků, co jsou připoutané v kajutě ke stěžni – Zlato, pomozte panu Valentinovi s těmi uzly, buďte tak laskavá – můžeme hned vyrazit za obchodem.“

* * *

Adolfův bunkr vypadal, jako by sem byl přemístěn z Maginotovy linie. Ať měl původně sloužit k jakémukoli účelu, stavitelé chtěli, aby vydržel. Postavili ho ze železobetonu, úzká okýnka napodobovala hradní střílny. Opršelý bílý beton a nepravidelně rozmístěné štěrbiny dodávaly bunkru vzhled zubaté lebky. Stál u jezera, hodný kus od vykuchaných opuštěných budov, které výhružně trčely dál od břehu.

„Proč se tomu říká Adolfův bunkr?“ zeptal se Valentin, když došli k nízké stavbě ve tvaru cihly. Pětatřicetilitrový soudek byl s každým krokem těžší.

„Chlap, který to tady vede, je diktátor,“ řekla kapitán Dossová.

Zlatoústá se otočila a pohlédla na Vlky, oba nesli na rameni soudek. „Bunkr má zcela zvláštní atmosféru. Působí jako ostrůvek zdravého rozumu v oceánu šílenství. Nebo možná jen trochu jiného šílenství v rámci všeobecného šílenství, vyberte si sami. Mezi renegáty je velice populární. Když jsme se dozvěděly, že se máme s vámi tento týden setkat, kontaktovaly jsme jistou významnou osobu z Chicaga, abychom zabily dvě mouchy jednou ranou.“

„Hlavně že budou naše pytle doručeny.“ Valentin se snažil příliš nefunět pod nešikovným břemenem.

„Díky tomu kšeftu bude mnohem snazší vaše pytle provézt,“ řekla Dossová.

Budova vypadala prázdná a mrtvá jako lastura ústřice. Valentin se domníval, že místní klientela ráda pije ve tmě a tichu, dokud si neuvědomil, že odněkud z útrob stavby proniká hudba příliš hlasitá, aby ji mohl vyloudit hudební nástroj. Když přepnul na zbystřený sluch, uslyšel, jak se vzhůru schodištěm nese bušení prastarého rokenrolu a drmolení hlasů. Kapitán Dossová zahnula k úzkým betonovým schodům, které mizely za rohem budovy a mířily pod zem. Kovové dveře bez kliky se otevíraly ven na malou podestu. Dossová se sklonila a cosi řekla do štěrbiny. Dveře se otevřely.

Když Valentin sestupoval po schodech, přilepil si na tvář opilý úsměv a snažil se vžít do role nedočkavého lodníka. Kapitán vešla a na někoho kývla. Valentin pohlédl na Harpera, ale ten jen pokrčil rameny.

Zlatoústá se k nim otočila. „Buďte bez obav, jenom vás prošacují, zda nemáte zbraně a kuřivo. Jednoduše se opřete rukama o zeď a přečtěte si nápis."

Cestu jim zahradil Obrněný velký zhruba jako Volkswagen Brouk. Nad jeho ramenem, asi metr širokým, Valentin sledoval, jak jsou kapitán, potom i lodní důstojník prošacovány a očichány křížencem psa a člověka jako z noční můry H. G. Wellse. Když skončil se Zlatoústou, smrdutý zátaras ustoupil a Valentin vešel do hlučného Bunkru.

Napodobil postoj Zlatoústé, rozkročil se na šířku ramen a dlaně opřel po obou stranách nápisu vyvedeného barvou na betonové zdi hned za dveřmi. Po Valentinově levici seděl v drátěné kleci chlap tlustý jako zápasník sumo, líně se škrábal ve strništi na bradě hlavní samopalu.

Zatímco ho očichávač prohledával, Valentin si četl nápis:

PRAVIDLA
ADOLFOVO SLOVO JE ZÁKON
ZÁKAZ KOUŘENÍ VŠEHO, CO JSME VÁM NEPRODALI
ZÁKAZ PITÍ ALKOHOLU, KROM NAŠEHO
JSTE JENOM TAK DOBŘÍ JAKO VAŠE ZBOŽÍ
JSTE JENOM TAK ZLÍ, JAK VÁM DOVOLÍME
NAVŠTIVTE NÁŠ OBCHOD SE SUVENÝRY
NENÍ VÁM NĚCO JASNÉ? VRAŤTE SE K PRAVIDLU 1

Valentin zvedl soudek a připojil se k oběma ženám. Rozhlédl se po baru a snažil se nevypadat jako křupan z kukuřičných polí. Zahltilo ho elektrické světlo a hluk. Reprodukovaná hudba byla pro něj něco tak nového, že zůstal zírat na hrací skříň, samý chrom a neonová záře. Stála před stěnou z tvárnic, přehrávala VÝBĚR CD, jak hlásal výrazný nápis na předním skle. Protější stěnu téměř zabíral dlouhý barový pult, různorodé stolky, boxy a lavice stály na podlaze posypané pilinami. Ve vzdálenějším rohu proti baru vykukoval pod přepážkou spodek splachovacího záchodu. Záchod páchl močí, po zdi za ním stékala voda a vsakovala se do pilin na zemí. Nad výklenkem, odděleným od místnosti drátěným pletivem podobně jako klec strážného u dveří, oznamovala reklama, že je tam SMĚNÁRNA – OBCHOD SE SUVENÝRY – ŘEDITEL.

Valentinovi se ulevilo, když zjistil, že návštěvníci baru jsou lidé, přestože to byl hodně mizerný genetický vzorek. Dva barmani byli jen o chlup menší a štíhlejší než Obrněný u dveří. Byli naditi jako dvě klobásy do červených triček s černými nápisy BUNKR. Za pletivem ve výklenku seděl za pultem mrňavý vyschlý chlapík se zeleným stínítkem na čele a kouřil cigaretu z dlouhé černé špičky. Lokálem kličkovala čiperná servírka, plně naložený tác udržela jako zázrakem v rovnováze, když se proplétala mezi stolky a obsluhovala návštěvníky. Měla na sobě pouze baseballovou čapku se znakem Bunkru, bikiny a opasek, vypadala nejšťastnější ze všech v místnosti. Valentin provedl v duchu rychlý odhad a usoudil, že na její čapce je víc materiálu a přikrývají větší plochu těla než vše ostatní, co má na sobě, včetně střevíčků na vysokých podpatcích. Zákazníci, oblečení v neforemných černohnědých maskáčích nebo v modrých kombinézách obchodního loďstva, pili, mluvili a pokuřovali v rozmanitých hloučcích.

Kapitán vedla své stádečko ke kleci SMĚNÁRNA – OBCHOD SE SUVENÝRY – ŘEDITEL.

„Hleďme, kdopak nás to poctil návštěvou! Zdalipak to není *Bílá bleskovka* osobně!“ zaskřehotal mužík, cigaretovou špičku svíral mezi zažloutlými zuby. „A Teri Zlatoústá! Ach, slečinko, co bych dal za to, abych byl znovu mlád! Až budete mít dost velké vody a malého platu, určitě přijďte za mnou.“

„Vřelé díky za nabídku, Ado.“ Zlatoústá mu předvedla nádherné bílé zuby v nuceném úsměvu. „Jenže tolik štěstí by mi mohlo podlomit zdraví.“

Kapitán Dossová přistoupila k otvoru uprostřed klece a položila na pult kožený váček. „Přinesla jsem vám něco kvalitního na ty vaše hřebíky do rakve, Ado. Udělejte mi laskavost a umřete co nejrychleji, ano?“

„Já vás přežiju, Dossie. Máte párek nových pomocníků?“ Majitel šlehl pohledem po Harperovi a Valentinovi, nejspíš odhadoval jejich platební schopnost nebo sklony k vytváření problémů.

„Drobná výpomoc na tuhle plavbu. Když jsme u toho, dorazil už Vévoda?“

„Dejte na mou radu, kapitáne, zpomalte a užívejte trochu života. Ale Vévoda už dorazil, jeho společnost je v karetní herně. Koupíte něco posádce, nebo si zase zahrajete na Kapitána Skrblíka jako posledně?“

Dossová zavrtěla hlavou. „Nejdřív obchod, Ado, nejdřív obchod.“ Kývla na svůj doprovod, zamířili ke dveřím hned vedle dřevěného baru. Valentin napočítal tři sudy a nějakých třicet lahví rozmanitých jedů, vše bez etiket. Všiml si renegáta se zkříženými puškami na kapitánských výložkách, za panáka a pivo položil na bar hrst nábojů. Renegát do sebe hodil panáka, tvář se mu zkřivila, jako by si do krku nalil kyselinu dusičnou.

Valentin se snažil nemyslet na to, že je v místnosti s třiceti lidmi, z nichž každý by získal mosazný prsten, kdyby ho předal živého Rozparovačům.

Dossová zaklepala na dveře s nápisem SALONEK. Otevřely se na štěrbinu, vyhlédlo podezíravé oko a půlka ebenového obličeje. Dveře se opět zavřely, ale jen na chvíli. Potom je strážce zase otevřel a posádka vstoupila do prostorné, dobře větrané místnosti. Kolem stolu potaženém plstí seděli tři muži a žena. Před trojicí hráčů ležely karty a peníze, čtvrtý muž pouze přihlížel. Právě on přitahoval Valentinův pohled, kdyby ničím jiným, tak výstředním oděvem.

Vévoda z Rush Street měl na sobě červenou uniformu bohatě pošitou zlatými prýmky. Vypadal v ní zpola jako mažoretka a zpola jako toreador, ostře kontrastovala s jeho bledou kůží a černými vlasy. Mosazný prsten, první, který kdy Valentin spatřil, mu visel na krku na zlatém řetězu. Modrýma očima si znuděně prohlédl posádku *Bílého blesku.*

Vévodovi nohsledi nosili obyčejnou tmavomodrou uniformu chicagských renegátů, žena měla elegantní modré koktejlové šaty s pravými drahokamy. Žádné zbraně vidět nebyly, ale černoch, který otevřel dveře, si hrál s nožem typu motýlek, otevíral ho a zavíral rychlým švihem zápěstí.

„Kapitáne, čekali jsme vás již před několika hodinami," pravil Vévoda kultivovaně. „Víte přece, jak nesnáším, když mé večírky začínají se zpožděním. Copak jste prováděla, pašovala zbraně rebelům?"

Dossová zakryla úsměvem, co si myslí. „Ne, nevěděla jsem, co si vzít na sebe. Potrpíte si na pompéznost, a nechtěla jsem vám kazit představení. Rozhodla jsem se, že bude lepší, když vás nechám přijít prvního."

„Do této putyky nepotřebujete žádné zvláštní šaty, kapitáne. Jediný důvod, proč jsem se tak vyšňořil, spočívá v tom, že musím během cesty vykonat několik společenských návštěv. Celý den jsem strávil u zdejších Karanů a zajišťoval dodávky piva pro Chicago. Naše transakce však bude mnohem lukrativnější. Mohu vidět zboží?"

Černoch zavřel nůž jen na tak dlouho, aby Dossové přistrčil židli. Usedla. „Předložte papíry, a uvidíte je," řekla.

Vévoda pokynul oficírovi, který otevřel koženou brašnu a vyndal štůsek listin. Kapitán Dossová vytáhla lupu, procházela jeden dokument po druhém, zkoumala voskové pečetě na červenomodrých stužkách.

„Osm zbrojních pasů, výborně," počítala sama pro sebe. „Pět pracovních povolení…, dvanáct potravinových lístků, šestnáct… osmnáct… dvacet osobních průkazů, tři přístavní propustky. Ale počkat! Přístavní propustky nejsou podepsány a opatřeny pečetí, příteli!"

Vévoda se usmál. „Omlouvám se, kapitáne, musel jsem to přehlédnout. Přinesu je příště, ano?"

„Obávám se, že to nepůjde. Nechám si část zboží. Jestli je chcete, dejte propustky řádně vyplnit, a dostanete je."

„No tak dobrá. Ať je po vašem, kapitáne. Vezmu si o trochu míň a zkusím dát propustky do pořádku, než příště připlujete. Musím však konstatovat, že mi vaše nedůvěra zlomila srdce. Nyní mi laskavě ukažte sníh a my se podíváme, zda jeho barva odpovídá ceně."

Valentin a Harper na pokyn Zlatoústé před ni postavili soudky, otevřela víka svým nožem. Byly plné sekaného surového cukru. Zlatoústá začala vysypávat žlutý cukr na podlahu. Zanedlouho se objevily skleněné zkumavky s bílým práškem. Vytáhla dva tucty zkumavek a rozložila je na stůl mezi karty a bankovky.

Kapitán Dossová vzala dvě zkumavky a strčila si je do kapsy.

Vévoda si nedočkavě otřel ústa. „Přezkoušejte to, má drahá."

Žena v koktejlových šatech vylovila z kabelky lahvičku s čirou tekutinou. Odzátkovala zkumavku, olízla párátko, obalila je práškem, pak jím chvíli míchala v lahvičce, až se tekutina zbarvila azurově.

„Neříkají mi Vévoda z Rush Street pro nic za nic," poznamenal Vévoda.

Valentin se nuceně zasmál, ale kapitán ani první důstojník na poznámku nereagovaly.

„Takže si teď můžu listiny vzít?" zeptala se kapitán.

„Samozřejmě, kapitáne. Ale myslím, že tohle volá po oslavě. Dnes v noci je všechno pití na Vévodu, pochopitelně zvu i vaši posádku."

Dossová vstala z židle. „Je mi líto, Vévodo. Víte, jak jsem nervózní, když nemám svou loď na očích."

„Já se musím rovněž vzdálit. Možná příště," řekla Zlatoústá, a renegáti se zatvářili zklamaně.

Harper poplácal Valentina po rameni. „Služba volá."

„Nevolá zase tak hlasitě," namítl Valentin. „Kapitáne, můžu tady chvíli zůstat?"

Kapitán Dossová na něho udiveně pohlédla. „Hlavně se do úsvitu vraťte. A myslím skutečně do úsvitu, drobku, protože vyplouváme s prvními ranními paprsky, ať s vámi, nebo bez vás."

„Děkuju, kapitáne. Budu tam."

„Konečně někdo z vašeho stádečka projevil trochu rozumu, Dossová," zasmál se Vévoda, když posádka odcházela. „Zeptejte se v Chicagu koho chcete, každý vám řekne, že nikdo nepořádá večírky jako Vévoda. Jak se jmenuješ, mladíku?"

„Dave, pane Vévodo. Dave Drobek."

Vévoda ho plácl po zádech. „Rád tě poznávám, Drobku. Vždy se snažím spřátelit s lidmi, kteří cestují, člověk nikdy neví, kdy se objeví s něčím, co stojí za obchodování."

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vévodo, vaše druhá schůzka," řekl Motýlek.

„Ach ano. Drobku, ty ani nemukni. Tohle tě bude určitě zajímat. Uvidíš něco, nač při plavbě s Dossovou rozhodně nenarazíš. Musím vyřešit drobné nedorozumění."

Černoch s nožem otevřel dveře, vstoupili dva dobře oblečení muži a žena.

„Děkuji za pozvání na večírek, Vévodo," řekl nejvyšší z trojice.

Valentin si povšiml, že má mosazný prsten jako Vévoda, ale nikoli na řetízku, nýbrž na prsteníku.

„Těší mě, že jste si udělal čas, Hope." Vévodův úsměv se spíš podobal úšklebku. „Během mé obchodní návštěvy se zdálo, že jste příliš zaměstnán. Napadlo mě, jestli už třeba nemáte dost mé společnosti."

Valentin se zachvěl, ale nemělo to nic společného s nehezkým zablýsknutím ve Vévodových očích. Nablízku byli Rozparovači. Uvažoval, že by si měl vymyslet výmluvu a rychle odejít, ale nakonec se rozhodl, že poslechne Vévodu a zůstane zticha.

„Dobře, že jste přivedl vaši zástupkyni, ale strážce jste vodit nemusel, Hope. Je to přece jen večírek přátel."

„Gayl Allenbyová dohlíží na mé pracovní záležitosti," řekl Hop, „Andersen zas na mou tělesnou schránku. Mimochodem, s nožem je stejně šikovný v kuchyni jako v boční uličce. Zvu vás zítra na oběd, aby vám to dokázal."

„Věřím, že nože budou dobře umyté," odpověděl Vévoda. „Děkuji za pozvání, ale musím se vrátit do Chicaga. Potřebujeme si však něco ujasnit, Hope. Až skončíme, třeba již nebudete mít chuť mě pohostit."

V baru někdo vykřikl, Valentin zaslechl, jak se převracejí židle. Motýlek znovu otevřel dveře, do místnosti vstoupil Rozparovač, pozorně se rozhlédl žlutýma očima. Následoval ho svalnatý muž v košili bez rukávů. Pak pomalu vstoupila ženská postava – Valentinovi přinejmenším připadala jako ženská. Měla – na sobě černozlaté tkané roucho a velikou kapuci, obličej skrytý za lesklou maskou. V masce byla pouze úzká štěrbina pro oči, zbytek byl stříbrný, vyleštěný jako zrcadlo. Postava jako by ani nekráčela, spíš se vznášela nad podlahou, pod lemem roucha nebyly vidět nohy. Když se pohybovala, Valentin neslyšel kroky. Druhý Rozparovač zůstal stát ve dveřích, zády do salonku, a hleděl do baru, který se rychle vyprazdňoval.

„Děkuji, že jste přišla, paní Jusi-Jut," řekl Vévoda, tvář klidnou a vážnou.

Valentin pohlédl na Hopa, který od příchodu upírky a Rozparovačů jako by ztratil deset centimetrů výšky a deset kilo váhy. Soustředil myšlenky na sinalého muže a doufal, že Karanka neobrátí pozornost k němu a nezačne zkoumat jeho mysl.

„Vzácná paní, co vás sem přivádí?" vykoktal Hop.

„Vzácná paní laskavě vyhověla mé prosbě," pravil Vévoda. „Podvádíte mě, Hope."

„Nikdy!"

„Už před několika měsíci jsme si všimli, že nám pivo nějak rychle dochází. Otevřeli jsme pár sudů a našli v nich plastové míčky. Ne mnoho, ale dost na to, aby zmenšily objem asi o deset procent. Jakmile jsme u vás dnes nakoupili, přikázal jsem svým lidem, aby vyprázdnili jeden sud, a zase jsme našli míčky."

Hop, evidentně ředitel pivovaru, se na okamžik zamyslel. „Musel to udělat někdo ze zaměstnanců. Vůbec nic o tom nevím, Vévodo. Vynahradím vám to."

„Snížím kompenzaci. Už v tomto nákladu těl dostanete o deset procent méně a dalších deset procent srazím za dvě předchozí dodávky." Vévoda se otočil ke Karance. „Takže to bude asi o padesát šedesát aur méně pro rodiny v Milwaukee, má paní, a zima se blíží."

Svalovec v košili bez rukávů promluvil: „Paní Jusi-Jut říká, že vám to pivovar dorovná příští rok. Potřebuje plný příděl aur."

„Strašně nerad říkám ne, vzácná paní," prohlásil Vévoda, „ale také moji páni k tomu mají co říct. Přála by si vzácná paní válku mezi frakcemi? To by ji vyšlo mnohem dráž. Rozdělíme to tedy, dostanete o pětadvacet aur méně, zbytek mi dorovnáte příští rok."

Zrcadlová maska se obrátila k Vévodovi. „Souhlasím. Vrátit prsten."

Valentin si nebyl jistý, zda pronikavý hlas vychází z masky, nebo ho slyší přímo v mozku.

Rozparovač popadl Hopa za paži a chytil prsten na prostředníku pravé ruky. Ozvalo se strašlivé prasknutí utrženého kloubu, Zakuklenec si vzal prsten i s prstem. Hop zaječel. Jeho tělesný strážce stál jako přimrazený, vyděšeně zíral na Rozparovače.

„Již není pod ochranou paní Jusi-Jut," řekl mluvčí Karanky a sledoval, jak si Hop tiskne pahýl, aby mu nestříkala krev.

„Allenbyová, nyní jste ředitelkou pivovaru. Paní Jusi-Jut věří, že vaše dodávky budou v pořádku. Možná za čas dostanete právě tento prsten.“

Allenbyová jen polkla, ustoupila od bývalého nadřízeného. „Děkuji, vzácná paní,“ zablekotala. „Andersone, vaše smlouva s panem Hopem vypršela. Zítra si spolu promluvíme o vaší budoucnosti v pivovaru. Zatím si všechno pořádně rozmyslete.“

„Ano, madam,“ hlesl Anderson, ruce se mu třásly.

„Zatraceně, s tím krácením dodávek nemám nic společného!“ zvolal Hop.

„Paní Jusi-Jut vám děkuje, že jste ji na tuto záležitost upozornil,“ řekl mluvčí Vévodovi. „Těší se, že i nadále přetrvají dobré vztahy a dobré obchody s jejími bratry v Chicagu.“

„Vážím si toho, že mi vzácná paní věnovala svůj čas,“ řekl Vévoda.

Karanka, mluvčí a Rozparovači odešli, Valentin zjistil, že je konečně schopen pořádně se nadechnout.

„Odpovědnost přináší problémy, Hope,“ prohlásil Vévoda. „Osobně jsem přesvědčený, že jste mě podvedl vy.“ Vévoda pohlédl na černocha s nožem. „Zkraťho. Trvale.“

Valentin sledoval s tváří stejně bezvýraznou, jako byla maska Karanky, jak Motýlek srazil Hopa na podlahu. Přeřízl mu podkolenní šlachy a ochromil ho, bývalý ředitel zoufale ječel.

„Teď vám už nejspíš nebudou říkat Hop, ale Lez,“ poznamenal Vévoda. „Paní Allenbyová, odneste si to smetí s sebou, až budete odcházet. Vyhoďte ho mezi ostatní odpadky v přístavu. Ráno si promluvíme a uvidíme, k jaké dohodě spolu dojdeme.“

Nikdo z Vévodových společníků nevypadal zneklidněně, když lidé z pivovaru odtáhli krvácejícího a sténajícího nešťastníka. Vévodovu tvrdou tvář změkčil úsměv.

„Čas na večírek. Přines nám láhev něčeho slušného, Palmersi. A několik bedniček Milleru v zavřených lahvích. Chystám se vyzkoušet trochu bílého zlata. Připojíš se ke mně, Deniso?“

Usmála se, znovu sáhla do kabelky a vyndala zrcátko. „Když nám při testu tak nádherně zmodralo, Vévodo? Klidně vsaď prsten, že se připojím.“

* * *

O dvacet piv a tři láhve kořalky později a po spoustě halasu zavírali renegáti a Valentin Bunkr. Adolf, stále ještě v drátěné kleci, přepočítával většinu obsahu Vévodovy peněženky. Zůstal jeden barman, musel vytáhnout ven lodníka z obchodního loďstva, který odpadl. Číšnice seděla na klíně tělesnému strážci, horní díl jejích bikin odpočíval na zavřených očích Motýlka, který vypil téměř celou láhev samohonky bez etikety. Pod záchodovou příčkou se pohybovaly do rytmu s hudbou Denisiny pěkně tvarované kotníky omotané modrými šaty. Valentin pil střídmě, ale předstíral, že je opilý, seděl v pilinách na zemi, zády opřený o hudební skříň, a nakláněl se k Vévodovi.

Valentin objevil, že Vévoda má nevšední zálibu ve špatných vtipech a nemravných písničkách. Majitel prstenu dříve toho večera prohlásil: „Tenhle bar mí připomíná, co se stane, když zkřížíš Němce s Irem – dostaneš chlapa tak opilého, že nedokáže splnit rozkaz.“ Na to Vlk vyhrabal z paměti otřepané vtipy, které nasbíral od raného dětství až po vojenskou službu. Nakonec, aby nevypadl z role lodníka, naučil Vévodu z Rush Street všechny sloky Lodě lásky, na které si vzpomněl.

„Plavčík náš je uličník, ten vám jednou zrána / sklo si nacpal do zadku, obřezal kapitána,“ zpíval Vévoda s ním a na konci každého verše se chichotal.

Eva Stěpaničová spočívala v náručí dalšího renegáta, byla tu z kapitánova rozkazu, aby dohlédla na Valentina, nikoli aby se bavila. Před ní stála věžička prázdných skleniček, kterou začala stavět, když přišla do baru vyzvědět, co se přihodilo během návštěvy Karanky. Její odolnost vůči alkoholu hraničila s čárami, proto ji kapitán pro tento konkrétní úkol vybrala. Eva od sebe odstrčila obličej renegáta, namířila jeho pivní dech k zemi.

Barman se vrátil, když vyhodil lodníka z obchodního loďstva, a přivedl prvního lodního důstojníka Zlatoústou.

„Dobrá, Drobku, vzhůru na nohy. Svítá a kapitán chce mít vás i Stěpaničovou zpátky.“

Stěpaničová vydechla úlevou a vstala.

Valentin vzhlédl k prvnímu lodnímu důstojníkovi, červené reklamní tričko Bunkru měl natažené na hlavě výstřihem kolem čela jako slavnostní roušku faraónů. „Ale no tak, Zlato, můžete přece hodinku dvě počkat. Běžte pryč,“ prohlásil, nesrozumitelně artikuloval spíš z únavy než z alkoholu.

„Stěpaničová, zvedněte ho," rozkázala Zlatoústá. Ženy popadly Valentina každá z jedné strany za paži a zvedly ho na nohy.

Valentin mrkl na Zlatoústou. „Řekl jsem, *běžte pryč!*" vykřikl, čímž probudil renegáty z dřímoty. Chytil obě ženy za vlasy a zdánlivě jim srazil hlavy o sebe, ale prsty přitom úder zachytil.

Tak začala rádobyopilecká rvačka, probudila dokonce i Denisu, která spala na záchodě. Muži souhlasně řvali, kdykoli Valentin plácl některou bojovnici po zadku, a Denisa s číšnicí povzbuzovaly Zlatoústou a Stěpaničovou, kdykoli mu uštědřily štulec. Číšnice nahoře bez si strčila malíčky do úst a pronikavě hvízdla, když Stěpaničová ukončila rvačku mocným, přesným a naprosto skutečným kopnutím do správného místa. Valentin se složil jako motýlek tělesného strážce a padl na zem.

Vévoda z Rush Street se vyhrabal na nohy, otupěle si ometal piliny z výstřední uniformy. Přidřepl k Valentinovi a pomohl opileckému kumpánovi, který se držel za rozkrok, aby se posadil.

„Raději se vrať na loď, Drobku. Doufám, že ti z tvého nádobíčka opravdu nezbyly jen drobky."

Valentinovi se podařilo vyloudit ztrápený úsměv.

„Heleď, až příště zakotvíš v Chicagu, přijď mě navštívit. Jsem šéf přes R a Z, což znamená Rekreace a Zábava, pro ty, kteří jsou dost chytří, aby se přidali ke Karanům. Najdeš mě nad čtveřicí barů, kterým se říká Křížový flush. Na Rush Street lehce trefíš, protože je to jediná čtvrť v noci osvětlená, pokud nepočítáš Zoo. Orientuju se na nejfajnovější smetánku chicagské společnosti. Když musíš dennodenně poslouchat rozkazy těch tří čarodějnic, vsadím se, že jste ty i ten druhý chlapík celí nadržení. Dodám ti něco do postele, souhlasíš?"

„Díky, Vévodo." Valentin si upravil kalhoty.

„Jsi moje krevní skupina, Davy." A tišeji řekl Valentinovi přímo do ucha: „Jestli dokážeš sehnat další náklad bílého zlata stejně dobrého jako to dnešní, dohlédnu na to, abys odplouval jako kapitán, i kdybys připlul jako plavčík. Víš, jak to myslím? Prostě přijď napřed za mnou do Křížového flushe, jak jsem řekl. Dobře se o tebe postarám."

Valentin si masíroval bolavý rozkrok. „Díky, pane."

* * *

Vyčerpaný Valentin mašíroval zpátky na loď, z jedné strany Zlatoústou, z druhé Stěpaničovou.

„Oč vlastně šlo, Valentine?“ zeptala se Zlatoústá, když lezli na palubu. „Proč jste tak podlézal oné směšné kreatuře s prstenem?“

„Tam, odkud přijel, je to mocný muž. Někdy se může hodit, když člověk zná někoho tak vlivného.“

* * *

Později toho rána vysadil *Bílý blesk* Harpera a Valentina na pustém pobřeží severně od místa, kde se včera setkali.

„Omlouvám se za ten kopanec,“ řekla Stěpaničová a stiskla Valentinovi pravici. „Nebylo to moc tvrdé?“

„Nebylo, ani nějaký čas nebude,“ odpověděl Valentin. „Ale díky za zájem.“

Kapitán dala každému dvě deci rumu přivezeného až z Jamajky. „Jezerní flotila je vám vždy ku pomoci.“ Přidala elegantní kartičku se svým jménem. „Lodě flotily vždycky poznáte, protože mají v názvu *bílý*. Může to být i cizím jazykem: *blanc, weiss* a podobně. Ukažte jim jednoduše mou navštívenku a povězte, že vám dlužím službu.“

„Děkuji, kapitáne Dossová,“ řekl Harper.

„To my jsme vaši dlužníci, madam,“ dodal Valentin.

Oba Vlci si hodili na rameno pytel s vojenskými raporty adresovanými Jižnímu velení. Když vyskočili z člunu a zase si namočili nohavice v Michiganském jezeře, tíha pušek jim připomněla, že je čeká těžká zpáteční cesta.

„Budeme o tom vyprávět Gonzovi?“ zeptal se Harper.

„Proč?“ Valentin na něj mrkl. „Zkrátka jen přišel o nudnou noc s několika lodníky. O čem neví, to ho nebude mrzet. Já mu to vynahradím. Dám mu tričko z Bunkru.“

Deset

Střední Wisconsin, srpen, čtyřicátý třetí rok Karského zřízení: Wisconsin, ovládaný Karany, leží ladem na sever od oblouku silnice a železnice mezi Milwaukee a aglomerací St. Paul – Minneapolis. V hustých borových a dubových lesích našli útočiště jeleni, losi a divoká prasata. Loví je čtyřnozí vlci, příležitostně musí úlovek přenechat medvědům a rosomákům. V okolí měst Oshkosh a Green Bay se nachází jen několik táborů dřevorubců, porážejí duby a cedry pro využití na jihu. Lovci kožešin a zvěře z Menominee procházejí lesy až k jezerům, po řece Wisconsin mají spojení do kraje Dells, kde obchodují s kůžemi.

Karská zóna začíná dálničním pruhem, který od východu na západ spojuje města Milwaukee u Michiganského jezera, Madison, Eau Claire a St. Paul v Minnesotě. Úrodná pole a mlékařské farmy dosud zabírají jižní polovinu státu. Trojice Karanů, známá jako Madisonský triumvirát, ovládá farmy, doly a dopravu od Milwaukee po La Crosse, z přítmí pod klenbou staré budovy wisconsinského parlamentu vysílá Rozparovače od Fond du Lac po Platteville, od Eau Claire po Belloit.

Lidé pod knutou Karanů přečkávají utrpení Nového zřízení, žijí v šedé zóně mezi holým přežíváním a renegátstvím. Rodinné farmy neřídí nikdo zvenčí, tím se liší od nevolnických plantáží na jihu i mechanizovaných družstev v Nebrasce, Kansasu a Oklahomě. Ale nedávno padl na celou oblast nový stín. Řidiči mlékárenských vozů a cesťáci šíří zvěsti, že se v malebné vesnici New Glarus usadil nový karský pán a opevnil se na vrcholu kopce. Pro vystrašené farmáře a vesničany to představuje dalších třináct krvežíznivých Rozparovačů, kteří za nocí vybírají lidskou daň.

* * *

Vlci se utábořili v kopcích nad řekou Wisconsin poblíž Spring Green. Viděli celé kilometry daleko na obě strany říčního údolí. Svítilo se na verandách jen několika elektrifikovaných farem. Valentin odhadl, že největší kopec bude Tower Hill, kterému se místní vyhýbají; při úpatí neležela žádná obydlená farma, vlastně ani v okruhu několika kilometrů.

Utábořili se o něco níž pod kopcem v troskách bývalého přírodního divadla uprostřed neznámé pustiny. Valentin prozkoumal zborcené a zarostlé dřevěné jeviště, schoulené v prohlubni na svahu kopce. Připomnělo mu prosté pódium v obecním stanu v Boundary Waters, kde Bobby Royce převzal před několika životy pušku, kterou vyhrál na závodech.

Zamyšleně kráčel po prknech. Zbláznili se snad lidé ve svobodných oblastech? Takové ztráty, tolik utrpení způsobeného nekonečnými bitvami. Pod vládou Karanů se dalo svým způsobem žít. Zdejší lidé možná dokázali přestát bouři, obrátit ji ve svůj prospěch, když si vyjednali alespoň jistou míru nezávislosti, místo aby bojovali. Obdivoval přizpůsobivost svého plemene: kupříkladu jezerní flotila existovala na okraji Karského zřízení, rozsévala semínka zkázy, a přitom z toho dokázala profitovat. Nebo třeba Steiner a jeho usedlost, kde se snaží vybudovat něco nového namísto toho, aby udržovali naživu staré. Nebo odhodlání Jižního velení, slabšího co do počtu lidí i zbraní, které drží pevnosti v kopcích a pokouší se proniknout, dokonce přenést boj do Ztraceného území. Také malá, nenápadná centra civilizace jako Boundary Waters přispívají k boji jednoduše tím, že přežívají.

Z hloubání na jevišti ho vyrušilo zamrazení. Ztuhl děsem jako králík, na něhož padl stín orla, neboť ucítil Rozparovače. Seběhl z jeviště, rychle a neslyšně utíkal ze svahu k nevelké skupině srubů. Rozparovač byl podle všeho nahoře na kopci. Večerní les utichal, snad i cvrčci přestali cvrkat.

Valentin vstoupil do stavení se dvěma světnicemi, které si Vlci vybrali na přenocování. Okýnka byla maličká, proto ani nevadilo, že v nich chybí sklo. Koně ustájili ve větší světnici. Valentin přiložil ukazovák na rty, druhou rukou udělal posunek ukazováčkem a malíčkem – znamení, že nablízku je Rozparovač. González a Harper vytáhli pušky z pouzder a zkontrolovali si pochvy s parangy. Všichni tři usedli se zkříženýma nohama do kruhu a soustředili se na potlačení známek života. Koně jich

nevydávali víc než stádo vysoké, v lesích bylo dost zvěře, aby Rozparovače zmátla, i kdyby procházel blízko, pokud ovšem Vlci řádně zamaskují myšlenky. Jakmile Valentin utišil mysl a soustředil se na dýchání, uvědomil si, že Rozparovače cítí na západním vrcholu kopce. Míjely minuty, pak hodina, Rozparovač se vzdaloval na západ, zatímco Valentinovi stékal po zádech lepkavý pramínek potu.

„To bylo hodně blízko," vydechl konečně Valentin. „Nechcete se raději přemístit pro případ, že jenom obchází kopec kolem dokola?"

„Dobrý nápad," souhlasil Harper. „Po tomhle zážitku stejně půjdu třeba celou noc."

Rozhodli se vyrazit na jih, usoudili, že Rozparovač je jako tornádo, kterému je nejlíp uhnout v pravém úhlu k jeho dráze. Zatímco Harper sedlal koně a González likvidoval stopy po táboření, Valentin se opatrně pustil nahoru na Tower Hill, pušku připravenou. Sledoval stopu těžkých bot. Rozparovač se na hodinu zastavil na kopci, odkud měl rozhled. Valentin by rád věděl proč. Promluvil s Harperem, pak vylezl na holou vyvýšeninu nad jevištěm a zkoumal obzor.

Tři až pět kilometrů jihovýchodně šlehaly do noci plameny. Zdálo se, že za hradbou stromů hoří dvojice domů; rozlišil obilné silo, žhnulo rudožlutě. Zakuklenec měl možná ze západního vrcholu Tower Hillu lepší výhled, ale nebylo pravděpodobné, že tam jen tak postával a hleděl na oheň pouze proto, že to byla vzrušující podívaná. Samotný požár vypadal nepřirozeně jasně. Valentin zalitoval, že vítr nefouká správným směrem, aby ucítil kouř.

Vrátil se ke Gonzálezovi a Harperovi.

„Je tam pořádný požár," vysvětlil jim. „Stodola nebo dům. Chcete to prověřit? Je to na našem břehu řeky, takže se tam snadno dostaneme."

„A chceme se tam dostat?" zeptal se Harper. „Jestli je to dům, seběhnou se sousedé z celého okolí. Zakuklenec si třeba jenom chce v tom zmatku někoho vybrat."

„Myslel jsem, že míříme na jih," namítl González.

„To ano, později. Rozparovač sledoval, co se tam děje. Není obvyklé, aby takhle plýtval časem jen kvůli podívané. Měli bychom to raději prověřit."

Harper pokrčil rameny. „Vy jste tady šéf. Rád se podívám na hořící stodolu. Ale nelíbí se mi, že nás tam vede podivné chování Rozparovače. Připadá mi to jako nejlepší způsob, jak se nechat vysát.“

„Dokud funguje poručíkův radar, je to v pořádku,“ ujistil ho González.

„To doufám,“ řekl Harper. „Tak pojďme, ať jsme tam dřív, než se probudí patroly.“

* * *

Šli nocí, González volil cestu, za ním šel Valentin a poslední Harper, oba vedli za uzdy po dvou koních.

Když se blížili k požáru, Valentin usoudil, že hoří jen opuštěná farma; dvě ze tří hospodářství v kraji byla prázdná. Na loukách, kde se kdysi pásly krávy, vyrůstal mladý les.

Vlci uvázali koně u koryta vyschlého potoka, aby se mohli napojit z louží mezi kameny. Mezi řídkými kmínky buků a doubků viděli poblikávat plameny. Přikradli se na patnáct metrů k dohasínajícímu ohni. Zbytky čtyř stavení, jedno bývala zřejmě stodola, se již zhroutily do doutnajících trosek. Kdyby minulý týden dennodenně nepršelo, oheň by se rozšířil na lesní požár.

Harper zabručel: „Tak jo, poručíku, tady máte váš oheň. Co teď?“

„Nejsou tu majitelé ani sousedi,“ poznamenal Valentin. „Muselo to tady být prázdné. Louky rozhodně nevypadají, že by se o ně někdo staral. Z plotů zbylo jen několik vetchých kůlů bez drátů. Tak proč tu hořelo?“

„Třeba tudy procházela patrola a rozhodla se, že tichou noc oživí drobným žhářstvím,“ uvažoval Harper. „Silnice z východu na západ, kterou jsme včera přešli na břehu řeky, musí vést někde tudy.“

„Můžete mít pravdu,“ souhlasil Valentin, „ale pokud ano, tak vyplýtvali hromadu benzinu. Cítím ho až odtud.“

González a Harper začichali. „Připomíná mi to spíš napalm,“ řekl Harper. „Obrnění ho použili u Cedar Creeku. Měli staré hasičské auto plné napalmu. Postříkali domy, kde se zabarikádovali naši chlapi, pak je zapálili.“

„Rád bych se tu porozhlédl za světla," řekl Valentin. „Můžeme počkat ještě pár hodin, než vyrazíme. Odvedeme koně a najdeme bezpečné místo na přespání."

Valentin podle Harperova výrazu uhodl, že odpočinek považuje za první rozumný návrh, který za celou noc od svého nadřízeného slyšel.

* * *

Při obhlídce spáleniště za denního světla se dozvěděli konec příběhu, ne však začátek. González hlídal u silnice, připravený pelášit ke spáleništi jako zajíc při první známce, že se blíží patrola, ale po rozbité cestě projel pouze starý náklaďák naložený dobytkem, bezpečnou rychlostí pětadvacet kilometrů za hodinu odsupěl na jih po vozovce plné výmolů.

„Nedává to smysl," řekl Valentin Harperovi, jehož to moc nezajímalo. „Máme čtyři vyhořelá stavení, nebo tři stavení a kůlnu. Ale co ta další tři spálená místa?"

Valentin totiž našel v okolí domů, kde bývala zahrada a sad, zčernalé kruhy vypáleného mlází od tří do desíti metrů v průměru.

„A pak tu máme záhadu číslo dvě. Koukněte, jak se tenhle dům zřítil. Plno trosek, ale všechny padly na západ. Jako by někdo u východní stěny odpálil dynamit."

Harper pokrčil rameny. „Renegáti třeba trénovali demolice."

„Tak kde je kráter? Základy jsou neporušené. Ty škvárobetonové tvárnice by byly v trapu, kdyby k nim položili nálož. A koukněte na ty dva semenáčky. Oba jsou zlomené metr nad zemí, koruny leží směrem k domu. Výbuch by to nezpůsobil. A záhada číslo tři. Díra u stodoly."

Prošli spáleništěm ke staré stodole vedle zčernalého věžového sila, které zůstalo stát. V zemi zela trojúhelníková jáma, metr dlouhá a přes půl metru hluboká; vykopané drny ležely tři metry daleko ve směru od stodoly.

„Co to je?" ptal se Valentin. „Patroly sem přivezly rypadlo? Je to vyhloubeno na jediný záběr lžíce."

„Dostal jste mě, Sherlocku." Harper pokrčil rameny.

„A jako by těch záhad nebylo dost, nejsou tu ani žádné stopy. Leda by právě z toho důvodu vypálili křoviny – aby skryli svoje stopy nebo stopy po zbraních, které tohle provedly.“

Valentin poklekl a očichal ožehlé dřevo. Pořád bylo slabě cítit naftou nebo nějakou chemikálií jako kafr.

„Někdo se blíží,“ zvolal Harper, rychle se přesunul za silo, pušku u ramene.

Valentin se vrhl na zem, sotva uslyšel kroky z lesa. Příchozí se ani za mák nesnažil nedělat hluk.

Z lesíka vyšel muž středního věku, měl vybledlé modré kalhoty a pruhovanou košili. Obhlédl spáleniště, ale nevypadal překvapeně. Sundal si baseballovou čapku, žlutým kapesníkem si otřel čelo a krk. Hlavu měl skoro holou, zbytek vlasů šedivý.

„Hej, vy tam, přivstali jste si,“ zavolal muž. „Vylezte a ukažte se. Nejsem ozbrojený.“

Valentin dal Harperovi znamení, aby zůstal schovaný. González zmizel v zarostlém příkopu vedle cesty. Valentin vstal, napůl čekal kulku odstřelovače. „Dobré ráno,“ pozdravil, „jen tudy procházím.“

„Chtěl jsi říct – my tudy procházíme, cizince,“ vyplísnil ho venkovan. „Viděl jsem tvého kamaráda za silem. Protože nejsi zdejší, rád bych znal tvé jméno, chlapče.“

„Jsem David, pane. Pocházím z Minnesoty. Dalo by se říct, že se vracím z návštěvy u přátel.“

Venkovan se usmál. „Jestli je to pravda, tak na tvém místě líp schovám tu opakovačku. Nevím, jak to chodí v Minnesotě, ale tady u nás tě za držení zbraně upíři zabijí. Vlastně ne, to je až to poslední, co s tebou udělají.“

„Díky za upozornění. Snažíme se projít, aniž bychom upoutali pozornost. Bydlíte někde poblíž, pane?“

„Celý život. Jmenuju se Gustafsen. Jsem vdovec a děcka už jsou z domu. Mám malou farmu kousek dál po cestě. Viděl jsem na obloze záři, tak jsem si řekl, že to bude stará Bauerova farma. Nemám moc co na práci, proto rád strkám nos do cizích věcí, jen abych se něčím zaměstnal.“

To pro nás může být dobré, nebo taky zlé, pomyslel si Valentin. „Bydlel tu někdo?“

„Od té doby, co nás zabrali, tak ne. Všichni Bauerovi umřeli na zběsilé šílenství. Pak už tady nikdo nechtěl bydlet, deset kilometrů kolem je prázdno.“

„Zajímalo by mě, proč tu začalo hořet. Sice hodně pršelo, ale vůbec se neblýskalo.“

Gustafsen se zachechtal. „To by mě taky zajímalo. Slyšel jsem od šoférů náklaďáků, že tohle léto už pár záhadných požárů viděli. Začalo to zhruba v době, kdy se v Glarusu objevil ten nový Velký šéf. Pro lidi poblíž to jde od té doby od desíti k pěti. Skoro z každé vesnice někdo zmizel, a nepochybuju, že víte, co to znamená.“

„Překvapuje mě, že jste tak zvídavý, pane Gustafsene. Na vysokých místech to nevidí rádi.“

„Zvědavost je to jediné, co mi zbylo, Davide.“ Gustafsen strčil ruce do kapes, stál k Valentinovi bokem, když si s ním povídal, jak bývávalo zvykem na venkově. Hleděli na zničenou stodolu a domy. „Prožil jsem hezký život, když člověk uváží okolnosti. Když jsem přišel o Annie, přestal jsem čekat cokoli od tohoto života a chystám se na ten příští.“

Valentinovi se starý sedlák instinktivně zalíbil. Chvíli zvažoval, zda ho nemá požádat, aby s nimi odjel na jih. Mají přece koně navíc a Svobodnému teritoriu se vždycky hodí další farmář nebo rančer.

Gustafsen pokračoval: „Nemám žádné pořádné vzdělání. *Oni* nemají školy v oblibě. Ale jsem dost chytrý, abych věděl, že chlapi v jelenici a s puškami, kteří se drží dál od silníce, pro ně znamenají potíže. Takže jestli chcete zaskočit ke mně, chlapci, podělím se o to málo, co mám. Možná byste se rádi pár nocí vyspali v posteli. Mám jich dost a uvítal bych společnost.“

„Ceníme si vaší nabídky, pane Gustafsene. Opravdu. Ale musíme na východ,“ lhal z opatrnosti Valentin. „Kdybyste však mohl postrádat pytlík ovsa pro koně, moc byste nám pomohl, A taky bych se hrozně rád dozvěděl něco víc o těch požárech. Zdá se, že víte o všem, co se tady šustne.“

„Nejde mi to na rozum stejně jako tobě, chlapče. Jeden stařík viděl nad ohněm jakousi vzducholoď. Nevím kdy, ani kde, mám to ze čtvrté ruky. Takovou, jako byly staré aerostaty na fotkách. Údajně měnila směr pomocí plachet. A já se dohaduju, odkud přiletěla – odněkud kolem Blue Mounds. Říká se, že dostat se k nim blíž než na osm kilometrů znamená jistou smrt. Ať se tam děje

cokoli, mají tam spoustu vojska. Patroly rekvírují dobytek v celé téhle části státu, berou nám dobré dojnice a vepře. Čeká nás těžká zima.“

„Už to tak vypadá, podle toho, co říkáte. A ten nový velký šéf je v Glarusu?“

„Na mapě to najdete jako Nový Glarus,“ opravil ho Gustafsen.

„Tak to se mu raději vyhneme,“ zalhal opět Valentin. Musel počítat s možností, že si Gustafsen dělá zálusk na mosazný prsten.

„To bude rozumné, chlapče.“

* * *

O dvě hodiny později přiklusal Valentin k oběma Vlkům, dva pytle ovsa naložené na širokém zadku valacha Morgana.

„Jak to šlo?“ vyzvídal González.

„Dobře. Dal mi obrok a ukázal mi dům. Vypadá jako slušný člověk. Pro všechny případy jsem nechtěl, aby vás dva viděl.“

„Takže už konečně vyrazíme?“ zeptal se Harper.

„To určitě. V okolí Blue Mounds podnikají Rozparovači něco velkého. Je to asi šestnáct kilometrů jihovýchodně. Hodně kopcovitá krajina, množství úkrytů. Chci tam zajet a omrknout, co provádějí.“

Harper přikývl. „To není velká zajížďka. Ale musím se vás zeptat rovnou, poručíku, s vaším dovolením. Máte něco proti tomu vrátit se do Ozarských hor? Mám tam ženu, ale vy zpátky na Svobodné teritorium moc nespěcháte. Touto dobou jsme už mohli být v půli Mississippi. Jsme kurýři, ne Kočky.“

„Kdybych znal v této oblasti nějakou Kočku, nechal bych to na ní. Ale jestli tady cosi lítá a shazuje zápalné pumy, tak o tom bude chtít Jižní velení určitě vědět. Hlavně když to cosi nedělá žádný rámus. Viděl jste ty vrtulové hračičky, které proti nám tu a tam Karani používají. Jsou hlučné. Slyšeli bychom je. A tyhle navíc lítají v noci. V dnešních časech něco takového nedokáže letadlo ani helikoptéra.“

„Třeba jenom cvičí harpyje lítat ve skupinách a nosit bomby,“ zamyslel se González nahlas.

„Třeba. Může to být skoro cokoli, Gonzo. Karani dovedou vymyslet zatraceně nepříjemná překvapení. Ale Jižní velení

potřebuje fakta. Ušli jsme dlouhou cestu. Až se vrátíme, nebude na škodu, když budeme vědět, o čem mluvíme.“

„Tak kde bude příští zastávka na okružní jízdě poručíka Valentina jihozápadním Wisconsinem?“ zasmál se Harper.

Valentin nahlédl do mapy a poradil se s kompasem. „Krátká jízda tímhle směrem. Jak se dnes ráno daří vašemu nosu, González?“

„Hrozně touží přivonět k Patelovým pepřenkám, nebo aspoň k jeho onucím, pane. Ale jinak se má dobře.“

„To doufám. Budeme ho potřebovat.“

* * *

Karanům se musí nechat, myslil si Valentin v poledne, když narazili na řadu plotových sloupků, *že dovedou vyslat vzkaz snadno srozumitelnými symboly.*

Vlci zadrželi koně před rezavými železnými sloupy. Stály deset metrů od sebe, z každého na ně cenila zuby vybělená lidská lebka. Výstražná linie se táhla napravo i nalevo do lesa, lebky byly otočené ven, bezhlesně varovaly, aby se nepovolaní drželi co nejdál.

„*Jesuchristo*,“ zašeptal González.

Valentin se nenechal vyvést z míry a v duchu počítal. Gustafsen tvrdil, že dostat se osm kilometrů k Blue Mounds znamená smrt. Obvod bude nějakých padesát kilometrů. Vyšlo mu zhruba pět tisíc lebek. Ta přímo před ním patřila dítěti.

Valentin sklouzl ze sedla, z koženého pouzdra vytáhl pušku. „Trochu se tu porozhlédnu. Seržante Harpere, zůstaňte u koní. Jestli uslyšíte střelbu, snažte se překonat rychlostní rekord západním směrem. Gonzálezi, tohle je práce pro jednoho, ale rád bych s sebou měl vaše uši a nos, rozhodnutí nechám na vás.“

González smekl širák a poškrábal se na zátylku. „Poručíku, když jsem byl zasvěcován, učil mě starý Vlk jménem Washington. Ten mi často opakoval: ‚Victore, jenom idioti a hrdinové se hlásí dobrovolně, a ty nejsi hrdina.‘ Ale jestli s váma nepůjdu, bude to znamenat, že ty lebky fungují. Nesnesu pomyšlení, že cokoli, co vymysleli Rozparovači, funguje.“

Seskočil z koně a naplnil si kapsy puškovými náboji .30-06 z krabičky, kterou měl v sedlové brašně.

„Poručíku," řekl Harper, „dejte si pozor. Vidím za tímhle varovným plotem množství stop. Vezmu koně dolů do rokle, kterou jsme přijeli, a počkám tam na vás. Buďte opatrný. Udělám studené kafe pro tři a nechci, aby nějaké zbylo."

„Díky, Harpere. Žádné hrdinství. Když něco zaslechnete, prostě odjeďte. Nedíval jsem se, co je v pytlích s poštou, ale pravděpodobné je to důležitější než my."

* * *

Valentin a González pomalu postupovali nejhustším lesem, kličkovali k trojici pahorků, které občas zahlédli mezi kmeny. Pohybovali se po dvacetimetrových úsecích a průběžně se střídali, nejprve šel jeden lesem až do vhodného úkrytu, kde zalehl, potom druhý prošel kolem něj a ušel další úsek. Používali čich, a když González zachytil zápach dobytka, Valentin nařídil změnit směr k němu.

Byl teplý oblačný den. Tu a tam vykouklo mezi mraky slunce a zlepšilo jim náladu, protože brzdilo Rozparovače v okolí. Mraky jako chomáčky bavlny houstly a zespodu tmavly, sbíralo se na další déšť.

Stádo černobílého holštýnského skotu se snažilo uniknout vedru pod skupinou stromů na okraji otevřené louky.

„To jsme potřebovali," zaradoval se Valentin. „Nikde nevidím pasáky. Možná je shánějí až večer."

„A co jsme potřebovali?" zašeptal González. „Zatoužil jste po smetaně do kafe?"

„Ne. Jdeme ke stádu. Držte se v křoví."

Došli ke kravám, zcela lhostejně zíraly na Vlky. Postávaly ve stínu, švihaly ocasy, pravidelně přežvykovaly, kolem bezcílně bzučelo asi tisíc much na jednu krávu.

„Potřebujeme maskování. A hodně voňavé." Valentin se postavil do čerstvého kravince plného much. Mokasíny mu v něm skoro zmizely.

González následoval jeho příkladu. „To kvůli těm stopám u plotu?"

„Ano. Kromě otisků kopyt jsem viděl taky psí tlapy. To jenom pro případ, že by nás stopovali. Kravský zápach by mohl psy zmást. Pošlapejte ještě několik různých hromádek, jo? No vida.“ Valentin zamířil ke krávě, která zrovna zvedla ocas a vystříkla proud řídkých výkalů. Rychle si namočil boty v lívanci tělesné teploty, pak si do něj i klekl. „Dávejte pozor, Gonzálezi, jestli některá kvůli nám nevyprázdní měchýř.“

Valentin zbystřeným sluchem zachytil, jak si zvěd mumlá: „Takovou laskavost mi dělat nemusí, chlape, takovou laskavost mi dělat nemusí.“

Vlci nechali krávy za sebou, ale jejich pach s nimi zůstal, když stoupali do svahu a opět se drželi v nejhustším podrostu.

„S mým nosem je teď konec, Vale. Slyšel jsem o vlcích v rouše beránčím, ale tak daleko asi žádný nezašel.“

„Tak se spoléhejte na uši,“ navrhl Valentin.

Přeběhli cestu u paty vrchů. Stopy pneumatik Valentina informovaly, že vozy kruhem objíždějí kopec. O kus výš spatřili kovovou plošinu, vyčnívala nad stromy, ale přesto končila pod vrcholkem kopce. Vypadala skoro jako strážní věž, chyběly jenom stěny a střecha.

„Třeba to ještě není dostavěné,“ uvažoval González.

Šli šikmo vzhůru loukou s roztroušenými stromy, snažili se dostat k věži shora. Dokončili půlkruh k základům věže, stále naslouchali, zda nespustili automatické zařízení detekující pohyb.

Čtyři železné podpěry ukotvené v betonu nesly plošinu velkou necelé tři metry čtvereční. Byla z pořádných ocelových traverz, důkladně snýtovaná a upevněná. Nahoru nevedl žebřík. Konstrukce byla poměrně nová, půda kolem už sice stačila zarůst, ale rýhy v hlíně byly stále patrné.

„Co je sakra tohle za pozorovatelnu?“ divil se Valentin. „Taková hromada železa a skoro nic nenese.“

González poklekl pod věží na zem. „Podívejte se na tyhle stopy, poručíku. Malé a úzké boty s širokými podpatky. Tak malé, že by mohly patřit ženě.“

„Rozparovač?“

„Myslím, že ano,“ potvrdil González.

Valentinovi projelo páteří zabrnění, jako by ho zasáhl elektrický proud. *Na plošině stál Rozparovač?* myslel si. *Co pozoroval? Nebo*

stál na stráži? Co je tady sakra tak důležitého, že Karan pošle na stráž Rozparovače?

Pohlédl na překřížené výztuhy. Mohl by tam vyšplhat, prsty má snad dost silné. Zakuklenec by pochopitelně neměl problém dostat se nahoru, ale pro člověka to bylo dost obtížné.

„Vylezu tam. Prohlédnu plošinu. Možná najdu nějaké známky toho, nač se používá."

„To vám neradím, pane," řekl González. „Poslouchejte."

Valentin zbystřil sluch. Odněkud za kopcem zaznělo dunění kopyt. Množství kopyt. Měl podezření, že tyto jezdce nezastraší symbolem vyřezaným do pažby pušky. Pohlédl do vylekaných Gonzálezových očí a přikývl.

Rozběhli se. Člověk by musel vidět, jak běží trénovaní Vlci hustým lesem, dokonce i z kopce, aby tomu uvěřil. Řítili se i nejhustším podrostem rychlostí, jaké se v takovém terénu nevyrovná žádný kůň s jezdcem. Přeskakovali padlé kmeny lehce jako jeleni. Jejich kroky i dech byly až nepřirozeně tiché. Bezděky se předkláněli, nízké větve míjeli o zlomky centimetrů. Vzdálený dusot kopyt utichal, pohlcen vrchy a lesem.

K pastvině a krávám, skoro dva kilometry od železné plošiny, se dostali za méně než čtyři minuty. Valentin se řítil ze svahu, pak změnil směr a vběhl do lesa. Byli už vpůli cesty k řadě lebek, když González dostal zásah.

Kulka ho trefila do levého lokte, jakmile v běhu zvedl ruku. Zapotácel se, ale pádil dál, roztříštěný kloub si přidržoval u těla.

Odstřelovač zpanikařil, neboť González se řítil přímo k jeho úkrytu. Vstal, vypadal jako hastrman, zelené maskovací pruhy na něm visely jako větve smuteční vrby. Znovu zvedl pušku, González už byl sotva deset metrů od něj.

Než zazněl výstřel, vrhl se González k zemi. Valentin byl jen pár metrů za ním, ale byl příliš zadýchaný, aby si věřil, že zamíří přesně. Přesunul ruku na hlaveň pušky, otočil ji a vyrazil.

Maskovací pásy na rukávech se renegátovi zachytily v závěru zbraně. Zatímco s ním zápasil, Valentin se rozmáchl puškou jako kyjem, využil své setrvačnosti, aby dodal úderu větší sílu. Praštil odstřelovače do břicha, vyrazil mu dech, až hekl, jak se mu křečovitě stáhla bránice. Valentin odhodil pušku a vytáhl parang z pochvy na opasku. Renegát lapal po dechu, svíjel se Valentinovi u nohou. Vlk mu šlápl na záda a sekl do nechráněného krku, jednou,

dvakrát, třikrát. Byl to příjemný pocit, nebezpečně příjemný – odplavil strach a vztek. Tělo se pořád cukalo, i když byla hlava oddělená, nervová soustava stále reagovala na stahy bránice.

González se posadil, třásl se a španělsky klel. „*Vamos!*“ syčel skrze zaťaté zuby. „Pospíchejte ke koním. Dohoním vás.“

„Potřebuji pauzu, kamaráde.“ Valentin to myslel vážně. Naslouchal vzdálenému bušení kopyt. Bylo daleko, možná dost daleko.

„Ne, poručíku… Dohoním vás.“

„Zaškrtím vám paži. Nechci, abyste za sebou nechával krvavou stopu. Nohy vám naštěstí pořád fungují.“ Utrhl maskovací pruh z odstřelovačova oděvu, skvěle se hodil jako škrtidlo. Ruce se mu jen míhaly, přesnými pohyby obvázal zranění. „Teď si to držte.“ Zatočil klacík v uzlu. „Bolí vás ta ruka tolik, jak zle vypadá?“

„Ještě hůř. Kost je nejspíš v háji.“

„Prozatím si to zkuste jen držet. Až se dostaneme ke koním, udělám vám pásku na zavěšení,“ řekl Valentin.

„Valentine, to je *loco. Loco*, poručíku. Daleko se nedostanu. Najdu si starý sklep nebo něco takového a na pár dní tam zalezu.“

„Konec debaty, hrdino. Jdeme. Pronásledovatelé nás dohánějí. Ponesu vám pušku.“

Kráčeli, potom klusali k plotu. *Každý krok pro něj musí být hotové utrpení*, pomyslel si Valentin. Proběhli kolem lebek až do rokle.

Čekali tam na ně jen dva koně, uzdy přivázané k nízké větvi. Morgan měl za sedlem zastrčený lístek. Valentin ho rozložil a přečetl si vzkaz načmáraný měkkou tužkou: Splnil jsem rozkaz, hodně štěstí. Bůh s vámi – R. H.

S vámi taky, seržante, pomyslel si Valentin. Připadal si osamělý a bezmocný. Ale nesmí dovolit, aby si toho González všiml.

„Harper vyrazil na západ. My se vydáme na jihozápad. Když najdou dvojí stopy, možná je dostatečně zmatou. Je mi líto, Gonzo, ale musíme ujíždět co nejrychleji. Pomůžu vám do sedla.“ Upravil podpěnky na obou koních, zvedl Gonzáleze na koně. „Vezmu vám uzdu, vy prostě jenom seďte a užívejte si projížďku.“

„Jasně, budu si to užívat.“ Pousmál se, nebo to možná byl jen úšklebek, který mu unikl, když se přestal ovládat.

Vyjeli z rokle, González byl bledý bolestí.

* * *

Ze všech podivných *dei ex machinae* jim pomohl ten nejpodivnější. Valentin by rozhodně neočekával, že je zachrání náklaďák s dobytkem. Nejprve klusali celé kilometry přes kopce, ale potom Valentin zpomalil, neboť měl o zvěda starost. González by takové tempo dlouho nevydržel. Zahlédli silnici ve velmi špatném stavu dokonce i na tuto část země a rozhodli se jí využít, vydali se podél ní, drželi se na dohled.

Vyjeli na vrchol kopce a zastavili, aby se rozhlédli po krajině, než budou pokračovat. González seděl v sedle jako zplihlý strašák do zelí zachycený ve třmenech.

Valentin uviděl seskupení hospodářských budov u cesty, která kolmo křižovala jejich silnici. Celé kilometry západně se k jihu vlnila holá pahorkatina. Napravo tekla říčka, křížila cestu pod malebným zastřešeným mostem. Zdál se v dobrém stavu, což znamenalo, že cesta je často užívaná.

„Tak dobře, Gonzo." Valentin otočil koně. „Už jenom kousek. Odvedeme koně do té říčky. Seženu pro nás auto."

„Vzdáme se koní?" zachraptěl González.

„Ano, takhle nemůžete jet dál. Mimochodem, umíte šoférovat?"

„Možná bych to zvládl. Párkrát jsem už držel volant. Ale budete mě muset střídat. Vy umíte řídit?"

Valentin pokrčil rameny. „Kdysi jsem si hrával ve starých vracích aut, ale nevím, nač jsou pedály."

„Pane, půjdeme chvíli tou říčkou. Někde stranou si najdeme opuštěný dům. Na chvíli si odpočineme."

„Touto dobou už budou vědět, kterým směrem jsme se vydali. Musíme předpokládat, že nás chtějí dostat, přestože jsme nic neviděli. Nezapomeňte, že jednoho renegáta jsme zabili. To nenechají jen tak být. Podle starého Gustafsena je tady velké vojsko, takže mají dost lidí, aby zorganizovali důkladné pátrání. Musíme zmizet rychleji, než se pořádně rozběhne, což nebude snadné, protože nejspíš mají vysílačky. Takže potřebujeme auto. Podle našich a Harperových stop nás budou hledat na západě. Když se vydáme na východ, můžeme jim ujet dřív, než stačí postavit kontroly."

Valentinovi se vůbec nelíbilo, že se má vzdát statného Morgana. Ukázalo se, že jeho kůň je dokonalým spojením rychlosti

a vytrvalosti. Ale jejich vyhlídky byly čím dál horší, museli se odvážit k jedinému riskantnímu kroku, který by jim umožnil únik.

González unaveně přikývl, neměl sílu se přít. V jakékoli akci proti Rozparovačům sázel na opatrnost, měl za to, že pro přežití je nejdůležitější rozvaha. Bál se všeho, jinak by nežil tak dlouho.

Sjeli z kopce. Kamenitá říčka většinou nebyla hlubší než třicet centimetrů. Valentin sesedl, vzal obě uzdy, vedl koně. Doufal, že si nějaké místní dítě nevybralo zrovna tohle odpoledne na chytání ryb.

Došli ke krytému mostu. Valentin nejprve prozkoumal tmavý průchod, aby se ujistil, že je prázdný, pak přivázal koně ke kusu vyplaveného dřeva a pomohl Gonzálezovi ze sedla. Zvěd klesl do chladivého stínu a ve vteřině usnul, nebo upadl do bezvědomí, Valentin mu jen podložil hlavu stočenou přikrývkou.

Vylezl po břehu zarostlém křovinami. Vybral si místo nedaleko konce krytého mostu, odkud viděl na kilometr oběma směry. Záplatovaný asfalt vypadal skoro jako šachovnice, jako by obři s térovýma nohama hráli na cestě panáka. Most byl zvláštní nesourodá stavba, ocelová konstrukce a betonová vozovka očividně pocházely z doby před karanskou invazí, dřevěná střecha byla novější. Červený nátěr prken se loupal, dřevo se pokroutilo, jako by toužilo uniknout z uvěznění na mostě.

Bzučení hmyzu a zurčení říčky uklidňovalo, Valentin bojoval s dřímotou. Počítal díry na cestě, mraky a květiny s bílými zvonky, aby neusnul.

Náklaďák přijel z východu. Starý tahač s nákladním přepravníkem se pomalu ploužil, aby přívěs na hrbolaté vozovce příliš neposkakoval. Když se přiblížil, Valentin si všiml, že na kabině chybí dvířka a čelní sklo na straně spolujezdce pokrývá pavučina prasklin.

Připravil si pušku a přeběhl k okraji krytého mostu, aby ho z náklaďáku nebylo vidět. Uslyšel, jak auto zpomaluje, když se blížilo k mostu, pod střechou rachot motoru zesílil. Valentin se postavil před náklaďák, pušku u ramene, mířil na řidiče.

Brzdy unaveně zaprotestovaly skřípěním, tahač zastavil. Z boku bez dvířek se vysunula hlava, z ruměné tváře trčely husté kotlety.

„Hej, chlape, nestřílej!“ zavolal řidič, jako kdyby lidi, kteří na něho míří puškou, byli jen běžnou nepříjemností.

„Vystupte, a nebudu střílet. Nechci vám ublížit, chci jen vaše auto.“

Ven se vysunuly dvě ruce a ukázaly prázdné dlaně. „Všechno je jinak, panáčku. My vás hledáme.“

„Kdo se skrývá za tím my?“ zeptal se Valentin, stále držel mušku řidiči na nose.

„Není čas to rozmazávat, panáčku. Vím, že jeden z vás se jmenuje David. Jste tu tři a patříte k Vlkodlakům z jihu, že jo? Šli jste se mrknout na Blue Mounds. Ti tajtrlíci od upírů vás zahlídli, rozhodili síť a snaží se vás chytit. Slyšel jsem to v přijímači, teda všecko kromě toho Davida. To zas vím z šifrovaný zprávy Lóže, kterou vypustili po telegrafních drátech. Plazím se nahoru a dolů po tyhle silnici už dobrou hodinu a čekám, až se objevíte.“

„Kdo jste?“ zeptal se Valentin, hlaveň o něco sklonil.

„Ray Woods. Wisconsinská Lóže osmnáct. Chlap, co jste s ním dneska ráno mluvili, Owen Gustafsen, je mistr zednářský lóže na západ od Madisonu. Dalo by se říct, že jsme něco jako Podzemní dráha. Dostáváme osiřelý děcka a ledaskoho dalšího ven ze státu.“

Valentin si zoufale přál mu uvěřit. Ale Střeh ho vždy znovu a znovu varoval, aby ve všem hledal léčku. „Je mi líto, pane Woodsi, ale nemůžu vám věřit. Jestli jste skutečně ten, za koho se vydáváte, tak musíte vědět proč. Vezmeme si váš náklaďák, naložíme na něj koně a odjedeme. Pokud je pravda, co o sobě říkáte, několik hodin o tom nikomu nepovíte. Jestli chcete, můžu vás praštit, abyste měl opravdovou bouli.“

Woods se zatahal za kotlety, bezmyšlenkovitě si namotával na prsty kudrnaté hnědé vousy. „Možná mně nemůžete věřit. V tom případě vás musím požádat, abyste se postaral o mýho kamaráda.“

Šofér přistoupil k malým dvířkám na boku náklaďáku. Otevřel je, vyndal bednu s nářadím a potom kovový panel. Nakonec, jako když kouzelník tahá králíka z klobouku, vytáhl z úzkého prostoru osmiletého kluka. Chlapec se pevně chytil řidiče za nohu a hleděl na Valentina prázdným pohledem.

„Tohle je Kurt,“ vysvětloval Woods. „Je z Beloitu. Tátu mu odvlekli Rozparovači před týdnem a jeho máma jednoduše zmizela. Snažíme se ho dostat přes Mississippi do malýho městečka La Crescent. Možná byste mohl věřit jemu.“

Valentin znovu pohlédl chlapci do očí, byly plné bolesti a zmatku, jaké cítí dítě, jehož celý svět zmizel během jediného

odpoledne. Napadlo ho, zda také tak připadal otci Maxovi před nějakými deseti roky. Woods pohladil chlapce po vlasech.

González byl zraněný, proto byl Woods jejich nejlepší možností, jak se dostat z Karské zóny. Nebo spíš jedinou možností.

„Dobrá, pane Woodsi. Doufám, že víte, co děláte. Určitě máte osvědčené metody, jak převézt z místa A do místa B děcko, aniž by vás chytili. Ale my jsme dva dospělí, jsme ozbrojení a hledají nás. Jestli vás chytí s námi, bude okamžitá smrt to nejpříjemnější, co vám můžou udělat. Jestli máte rodinu, měl byste si to hodně dobře rozmyslet.“ Valentin se zahleděl na řidičův snubní prsten.

„Nemám rodinu. Už ne, panáčku.“ řekl Woods. „A nemíním tady parkovat celý den a dohadovat se s váma, takže jak to uděláme?“

„Co přesně chcete, abychom udělali my?“

* * *

O deset minut později už byl náklaďák zase na cestě. Valentin seděl v druhé tajné skrýši v kabině. Kdyby se musel schovat, stačilo si lehnout a zavřít za sebou kovový plát. González s chlapcem leželi někde pod ním za falešnou zadní stěnou skříně na nářadí.

„Jasně, kdyby udělali důkladnou prohlídku, tak jsme všichni mrtví.“ Woods se snažil překřičet rachotící motor, aby ho Valentin slyšel. „Ale já jsem na pravidelný jízdě s dobytkem do Blue Mounds. Za celých šestnáct let se mnou neměli žádný potíže – teda žádný, o kterých by věděli – vyjma potíží, který způsobil tenhle starý naftový motor.“

Koně se vezli v přívěsu, ukrytí všem na očích vedle dvou vraníků. Valentin doufal, že zvířata vypadají dost unaveně, aby je silniční kontrola uznala za vhodné kandidáty na jatka. Sedla a otěže schovali do pytlů s krmivem. Pár krav a prasat navíc přispívalo ke kamufláži a chlévskému pachu.

Woods poslouchal rádiové hlášení renegátů z malého přijímače, zastrčeného do většího rádia, které nefungovalo. Vysvětlil Valentinovi, že jediné místo, kde patroly nikdy nehledaly zbraně nebo přijímač, je uvnitř krabice bez knoflíků, z níž visí dráty. Woods jednoduše sundal kryt a naladil fungující přístroj za ním.

„Škoda, že je to jenom přijímač, takže nemůžu vysílat. Nechám vás všechny u rodiny v LaGrange. Alan Carlson patří k Lóži a jeho žena je zdravotní sestra. Pomůže tvýmu chlapovi. Vypadá to, že většina pátracího týmu se vydala za tím dalším chlapem od vás. Jednoho koně nechal v Ridgeway, takže renegáti si teď myslí, že se tam jeden z vás schovává. Rozebírají to tam doslova na kusy. Doufám, že se mu podaří proklouznout. Teď se radši schovej, čeká nás pár křižovatek. Můžou tam být kontroly."

Příští půlhodinu jel Valentin ve tmě, ukolébán mírnými, přestože hlučnými pohyby náklaďáku. Zastavili na kontrolním stanovišti, ale slyšel pouze krátkou výměnu pozdravů mezi Woodsem a dvojicí neznámých hlasů.

* * *

Farma Carlsonových byla docela velká. Podle Woodse to měl Carlson dobré u místní správy. Bratr jeho ženy byl velitelem renegátů v Monroe, proto neměl těžkosti sehnat zásoby a nářadí, aby udržel farmu v chodu. Dokonce zaměstnával další rodinu, Breitlingovy, kteří mu pomáhali obdělávat půdu. Pod záminkou, že nakládá další zvířata pro nenasytné krky v Blue Mounds, zajel Woods s náklaďákem mezi obílené budovy.

„Poručíku, už můžeš odsunout ten plech," řekl Woods. „Jsme u Alana Carlsona."

Valentin vylezl na sedadlo spolujezdce. Děravé čalounění bylo podomácku vyspraveno širokou stříbrnou páskou, jakou se lepí trubky topení nebo klimatizace, přes sedadlo byla přehozena houně. Rovněž dveře na straně spolujezdce chyběly.

„Renegáti jsou strašně otravní, protože chtějí na kontrolním stanovišti vidět člověka od hlavy k patě. V zimě tady pořádně protahuje," vysvětlil Woods.

Vlk se rozhlédl. Náklaďák zajel za bílý domek a zastavil mezi ním a dobře udržovanou stodolou. Jednopatrový hrázděný dům zakrývaly od cesty stromy, měl vysokou lomenici a vypadal, jako by se snažil schovat před světem. Vzadu se základy zvedaly metr nad zem, ke kuchyňským dveřím se vystupovalo po několika betonových schůdcích. Stodola naproti tomu vypadala, že má v úmyslu zabrat okolní pozemek. Vybíhaly z ní menší přístavky,

jako kdyby se rozmnožovala pučením jako prvoci. Za stodolou dřepěl ve stínu vysokého sila nepojízdný karavan. Potahový povoz a nekrytá bryčka stály vedle sebe v kůlně, od níž vedla štěrková cesta a zatáčela kolem stodoly jako oprátka. O kus dál stál na plácku zarostlém křovinami očividně prázdný tunelovitý přístřešek z vlnitého plechu, celý obraz doplňovala udržovaná stáj. Za domem se táhla luka tečkovaná kravami až k úpatí dvojice zalesněných vrchů. A ještě dál se bělaly na zelených kopcích Wisconsinu skvrnky farem.

Zadní dveře domu se otevřely a po schůdkách od kuchyňských dveří seběhl muž v nových montérkách a kožených botách. Na řídké pískové vlasy si nasadil beztvarou červenou baseballovou čapku a otočil se, aby kývl na chlapce, který vyšel z domu hned za ním. Chlapec se očividně začínal vytahovat, soudě podle krátkých nohavic. Měl černou kůži a nakrátko ostříhané vlasy, zvědavě pokukoval po náklaďáku. Carlson řekl chlapci tiše pár slov, a hoch hned vyběhl na cestu a začal se klackem rýpat v příkopu.

Zpoza stodoly se vyřítil zlatý retrívr, svalil se do stínu a funěl, natahoval krk, aby dobře viděl, co se děje.

Woods seskočil z náklaďáku a zase předvedl trik se skříní na nářadí. Sotva Carlson uviděl Gonzálezovo zranění, zavolal do domu: „Gwennie, jeden je zraněný. Potřebuju tě tady!“

„Pane Carlsone, nevím, co jste slyšel přes to vaše rozhlasové vysílání, ale jmenuju se David a chtěl bych…“ začal Valentin.

„Představování může počkat, mladíku. Nejprve odvedeme tvého přítele do sklepa.“

Z domu vyšla rusovlasá žena, podsaditá, ale pohybovala se rychle a půvabně. Měla na sobě prostou bavlněnou košili, džínsy a zástěru, která vypadala jako určená pro tesaře. Zkušeně přiložila dva prsty Gonzálezovi na krk. Woods držel chlapce z Beloitu v náručí. Valentin s Carlsonem popadli Gonzáleze každý za jedno podpaží a podpírali ho. González vrávoral jako opilý, mumlal si pro sebe španělsky.

Vstoupili do domu, prošli kolem malé kuchyňky a odvedli Gonzáleze do sklepa. Byl útulný, obložený dřevěnými deskami, malá postel a pár kusů oblečení zřejmě patřily chlapci, který hlídal cestu. Paní Carlsonová strčila prst do díry po suku v borovém prkně a zatáhla. Panel se otočil kolem středové osy. Za ním byla místnůstka se čtyřmi lehátky, na stěnách věšáky a umyvadlo.

„Omlouvám se za tmu," řekla paní Carlsonová. „Nemáme na farmě elektřinu. Jsme moc daleko od Madisonu. Ale je tady větrací průduch, vede do obýváku, takže taky uslyšíte všechno, co se nahoře šustne, abych řekla pravdu. Položíme raněného na lehátko."

Carlson se otočil ke schodišti do přízemí. „Molly!" zakřičel, „přines světlo!"

Paní Carlsonová vytáhla ze zástěry malé nůžky a začala stříhat Gonzálezův jelenicový oděv. „Jak se jmenuje?" zeptala se.

„Raněný průměrné výšky," odpověděl Valentin.

„Dobrá, Raněný," řekla naléhavě zvědovi do ucha. „Můžete hýbat prsty? Zkuste pohnout prsty. Na zraněné ruce."

Gonzáleze její žádost trochu probrala z bezvědomí. Pohnul prstem a na čele mu vyvstal pot.

„Může to být zlomenina, může to být poškození nervů. Nejsem doktor a vlastně ani pořádná sestra," vysvětlovala tiše Valentinovi. „Jsem sice vyhlášená porodní bába, ale hlavně ošetřuju dobytek."

„Jsme vděční za jakoukoli pomoc," řekl Valentin. „Myslím, že kulka proletěla skrz."

„Zdá se. Podle všeho jen odštípla kost. Ale na jednu kulku je tu hodně rozervaného masa. Ne že bych už neviděla horší rány. Co nejlíp mu to vyčistím. Potřebuju světlo a ještě trochu vody. Molly, bude to konečně?" Pohlédla k otevřenému obložení.

Ve vchodu do tajného pokojíku stanula pružná dívka, asi tak osmnáctiletá, s jemnými rysy, které svědčily o dobrých genech a dobré výživě kvalitním masem a mlékem. Světlé vlasy s měděným nádechem měla stažené do ohonu, který jí visel až mezi lopatky. Na sobě měla modré chlapecké montérky a jednoduchou žlutou halenku. Beztvarý a velký oděv skrýval její křivky, takže byla ještě svůdnější. Nesla lampu, z níž stoupal pach horkého petroleje.

„Zbláznil ses, tati?" vyhrkla a podezřívavě se zahleděla na shromáždění. „Chlapi se zbraněmi? Jestli to někdo zjistí, nepomůže nám ani strejda Mike. Jak…?"

„Zmlkni, Molly," přerušila ji matka. „Pojď s tou lampou sem."

Valentin s obdivem sledoval, jak se paní Carlsonová pustila do díla. Pan Carlson přidržoval Gonzáleze, zatímco mu vyšetřovala a čistila ránu. Pak ji posypala práškem z bílého papírového sáčku. Zvěd zasténal a zalapal po dechu, když se mu prášek dostal do rány.

„Nepálí to tolik jako jód, ale je to stejně účinné," řekla paní Carlsonová a začala zraněného obvazovat.

Valentin jí pomáhal přidržovat obvaz, když ho utahovala, ale zjistil, že se pořád vrací pohledem k děvčeti s lampou. Molly hleděla na zákrok, rty pevně stisknuté, obličej bledý dokonce i v nažloutlém světle lampy.

Když paní Carlsonová dokončila obvazování, González jako by ještě hlouběji klesl do lůžka, na němž ležel.

Ozval se Ray Woods: „Strašně nerad vám přidávám další hladový krk, ale tenhle kluk tady je Kurt a potřebuje se dostat přes řeku. Já tak daleko několik dní nepojedu. Nemohli byste ho tady chvilku nechat?"

„Samozřejmě, Rayi," souhlasil pan Carlson. „Už se raději vydej zase na cestu." Otočil se k Valentinovi. „Teď se můžeme představit, mladíku. Jsem Alan Carlson, tohle je má žena Gwen. Tady vidíš naši nejstarší, Molly. Mám ještě jednu dceru, Mary, ale je venku a drezíruje koně. Ta hlídka na cestě je náš syn, adoptovaný, jak jsi nejspíš uhodl. Jmenuje se Frat a zhruba před třemi roky k nám přišel z Chicaga. Jen tak, sám."

„Říkejte mi Davide. Nebo poručíku, chcete-li. Omlouvám se, že jsem tak tajemný, ale čím méně víte, tím lépe – pro nás všechny."

„No, poručíku, my teď musíme zase nahoru. Na farmě s námi žije ještě jedna rodina, Breitlingovi. Ti o tomhle pokoji nic nevědí. Přesně jak říkáš, je to tak lepší pro všechny. Jejich kluk je venku s Mary, je to ještě špunt. Tom a Chloe jsou v LaGrange. Poslal jsem je tam hned ráno, když se roznesla zpráva o tom vašem drobném maléru. Do tmy by měli být zpátky. Existuje možnost, ale je to jen možnost, že tenhle dům budou prohledávat. Kdyby k tomu došlo, nemějte obavy. Místní velitel je můj příbuzný, a tak jsme v každém směru v přízni. Frat má takový svůj osobitý způsob, jak zírá na ty naše místní kašpary, a pořádně je tím znervózňuje. Nikdy u nás nepobudou dlouho."

„To rád slyším. Doufám, že nebude vadit, když si necháme zbraně."

Carlson se usmál. „Naopak budu raději, když si je necháte. A až zase půjdete, vezměte si je s sebou. Mít vlastní zbraň je jednosměrná jízdenka k Dlouhému brku."

„Alane, skutečně bych přivítala, kdybys nebyl tak hrubý,“ namítla paní Carlsonová. „Chtěl tím říct, že by vás dostal Rozparovač.“

Ray Woods položil malého sirotka na lůžko. „Tak, Kurte, musím odjet a na pár dní tě tu nechám.“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Je mi to líto, Kurte. Musí to tak být. Nemůžeš už se mnou spát v kabině a já tě nemůžu vzít k sobě domů. Tihle lidi se o tebe postarají líp než já, dokud nepřijde správný čas dostat té k tvým sestrám přes tu velikou modrou řeku. Říkal jsi, že jsi ještě nikdy neviděl řeku celý kilometr širokou, že ne?“

„Ne,“ pípl konečně chlapec. Nedalo se odhadnout, jestli nechce, aby odešel Woods, nebo jestli neviděl takovou řeku, a on to nijak nerozváděl.

Woods uhnul pohledem, téměř zahanbeně, a odešel. Chlapec otevřel ústa, jako by chtěl vykřiknout, pak je zase zavřel, oči se mu zaleskly a znovu se v nich objevil zraněný pohled, jako když ho Valentin viděl poprvé.

„Necháme vám tady lampu. Jestli budete chtít, promluvíme si dneska v noci, až budou Breitlingovi u sebe a světla zhasnou. Teď musím odvést vaše koně a schovat je v kopcích. Dal bych vám něco na čtení, ale knížku tu nevidí rádi, takže žádné nemám,“ řekl Carlson.

Jeho žena a dcera vykročily ke schodům a Valentin zahlédl, jak se dívka vyčítavě podívala na matku.

Když se dřevěný panel zavřel, Valentin si uvědomil, do jakého strašlivého nebezpečí přivedli celou rodinu svou přítomností. Obdivoval jejich statečnost. V jistém smyslu byla odvaha pana a paní Carlsonových větší než většiny vojáků Jižního velení. Lovci nasazovali životy, ověšení zbraněmi, obklopeni kamarády, a každý by riskoval cokoli, aby zachránil své druhy. Zde, na Ztraceném území, se tato neozbrojená, osamocená farmářská rodina postavila Karanům, vystavovala děti vrcholnému nebezpečí, daleko od jakékoli pomoci. Valentina napadlo, zda by měli takovou kuráž třeba i Medvědi.

* * *

O několik hodin později Valentin zaslechl, jak Kurt kňourá ze spaní. Vstal z lehátka, proplížil se tmou k chlapci. Vlezl si k němu, vzal ho do náruče, až mu nakonec Kurt sevřel ruku a naříkání ustalo. Probudily se dlouho potlačované vzpomínky a začaly Valentina mučit. Připálená rajčata a strašlivé obrazy v jeho mysli se vynořily tak živé, jako by to všechno zažil teprve dnes odpoledne. Objímal chlapce a slzy mu tekly po tvářích, vsakovaly do podomácku vyrobeného polštáře.

Jedenáct

LaGrange, Wisconsin: Na vesnici LaGrange není nic, co by stálo za řeč. Je to v podstatě jen zbytnělá T-křižovatka staré státní silnice s okreskou, kde stojí sklad krmiva a krám se smíšeným zbožím. Platí se zelenými přídělovými kupony, které jsou mimo území Madisonského triumvirátu bezcenné. Na protější straně má dům kovář a vedle stojí kovárna, odkud se ozývá zvonění perlíku. Kovář a jeho žena usilovně holdují práci a holdování. Veranda mezi domem a kovárnou by se spíš dala nazvat kavárnou. Jeden nebo i oba jsou vždy ochotní posedět s hrnkem čaje, sklenicí piva či skleničkou domácí kořalky. Kovářova žena taky stříhá místním vlasy, a sousedé podle výsledku sestřihu vždycky přesně poznají, kolik panáků do sebe předtím obrátila.

LaGrange je ve skutečnosti tvořen okolními statky, kde se pěstuje obilí a fazole, pícniny a dojný skot. Malé usedlosti se táhnou do dálky pod západní pahorkatinou, která krajině dominuje. Zemědělská produkce je dopravována do Monroe a třikrát týdně vlakem, do Chicaga.

Pro přežití je důležité mít produktivní farmu a nepřitahovat nežádoucí pozornost. Během dne tudy projíždějí patroly v autech nebo na koních, hledají neznámé obličeje. Tuláci a buřiči zmizí v budově Zřízení v Monroe a už je nikdy nikdo nespatří. V noci zůstávají lidé doma, neboť nikdy nevědí, zda kolem neslídí Rozparovač.

Venkované žijí jako stádo zeber obklopených lvy. Jistota je v počtu a každodenní práci, a někdy uplynou roky, kdy kromě starých, nemocných nebo rušitelů pořádku nikdo nezmizí. Domy jsou skromně zařízené a vyzdobené tím, co si lidi sami vyrobí nebo co zachránili z dřívějška. Za práci dostávají od Karského zřízení pouze přídělové kupony, ale za výjimečnou úrodu nebo za služby Zřízení může být šťastné rodině udělena dispenz, která ji ochrání na celá, léta. Karané zajišťují pouze nezbytné minimum potravin,

oblečení a materiálu na údržbu přístřeší. Ale lidstvo už je takové, že se dokáže adaptovat téměř na jakékoli podmínky, a místní navíc sbližuje společné strádání a nebezpečí. Stavba stodoly, dokončení novostavby, rojení včel, směňování šatstva jsou nejdůležitější společenské události, a přestože jsou narušeny vzpomínkami na ztracené příbuzné, které si vzali Karané, mohou farmáři aspoň nalézt útěchu ve vzájemné účasti a podpoře v zármutku.

* * *

Valentin si z těch několika prvních dní u Carlsonových pamatoval jen málo. Gonzálezův stav se zhoršil, dostal horečku vyvolanou zraněním, a Valentin měl s jeho ošetřováním tolik starostí, že nevěnoval pozornost ničemu vně sklepního pokojíku.

Tři dlouhé dny zůstával potmě u Gonzálezova lůžka, ale v podstatě nemohl dělat o mnoho víc, než se bát o jeho zdraví. Zdálo se, že se zranění hojí dobře, přesto si González stěžoval, že ruku buď vůbec necítí, nebo mu v ní příšerně cuká. Druhého večera po příjezdu si naříkal, že se mu točí hlava, později Valentina probudil, jak se zmítal v horečce a sténal.

Malého Kurta, sirotka z Beloitu, už poslali na cestu dál na západ, Vlci měli pokojík pro sebe. Paní Carlsonová se obviňovala, že ránu dobře nevyčistila. „Nebo jsem mu ruku měla rovnou amputovat," vyčítala si. „Určitě dostal otravu krve. Potřebuje antibiotika, jenomže tady nejsou vůbec k mání."

Valentin přítele omýval vodou a čekal. Připadalo mu, že je tam potmě už celé roky, ale podle strniště na bradě uběhly pouhé dny. Třetí noci upadl González do hlubokého spánku. Pulz měl pomalý a pravidelný, snáz dýchal. Valentin se zpočátku bál, že se zvěd už neprobere, ale ráno byl vzhůru a při smyslech, jakkoli slabý jako dítě.

Paní Carlsonová prohlédla pacienta, prohlásila, že se uzdravuje, a odchvátala po schodech připravit zeleninový vývar. Valentin měl údy jako z gumy, proto se vrátil na lůžko, a byl tak psychicky i fyzicky vyčerpaný, že okamžitě usnul jako špalek. Večer, když dům ztichl a González spal zdravým spánkem, usedl Valentin v zešeřelém obýváku, aby si promluvil s panem Carlsonem.

„Vděčíme vám za životy, pane, jasněji to vyjádřit nelze.“ Valentin si hověl na péřových polštářích ve starém dřevěném křesle.

„Rádi jsme vám pomohli, poručíku,“ ozvalo se ze stínu, kde seděl pan Carlson. „Jestli se to tady má někdy změnit, tedy k lepšímu, vsadím se, že to budete vy, mládenci, kdo tu změnu provede. My jsme jenom králíci štvaní liškami, králíci zalezlí v norách. Samozřejmě pomůžeme každému, komu za pasem visí jeden dva liščí ocasy.“

„Přesto riskujete všechno, když nás skrýváte.“

„Právě o tom si s tebou chci promluvit, poručíku. O způsobu, jak to riziko snížit.“

„Prosím, říkejte mi David, pane.“

„Dobrá, Davide, a ty mně zase Alan, platí? Ale chtěl jsem říct, že když je tvůj kamarád nemocný –“

„Už se uzdravuje.“

„To rád slyším. Ptal jsem se ženy, a podle ní by tady měl zůstat ještě nejmíň několik týdnů. S takovým zraněním a po těch horečkách uběhne dobrý měsíc, než bude moct vyskočit do sedla. A vašim koním by taky prospělo, kdyby přibyli na váze.“

Valentin ve tmě zalapal po dechu. „Měsíc? Pane Carlsone, rozhodně nemůžeme zůstat –“

„Moc tě neznám, Davide, ale líbíš se mi. Přesto bys mohl aspoň občas nechat člověka dokončit větu.“

Valentin uslyšel, jak stařičká péra pohovky zaskřípala, když Carlson přesunul váhu dopředu.

„To, co se chystám navrhnout, se může zdát riskantní, Davide, ale jestli se nám to podaří provést, byl by váš pobyt zde mnohem bezpečnější. Dokonce bych vám mohl obstarat papíry, abyste odtud v pořádku odjeli. Zmínil jsem se švagrovi, že možná brzo dostanu návštěvu, asi tak příští týden. Vyprávěl jsem mu o mladíkovi, kterého jsem potkal vloni v létě v lágru nucených prací u Eau Claire. Občas musíme do letního lágru, opravujeme cesty, mýtíme křoviny a podobně. Byli tam nějací Menominiové, vlastně vypadáš trochu jako oni. Řekl jsem Mikovi, že jsem potkal pracovitého, příjemného mládence, který by se chtěl přestěhovat sem k nám, oženit se a založit si rodinu. Naznačil jsem, že mám v úmyslu dát mu naši Molly, a že jsem ho pozval, aby se s ní seznámil. Pochopitelně jsem si to všechno vymyslel a popsal jsem mu tebe.“

Valentinovy myšlenky už skákaly dopředu, spřádal plány. „Myslíte, že by nám mohl obstarat dokumenty? Úřední cestou? Mít průkazy, odjezd by pro nás byl mnohem snazší.“

„No, mimo tenhle kout Wisconsinu by stejně neměly žádnou váhu, ale přinejmenším byste se dostali do Illinoisu nebo Iowy. Zbraní se budete muset zbavit, nebo je dobře schovat. Mohli byste se držet silnice až k vrchovině, a kdyby vás někdo zastavil, řekli byste, že hledáte vhodnou půdu, kde je i voda, jaká se dá najít jenom kolem hranice. Taky bych rád přivedl vaše koně z výběhu v kopcích. Strašně nerad je tam nechávám, hrozí značné riziko, že je někdo ukradne. Nebo nás udá, že schováváme zvířata před Velkým šéfem.“

„Pokud si myslíte, že to dokážete zařídit, tak jsem pro,“ rozhodl se Valentin.

„Alespoň si užijete víc světla a vzduchu. Taky ochutnáte zdejší život. Jednoho dne třeba přijde sem na sever smečka vašich Vlků a osvobodí nás. Nebo nám aspoň dopraví zbraně a střelivo. Však my už přijdeme na to, jak je použít.“

* * *

O dva dny později stál Valentin před velkým domem majora Mika Flanagana, komisaře monroeské patroly v Madisonském triumvirátu. Měl na sobě plandavé montérky a byl bos. Za svítání Carlson zapřáhl nekrytou bryčku a vyrazili na pětatřicet kilometrů dlouhou cestu do Monroe.

„Nevím, jak to ostatní, ale ten *major* mu sedí,“ prohlásil Carlson, když se dívali na tabulku na vstupní bráně, která hlásala do světa, jak důležitá osoba sídlí uvnitř. „On je totiž *anus maior*.“

Valentin nemusel předstírat, že ho majorův dům ohromil. Byl nádherný. Zpola vila, zpola sídlo velkostatkáře, pečlivě ošetřovaný trávník se prostíral od věže nalevo až po prostornou garáž napravo. Na střeše byla břidlice, zděný dům odrážel přehnané sebevědomí. Několik podobných vil kdysi shlíželo na Monroe ze severu, kde bývala vilová čtvrť, nyní však už jen vzrostlé duby a topoly vrhaly stín na základy zarostlé bylím, podobné hřbitovu zmarněných snů.

„Jen si to poslechni.“ Carlson stiskl tlačítko na dveřích.

Kdesi uvnitř se rozezněla zvonkohra a vyvolala zuřivé štěkání psů.

Dveře se otevřely, ukázali se dva chundelatí černohnědí psi. Měli mohutná těla a veliké mordy, zírali na návštěvníky a cvakali zuby, jako by se chystali vyrvat z nich kusy masa foxteriéra. Dveře se otevřely dokořán, na prahu stál muž s knírem, na sobě měl uniformu, nablýskané boty a zrcadlové sluneční brýle. Pouzdro s pistolí měl zavěšené nízko jako pistolník a přivázané k noze koženým řemínkem s ozdobnými korálky. Valentin se divil, nač v domě potřebuje jak ochranu proti slunci, tak zbraň.

„Dobré ráno, Virgile.“ Carlson kývl muži v elegantní uniformě. „Vedu k majorovi na návštěvu přítele.“

Pod knírem, který vypadal jako řídítka, se objevilo něco mezi úsměvem a úšklebkem. „Už čeká, Carlsone. Normálně v sobotu nepracuje.“

„No, tohle je spíš společenská návštěva. Chtěl jsem mu jenom představit mladíka, který by se mohl v dohledné době stát jeho synovcem. Davide Saint Croixi, tohle je Virgil Ames.“

Valentin potřásl Amesovi rukou, usmíval se a přitakával.

Ames zapnul přezku na pouzdru automatické pistole tak okatě, aby jim to neuniklo. „Je v kanceláři.“

„Cestu znám. Jdeme, Davide. Virgile, buď kamarád a napoj koně, budeš tak hodný?“

Carlson a Valentin minuli jídelnu a prošli obývacím pokojem se sníženou podlahou a vysokým stropem, nehlučně kráčeli po orientálních kobercích. Valentin doufal, že si zapamatoval všechny detaily historky, kterou Carlson švagrovi navyprávěl.

Major seděl v kanceláři, z papíru na psací podložce opisoval poznámky do velké knihy. Stůl byl přepychový jako u nějakého boháče, desku podpírali vyřezávaní dřevění lvi a nehybně civěli na návštěvníky. V patách jim přiběhli psi, zalehli vedle stolu.

Mike Flanagan měl černou uniformu se stříbrnými knoflíky a pásky na epoletách. Zřejmě miloval westerny, protože pod krkem měl úzkou vázanku s tyrkysovou sponou a kovbojské boty z hadiny. Vzhlédl od práce k hostům, vytáhl dlouhý doutník ze stříbrné krabice a stiskl lesklý kovový váleček postavený na stole, od něhož vedla elektrická šňůra do zásuvky na stěně; dodávala elektřinu i rádobystarožitné stolní lampě. Husté obočí trčelo majorovi jako markýza nad pihovatou buldočí tváří.

„Dobré dopoledne, Alane. Vypadáš dobře. Jak se daří Gwen?“

Carlson se pousmál. „Posílá ti pozdravy a taky dva borůvkové koláče. Nechal jsem je venku v košíku.“

„Ach, Gweniny koláče. Po těch se mi stýská. Posaď se, Alane, tvůj indiánský přítel taky.“

Elektrický zapalovač vyskočil se zvučným *cvak*. Flanagan si zapálil doutník a vyfoukl kroužek kouře nad stolní desku.

„Jak to v Monroe vypadá, Miku?“

Flanagan mávl k úhledné hromádce papírů na stole. „Jako obvykle. V Chicagu jsou naštvaní, protože triumvirát přesouvá spoustu potravin do nové pevnosti v Blue Mounds. Snažím se ze všech vymáčknout trochu víc. Uvažuju, že farmářům zvednu povinné dodávky masa. Myslíš, že můžete ještě do zimy odvést pár kusů dobytka navíc, Alane?“

„Někteří by mohli,“ prohlásil Carlson, „někteří ne.“

„Podívej se na to z druhé strany. V zimě vám zas vydrží dýl krmení.“

„To musíš rozhodnout ty, Miku. Ale neumím si představit, jak to půjde dál. Někteří už teď bručí.“

„Kdo?“ zeptal se Flanagan a zabodl pohled do Carlsona.

„Víš, že mi nikdo nic neřekne, protože jsme příbuzní. Jsou to jen drby, Miku. Ale nepřišli jsme tě navštívit kvůli plnění dodávek. Chci ti představit mého mladého přítele Davida Saint Croixe. Zmínil jsem se ti, že k nám přijede, aby nám pomohl o žních.“

„Rád tě poznávám, Davide.“ Flanagan však vůbec nevypadal, že je rád. Ve skutečnosti vypadal poněkud nervózně. „Sakra, Alane, napřed si vezmeš toho malého černocha a teď zase indiána?“

„Je to zatraceně dobrý dříč, Miku. Když ho pár věcí ještě naučím, může si zařídit skvělou farmu.“

„Ukaž mi pracovní kartu, chlape,“ řekl Flanagan.

Valentinova mysl na chvíli vypadla z rytmu, ale pouze na chvíli. „Je mi líto, majore Flanagane, vyměnil jsem ji minulou zimu. Měl jsem hlad. Stejně na ní nebylo moje pravé jméno.“

„To teda bylo zatraceně hloupé, chlape. Máš štěstí, že tady Alan má konexe.“ Flanagan odložil tenký doutník. Chvíli se přehraboval v zásuvce, vyndal jednoduchý formulář. „Vyplň to za něho, Alane. Napiš tam svoji adresu. Dám mu přechodnou pracovní kartu na šest měsíců. Když se osvědčí, dostane trvalou.“

„Potřebuju dvě, Miku. Přivedl si kamaráda. V severních lesích je spousta kluků, co hledají něco stálejšího.“

„Netlač na mě, Alane. Kruci, tihle chlapi jsou horší než Mexičani, vždycky odněkud vyskočí další.“

Carlson se předklonil, smířlivě rozpažil ruce. „Se dvěma pomocníky můžu ještě do zimy vyčistit tu horní louku, co jsem si vyhlídl. Taky jsem myslel, že bych přes cestu postavil vepřín a choval pár prasat, když je maso tak žádané. Jestli mi teď ti dva pomůžou, budu na jaře připravený se do toho pustit.“

„Tak jo, Alane, dvě pracovní povolení. Budeš mít doma trochu těsno.“

„Je to jenom na čas. Moc ti děkuju, Miku. Gwen i já si toho opravdu vážíme. Taky Molly, samozřejmě. Zastav se u nás, kdykoli budeš chtít.“

„Jo,“ zasnil se Flanagan, „jsi šťastný chlap, Davide. Je to opravdová krasavice. Chlapi z patrol říkají, že je trochu netýkavka, tak ti přeju hodně štěstí.“ Major vytáhl ze stolu úřední razidlo, vyplnil dobu platnosti, obě karty podepsal a rázným cvaknutím je orazil. „Máte kliku, že mám tohle pořád u sebe. Sekretářce bych to nesvěřil, podezírám ji, že kšeftuje s doklady. Umí skvěle napodobit můj podpis.“

„Jsem tvým dlužníkem, Michaeli.“ Carlson si od něho vzal pracovní karty.

„Jsi mým dlužníkem už od chvíle, co jsem u tebe nechal bydlet toho černého Fracka, nebo jak se jmenuje.“

„Frat.“

„No, to je jedno. Taková velká farma, a na práci jen samé ženské, lituju tě. Pozval bych tě na oběd, ale nemám čas vařit a Virgil není k ničemu. Služka odjela tenhle víkend na návštěvu k rodičům.“

„Stejně díky, Michaeli, ale čeká nás dlouhá cesta zpátky. Koně jsou unavení, tak je budeme muset kus cesty vést.“

„Moc děkuju, majore Flanagane,“ řekl Valentin, natáhl k němu ruku.

Flanagan ji ignoroval. „Poděkuj švagrovi a jeho ženě, ne mně. Nejspíš zatoužili mít za vnoučata bandu malých míšenců. Kdyby to bylo na mně, jakmile bych zjistil, že nemáš pracovní knížku a chodíš si po území triumvirátu, vzal bych tě do budovy Zřízení, kde by sis počkal na prvního žíznivého Černozubce.“

Carlson kývl na Valentina bradou. Valentin obešel podřimující psy a zamířil ke dveřím, následován svým dobrodincem. Flanagan odložil doutník a vrátil se k papírům na stole.

Koně byli žízniví. Ames se přehraboval v košíku s jídlem.

„Virgile, odnesl bys to laskavě dovnitř? Koně napojíme sami. Koláče jsou pro Michaela, pro tebe Gwen přibalila sklenici marmelády. Nezapomněla, že jsi na sladké."

Znovu se objevil zpola úsměv, zpola škleb. „To je od ní hezké. Víš, kde je žlab. Přinesu ti košík zpátky."

Když Carlson odváděl koně k napajedlu, zašeptal Valentinovi: „Už chápeš, jak jsem to myslel s tím *anus maior*?"

Valentin mlaskl jazykem o patro. „Nejspíš se ze všech sil snaží o povýšení na plukovníka."

* * *

Po dlouhé jízdě zpátky oslavili večer Carlsonovi „oficiální" příjezd hostů. Přišli i Breitlingovi. Jídelní stůl byl tak přeplněný, že se na něj pomalu ani nevešly svíčky. Nezávazně si povídali, Valentin doloval vzpomínky na život v lesích Boundary Waters, aby dodal smyšlené postavě Davida Saint Croixe věrohodnost.

Valentin jedl na jednom konci stolu s paní Carlsonovou naproti Molly, byl vděčný, že sedí na rohu, protože měl aspoň trochu místa pro levý loket. Frat po pravici se nenasytně cpal, jak bývá obvyklé u kluků jeho věku. Breitlingovi seděli na opačném konci stolu vedle pana Carlsona a Mary, mladší dcery Carlsonových. González zůstal na lůžku ve sklepě, byl pořád příliš slabý, aby se mohl zúčastnit společenské události. Carlson vysvětlil Breitlingovým, že mladík cestou na jih spadl z koně a zranil se.

Při jídle Carlson vyprávěl zážitky z letního pracovního lágru, přimíchal k nim vymyšlenou historku, jak poznal „našeho mladého Saint Croixe". Valentin hrál jeho hru, nakolik se odvážil, ale bál se, aby se mladší dcera nepodřekla zmínkou o Vlcích nebo jak dlouho už ukrývají koně v kopcích, a celou kamufláž neprozradila. Jedenáctiletá Mary však celý večer držela jazyk za zuby, jenom požádala, zda by si někdy nemohla zajezdit na Morganovi.

„Jistě, až si odpočine, tak určitě. Tedy pokud ho nebudu potřebovat. Musím se trochu poohlédnout po okolí, abych našel dobrou půdu, kde by se dala založit farma.“

„Možná by tě mohla provést po kraji Molly,“ navrhl pan Carlson.

Molly upřeně hleděla do talíře. „Jasně, tati, když už sis dal takovou námahu a našels mi ženicha, tak to je to nejmenší, co můžu udělat. Jsem strašně ráda, že ses zeptal na můj názor. Mám otěhotnět hned, nebo až po svatbě?“

„No tak, Molly,“ napomenula ji paní Carlsonová.

Breitlingovi si vyměnili pohledy. Valentin vycítil, že v domě Carlsonových jsou neshody vzácné.

Molly vstala a zvedla talíř. „Dojedla jsem. Můžete mě omluvit?“ Odešla do kuchyně, aniž čekala na odpověď.

Valentin neuměl odhadnout, nakolik se chová upřímně a nakolik to hraje.

* * *

O dva dny později vyjel s Molly Carlsonovou do svěžího, chladného rána, ve vzduchu už byl cítit podzim. Valentinův nezdolný Morgan kráčel vedle její klisny. Molly na sobě měla jezdecké kalhoty ze silného čajku, na vnitřní straně podšité kůží a zastrčené do vysokých gumových holínek, a červenou flanelovou košili bez rukávů. Povídali si o koních, zatímco mířili na západ k vysokým vrchům.

„Tahle Lucy umí báječně hnát stádo.“ Molly láskyplně poplácala klisnu po krku. „Půjde za ní kamkoli. Vypadá to, jako by s nimi uměla mluvit.“

„Vždycky mě zajímalo, zda spolu zvířata komunikují,“ navázal Valentin.

„Myslím, že svým způsobem ano. Takovým hrozně jednoduchým. Jako bychom se my dva spolu domlouvali tak, že si budeme ukazovat prstem. Nenapsali bychom Deklaraci nezávislosti, ale dovedli bychom si sdělit, kde se dá najít potrava a voda. A varovat se před nepřáteli. Počkej, Lucy si potřebuje vyprázdnit měchýř.“

Molly se zvedla ve třmenech, když klisna pustila do trávy proud moče.

„Víš toho o koních hodně," poznamenal Valentin. „Máš úžasné jezdecké kalhoty. Jezdíš často?"

„Ne. Na farmě je moc práce. Ale sestra je do koní blázen. Tyhle kalhoty jsem si ušila sama, ráda pracuju s kůží. Měla jsem taky hezké jezdecké holínky, jenže mi je sebral jeden zloděj z patroly. V těch gumácích je horko jako v pekle, ale zase se hodí ke kravám. Tátovi jsem ušila koženou vestu a máma si zase bere k telení velkou koženou zástěru, kterou má ode mě."

Chvíli vedle sebe klusali. Sledoval, jak Molly nadskakuje v sedle, a zoufale uvažoval, jak znovu navázat konverzaci.

„Mám pocit, jako bys nebyla ráda, že u vás zůstáváme," řekl, když konečně zpomalili, aby projeli pod větvemi dubů a borovic. Valentin byl zarudlý, ale nikoli z horka, přestože slunce už začalo připalovat.

„No, ze začátku možná. Pořád nevím, co tady děláte…"

„Jenom projíždíme. Chtěl jsem zjistit, co se děje nahoře v Blue Mounds," vysvětlil.

„Stejně bys mi nejspíš neřekl pravdu. Moc toho o rebelech nevím, ale tolik vím, že bys nám nic důležitého neprozradil, aby to z nás nedostali, kdyby na to přišlo. Nebo mlčíš proto, že jsem děvče?"

„Vůbec ne. U Vlků je hodně žen. A slyšel jsem, že víc než polovina Koček jsou ženy."

„My jsme tady o vás slyšeli leccos. Jste Vlkodlaci, co vždycky přicházejí v noci, stejně jako Rozparovači. Nechodíte do Kansasu a Oklahomy zabíjet všechny lidi, aby se neměli Karani čím krmit?"

„Ne," odpověděl Valentin zaraženě. „Nic takového…, přesně naopak. Zrovna tohle léto moje rota převedla stovku lidí ze Ztraceného území. Tak říkáme oblastem jako tahle."

„Ztracené území?" Otočila oči k obloze. „To je dobré. Jsme ztracení, to máš pravdu. Jak by se ti žilo, kdybys věděl, že skončíš jako něčí oběd? Postupem času jsem začala hluboce soucítit s našimi zvířaty."

„Strýc přece na vás všechny dává pozor," snažil se ji uklidnit Valentin.

„Strýc? O něm bych ti mohla povídat! Kdepak, strýc Mike znamená míň než kravinec. Hladový Černozubec si nás může vzít

kteroukoli noc v týdnu, ať jsme sebelíp zapsaní. Strýc do puntíku plní všechny instrukce Karanů, a přesto pořád nemá mosazný prsten. I kdyby ho třeba dostal, jakmile by něco pokazil, kterýkoli Karan mu ho může zase vzít. A jestli jsem naštvaná kvůli vdavkám, tak jedině proto, že mě nutí přemýšlet o něčem, o čem nechci. Pojď, jedeme na ten kopec. Shora je pěkný výhled."

Vjeli krokem na svažitou louku, kde se páslo stádo všudypřítomných wisconsinských holštýnek, a Molly zamávala muži a chlapci, kteří opravovali plot.

„Tam je Woolrichova farma. Chuděra ženská, co tam bydlí, má už třetího manžela. O první dva přišla, jeden zmizel během ranního dojení a druhý, když tudy projížděla patrola a brala každého, kdo jim přišel do cesty, protože se smečka Rozparovačů zastavila na návštěvu."

Na kopci sesedli, uvolnili zpoceným zvířatům podpěnky. Koně spustili čumáky do vysoké suché trávy, která pokrývala vrcholky řetězu zvlněných pahorků. Zemědělský kraj se pod nimi táhl na všechny strany, protkaný zanedbanými cestami. Sto metrů od místa, kde odpočívali, běžela po vrcholcích kopců stará silnice, z níž zbyly jen vozové koleje vyjeté v houževnatých rostlinách.

„To je důvod, proč se nechceš vdát?" zeptal se Valentin. „Bojíš se, že brzy ovdovíš?"

„Zda se bojím? Bojím se hromady věcí, ale konkrétně toho ne. Jestli chceš vědět, co mi opravdu nahání hrůzu… Ale nechme toho. Abych odpověděla na tvou otázku, nemíním žít stejně jako má matka. Přivedla na svět dvě děti a vzala si do péče třetí, ale k čemu? Stejně jsme dobří jenom na to, abychom nakrmili některou z těch nestvůr. Nechci děti ani muže. Znamenalo by to víc strachu. Hezky se radí, jak máš žít, jak se máš srovnat se systémem, ale zkus si potom v noci lehnout do postele a usnout, když každý sebemenší šramot může znamenat, že ti potvora v těžkých botách a kápi leze do domu, aby ti vrazila jazyk do srdce. Podle mého názoru je pro nás, co jsme pod Madisonským triumvirátem, jediný způsob, jak ty upíry porazit – přerušit jim přísun potravy. Přestat se tvářit, že je život normální."

„Chápu."

„Babička z matčiny strany, bábi Katie Flanaganová, byla učitelka v Madisonu, než se všechno změnilo. Když mi bylo asi jedenáct, měly jsme spolu dlouhou rozmluvu. Začínala stárnout a

nejspíš cítila, že se blíží její čas. Jakmile staří lidé zeslábnou, objeví se patrola, někdy s přihlouplou bajkou o domově důchodců. Bábi mi vyprávěla o starověku, o povstání zélótů proti Římanům. Židé se opevnili na vrcholu hory. Po marném obléhání Římané nakonec zbudovali obrovskou hliněnou rampu, aby se vojáci dostali k pevnosti. Než by obklíčení Židé padli do otroctví, raději zvolili dobrovolnou sebevraždu. Bábi říkala, že kdybychom se tak zachovali všichni, odřízli bychom Karany od energie, nebo co z nás vlastně vysávají."

Valentin přikývl. „Taky jsem ten příběh slyšel. Ta stará pevnost se jmenovala Masada. Myslím, že je někde u Mrtvého moře. Vždycky jsem otci Maxovi – to byl můj učitel – tvrdil, že kdybych já byl na té hoře, tak bych se jenom tak nezabil. Přinejmenším bych vzal s sebou jednoho dva Římany."

„Kdyby se tam odehrála zase jen další bitva, copak by na ni ještě někdo vzpomínal?" zeptala se Molly.

„To je dobrá otázka. Asi nevzpomínal. Víš, kdo byl Máhatmá Gándhí? Právě Gándhí prohlásil, že Židé měli udělat něco podobného, když se je nacisti pokoušeli vyhladit. Ale mně to připadá, že by jen odvedli práci za nepřítele. Možná by i zdejší lidi měli zkusit prodávat život o něco dráž."

„To se snadno řekne. Máš zbraně, přátele a ostatní vojáky, na které se můžeš spolehnout. My máme v zásadě jen polámaný starý telefonní systém a pár šifer. ‚John už fakticky potřebuje ostříhat' znamená ‚Máme u nás rodinu, která se pokouší dostat na sever'. To nám moc nepomůže, až Černozubci zaklepou na dveře."

Zvláštní, jak se její myšlenky podobají mým. První noc, když jsme sem přišli, jsem myslel na, totéž, uvažoval Valentin.

„Možná že všichni nemůžeme spáchat sebevraždu," pokračovala, „ale u všech svatých, měli bychom jim přestat pomáhat. Živíme patroly, udržujeme železniční koleje, opravujeme silnice. Potom, když zestárneme a onemocníme, ženou nás na jatka jako dobytek. Mají to docela jednoduché, protože je v lidské povaze smlouvat o dalších patnáct minut, když ti někdo oznámí, že ti zbývá hodina života."

„Odvážná slova," řekl Valentin.

„Odvážná? Já?" Usedla do trávy a ometala si chmýří travin, které se jí přichytilo na kalhotách. „V noci se tak bojím, že skoro nemůžu dýchat. *Děsím* se, že usnu. To kvůli tomu snu."

„Máš noční můry?“

„Ne můry. Můru. Jenom jednu, zato hodně divnou. Počkej, neměla bych předbíhat. Musím se vrátit zpátky k bábi Flanaganové. Vyprávěla mi, jak to bylo, když se triumvirát usadil v Madisonu. Stalo se to někdy uprostřed léta roku 2024. Pracovala pro něj skupina lidí – no, někteří byli Rozparovači –, která se nazývala Výbor pro veřejnou bezpečnost. Asi dvě stě lidí v tom výboru řídilo všechno, počínaje tím, kde budeš spát, a konče tím, kam půjdeš na záchod. Tři Černozubci z výboru byli oči a uši Karanů, kteří se zakopali v budově parlamentu. Nevím, kolik toho o Karanech víš, ale strašně rádi bydlí v monumentálních budovách. Vsadím se, že pár jich sedí i ve Washingtonu.

Ale vraťme se k vyprávění bábi Flanaganové. Jistou Sheilu Čísi chytili s velkou dodávkou zbraní – pušky, pistole, náboje, zásobníky a podobně. Myslím, že i výbušniny. Jeden Černozubec prohlásil, ať ji potrestají lidi, kteří pracují ve výboru, a když se Černozubcům nebude líbit, jak s ní naloží, tak je zamordují a přivedou si novou partu.

Když výbor tak příhodně motivovali, vydali se všichni jeho členové do vězení pro Sheilu. A roztrhali ji na kusy. Holýma rukama. Pak kusy posbírali a napíchali na hole. Podle bábi ty hole vypadaly jako tága nebo malé školní vlajkové žerdě, prostě tak nějak. Na jednu napíchli hlavu, na jinou srdce, na další játra, prsy, dokonce i její… však víš… ohanbí. Ze střev udělali fábory a tváře si pomalovali krví. Potom napochodovali na univerzitní hřiště, kde se výbor scházel, a předvedli Černozubcům, co provedli. Myslím, že někteří byli opilí. Rozparovači si prohlédli jejich dílo a poručili jim, aby to *snědli*, jinak že je zabijí… Bábi tvrdila, že se porvali o játra.“

Okamžik seděla mlčky. „Možná jsem byla moc malá na takový příběh. Tu noc jsem měla zlý sen a od té doby se mi dost často vrací. Vždycky se mi zdá, že si pro mě jde dav, protože jsem něco provedla. Jsou všude kolem, chňapají po mně, pak mě začnou trhat na kusy. V tu chvíli se pokaždé probudím, celá zpocená, a třesu se zimou. Mary tvrdí, že někdy ze spaní křičím ‚ne, ne!‘ Říká tomu *nene* sen. Ve dne se to zdá hloupé, ale zkus se z takového snu probudit ve dvě ráno za větrné noci.“

„Taky mám sen, spíš noční můru, která se mi vrací,“ začal Valentin. „Nikdy jsem o tom nikomu nevyprávěl, dokonce ani otci

Maxovi. Mámu a tátu, mladšího brášku a sestru zabila patrola, když jsem byl ještě kluk. Vešel jsem do domu – vzpomínám si, že v kuchyni byl toho dne cítit zápach připálených dušených rajčat, ale to v tom snu není – a máma ležela v obýváku mrtvá. Nohy měla… No, myslím, že ji napřed znásilnili, nebo to aspoň zkusili. Tátu střelili do hlavy. Ale v tom snu jsou pořád ještě živí a já bych je mohl zachránit, kdybych dokázal zacelit rány po střelách. Tisknu na ně ruce, ale krev pořád vytéká mámě z hrdla, pořád stříká a stříká, a bráška brečí a křičí. Nemůžu je zachránit. Nemůžu…“ Odmlčel se. Vzhlédl k mrakům, snažil se potlačit slzy. Vysoká bílá oblaka pomalovala modrou oblohu ledově bílými tahy štětce.

„Nejspíš každý má nějakou noční můru,“ řekla Molly.

„Ano, nejsme sami. Co se stalo s tvou babičkou?“

Molly Carlsonová si otřela slzy hřbetem ruky. „Pochroumala si záda, a odvedli ji. Určitě ji nakonec dostali upíři. Odvezl ji strýc Mike. Její syn. Její vlastní, její vlastní hnusný syn.“

* * *

Příští sobotu Molly učila Valentina řídit otevřenou čtyřkolovou bryčku. Opratě byly široké a připadaly mu nezvyklé, když je držel v levačce, zatímco v pravačce třímal bič. Byl zvyklý jezdit po anglicku s otěžemi v obou rukou, i když většinou během jízdy ovládal koně nohama. Takhle kočírovat bylo něco naprosto nového.

„Vedeš si skvěle, Davide, opravdu skvěle.“ Molly se výjimečně usmívala. Jeli hodný kus před potahovým povozem se zbytkem Carlsonovy rodiny a Breitlingovými. „Do bryčky normálně zapřahám dva koně, což je těžší zvládnout, ale dneska je potřebují pro žebřiňák. Hlavně nezapomeň, že náklad musíš vzadu rovnoměrně rozložit a co nejlíp zajistit. Nevyvážený náklad rychle koně vyčerpá.“

Obě rodiny z Carlsonovy farmy byly na cestě do Monroe. Pan Carlson jim oznámil, že do města dorazil řečník z Chicaga, kazatel Nové univerzální církve. Tato organizace Karanů nepořádala každotýdenní kongregace, spíš svolávala lidí v Karské zóně na příležitostné schůze, kde se probírala nová nařízení a předpisy. Čas

od času se však konalo opravdové „kázání“ a kdo chtěl být u Zřízení dobře zapsaný, musel se ho zúčastnit.

Nakupené mraky ztmavly, hrozily deštěm. Carlson prohlásil, že mnozí farmáři využijí počasí jako výmluvu, ale on byl o to víc rozhodnutý jet. Pokud se ukážou na kongregaci navzdory dešti, určitě si všimnou jejich přítomnosti a připočtou jim k dobru i tu dlouhou cestu do Monroe a zpátky. „Když jsme se rozhodli hrát jejich hru, tak bychom ji měli hrát doopravdy,“ dodal, poskládal nepromokavé plachty do obou vozů a všem připomněl, aby si vzali pláštěnky a klobouky.

Doma zůstali Frat a González, který na tom byl mnohem líp, ale pořád ne natolik dobře, aby ve zdraví přečkal jízdu v lijáku. Frat zase chtěl dohlédnout na dobytek, krom toho tvrdil, že nemá rád, jak z toho moře bílých obličejů pokaždé trčí jako podebraný palec.

Molly a Valentin skončili pospolu v bryčce, vezli čtyři plné koše s obědem i večeří a taky něco na zub pro bratra paní Carlsonové; všichni ostatní se vezli na velkém voze. Valentinův Morgan klusal za bryčkou, měli ho s sebou jako koňský ekvivalent rezervní pneumatiky.

Během oběda, několik kilometrů před Monroe, přišla první přeháňka. Když nasedli do bryčky, Valentin přehodil nepromokavou plachtu přes sebe a Molly a kočíroval, těžké dešťové kapky staccato bubnovaly do celtoviny, která páchla zatuchlinou. Bič použili místo stanového kůlu, vyhlíželi ven jako z jeskyně, do tváří jim pršelo. Valentin na pravém boku cítil teplo dívčího těla, levou ruku mu položila na pravačku, aby mu pomohla přidržet plachtu. Příjemně svůdná ženská vůně mu zahltila čich, aniž musel použít zbystřené smysly. Rozeznal slabou příměs levandule.

„Dneska hezky voníš.“ Cítil, jak se začervenal a rychle vykoktal: „Ne že bys jindy nevoněla… Jenom myslím tu květinovou vůni. Co to je, voňavka?“

„Kdepak, jen obyčejné mýdlo. Vaří ho kovářka, paní Partridgeová. Do některých mýdel přidává výtažky z bylin a květin. Myslím, že s tím začala ze zoufalství, kovář totiž sváží mršiny, pošlá zvířata, a dělá z nich krmivo pro prasata a slepice. Taky žrádlo pro psy. Po takové práci s vnitřnostmi nejspíš pořádně smrdí, a tak jeho žena začala vařit voňavé mýdlo jako poslední východisko z nouze nejvyšší.“

„To je dobré. Doufám, že já na tom tak zle nejsem. Tahle plachta trochu zavání.“

„Ale kdeže, na chlapa, který se potlouká po horách, jsi dost čistotný. Mnozí venkovani by si z tebe měli vzít příklad.“

Valentina píchlo, když si vzpomněl, že si z něj skoro stejným způsobem utahovala Gabby Čouová.

„Hodně mužů se kvůli tomuhle lijáku nebude koupat jako jindy v sobotu, vymluví se, že už jsou umytí.“ Molly se sklonila a přitiskla Valentinovi nos na prsa. „Kůže ti voní sluncem a trochu pižmem. Jako sedlo na zpěněném koni. Líbí se mi to.“

Valentin najednou zrozpačitěl. „Takže koho si vlastně jedeme poslechnout?“

„Táta říkal, že je to řečník z Illinoisu, patří k Nové univerzální církvi. Je prý velké zvíře. V téhle církvi, posvěcené Karany, nejde o to, abys něco uctíval. Triumvirát staré církve nepotírá, ale dobře hlídá, o čem kážou. Dokud se duchovní drží radostí života věčného po smrti a Boží lásky ve zlých časech, je to v pořádku. Ale jakmile někdo promluví proti Zřízení, neskutečně rychle zmizí. Faráři naštěstí většinou pochopili, oč jde. Nová univerzální církev tě má spíš přimět, abys souhlasil s Karským zřízením. Verbuje lidi do patrol, do továren, na železnici a tak. Nejrafinovanější kazatelé se snaží lidi přesvědčit, že Karani jsou nejlepším řešením problémů lidstva.“

„Takže prostě budeme sedět a poslouchat, a potom pojedeme domů?“

„Asi tak nějak. Budou verbovat lidi hned na místě. Pozvou je na jeviště a všichni jim budou tleskat. Zkrátka tleskej, kdykoli budou tleskat ostatní, a nespi. Dopadne to dobře. Mám podezření, že dnešní téma bude o tom, jak je důležité mateřství. Potřebují ve Wisconsinu víc dětí.“

* * *

Proti šapitó, k němuž nakonec dojeli, by starý obecní stan v Boundary Waters vypadal jako trpaslík. Zdáli připomínalo nakynuté těsto. Ale když se přiblížili, hora plátna působila spíš jako bílý oblak připoutaný k zemi. Na obvodových stanových kůlech kolem ústřední báně se třepetaly slavnostní praporky.

Na okolních lukách stály potahové povozy i motorová vozidla všemožných druhů, od osobních aut po náklaďáky. Většina lidí se už schovala ve stanu před dešťovými přeháňkami. Jakmile vozy Carlsonových zastavily, rodiny vystoupily a vypřáhly zvířata. Na louce bylo množství sloupků, k nimž koně přivázali a na hlavy jim pověsili pytlíky s obrokem. Koně se hned do něj pustili, ale smutně přešlapovali na místě, že je nechali stát na dešti. Carlson kývl na jízdního příslušníka patroly, který měl na starosti pořádek na louce, měl na sobě vojenskou pláštěnku tak velikou, že skrývala před deštěm i většinu koně.

„Major Flanagan je uvnitř, drží vám místa, Carlsone," zavolal člen patroly.

„Díky, Lewisi. Dostanete se vůbec dovnitř z toho mokra?"

„Ne. Měli jsme kongregaci už ráno. Mluvilo se hlavně o tom, že služba není důležitá, ale že je to nejdůležitější. Váš švagr měl velice dobrý proslov. Nezapomeňte se mu zmínit, že jsem ho pochválil."

„Nezapomenu. Až vám bude nejhůř, máme v bryčce termosku s čajem, ještě by měl být horký. Klidně si poslužte."

„Díky, Alane. Užijte si to."

Flanagan pro ně opravdu měl vyhrazená místa, jak se zmínil Lewis, úplně vpředu napravo. Z hlavního jeviště vybíhala vyvýšená lávka na menší pódium mezi publikem. Carlsonovi s Valentinem, ale bez Breitlingových, se usadili na skládacích židlích seřazených rovnoběžně s lávkou. Několik set židlí tvořilo kolem vyčnívajícího pódia velké U, zbytek diváků musel stát.

Na úvod vystoupil komický hypnotizér, který měl za úkol rozparádit publikum. Představení už běželo, když se Valentin usadil na konci řady. Molly měl po pravici, pak seděla její sestra Mary a vedle ní Alan Carlson. Paní Carlsonová usedla mezi manžela a bratra, klábosili spolu během vystoupení hypnotizéra. Mučil na jevišti dva novomanžele, manžel byl zhypnotizovaný a manželka po něm chtěla, aby štěkal jako pes, kdákal jako slepice a bučel jako kráva. Publikum se hodně nasmálo.

„Viděl jsem toho šprýmaře v Rockfordu," chlubil se major Flanagan svým hostům. „Doporučil jsem madisonskému biskupovi, aby ho angažoval na dnešní kongregaci. Je legrační, že?"

Novomanželka nakonec přikázala manželovi, aby se natáhl mezi dvěma židlemi metr od sebe, hlavou a rameny na jedné a nohama na druhé. Hypnotizér ji vybídl, aby se manželovi posadila na břicho, ale tělo se vůbec neprohnulo.

„Je to pohodlné, viďte?“ dotazoval se hypnotizér.

„Velice,“ souhlasila žena a začervenala se.

Obecenstvo si vyžádalo přídavek, a tak ještě musela manželovi poručit, aby dělal vrabce. Zatímco novomanžel mával pažemi jako křídly a poskakoval po jevišti, hypnotizér ukončil výstup posledním vtipem:

„Většině žen trvá deset roků, než si manžela vycvičí. Nelíbilo by se vám, dámy, dokázat to za pouhé dva týdny od svatby?“

Obecenstvo se smálo a tleskalo.

„Váš potlesk patřil Arthurovi a Tammy Sonderbergovým, kteří k nám zavítali až z Evansvillu, dámy a pánové.“

Jakmile se popletený pan Sonderberg probral z hypnózy a žena mu vylíčila, co na jevišti vyváděl, hypnotizér předvedl docela dobrou imitaci jeho zděšení, za což si vysloužil další smích, a novomanželé se vrátili na místa.

Na jeviště vyšel podsaditý muž v hnědém oděvu tak prostém, až byl skoro beztvarý. Zatleskal hypnotizérovi, který pozpátku vycouval. Valentin obdivoval vlasy pomenšího tlouštíka, měl je tak vyčesané, že připomínaly lví hřívu.

„Děkuji vám a děkuji úžasnému doktoru Tik-Takovi,“ zvolal obtloustlý muž pronikavým afektovaným hlasem.

„To je biskup Nové univerzální církve, Davide,“ vysvětloval pan Carlson šeptem přes obě dcery, „až z Madisonu.“

Biskup přešel po lávce na malé pódium a uchopil mikrofon. „Děkuji vám všem, že jste se dostavili v tomhle dešti.“ Pohlédl na stanové kůly, kde byly ve výšce přimontovány reproduktory. „Shromáždění v období žní má vždy vážnější atmosféru. Při oslavě zimního slunovratu a při jarních sportovních kláních si užijeme víc zábavy. Vím, že jste všichni myšlenkami u práce, která vás čeká. Dnes zde máme odborníka na těžkou práci, zavítal k nám z rovin na jihu. Přivítejte laskavě vrchního inspektora zemědělské výroby Jima ‚Midase‘ Toucheta, který přijel až z dalekého Bloomingtonu.“

Na pódium vstoupil pevným krokem muž středního věku v červené kombinéze, měl vpadlé tváře, řídké vlasy sčesané dozadu a tak namazané brilantinou, aby se mu nepohnul ani vlásek, až měly

narudlý nádech. Na nohách měl bílé plátěné tenisky. Vzal biskupovi z ruky mikrofon, máchl jím a uklonil se posluchačům. Sálala z něj energie člověka mnohem mladšího, než odpovídalo jeho věku.

„Vidíte mě všichni?“ zeptal se a zatočil se kolem dokola. „Vím, že je těžké mne přehlédnout, když mám na sobě tohle. U nás, na jihu Illinoisu, jsme všichni barevně odlišení. Červenou nosí zemědělci, žlutou dělníci, modrou úředníci a bezpečnost a tak dále. V Chicagu můžete nosit co chcete. Tam se hodí cokoli. Už byl někdo z místních chlapů v Zoo? Tak potom víte, jak to myslím.“

Mezi diváky se ozvalo několikero veselého zahoukání, většinou od členů patrol, jak si Valentin povšiml.

„Ach pardon,“ pokračoval Touchet, „zapomněl jsem, že zde jsou děti.“

Valentin tázavě pohlédl na Molly, ale ta jen pokrčila rameny. Náhle si uvědomil, jak je hezká, když jí mokré světlé vlasy nezakrývají tvář. Zvýrazňovalo to její rysy a zářivou pleť zdravé mladé ženy.

„No, už se stalo. Vsadím se, že se všichni divíte: ‚Co je tenhle chlap zač? To mi přišel vykládat, co mám nosit?‘ Kdo si to myslí? No tak, chci vidět vaše ruce.“

Zvedlo se několik rukou.

„Taky se vsadím, že si říkáte: ‚Jak dlouho ještě bude žvanit?‘ Chci vidět ruce!“

Tentokrát se zvedl les rukou. Major Flanagan se zasmál a taky zvedl ruku, Carlsonovi následovali jeho příkladu.

„Konečně špetka upřímnosti. Tak dobrá, když jste byli upřímní vy ke mně, budu upřímný já k vám. Jsem bezvýznamný člověk – abych vám dokázal, jak moc bezvýznamný, budu vám o sobě vyprávět.

Pocházím z jednoho Zapadákova v Illionisu. Přesněji řečeno z jižanského Zapadákova. Je to hned za Vidlákovem vedle Buranova. Typická vesnice, kde se nic neděje. Rychle jsem vyrostl a byl jsem svalnatý. Neřekli byste to, když mě teď vidíte, ale měl jsem pořádně široká ramena. Takže jsem skončil u patrol. A patroly na jihu Illinoisu, to mi věřte, to je opravdu něco. Neměl jsem auto. Neměl jsem dokonce ani koně. Zato jsem měl bicykl. Jenže bez pneumatik, jezdil jsem po ráfcích. Většinou bylo vrcholem dne, že jsem spadl z kola. Dneska už to tam mají trochu

lepší, ale v třicátých letech jsme měli hodně bídné vybavení. V zimě jsem obcházel trasu pěšky. Nedostávali jsme plat, jenom příděly, takže jsem neměl naději, že bych si ve svém postavení pořídil koně.

Jízdou na tom kole jsem strávil deset dlouhých, nezáživných roků. Od farmy k farmě, prověřoval jsem, co jsem měl prověřovat. Rozvážel jsem poštu. Doručoval jsem koláče a hrnce dušeného masa mezi sousedy. ‚Když už tam jedeš, tak to můžeš přibrat,' říkali vždycky. Nudil jsem se. Začal jsem hodně číst. Zajímal mě starý svět, ty staré dobré časy, jak jim u nás říkali. Taky je tak nazýváte tady na severu?"

Z publika se ozvalo několik tichých „jasně".

„Na hlídkách jsem se cítil osamělý, a když jste osamělí, potřebujete přátele. Kdykoli jsem tedy u někoho na farmě našel černý vepřín nebo kurník a farmář řekl ‚Buď kamarád a zapomeň, žes to viděl, dám ti pár vajíček, až pojedeš kolem,' souhlasil jsem. Každý přece chce být kamarád. Jakmile jsem na to přistoupil, získal jsem kamaráda a pár vajec. Na jiné farmě jsem měl dalšího kamaráda a občas kus šunky. Na další farmě pečené kuře a o kus dál bandasku mléka nebo pytlík mouky. Měl jsem desítky přátel, a navíc jsem si dobře jedl. Byl jsem za vodou."

Chlap v červené kombinéze pochodoval sem tam, mikrofon v jedné ruce, kabel ve druhé, tu hleděl na jednu část obecenstva, tu na druhou.

„Nakonec mě přistihli. Říkal jsem vám přece, že nejsem ničím výjimečný. A nebyl jsem tehdy ani nijak výjimečně chytrý. Jednoho dne mě poručík uviděl, jak drncám na kole po cestě, na řídítkách přivázanou šunku a vzadu na nosiči košík vajíček. Dokonce myslím, že jsem měl v pouzdru místo pistole zastrčené krocaní stehno, ale to už si přesně nepamatuju.

Páni, jak se ta idylka pěkně rychle zhroutila. Určitě jsem nejmíň tisíckrát umřel, než ke mně poručík došel. Udělal jsem chybu, protože jsem ho požádal, aby byl kamarád, a že mu dám všechno, co jsem na farmách posbíral. Nepřistoupil na to.

Takže šest hodin po tom, co mě poručík načapal, jsem už seděl na nádraží v Bloomingtonu a čekal na poslední jízdu do Chicaga. Cílem měla být čtvrť Loop. Byl jsem velmi, velmi osamělý. Žádný z mých kamarádů ze všech těch farem nepřišel, aby mi pomohl,

nepřihlásil se, aby nesl svůj díl viny. Takže to nakonec vůbec žádní kamarádi nebyli.

Trochu štěstí v tom neštěstí jsem však přece jen měl, protože mě chytili na jaře šestačtyřicátého roku. Určitě si pamatujete, že předtím řádila v zimě strašlivá chřipka. V Illinoisu zabila tisíce lidí a další tisíce natolik oslabila, že nakonec chytili zápal plic a stejně umřeli. Proto tam byl vážný nedostatek pracovních sil. Poslali mě kydat hnůj. Vy určitě víte, jaká je to práce. Jenže já nedělal nic jiného, každý, každičký den. Zůstal jsem v Bloomingtonu a pracoval na nákladním nádraží v dobytčích ohradách, staral jsem se o prasata a krávy určené pro chicagská jatka. Samozřejmě to byl jen podmíněný odklad. Mohli mě kdykoli posadit do prvního vlaku do Chicaga – a sbohem, Jime Touchete.

První den kydání jsem byl šťastný jako pes zavřený přes noc v řeznickém krámu. Druhý den jsem byl rád, že pracuju. Třetí den jsem byl rád, že mám aspoň nějakou práci. Čtvrtý den jsem už vymýšlel, jak si ji ulehčit. Pátý den jsem hledal klidné místečko, kde bych si zdřímnul, aniž by mě našel šéf.

Šéf si pochopitelně všiml, že se ulívám. Byl to však moudrý stařec. Jmenoval se Vern Lundquist. Vern pracoval na železnici už za starých časů a pracoval tam pořád. Nevyhrožoval mi, alespoň ne přímo. Prostě si mě zavolal do kanceláře a řekl, že jestli si chci uchovat jeho přízeň, ať přijdu druhý den a přidám navíc pět procent úsilí.

Přestože nevyhrožoval, byl jsem vyděšený. Celou noc jsem nezamhouřil oko. Dělal jsem si starosti, že ráno přijdu do práce a chlapi v modrém mě šoupnou do prvního vlaku do Chicaga. V Loopu jsem mohl být za necelých čtyřiadvacet hodin.“

Zůstal bez hnutí stát vedle řečnického pultu, otíral si zpocené čelo. Pohledem přejel rodinu Carlsonových, na Valentina se usmál. Jeho obličej náhle připomínal kobru.

„Těch čtyřiadvacet hodin mi změnilo život. Celou noc jsem přemýšlel o tom, jak zvýšit výkon o pět procent. Jak moc se mám snažit? Vern mě nevybídl, abych pracoval sedm dní v týdnu, což většinou stejně na farmách děláte.

Příštího dne jsem přidal pět procent. Bylo to snadné. Prostě jsem jen udělal o trochu víc tady, o trochu támhle. Udělal jsem práci, o kterou mě nikdo nežádal, opravil jsem polámanou bránu.

Jestli si toho starý Vern všiml, nedal to najevo. Dělal jsem si starosti. Co když si těch pěti procent navíc nevšimne?

Tak jsem další den udělal zase o trochu víc. Věnoval jsem patnáct minut tomu, že jsem dělal něco, co jsem nemusel. Umyl jsem pár oken, na která nikdo nesáhl od doby, co byl Ronald Reagan prezidentem. Zjistil jsem, že přidat pět procent je snadné.

Stala se z toho jakási hra. Další den jsem přidal ještě pět procent. Hájil jsem své zájmy, abych použil staré rčení. Po drobných dětských krůčcích jsem se měnil na člověka, který je pro okolí hybnou silou. Jim Touchet, který opřel kolo o strom, aby si dopřál dvě hodinky na oběd, který jel vždycky domů rychleji než na hlídku, se najednou snažil, co mu síly stačily, dokonce i když se nikdo nedíval.

Vern ze mne měl upřímnou radost. Po měsíci jsem získal místo jeho zástupce. Do roka jsem byl nadřízeným starého Věrna. Vždycky jsem přidával pět procent navíc, která nepřidával nikdo jiný. Vždycky jsem dělal víc než můj šéf, a do dvou let jsem obvykle získal jeho místo.

Podřízeným jsem vždy opakoval táž slova. Žádal jsem pět procent navíc. Nic víc. Pouhých pět procent, ale když přidá po pěti procentech celá parta, může všechno kolem sebe změnit.

Než jsem se nadál, začali mi říkat ‚Midas' Touchet. Vypadalo to, že všechno, čeho se dotknu, se mění na zlato. Já, který jako kluk neuměl násobilku, který nesvedl ani pořádně jezdit na kole, se od kydání hnoje dostal na místo vrchního inspektora zemědělské výroby. Nesu zodpovědnost za farmy od Rockfordu po Mount Vernon v lllinoisu. Podléhám přímo Illinoiské jedenáctce. Domníváte se, že máte tvrdé kvóty? Jak jim tady říkáte, *dodávky!* Viděl jsem čísla. Illinoiská jedenáctka má mnohem vyšší požadavky než váš Madisonský triumvirát. Minulý rok jsme měli nadprodukci. Vím, co si myslíte – překročili kvótu o pět procent. Nemám pravdu? Mýlíte se. *Zdvojnásobili* jsme kvótu. Slyšíte dobře, zdvojnásobili. Nová univerzální církev rozdávala mým nejlepším lidem mosazné prsteny jako bonbony. Vidíte ten můj?" zeptal se Touchet a zvedl ruku. Prsten se mu zlatě zaleskl na tlustém malíčku. Přihladil si namaštěné vlasy, stáhl prsten a hodil ho mezi diváky před pódiem. Chytila ho jedna žena, vykřikla a málem se zhroutila v mdlobách do náruče manžela.

„Ach, můj ty bože, můj ty bože,“ blekotala, narazila si prsten na palec, zatímco ostatní jen zírali s otevřenými ústy.

„Ten prsten mohu klidně postrádat. Na podzim dostanu další. Ne že bych ho potřeboval. Mohu-li opět požádat o vaši plnou pozornost, prozradím vám tajemství. Už jsem vám jedno vyzradil, tajemství pěti procent navíc. Jsem velkorysý člověk. Přidám další.

To tajemství spočívá v tom, že mosazný prsten nepotřebujete. Vtom je kouzlo Nového univerzálního zřízení,“ ztišil hlas.

Valentin se rozhlédl, snažil se setřást pocit, že je zhypnotizovaný podobně jako prve mladý novomanžel Sonderberg.

„Zřízení nechce nic jiného než výrobu. Výkonnost. Starou dobrou poctivou práci. Všechno, díky čemu se tato země stala tak velkou, než ji ovládli politici a právníci. Vidím mezi vámi několik pamětníků starých časů. Jaké to bylo, když to tady řídili právníci? Byla díky nim výkonnost větší, nebo menší?“

„Žertujete? Kdykoli se do něčeho zapletli právníci, hned se to zaseklo,“ vykřikl nějaký stařík.

Touchet potěšeně přikývl. „Kam až to dotáhnete, záleželo za starého režimu na tom, zda jste chodili do správné školy. Jestli získáte správnou prácí. Zda máte odpovídající titul. Deset procent lidí vděčilo za své bohatství ostatním devadesáti procentům. Je tu někdo, kdo se mnou nesouhlasí?“

Nikdo se neozval.

„A to nejen proto, že společnost byla nemocná. Celá planeta byla nemocná. Znečištění, toxický odpad, radioaktivní zamoření. Byli jsme jako octomilky zavřené ve sklenici s ohryzkem. Nechcete tenhle hokus-pokus někdy vyzkoušet? Strčte do zavařovačky pár mušek s trochou potravy a udělejte do víčka malé dírky, a pak už jen sledujte, co se stane. Krmí se a množí se, krmí se a množí se. Zanedlouho budete mít sklenici plnou mrtvých octomilek. Jako lidstvo zbavené základních forem přirozeného výběru. Slabí, hloupí a zbyteční se rozmnožují rychleji než užiteční. Vtom přírodní plán nespočívá. Je pouze jeden trest pro toho, kdo porušuje zákon matky Přírody.

Dnes se můžete bez obav napít z kterékoli řeky a rybáři vědí, že jsou zase plné ryb. Vzduch je čistý. Možná vám to připadá bláznivé, ale patřím k lidem, kteří věří, že Karané jsou dar z nebes. Vychýlené misky vah se vrátily do rovnováhy. Jsou z nás lepší

lidé. Karané vypleli neužitečná ústa. Nikoho neprotěžují, nedělají výjimky. Ponechávají silné a produktivní, redukují lenochy.“

Několik lidí, možná překvapivě málo, nesouhlasně zamumlalo.

„Nežádám vás, abyste se mnou souhlasili. Jenom mě vyslechněte a pak o tom doma přemýšlejte. A ještě něco. Přemýšlejte o tom, jak přidat pět procent. Vím, že všichni tvrdě pracujete. Ale klidně se vsadím, že každý z vás může zkusit totéž co já – najít způsob, jak udělat ještě dalších pět procent. Sami se budete cítit líp a vaše manželky budou líp zabezpečeny. Stejně jako já brzy zjistíte, že máte v kapse mosazný prsten. A nebudete ho ani potřebovat, protože budete nepostradatelní. Kdo z vás by poslal na jatka a nechal naporcovat na řízky svou nejlepší dojnici? Nikdo, že? Karané uvažují stejně. Jsou tady a zůstanou tu, a my z toho musíme vytěžit to nejlepší.

Slyšeli jste můj příběh. Vidíte, že jsem se nenarodil jako výjimečný člověk. Žádný velký mozek, žádný silák. Ani nijak zvlášť dobře nevypadám. Ale mám krásný dům – kdybyste se potom chtěli podívat, mám tady fotky – opravdické auto na benzin a další dům na jihu, kam se chci uchýlit, až půjdu do penze. Takže si myslím, že mosazný prsten má přece jen nějakou hodnotu. Napoleon říkal, že každý voják má v tornistře maršálskou hůl. A každý z vás může mít v kapse mosazný prsten. Můžete to dokázat. Strávil někdo z vás deset hodin denně kydáním hnoje? Ne? Tak jste na tom líp, než jsem byl já. Už teď jste daleko přede mnou, daleko před tím, kdo jsem byl já, když jsem se rozhodl přidat pět procent navíc. Ať je vám šestnáct nebo šedesát, můžete dokázat totéž, co jsem dokázal já, věřte mi. Přidejte pět navíc, a taky to dokážete.

A teď, než odjedu zpátky do Rovin, jak říkáte mému domovu, bych měl provést obvyklý nábor. Hledáme mladé muže a ženy mezi sedmnácti a třiceti, kteří jsou ochotni přijmout zodpovědnost za veřejný pořádek a bezpečnost. Nemíním přednášet obvyklý huráprojev nebo vypočítávat všechny výhody. Znáte je líp než já. Zaručuji vám, že nebudete jezdit na bicyklu bez gumových pneumatik. A nezapomeňte, že i kdyby vás po roce z výcvikového tábora vyloučili, přesto získáte roční dispenz. Tak kdo jako první vyskočí na jeviště a získá dispenz? No tak, mámy a tátové, tety a strýcové, teď přišla chvíle, abyste mládež vybídli, ať vstane a jde si pro dispenz.“

Valentin naslouchal povinnému potlesku, když pár mladých lidí vystoupilo na jeviště, pak se k tleskání připojil. Připadalo mu nejbezpečnější dělat totéž co ostatní. Rád by věděl, kolik lidí z obecenstva Touchetovu příběhu uvěřilo a kolik se tak tváří jen z povinnosti.

Touchet si potřásl rukou s biskupem, který ho uváděl. Biskup ho poplácal po zádech a zašeptal mu něco do ucha. Touchet se vrátil k mikrofonu.

„Než odejdete, mám pro vás pár oznámení. Triumvirát vám změnil kvóty či dodávky, jak tomu říkáte. Zdejší zásobovací úředníci to s vámi proberou individuálně."

Posluchači měli dost rozumu, aby nezačali reptat, ale všichni zmlkli a přestali se tlačit do uliček.

„A taky jedna dobrá zpráva, mám pro vás úžasný příslib Nové univerzální církve a Madisonského triumvirátu. Každý pár, který přivede na svět deset a víc dětí, automaticky získává mosazný prsten."

Valentin a Molly Carlsonová na sebe významně pohlédli a Molly se ušklíbla koutkem úst.

„Nové zřízení si uvědomuje, jak jsou mateřství a rodina důležité," pokračoval řečník kluzký jako had, „a přeje si, aby se sever státu opět zalidnil. Počítá se každé dítě do této chvíle již narozené, takže velké rodiny s pěti šesti potomky mají za sebou už hodný kus cesty k mosaznému prstenu."

Ozval se znovu potlesk, nejspíš od větších rodin.

„A na závěr, v nedávné době se objevily drobné problémy s rebely a špehy. Obvyklá odměna – dvouletá dispenz – byla zvýšena na desetiletou dispenz za informaci, která povede k zatčení osob bez dokladů na území triumvirátu. Děkuji vám za pozornost."

„I já vám děkuju za tuhle pozornost," zašeptala Molly. „Teď běžte všichni domů a začněte dělat děti. Pámbuví, čím je nakrmíte, když povinné dodávky jsou pořád vyšší."

„Okamžitě zmlkni, Molly," napomenul ji pan Carlson tiše.

Stan se rychle vyprazdňoval, zůstalo jen několik lidí, kteří měli otázky pro biskupa nebo Toucheta. Valentin odváděl Molly k východu, zastavil se, než projdou její rodiče, a ohlédl se k jevišti. Touchet zíral přímo na něj, pak něco řekl biskupovi. Vlk zavětřil v jeho pohledu potíže. Vyšel ze stanu a snažil se rozpomenout, zda toho úlisného Illinoisana už někde viděl.

Co na něm Midase tak zaujalo, že ho poctil svým zlatotvorným zájmem?

* * *

Když se Carlsonovi vrátili k vozu a bryčce, pustili se do jídla, které si přivezli v koších. Flanagan se k nim připojil, cpal se masovou roládou.

„Abys věděla, Gwen, pár věcí vynechal," prohlásil Flanagan s plnou pusou a poctil všechny pohledem na rozžvýkané jídlo. „Na uzavřeném shromáždění pro patroly podrobně popsal, jak se dostal z průšvihu, když ho chytili, protože pomáhal těm lidem skrývat dobytek před intendanty. Když seděl na nádraží, výměnou za život mu nabídli, aby prozradil každičkého farmáře, který zatajil byť jediné vejce nebo hrudku másla. Ukázalo se, že měl výjimečně dobrou paměť." Major se zachechtal. „Dával nám to za příklad dneska ráno na přednášce o oddanosti službě. Jo, a ten mosazný prsten, který hodil mezi posluchače, je falešný, ale nikomu neříkej, že jsem ti to prozradil. Nebude na škodu, když ti lidi věří, že mají pravý prsten, alespoň dokud neprovedou nějakou hloupost."

„Kázal vám o oddanosti službě, Miku?" zeptala se paní Carlsonová. „Vsadím se, že bys panu Midasovi mohl o nesobecké oddanosti službě leccos povědět. Třeba že je pro tebe přednější než rodina. To už jsi přece prokázal."

„Nezačínej s tím zase, Gwen. To je minulost. Od té doby jsem toho pro tebe udělal víc než dost, dokonce i několik takových věcí, za které by mě posadili do prvního vlaku do Chicaga. A kruci, zase začíná pršet." Major Flanagan pohlédl na oblohu. „Mějte se, lidičky, a držte se co nejdál od průšvihů. Rád vidím, že jste se ukázal na shromáždění, Saint Croixi. Třeba nakonec budete chytřejší, než vypadáte."

* * *

Nazpátek kočírovala Molly. Valentin si nebyl jistý, zda by bryčku na rozblácené cestě zvládl, proto se dohodli, že se opratí chopí zkušené ruce. Opět seděli vedle sebe pod nepromokavou plachtou, ale už se nevrátilo ostýchavé vzrušení, jaké Valentin

pocítil cestou na kongregaci, když se k němu Molly poprvé přitiskla.

„Tys Midasovi na ty jeho žvásty neskočil, viď?“ zeptala se.

„Ne, ale je zkušený řečník. Na chvíli mě uhranul.“

„Patří mezi nejlepší, co jsem kdy slyšela. Před zvýšením dodávek se to dalo čekat.“ Na chvíli se odmlčela. „Jsi myšlenkami milion kilometrů daleko, Davide.“

„Nelíbilo se mi, jak na mě hleděl. Na konci, když mluvil s biskupem. Jako by se na mě vyptával. Je to divné, protože jsem ho v životě neviděl.“

„Podle strýce Mika je opravdu z Illinois. Už jsi tam byl?“

„Projížděli jsme přes něj cestou sem, ale zdržovali jsme se v neobydlených končinách. Nebo spíš skoro neobydlených. Omlouvám se, jestli ti připadá, že jsem myšlenkami jinde. V každém případě jsi uhodla, že bude mluvit o dětech. Jak jsi na to přišla?“

Usmála se na něj. „Jenom proto, že je mi osmnáct a nebyla jsem od domova dál než pětatřicet kilometrů, si o mně nemusíš myslet, že jsem hloupá! V Novém Glarusu na severu je čerstvá banda Černozubců. Nikdo přesně neví, kdy se tam se svými pány upíry nastěhovali, ale podle všeho tam hodlají zůstat. To znamená další žíznivé jazyky. Jak často se vlastně potřebují krmit?“

„Tak to je jedna z mnoha věcí, které o Rozparovačích nevíme. Podle teorie výzkumníků, kteří je studují na jihu Arkansasu, to závisí na tom, jak aktivní jsou jejich páni. Většinou prý nechávají Karani asi polovinu Zakuklenců v nečinnosti. Je to jenom odhad, ale čím míň Rozparovačů musí Karan řídit, tím líp je ovládá. Pokud se snaží vést všech třináct najednou, někdy se stává, že se z nich stanou prostě jenom žravé mašiny a dělají hlouposti, například se za denního světla zapomenou skrýt. Ale nemůžou mít Rozparovačů ani moc málo, hodně by riskovali. Kdyby se přerušilo spojení, kterým je Karan zásobován vitální aurou, třeba kdyby mu zůstal jediný Rozparovač a někdo by ho zabil, pravděpodobně by současně zahynul i Karan.“

Molly si omotala opratě kolem rukou. „Zajímavé. Je to divné, že si můžu s někým o nich takhle povídat. V našich končinách jsou Karani tabu. Hrozí moc velké nebezpečí, že řekneš něco nevhodného. Takže Rozparovač se dá zabít?“

„Jistě,“ odpověděl Valentin, „ale zapiš si to na první místo na seznamu věcí, které se snáz řeknou, než udělají. Viděl jsem šest zkušených chlapů pálit z ručnic kulku za kulkou do jediného Rozparovače ze vzdálenosti tří metrů, ale jen ho trochu zpomalili. Kutny, které Zakuklenci nosí, je do značné míry chrání. Jakmile je zraněný, musíš mu useknout hlavu. Častokrát se nám ho podaří vyřídit pouze tak, že ho vyhodíme do vzduchu. Většinou jsme rádi, když ho aspoň ochromíme, aby se nemohl moc hýbat, protože pak se snáz dorazí. Jenže je pořádně těžké Rozparovače byť jenom dohnat. Obvykle jsou aktivní pouze v noci. A mají lepší zrak než my, lepší sluch než my, a tak dál.“

„Tak jak se ti to podařilo?“

„To je na dlouhé povídání. A taky těžko uvěřitelné, když jsi u toho nebyla. Už jsem ti říkal, že jsou další tvorové jako Karani, ale ti jsou na naší straně.“

„Ano, jsou to… Osévači.“

„Výborně, pamatuješ si to. Myslím, že jsme je v dávných dobách uctívali, považovali jsme je za bohy. Ale mají schopnost v člověku probudit… nevím, jak to říct… skryté síly. Asi před čtyřmi tisíci lety k tomu používali animistické kulty, aby starověcí lidé mohli vůbec přijmout, co ti bohové nebo čarodějové prováděli. ‚Vstoupil do tebe duch vlka.‘“

„A dovedou to udělat s každým?“

„To nevím. Vím jenom to, že Osévači si tě musí vybrat. V Ozarském svobodném teritoriu na jihu vytvořili tři druhy bojovníků, každý pojmenovali po jedné šelmě. Jinde možná zvolili jiná zvířata, třeba v Africe lvy. Nám se říká Lovci. Všichni nosíme sečnou zbraň, abychom mohli dorazit Rozparovače. Vlci mají mačetu s širokou čepelí. Je to taky šikovný nástroj k sekání dřeva. Vlci jsou něco jako lehká kavalerie. Rychle se přemisťujeme z místa na místo, pátráme po jednotkách nepřítele a vedeme gerilovou válku. Vlků je hodně.

Další jsou Kočky, to jsou vyzvědači, atentátníci a záškodníci. O výcviku Koček nic nevím, připadá mi, že to jsou jen výjimečně dobří Vlci, kteří raději bojují na vlastní pěst. Osobně mezi Lovci znám pouze jedinou Kočku. Pohybují se na území Karanů a likvidují Rozparovače. Možná máte nějakou Kočku i tady v okolí. Ale jestli tady je, nejspíš o mně neví. Jak jsem už říkal, jenom jsem doručoval poštu k Michiganskému jezeru.

Třetí jsou Medvědi. To jsou nejnebezpečnější útočné oddíly Jižního velení. Netuším, co s nimi Osévači dělají, aby byli takoví, jací jsou, ale slyšel jsem, že se jediný Medvěd utkal se třemi Rozparovači a všechny zabil. Jsou jako živé tanky. Když přijdou do hospody, vždycky jim uvolníme místo u baru.“

Naslouchali klapání kopyt. Naštěstí jeli po asfaltce, kde nebylo moc výmolů zasypaných štěrkem. Morgan klusal za nimi a radoval se z pohybu. Molly přitáhla opratě, kůň přešel do kroku, aby si vydechl a aby je rodina v těžkém voze dohonila.

„Vítězíte často?“ zeptala se. „Jako že doopravdy Rozparovače porazíte?“

„Někdy. Ozarské teritorium je pořád svobodné, ne? Ale platí se za to životy lidí. Životy dobrých lidí.“ Valentin zavzpomínal.

„Nemysli na to,“ navrhla mu. „Vypadáš starší a unavenější. Kolik ti vlastně je, dvacet?“

„Připadám si na víc. Možná za to můžou všechny ty kilometry, co mám za sebou.“

Nyní se zas Molly ztratila v myšlenkách. „Dokážete je porazit,“ uvažovala. „Vždycky nám tvrdili, že se jen skrýváte v horách. Že v zimě umíráte hlady a podobně. Dokonce i Lóže, naše organizace, které dostávají lidi z dosahu triumvirátu, odrazují všechny, kteří se chtějí vydat na jih.“

„Je to dlouhá cesta,“ souhlasil Valentin, „dlouhá a nebezpečná.“

„Zřejmě nám opravdu věříš. Kdybych tě udala, Davide, určitě bych dostala mosazný prsten. Vlk, a dokonce důstojník! Byli by blahem bez sebe. Strýc Mike by se podělal strachy, kdyby to věděl. Vždyť ti dal pracovní kartu!“ Zasmála se.

„Zpočátku jsem neměl moc na vybranou, musel jsem vám věřit. Vypadalo to, že nás stejně chytí. González chtěl, abych ho opustil, ale to jsem nedokázal. Teď jsem rád, že jsem riskoval.“

Podívala se na něho ze strany a usmála se. „Proč?“

Valentin zavrtěl hlavou a uhnul pohledem. Měla neodolatelný úsměv. „Otec Max říkával, že ženám a šestiletým dětem nikdy nedojdou otázky.“

„Ale jenom proto, že muži a čtyřleté děti nikdy neodpoví správně,“ odsekla.

„To se podívejme,“ zasmál se Valentin.

„Ale no tak, myslím to vážně, Davide, proč jsi rád? Líbí se ti snad tahle fraška o námluvách?“

Když to nazvala ‚fraškou', Valentin měl pocit, jako by mu srdce probodla skleněná střepina. Přinutil se promluvit zvesela: „Ovšem, je to zábava. Rád si s tebou povídám, rád jsem ve vaší rodině. Odmala žádnou nemám."

Molly zase přitáhla opratě, aby kůň zpomalil krok. „Taky se bavím, Davide. Občas nepoznám, jestli ještě hraju, nebo už ne. Je mi skoro líto, že to musí skončit. Ne že by se mi chtělo přivést na svět fotbalovou jedenáctku tvých děcek a získat mosazný prsten, pochopitelně."

„Pochopitelně," souhlasil Valentin. *Mně je taky líto, že to musí skončit,* dodal v duchu.

* * *

V noci rozmlouval v domě Carlsonových s Gonzálezem. Valentin mu vyprávěl o podnětném kázání ve stanu, zmínil se také o nepříjemném pohledu, který na něj vrhl řečník.

„Kdovíco za tím vězí, Vale. O důvod víc odtud co nejrychleji vypadnout. Nebude vypadat podezřele, když prostě zmizíme?"

„Kdepak, už jsem o tom mluvil s Carlsonem. Prohlásí, že jsme si s Molly nepadli do oka, že jsme se hrozně pohádali, načež jsme my dva odešli, aniž by věděl kam. Co vaše ruka – udržíte už uzdu?"

González vyndal paži ze závěsu v dvojcípém šátku. Zkroucené prsty a chorobně suchá kůže připomínaly artritickou ruku osmdesátníka. „Dobré to není, poručíku. Nejspíš mám ochrnuté nervy. Někdy to tak divně pálí a svrbí. Ale uzdu udržím, třebas v jedné ruce."

„Jednou rukou nemůžete střílet. Vypadá to, že máte namířeno na zasloužený odpočinek."

„Budu střílet z pistole."

„To musí rozhodnout kapitán LeHavre. Když už o něm mluvíme, celé týdny jsem nedostal pořádné kázání. Jsem připravený jet domů a nechat si zase od plic vyhubovat. Co vy?"

„Jasně, stačí jediné slovo."

„Chci ještě den dva počkat. Pořád jste bledý, seňore Gonzálezi. Taky bych chtěl připravit zásobu sucharů a prohlédnout koním

podkovy. A vůbec, jak jste strávil den, když jste bránili pevnost sami dva s Fratem?“

„Je to tvrdý kluk. Hodil by se nám u Vlků.“

Valentina to zaujalo. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy González o někom řekl, že je tvrdý. „Jak jste na to přišel?“

„Povídali jsme si, když jste byl pryč. Vyprávěl jsem mu, odkud pocházím, a Frat zase mně o Chicagu. Jako malé skvrně ho strčili s rodiči do nejhorší čtvrti. V centru města, za řekou, je uzavřená oblast, které se říká Loop. Na severu a na západě teče řeka, na východě je Michiganské jezero, kde na mělčinách žije spousta žabích Obrněných. Jižní stranu uzavírá vysoká zeď, kterou postavili na staré magistrále.

Podle Frata vozí vlaky pořád dovnitř lidi, ale ven se nedostane nikdo. Jsou tam budovy tak vysoké, že si připadáte jako na dně kaňonu. Bez osvětlení. Lidi se živi krysami, ptáky, odpadky vylovenými z řeky. Říkal, že se dokonce pojídají navzájem.“

„Určitě si to jenom nevymyslel?“ zeptal se Valentin.

„Jestli ano, tak je fakticky dobrý,“ bránil se González. „Dovnitř můžou jedině Rozparovači. Všechny mosty jsou stržené, ale pod městem vedou tunely, kterými se Zakuklenci dostanou dovnitř a zase ven. Pro chicagské Rozparovače je celá čtvrť Loop něco jako obora, kde můžou lovit. Mrtvoly prostě nechají krysám a žabím Obrněným.

Frat utekl podzemními chodbami. Umíte si představit, jak se takový malý kluk plíží temným tunelem, kudy chodí Zakuklenci? Já bych to nedokázal, to vím jistě.“

Valentin se při té představě zachvěl. V tunelu tma jako v pytli, na obou koncích Rozparovači. Samozřejmě, Fratova odvaha pramenila z nevědomosti, jak snadno ho Rozparovači mohli najít.

Do sklepa pronikl zvenčí zvuk motoru. Valentin zbystřil sluch. Automobil před domem zpomalil.

González se vylekal. „Pozor, pane…“

„Pšt, taky to slyším.“ Valentin rozeznal auto se špatným tlumičem výfuku. Zastavilo na dvoře Carlsonových, pak se otevřela a zabouchla dvoje dvířka. Nahoře nad schody uslyšel tlumené hlasy.

Valentin ukázal na tajný pokoj. González hlídal u schodiště, Valentin zapracoval na borovém prkně, zatáhl a otočil panel. V pokojíku bylo víc místa, protože přemístili svoje lehátka dopředu

do Fratovy části sklepa. Vzadu měli pořád schované tlumoky a zbraně.

Větracím průduchem zřetelně slyšel z obývacího pokoje hlasy. Pan a paní Carlsonovi přivítali majora Flanagana a jeho pobočníka Virgila. Zaslechl dokonce vrzání starých křesel.

„Co tě sem přivádí tak pozdě, Miku?“ zeptal se udiveně pan Carlson.

„Určitě nás nebudíš uprostřed noci, protože jsi dostal chuť na přídavek masové rolády,“ dodala paní Carlsonová. „Stejně žádná nezbyla, a když venku prší, těžko se chytí další králíci. Ale můžu ti opéct brambory.“

„Účel mé návštěvy je výhradně nezištný,“ řekl Flanagan. „No, vlastně tak půl na půl. Jde o tu dnešní kongregaci.“

„Copak, přišli jsme o finále?“ zeptala se paní Carlsonová. „Ten chlap, co se tak vytahoval, přidal dalších pět procent, a protrhl střechu stanu?“

„Gwen, měla bys svůj smysl pro humor trochu krotit,“ zabručel Flanagan. „Ale jsem tu opravdu kvůli Jimu Touchetovi. Někdo z vaší rodiny ho značně zaujal. Zatoužil po osobním setkání, jak by se to dalo nazvat.“

Valentin uchopil pušku. Uklidňovalo ho, když ji cítil v rukou.

„A kdo? Saint Croix? Vždyť já ještě vlastně ani nevím, jestli bude do rodiny patřit, Miku.“

„Kdepak, Alane.“ Flanagan se chlípně uchechtl. „Jde o Molly. Touchet chce vaši dceru.“

Nahoře se rozhostilo ticho. Po dlouhých deseti vteřinách pronikla průduchem řízná odpověď pana Carlsona: „Jdi do prdele, Miku.“

Valentin se pochvalně usmál. Dosud od Alana Carlsona neslyšel nic silnějšího než *kruci*, ale tahle situace to vyžadovala.

„Chceš dělat –“ ozval se Virgil.

„Ty jdi taky do prdele, Virgile.“

„Jen počkej, ty –“

Flanagan pobočníka přerušil: „Tak dost, než začneme soutěžit ve sprosťárnách, a dobře víš, Alane, že bys prohrál, zkus si to napřed promyslet. Poslechni si, co ti chci navrhnout. Nejenže bys mi udělal velkou službu, kterou mi po všech těch letech dlužíš, ale hlavně pomůžeš své rodině. Nabízejí vám všem dvouletou dispenz. Vlastně pětiletou, řekli, že to můžu zvednout až na pět let, když

budu muset. Nečum tak na mě, Virgile, jde o moji neteř, a rodina by z toho měla vytřískat co nejvíc.

Alane, budu upřímný. Příštích pět roků bude těžkých. V Glarusu jsou noví Rozparovači. Už jsem dostal příkaz, abych napsal seznam farmářů, kteří vyšší dodávky nesplní. Tvoje hospodářství je na tom teď dobře, ale co když přijde špatný rok? Co když ti onemocní krávy? Kdyby se něco takového přihodilo, budeš zatraceně rád, že máš dispenz. Ale i kdyby ses na ten seznam nedostal, může se kolem potulovat Černozubec a třeba najednou dostane hlad. Víš stejné dobře jako já, že se to stává. Když jsou na lovu, seznam neznamená zhola nic, ale dispenz jo."

Major jim poskytl chvíli, aby strávili vyslovené i nevyslovené hrozby, než pokračoval: „Neznamená to, že Molly odejde natrvalo, to vím od samotného biskupa. Touchet bude řečnit v Platteville, Richlandu a Reedsburgu, pak se vrací přes Madison. Molly bude pryč tři týdny. Chce jenom společnost na cestu. Dispenz začíná v okamžiku, kdy se ukáže v církevním středisku v Monroe, takže bude v bezpečí dokonce i v Madisonu. Co bych povídal, Alane, máš opravdu slaďoučkou dceru. Padla mu do oka."

„Přišlo to v nejméně vhodnou dobu," řekl Carlson. „Nevím, jak se bude Saint Croixovi zamlouvat, až Molly zmizí s tím starým chlípníkem. Těžko se tu bude chtít usadit."

„O toho indiána se nestarej. Starej se o svoji rodinu, Alane. Saint Croix to třeba nakonec pochopí. Promluvím s biskupem. Řekněme, že když Saint Croix v zásadě patří do rodiny, třeba by i on mohl dostat dispenz. Třeba by se dala připojit podmínka, že se s ní potom ožení. To by mohl vzít. Jestli je chytrý, dojde mu, že pět roků potřebuje, aby založil a rozběhl farmu."

„Chytrý je, to určitě," zašeptal Valentin. „Dost chytrý na to, aby ti skrz podlahu ustřelil zadek."

„Zítra si promluvíme s Molly," řekla paní Carlsonová evidentně manželovi. „A raději i s Davidem."

Valentin napočítal dvacet úderů srdce.

„Dobře, Gwen. Poslyš, Miku, omlouvám se, že jsem se tak utrhl. Tobě taky, Virgile. Prostě mě to trochu zaskočilo. Když jsi jednou otec, tvá holčička bude mít pořád šest let. Už dospěla, a já na to stále zapomínám. Ale proč ona? Na kongregaci byla hezči děvčata."

„Podle Toucheta ne. Virgile, počkej venku. Alane, jestli by ti to nevadilo, rád bych si promluvil s Gwen mezi čtyřma očima.“

„Tak jo, Miku. Vyspím se na to. Zítra ti dám vědět. Dobrou noc.“

„Dobrou, Alane.“

Valentin nad sebou uslyšel kroky, Virgil odešel k domovním dveřím a pan Carlson do kuchyně. Zdálo se, že tam prohodil několik slov s Fratem.

„Teď poslouchej, Gwen,“ řekl Flanagan sestře, snažil se mluvit natolik tiše, aby ho nebylo slyšet mimo pokoj. *Pro moje uši to však není dost tiše*, pomyslel si Valentin.

„Víš, že já nejsem zákon. Zákon je to, co nařídí triumvirát. Touchet je v Illinois velké zvíře, jedno z největších mimo Chicago. Nová církev chce, aby byl spokojený, a já dohlédnu na to, aby spokojený byl. Sice jsem se tvářil, že do toho má Alan co mluvit, ale nemá. Ani Molly ne. Pochopilas mě?“

„Pochopila,“ odpověděla paní Carlsonová šeptem. Valentin zachytil v jejím hlase zlost. Rád by věděl, zda její bratr rovněž.

„Tvůj názor má u Alana velkou váhu. Touchet dostane Molly tak nebo tak. Takže byste z toho mohli taky něco mít, mohli byste dostat dispenz.“

„A co ty, Michaeli, taky za to dostaneš dispenz?“ zeptala se.

„Tebe neobalamutím, že, sestřičko? Možná dostanu. Tohle je hrozně důležité. Myslím, že Karani chtějí, aby se sem Touchet přestěhoval natrvalo. Tedy, pokud ho dokážeme odloudit Illinoiské jedenáctce. Má dohlížet na farmy ve Wisconsinu, jako to teď dělá v Illinois.“

„*Dokážeme* odloudit, Michaeli? To *my* jsi teď ty a Karani?“

„Vždycky jsem byl. Dobře vím, na které straně je krajíc namazaný. Vždycky jsem ti říkal, že jsem chytrý po mámě a ty zase tvrdohlavá po tátovi.“

Paní Carlsonová si povzdechla. „Dobře, Michaeli, máš pravdu. Uvidím, co svedu.“

„No, nakonec to přece jen nebude tak zlé, ne?“

„Horší, než vůbec kdy pochopíš.“

* * *

„Teda, poručíku, tos přehnal," prohlásil Frat, když si prohlížel horu srovnaných polen.

Valentin s obvyklým elánem štípal dříví. Stál před jedním z mnoha přístavků, které vypučely ze stodoly, a plnil dřevník poleny. Během pobytu u Carlsonových každý den chvíli štípal dříví na otop, aby se udržel v kondici. Nepoužíval sekeru. Napřed pilou rozřezal kmeny na půlmetrové špalky, které pak rozštípl po vláknech klínem. Byla to jednotvárná činnost, pracoval přesně jako robot. Postavil špalek na starý pařez, který k sekání dřeva nepochybně sloužil celá léta. Pak vzal do levé ruky štípací klín a do pravé desetikilové kladivo, které držel hned pod železnou hlavou. Prudce zarazil do dřeva trojúhelníkový hrot. Pak ustoupil, sevřel konec násady mozolnatou dlaní, rozmáchl se a udeřil do ocelového klínu. Naštípané půlky a čtvrtky rovnal do hranice.

Dneska se pustil do štípání po bohaté snídani, kterou uvařila paní Carlsonová. Spořádal ji bez valného nadšení. Všichni byli duchem jinde, jako by věrný pes dostal vzteklinu a nikomu se nechtělo mluvit o tom, kdo ho zastřelí. Molly vypadala utrápeně, její matka byla bledá a pevně tiskla rty, pan Carlson měl tmavé kruhy pod očima. Frat zhltl snídani jako hladový vlk a vyběhl za svými povinnostmi, retrívra vzal s sebou. Napětí přešlo i na malou Mary, klouzala pohledem ze sestry na rodiče a zase zpátky.

Valentin usoudil, že Fratův nápad nebyl tak špatný, dojedl a šel taky ven. Už několik dní poctivě hrál svou roli zálesáka, přivezl z lesnatých vrchů kmeny, aby nadělal plaňky na plot a ze zbytku palivo do kamen.

Zatímco štípal, ponořil se do myšlenek, uvažoval, jak narychlo vyrobit cestovní vak a sedlové brašny. Mohl by svázat řemeny, ve staré truhle bylo dost opotřebovaných postrojů a plachtoviny. Přestože Morgan ponese kromě Valentina ještě krmivo pro sebe a Gonzálezova koné, měl by urazit vzdálenost do Ozarských hor dřív, než jim dojde oves a kukuřice. Plánoval, že překročí Mississippi víc severněji, rychle přejedou Iowu a vrátí se na Svobodné teritorium někde jihozápadně od Saint Louisu. Ale vzdor namáhavé práci a usilovnému plánování, jak dostat zmrzačeného Vlka domů, dotíraly na něj myšlenky na Molly, bouřily v něm emoce.

Fratova poznámka ho vytrhla z meditace s kladivem.

„Co jsem přehnal?" zeptal se Valentin.

„Štípáš dřevo skoro každý den, cos přijel. Jsi opravdový zálesák Paul Bunyan. Máme dřeva na dvě zimy. To dřív zpráchniví, než ho stačíme spálit.“

„No, třeba by tvůj táta mohl něco prodat.“

Valentin si uvědomil, že ho bolí záda a ruce. Pohlédl na slunce, začínalo teplé zářijové odpoledne. Ještě lepší bylo, že měl mysl uvolněnou, utišenou.

„Hele, poručíku, proč sledujou dům?“

Valentin postavil kladivo, opřel si násadu o nohu. *A je po klidu.* „Kdo sleduje dům?“

„Patrola. Kus dál po cestě na LaGrange parkuje stejšn. Sedí v něm jenom jeden chlap, takže jeho parťák je nejspíš někde v kopcích s dalekohledem.“ Frat si zastínil oči, zahleděl se do kopců a pokrčil rameny.

„Jak víš, že jsou dva?“

„Vždycky jsou dva. Říkal to strejda Mike. Často parťáky střídají, aby si na sebe moc nezvykli. Nejspíš proto, aby nebrali úplatky.“

„Jsi chytrý kluk, Frate.“

„Kdepak, tím to není. Jenomže když se něco děje den co den, tak si toho všimneš. Tak jako ty – když ti něco dělá starosti, štípáš dříví.“

„Dělám to, abych se procvičil.“

Frat zavrtěl hlavou, triumfální úsměv na tváři. „To ses potřeboval hodně procvičit, než jste šli navštívit strejdu Mika. A když máma mluvila o Gonzově zraněné ruce, taky jsi hodně štípal. A než jsi jel na projížďku s Molly. A když jste se vrátili a obstarali koně, to jsi stál u špalku až do večeře.“

Valentin se posadil na pařez, zíral na chlapce. „Sakra,“ řekl, protože ho nic jiného nenapadlo. Prohlížel si Frata. „Víš o tom kupčení s tvou sestrou?“

„Jo, máma a táta byli vzhůru skoro celou noc a mluvili o tom. Táta říkal, že se sbalí a požádají tě, abys je odvedl z Wisconsinu. Ale máma tvrdila, že to nevyjde, protože strejda Mike nás dá hlídat, a taky měla pravdu. Brzo ráno probudili Molly a hned jí to pověděli.“

„Už se nějak rozhodli?“

„Nevím. Molly začala brečet.“

Valentin se ze všech sil snažil udržet bezvýraznou tvář. „Frate, udělej mi laskavost. Určitě máš v okolí nalíčených pár ok na králíky, co?“

„Jo. Mají pelechy na staré pastvině a v kopcích je jich taky plno.“

Valentin se zahleděl do vrchu. „Tak běž prohlédnout oka. Zkus zjistit, kde je ten druhý člen patroly. Dokážeš to?“

„Jasně. Dokážu.“

„Jestli ho uvidíš, přijď za mnou do stáje. Ale teď jdi na pár minut do domu. Jako že se tady poflakuješ a rodiče tě zas poslali ven, abys nepřekážel. A teď plav.“

Frat vyrazil k domu.

Valentin se přinutil uklidit nářadí jako obvykle kvůli skrytému pozorovateli. Beze spěchu šel do stáje. Ve stařičkých stáních bez vrátek stáli koně, uvázaní nakrátko. V teplém odpoledním vzduchu se vznášel silný pach koňského potu a mrvy.

Pět koní, uvažoval. *Tři Carlsonových, můj a Gonzálezův. Jeden pro paní Carlsonovou, děvčata na druhém, třetí pro Gonzáleze a pana Carlsona. Já a Frat můžeme jít pěšky, kluk je hubený, ale zdatný. Jsou to jezdečtí a tažní koně, nikoli soumaři. Náklad nesmí mít přes sedmdesát kilo, když ho ponesou nahoru a dolů pahorkatinou. Přikrývky a stany, provazy a vybavení. A zásoba podkov, protože ztratit podkovu znamená ztratit koně. Potrava pro lidi a zvířata asi tak na týden. Postačí týden, abychom se dostali do bezpečí? Proboha, známky života! Musím počítat s novými Rozparovači z Glarusu, padesát kilometrů do LaGrange uběhnou od setmění do půlnoci. Kruci, vždyť je budeme přímo přitahovat. A González nemůže střílet.*

„Nazdar, Davide,“ ozval se sklíčený hlas.

Molly.

„Páni, ty jsi ale zpocený. Frat povídal, žes štípal dříví.“

„No jo, napadlo mě, že bych vám měl udělat pořádnou zásobu. Nebo můžete dřevo prodat, aby se vám aspoň částečně vrátilo, co jsme vám snědli. Nevím, jak jinak vám můžu splatit, že jste nám zachránili život. Jsi v pořádku?“

Prohrábla si prsty neučesané vlasy, shrnula dozadu plavé prameny vyrudlé sluncem. „Takže už to víš.“

Nemá smysl lhát, pomyslel si. „Ano. V noci jsem tak trochu poslouchal ve sklepě u větracího průduchu. Nic mi do toho není, já

vím, Molly. Tvůj strýc tu ohavnost vylíčil naprosto jasně. Co na to rodiče?“

„Mám si to důkladně promyslet a promluvíme si o tom dneska. Ale už jsem se rozhodla.“

„Doufám, žes nezvolila stejné řešení jako v Masadě.“

Po tváři jí přelétl náznak starého úsměvu. „Ne.“ Zhluboka se nadechla. „Pochopitelně to udělám.“ Řekla to jako jediné slovo: *Pochopitelnětoudělám.* Jako by tím, že to řekne rychle, to měla i rychleji za sebou.

Valentin celé dopoledne tušil, že se Molly právě tak rozhodne. Jakou má jinou možnost? Možná by jí jednu mohl nabídnout on.

„Řeklas to rodičům?“

„Ještě ne. Nejdřív jsem to chtěla říct tobě. Vím, že to zní hloupě, nejsi přece můj manžel, ale –“

„Molly,“ přerušil ji, „uvažuju o tom, že dostanu tvoji rodinu odtud. A nepřemýšlím nad tím teprve od včerejška. Přiznávám, že naděje není velká. Tohle děláme –“

„Davide, nezačínej s tím. To je v pořádku.“

„Ne, poslouchej. Už jsem –“

„Ne, ty poslouchej mě. Ta tvá malá naděje znamená, že se pokusíme uprchnout a stanou se z nás běženci, že?“

„Ne jenom my dva, všichni. Tvoji rodiče, koně, dokonce i pes.“

„Poslyš, Davide, ty ses zbláznil. Nikdo z nás nemá kondici na to, aby celé dny jel na koni nebo šlapal pěšky. A navíc nás hlídají. Jestli strýc dopustil, abychom ty dva chlapy zahlédli, tak nejspíš jenom proto, že má v okolí přinejmenším dalších šest lidí. Určitě naznačil Breitlingovým, že kdybychom se pokusili udělat nějakou hloupost, dostanou pětiletou dispenz, jenom když zavolají patrolu.

Poskytli mi pouze iluzi, že mám na vybranou. Máma to neřekla, ale předpokládám, že na jedné straně mince je dispenz a na druhé výhrůžky. Když biskup řekne *žába*, strýc Mike vyskočí. Nedovolí, aby mu něco tak podružného jako rodina znemožnilo plnit příkazy.“

Valentin už otevíral ústa, ale přistoupila k němu a jemně mu je přikryla dlaní. „Davide, jsem ráda, že přemýšlíš, jak nás odtud dostat. Před Touchetem by to určitě vyšlo. Nikdo by nečekal, že zmizíme. Kdybys nás vedl, podařilo by se to. Víš, tady už nikdo nemá mapy. Na cestách nejsou směrovky. Ani kdybych sebevíc

chtěla, nenašla bych cestu do Madisonu nebo kamkoli dál v okruhu třiceti kilometrů.“ Odtáhla dlaň a objala ho.

Sevřel ji pažemi, byl z toho objetí podivně nešťastný.

„Jsi hodný a statečný,“ řekla. „Ale smiřme se s fakty. Nejsem žádná princezna v nesnázích, a stejně je tady až příliš mnoho draků. Ten chlap je velké zvíře. Dostane, co chce. Uvidím pár mlékařských fárem a zapadlých vesnic. Udělám si výlet do Madisonu. Třeba jenom chce mít po boku děvče, aby dělal dojem na lidi, kdo ví. No a co, tak se s ním vyspím. Jedna věc je jistá, dítě nechci. Máma říkala, že existuje způsob –“

„Molly, nechci, abys o tom mluvila. Nechci myslet na to, že bys něco takového dělala,“ řekl Valentin znechuceně.

„O čem nechceš mluvit, o těhotenství? No, ty jsi muž. Nemusíš na to myslet, když nechceš. Připadáš mi trochu starý, abys nevěděl, jak to v životě chodí, ale žena musí mít tuhle možnost vždycky na paměti.“

„O to nejde, jenom jsem leccos slyšel. O ženách, které zemřely při tom, o čem chceš mluvit.“

Pohlédla do uličky mezi stáními a pohladila klisničku Lucy po čenichu. Valentin hleděl na Molly, jak tam stojí v otcových obnošených kalhotách, ustřižených pod koleny, a pod tričkem se jí zvedají ňadra. Když byla tak neupravená, vypadala mladší než na osmnáct, příliš mladá, aby tak chladnokrevně mluvila o potratu.

„No, s trochou štěstí bude ten starý chlípník impotentní,“ uzavřela diskuzi a prošla podél řady koní. „Bezvadné. V jeslích ani stéblo. Mary by jenom jezdila a hřebelcovala koně, hnůj klidně přenechá Fratovi a mně. Chudáci! Je mi vás líto, ale nemůžu vás pustit na pastvu, dokud nedoděláme plot. Ti dva noví koně spásli všechnu trávu, kterou jste na staré pastvině nechali. Nemohl bys vylézt na půdu, Davide, a shodit dva balíky sena? Zatím donesu těmhle dvěma vodu.“

Valentin přešel stáj a vylezl na seník. Měl rád sladkou vůni sena, hlavně vojtěšky, která překrývala zápach mrvy zdola. Na půdě poskakoval a poletoval párek vrabců, pavučiny se zaleskly ve slunečním světle jako stříbrné květy.

Uslyšel zavrzat příčle žebříku. Molly vylezla nahoru, povzbudivě se usmála a ukázala zdravé zuby. Mezitím si u pumpy umyla tváře, na tričku měla mokrou skvrnu velikosti obličeje, kde je použila místo ručníku.

„Napadlo mě, že ti pomůžu. Balíky jsou dost volné. Špatně se přenášejí. Jenomže kdybys seno moc slisoval, začne plesnivět a hnít. Takové plýtvání si nemůžeme dovolit.“

Valentin přičichl k usušené pícnině. „Vážně máš pravdu. To jsem nevěděl. Vždycky jsem viděl seno pevně slisované. Rozhodně nevonělo tak hezky jako tohle.“

„To voní jetelina. Pěstujeme ji za cestou.“

Rozvázala motouz a rozhodila seno na prkna.

„Ohromně zábavné,“ řekl Valentin. „Jak to teď odneseme dolů? Nebo chceš vycpat strašáka na ptáky?“

„Přesně tak, Davide,“ řekla, oči se jí zaleskly. „Vycpeme tvoje šaty. Svlíkni se a podej mi je.“

„Co to má znamenat?“

Klekla si do sena. „Stydíš se? Tak dobře, já začnu.“

Rychle a ladně si stáhla tričko přes hlavu. Mladé, plné prsy se zhouply, když si lehla na záda do sena. Valentin jen zalapal po dechu, ucítil, jak mu úd mohutní, jinak tam stál úplně zkoprnělý.

„Davide, musím ti to vysvětlovat? Pojď se milovat. Potřebuju, abys to pro mě udělal.“

„Molly… Vždyť jsme se nikdy ani nepolíbili, tohle je tak trochu…“

„Narychlo?“ dokončila za něj. „No, máš nejspíš pravdu. Abych se přiznala, moc mužů mě nelíbalo. A to ještě jeden patřil k patrole. Ani jsem nechtěla, aby mě políbil, ale přesto to udělal a sáhl mi na prsa. Zaječela jsem, odstrčila ho a utekla. To je úplný výčet mých sexuálních zkušeností.

Davide, jsem panna. Mám patřit tomu chlapovi, ale nejvíc mě na tom trápí… teda úplně nejvíc to, že mě k tomu donutili…, ale hned po tom mě nejvíc trápí, že by měl být můj první. Zrovna takovou vzpomínku bych si nechtěla uchovávat po zbytek života. Tebe znám, mám tě moc ráda a myslím, že ty máš rád mě. Jsi milý. Vypadáš líp než většina mužů a taky jsi chytřejší. Jsi důstojník. A dobře vychovaný, jinak bys už na mně ležel.“

„Ne že by mě to nenapadlo, Molly.“

„Hlavně nepospíchej, ano?“ Zavrtěla boky v seně, stáhla si tátovy velké kalhoty a odkopla je.

Valentin klesl vedle ní na kolena, přitiskl rty na její ústa. Byl rovněž nezkušený, pro vrozenou plachost a zdrženlivost se ani jako adolescent moc často s děvčaty nelíbal, ani nezažil pořádné

mazlení. Molly Carlsonová, nejspíš nejhezčí dívka, jakou kdy poznal, mu ležela v náručí a čekala, až si ji vezme. Zachránil ho tělesný pud. Mladistvá, žádostivá touha ho dovedla tam, kam si odvaha netroufala. Ucítil, jak mu Molly osahává kalhoty a zkoumá, jak je tvrdý. Chvíli zápolila s jeho opaskem. Chtěl si sundat košili, ale nedokázal se odtrhnout od jejích něžných a poddajných úst. Konečně opasek rozepnula, zatáhla, a staré nitě na poklopci povolily, knoflíky se rozlétly na všechny strany. Podařilo se mu odpoutat od jejích rtů, pokrýval jí polibky líce a hrdlo. Chichotala se a uhýbala, přitiskla mu prsy na hruď. Stáhl si košili přes hlavu a vysoukal se z kalhot.

Zvedla se k jeho ústům, přitiskla se k němu pevným polibkem, který ho zasáhl až do duše, ztratil rovnováhu, svalil se na záda a ona na něj. Světlé měděné vlasy ho šimraly na krku a na tváři jako malé neposedné prstíky, když ho líbala. Její ruka mu sklouzla přes břicho, až našla, co hledala, zprvu se ho zlehka dotýkala, pak zkoumala, nakonec ho pevně sevřela. Hladil ji prsty po zádech a laskal jí hladkou kůži na zadku. Odpověděla, třela se mu o stehno, jednou rukou si hrála s jeho černými vlasy, zatímco druhou ho dole hladila.

„Proboha, Molly, to je nádhera," vydechl chraplavým, vzrušeným hlasem. Oplatil jí stejnou mincí, jeho ruka jemně objevovala obrysy jejího pohlaví od kučeravého trojúhelníku ochlupení až k měkkým, smyslným záhybům mezi nohama. Polibky zrychlily do staccata, byly prudší a vášnivější, najednou ucítil, že zvlhla.

„Prosím, Davide, zvolna, ano?" zašeptala mu do ucha. Lehla si na záda, otočil se s ní, jako by tančili valčík. Hleděla na něj šerem seníku, zornice rozšířené. Zatoužil, aby tato chvíle trvala navždy, Molly v jeho náručí, v chřípí vůni rozkvetlého ženství a jetele a levandule. Přitiskl se k ní, zlehka ji líbal, zatímco ho naváděla dovnitř, až splynuli. Pronikl do ní sledem opatrných pohybů, každý o něco hlubší než předchozí. Tváří jí prolétl bolestný záškub, ale vzápětí ji zaplavila rozkoš jako přílivová vlna. Při každém dalším, hlubokém a pomalém průniku, mu střídavě hladila a škrábala zadek. Pohroužili se do sebe, spolu, a přesto každý sám, dokud nedosáhl vrcholu, křeč za křečí mu otřásala tělem, ústa měl dokořán, jako by chtěl křičet, ale pouze vášnivě, neartikulovaně sténal.

* * *

Potom mu ležela v náručí, prodřímala zbytek odpoledne. V blahém okamžiku balancoval někde mezi rozjařením a únavou.

„Je ti dobře?“ zeptal se.

„Báááječně,“ vydechla dlouze. Sáhla si mezi nohy, když ruku vytáhla, měla prsty od krve. „Zvláštní. Myslela jsem, že po všem tom rajtování na koňském hřbetu bude pryč,“ přemítala.

Políbil jí ruku. Děvče, které vešlo dnes odpoledne do stáje, by tím gestem pohoršil, ale ženě v jeho milostném objetí připadalo dojemné.

„Ha, naletěl jsi mi. Mám jenom periodu.“

Zahleděl se na ni s pozdviženým obočím.

„To byl vtip.“ Pokrčila nos a zakoulela očima.

„No, když už mám tuhle výpomoc za sebou, měl bych konečně udělat vak na Morgana,“ řekl Valentin, aby nad ním neměla navrch.

Objala ho kolem krku a zadržela. „Tak výpomoc! Když jsem si stáhla tričko, málem jsi omdlel.“

„Jasně, protože se mi prudce odkrvil mozek,“ souhlasil.

„Však vím, kam všechna ta krev natekla. Myslím, že budu chvilku chodit divně.“

Zasmáli se a políbili se.

„A teď vážně, Davide. Ten můj průšvih ti vlastně pomůže. Když s Gonzálezem vypadnete, sotva odejdu, bude to vypadat naprosto přirozeně. Určitě počítají s tím, že se naštveš a zmizíš. Můžeš se dál držet historky, že hledáš západně odtud místo pro farmu. Máte pracovní karty. I kdyby kvůli ověření zavolali až do Monroe, tak jim to potvrdí.“

Povzdechl si a převalil se na záda do sena. Nechtěl, aby odpoledne skončilo.

„Kdy odjíždíš do Monroe?“

„Zítra po obědě. Touchet má pozítří namířeno do církevního střediska v Richlandu, hned v úterý ráno. Tak to aspoň dneska říkal strýc Mike tátovi do telefonu. Je ten chlap opravdu tak důležitý, že kvůli němu unášejí mladé panny, i když bývalé?“

Valentin pokrčil rameny. „To musíš vědět líp než já. Ale pokud dokáže zvýšit produktivitu farem, nejspíš bude hodně důležitý. Jejich vojsko musí jíst. Když už mluvíme o jídle, zajímalo by mě,

jestli Frat chytil králíka. Tvá matka dělá vynikající masový závin. Proboha! Tvoji rodiče… Nedokážu se před nimi chovat normálně.“

„Pro mě to nebude o nic snazší. Ale co jsme udělali tak hrozného, abychom se cítili provinile? Jsi přece můj snoubenec, ne?“

Zasmál se, přejížděl jí bradou po těle. Veškerý stud jako kouzlem zmizel. Nebo byl možná jenom zahnán mnohem silnějším a starším kouzlem.

„Molly Valentinová,“ uvažovala nahlas. „Hezké, ne?“

„Tak hele!“ bránil se.

„Valentinová ujde, ale nelíbí se mi Molly. Co třeba Melissa Valentinová? To zní líp. Nikdo mi nikdy Melisso neříkal. Je snazší zakřičet Molly.“

„Natáhni si kalhoty, Melisso, jinak tady budeme celou noc.“ Vyhlédl na zapadající slunce.

„To by nebylo tak zlé. Moc by mě zajímalo, jestli ten člen patroly, který nás sleduje, měl dobrý výhled.“

* * *

Večeře probíhala v pochmurné náladě, ale Valentin zjistil, že dokáže s Carlsonovými mluvit bez rozpaků. Rodina měla docela jiné starosti. Valentin hleděl Molly na rudé, pokousané rty. *Copak si toho nevšimli?*

Ale González si všiml něčeho jiného, když se ve sklepě ukládali ke spánku. „Hej, Vale, co jste dneska celé odpoledne dělal?“

„Naštípal hromadu polen.“

González si odfrkl. „Nemyslím, že jste tím svým klínkem štípal zrovna polena.“

Valentin se otočil. „Co to mělo znamenat?“

„No, celý večer jste měl otevřený poklopec a vaše záda vypadají, jako by si na nich daly dvě divoké kočky patnáct kol. Pokud jste se neválel po ostnatém drátu, řekl bych, že vám někdo sténal do ucha.“

„Radši už spěte, vtipálku. Dělal jsem nějakou práci pro rodinu. Molly potřebovala vypomoct, tak jsem se o to postaral.“

González zavrtěl hlavou a otočil se na druhý bok, opatrně si podložil zraněnou ruku. „Tu nejlepší práci si důstojníci vždycky nechají pro sebe," poznamenal.

* * *

Uprostřed noci probudily Valentina kradmé kroky. V tlumeném světle, které z kuchyně dopadalo do sklepa, uviděl Molly, jak se opatrně krade po schodech.

„Davide?" zašeptala.

„Tady jsem," odpověděl tiše Valentin.

„Ne, tady jsem," ozval se González.

„Zmlkněte," řekl Valentin a hodil po zvědovi polštář.

„Chtěla jsem s tebou mluvit, Davide. Omlouvám se, Gonzo."

González zasténal, spustil nohy na podlahu a zdravou rukou si natáhl kalhoty. „Právě jsem si vzpomněl, že jsem už strašně dlouho neviděl východ slunce. A nedělejte při tom ‚mluvení' moc velký randál."

„Díky, Victore. Opravdu," řekl Valentin.

„Jste mým dlužníkem. Uvidíme se u snídaně."

Bez nejmenšího šelestu vyběhl po schodech.

Molly se schoulila Valentinovi v náručí. Políbil ji, vděčný za to překvapení.

„Vážnější se mnou chtěla mluvit?" zeptal se.

„Tak trochu. Ale už nechci. Pojďme do tajné komůrky. Je noc, tam můžeme dělat trochu víc hluku. Ale jen trochu."

Valentin otočil panel, vklouzli do hluboké tmy, drželi se za ruce.

„Umyla ses kovářčiným mýdlem," zašeptal Valentin, když ucítil její čistou pleť.

„Ano, tohle je s –"

„Růžemi," řekl Valentin, hladil ji po vlasech. „Nádhera."

Zavřela panel, ocitli se ve tmě tak naprosté, že nevnímal nic jiného než doteky a slabou vůni růží.

Líbali se a líbali, pak si lehli. Splynuli ve tmě, zkoušeli nové způsoby, jak jeden druhého potěšit, jak tomu druhému poskytnout rozkoš a jak jeden druhého milovat.

* * *

Když se loučili, smutně mrholilo. Zatímco major Flanagan a jeho neodmyslitelný pobočník čekali v autě, aby nezmokli, rodina, přátelé a milenci se naposled objali. Valentin, Molly a její rodiče předstírali veselí, jaké lze vidět na pohřbu, když náhle skoná zdravý sedmdesátník. „Vůbec nevím, nač vlastně umřel," řekne jeden příbuzný druhému. „Taky bych si přál takovou smrt. Bez bolesti, bez trápení, bez nemoci. Šťastný člověk," souhlasí druhý, a společně budou vyhlížet slunce mezi ponurými mraky.

Tentýž násilný tón se ozýval v hlase pana Carlsona, když se loučil s dcerou. Molly na sobě měla nejobnošenější šaty, které nosila ke kravám, vyprané, ale přesto samá skvrna. „Chce venkovanku, tak dostane venkovanku," řekla matce a odmítla si obléct nejhezčí, modrobíle kostkované šaty na vesnické tancovačky, které se jí hodily k očím. „Ne, ty dej Mary. Aspoň bude mít ode mě něco na památku." Vyšla z pokoje dřív, než se jí matka mohla zeptat, jak to myslela.

„Ať se vám ruka brzo uzdraví, Victore," řekla Molly a potřásla mu levicí. „Teď je řada na mně, abych se podívala do velkého města, Frate. Díkybohu Madison není Chicago. Mary, na koních nestačí jen jezdit a hřebelcovat je, svěřuju ti stáje, zatímco budu pryč, tak se snaž, ať je tam pořád čisto."

Valentin si až zpětně uvědomil, že slova, která adresovala jemu, naznačovala, jakými temnými myšlenkami se zabývala při loučení pod ocelově šedou oblohou. „Davide, odjíždíš dnes večer? Až se setmí?"

„Mám to v úmyslu. Ještě pořád jsem neudělal vak na koně. Ráno už budeme na kilometry daleko."

Usmála se na něho, jako by ji svou odpovědí potěšil. Přešli za roh domu, kde se mohli políbit, aniž na ně někdo viděl. „Budu si tě představovat, jak bojuješ s Rozparovači. Když nad tím přemýšlím, zdá se mi rozumnější tvůj názor, jak se tehdy měli zachovat v Masadě. Vzít jich pár s sebou."

„Molly, nebuď tak zkrušená. Až se za pár let ohlédneš, budeš se smát. Nebo možná zvracet. Ale není to navždycky. Když se nad tím zamyslíš, je to od něho strašně ubohé. Poslal tvého strýce, největšího patolízala v kraji, aby mu s nabitou flintou přivedl děvče."

„To bude taky to první, co ode mě uslyší," usmála se Molly.

„Vrať se na farmu. A jestli můj plán nelze uskutečnit zrovna teď, ještě to neznamená, že to nepůjde třeba za tři roky. Jedné noci vám na dveře zaťuká četa Vlků. Dostaneme tě odtud i s celou rodinou."

„Táta asi nebude chtít. Potřebují ho v Lóži, která odtud převádí lidi."

„Stejně jsem vám všem velice zavázán. Splatím vám to. Přijdu si pro tebe, jakmile to půjde."

Zahleděla se mu do očí. „Myslím, že za tři roky budeš mít mnohem důležitější starosti. Buď opatrný, co slibuješ. Znáš to přísloví – zítřek nemá nikdo jistý. Na území Karanů to můžeš považovat za zákon."

„Přece vám slíbili pět let."

„Uvidíme, Davide. Dispenz může být stejně bezcenná jako ten prsten, který Touchet hodil do obecenstva. Hlavně dneska v noci odjeď, ano? Ale můžeš mi ještě něco prozradit, Davide? Bylo to poprvé… však víš…, co ses miloval?"

Valentin jí nemínil lhát. „Ano. Doufám, že se ti to líbilo. Neměl jsem nikdy velké… štěstí u žen."

„Výborně. Takže na mě nezapomeneš."

„Budu si tě pamatovat jako krásku z Wisconsinu, která dokázala mimořádně skvěle vyhmátnout podstatu věci," řekl a zlehka ji ťukl do nosu.

Objali se a políbili, hladili se po tvářích, jako by si chtěli zapamatovat toho druhého konečky prstů.

„Ať tomu věříš, nebo ne, přijdu pro tebe. Slibuju, Molly." Vjejích očích spatřil, že mu nevěří. „No, dobrá, tak neslibuju, ale přísahám." Teď už v nich viděl jenom bolest.

„Nepřísahej." Uhnula pohledem. „Během tří let se může stát spousta věcí."

„Spousta se toho může stát i za tři dny. Třeba se zamilovat, Melisso."

„Mlč, Davide. Děláš to jen těžší. Tohle je konec. Nechci, abys mluvil, jako by to byl začátek."

Políbil ji, vášnivě, jako by tím mohl něco změnit.

„Ne." Sklopila oči. „Nemůžu. Ne, když musím… odejít." Otočila se a odběhla.

* * *

Po večeři se Valentin a González dohodli, že vyrazí za svítání. Když se ráno rozloučí s Breitlingovými, nebude to tak podezřelé, jako kdyby zmizeli o půlnoci.

Naposled si promluvili s Carlsonovými, pak se uložili na poslední noc ve sklepě, zbraně a tlumoky připravené v tajné komůrce. Gonzálezovi se dařilo skrývat úzkost, jak obstojí se zraněnou rukou, ale Valentin věděl, co zvěda trápí. González byl nejlepší, když neměl jinou starost, než co je za příští zatáčkou nebo dalším kopcem. Proto si s ním o cestě domů promluvil přímo. Dům dávno spal, rozsvítili si jen páchnoucí lojovou svíčku, aby měli trochu světla.

„Vybereme takovou trasu, abyste mohl jet." Valentin sroloval mapy do tubusu. „Přál bych si, abychom tady mohli zůstat déle, ale může trvat měsíce, než se vám ruka docela uzdraví."

„Opravdu si myslíte, že se uzdraví?"

„Samozřejmě, Gonzo. To jenom nervům trvá věčnost, než se zahojí."

González namáhavě pohnul dvěma prsty. „O tom nic nevím. Třeba se to už nikdy nespraví."

„No, můžete rukou aspoň trochu hýbat. To je dobré znamení. Vlastně… Pozor, slyším motor."

Vlci zbystřili sluch. Znělo to jako náklaďák. Možná tudy jenom projíždí Woodsův tahač s dalším nalezencem. Jenže automobil zastavil na cestě, motor běžel, výfuk hlasitě kašlal.

Valentin a González na sebe pohlédli. Bez jediného slova vyskočili a odebrali se do tajného pokojíku, vzali s sebou lojovou svíčku a zavřeli za sebou panel. Ignorovali zavazadla, popadli mačety a pušky. Nepotřebovali poslouchat ventilačním průduchem, aby uslyšeli ránu, když někdo kopl do dveří, neboť se zatřásl celý dům.

Na druhé straně tajného průchodu zašeptal Frat: „Jste tam?"

Shora se ozval křik, mužský hlas rozkázal, aby prohledali dům.

„Jsme tady," odpověděl tiše Valentin.

„Přijeli dva chlapi ve skříňovém náklaďáku a další dva ve stejšnu patroly. Jsou ozbrojení a jdou dovnitř. Musím zmizet," řekl Frat.

Valentin si přivázal pochvu parangu k noze a zvedl pušku.

„Hej, kluku!“ štěkl neznámý hlas. „Vylez z postele a upaluj nahoru.“

„Už jdu,“ odpověděl Frat, hlas se mu třásl napětím. „Nemiřte na mě, jo?“

González sfoukl plamínek svíčky, aby pach loje nestoupal do obývacího pokoje.

Uslyšeli pana Carlsona, rozzlobeného a vyděšeného, když vcházel do obýváku: „Co má sakra tohle znamenat, Tolande?“

„Máme rozkaz dopravit všechny k výslechu.“

„Rozkaz? Tak to jsem zvědav, co na to řekne major Flanagan!“

„Ten rozkaz nám dal major, člověče,“ odpověděl drsný hlas. „Dny, kdy ses schovával pod jeho křídly, skončily. Tvoje milovaná dceruška zapíchla panu Mosaznému prstenu do krku nůž –“

„Proboha!“ zvolala paní Carlsonová.

„– před několika hodinami,“ pokračoval Toland. „Flanagan je vyřízený a dobře to ví, myslí si, že se dostane z průšvihu, když vás všechny zatkne.“

„Můžu aspoň říct nájemcům, aby se postarali o farmu, zatímco budeme pryč?“

„Breitlingovým? Ty máme zatknout taky. Kde jsou ti dva ze severu, hlavně ten indián, co přišel za tvou dcerou? Mám ho osobně předvést do majorovy kanceláře.“

„Odjeli po večeři,“ vyhrkl Frat. „David se kvůli Molly strašně naštval.“

„Zavři zobák, černá hubo. Až budu stát o tvůj názor, tak ho z tebe vymlátím. Carlsone, je to pravda?“

„Přece jste prohledali dům, ne?“ Panu Carlsonovi se třásl hlas.

„Kdy odjeli a kterým směrem?“

„Vyrazili před večeří. Ani nejedli s námi. Myslím, že se vracejí na sever, ale nevím to jistě. Měl jsem jiné starosti, než mávat jim na rozloučenou. Neztrácejte s námi čas a vydejte se za nimi. Nejspíš to Molly namluvili oni.“

Shora se ozvalo řinčení řetězů. „Dáme jim pouta na nohy, seržante. Máme je spoutat dohromady?“

„Jo. Pillowe, mazej do auta a zavolej vysílačkou, že jsme Carlsonovy zadrželi. Ať vyhlásí všeobecné pátrání po dvou chlapech na koních. Jeden má chromou ruku. A vy dva sebou hoďte s těmi pouty.“

Valentin se ve tmě dotkl Gonzálezova ramene, opatrně otevřeli průchod. Prošli tmavým sklepem, naslouchali řinčení řetězů, když rodina dostávala na nohy okovy. Valentin vyšel ze sklepa první, držel se při kraji schodů, aby prkna nevrzala. Bosí prošli kuchyní, Valentin s opakovačkou u ramene, González si pušku opíral o bok. Valentin se na vteřinu zastavil před obývacím pokojem a zbystřil sluch, snažil se podle zvuků zjistit, kolik lidí je uvnitř a kde. Slyšel však jen vyděšený nářek malé Mary Carlsonové, cvakání zámků na poutech a řinčení řetězů provlékaných ocelovými oky. Kývl na Gonzáleze, zvěd se vydal ke dveřím na dvůr, otevřel je a zmizel ve tmě.

Valentin rychle obešel roh a vstoupil do pokoje, zbraň u ramene, na mušku si vzal muže s brokovnicí. „Nikdo se ani nepohne," řekl tlumeně. „Ty s brokovnicí, vezmi ji za hlaveň a polož na zem. Vy dva s řetězy si lehněte tváří dolů!"

Renegáti celá léta používali pušky pouze na zastrašování neozbrojených venkovanů, a tak horlivě uposlechli. Carlsonovi, oblečení jen v pyžamech, odkopli zbraně od uniformovaných členů patroly.

„Dobře. A vy s těmi seržantskými frčkami si taky lehněte tváří na zem. Výborně. Roztáhnout ruce a nohy, pánové. Mám v téhle opakovačce osm nábojů, kdo se pohne, dostane první. Frate, vezmi jim zbraně a odnes je, než je napadne nějaká pitomost."

Frat začal sbírat pistole a pušky.

„Pořádně sis zavařil, Carlsone," řekl seržant Toland do prken na podlaze. „Měli jsme vás jenom odvézt k výslechu. Teď je do dvou dnů po vás. A nebude to hezká smrt, jestli Rozparovači –"

Výhrůžky umlčela hlaveň pistole v seržantových ústech. „Zavři zobák, karanská hubo. Než poslouchat tvoje názory, tak ti ji radši ustřelím," řekl Frat a odjistil pistoli.

„Pane a paní Carlsonovi, buďte tak laskaví a nasaďte jim vaše pouta na ruce a na nohy," řekl Valentin.

Sítové dveře bouchly, když vešel čtvrtý člen patroly, ruce nad hlavou, za uchem hlaveň Gonzálezovy pušky.

„Tady Pillow zrovna ohlásil, že je situace pod kontrolou," pravil González. „Říkal pravdu, pane?"

„Zdá se, že ano. Kde jsou Breitlingovi?"

„K těm se ještě nedostali," ozval se Alan Carlson. „Nejspíš pořád spí."

„Pane Carlsone, jestli jste už hotov, mohl byste pro ně zajít?“ zeptal se Valentin.

„Co kdybych na sebe napřed hodil nějaké šaty?“

„Samozřejmě.“

Členové patroly už byli spoutaní okovy a řetězy. *Bojí se*, uvědomil si Valentin, když na modrých uniformách zahlédl skvrny potu. Pillow se rovnou pomočil. *Lidi, kteří se bojí, není těžké obalamutit.*

„Major to ale pořádně zbabral, Carlsone.“ Valentin mrkl na svého dobrodince. „Poslyšte, seržante, víte vlastně, do čeho jste tady šlápli?“

„Už je z tebe mrtvola, chlape. Jsi mrtvola, co ještě pár hodin bude chodit a mluvit.“

„To si nemyslím, seržante. Podívejte se na tohle.“ Strčil Tolandovi pod nos pažbu pušky. „Zásadně jste narušili supertajnou operaci Zalomeného kříže.“

„Co to má sakra být, ten Zalomený kříž? Supertajná blbost!“ odsekl seržant Toland, na něhož to vůbec neudělalo dojem.

„Vám zase nic neřekli, co? Potřebovali jsme Toucheta mrtvého, ale nemohli jsme to udělat v Illinois, protože uplatil spoustu lidí. Ale proč vám to vlastně povídám. Byl to špion, pokoušel se vyzvědět, co se děje v Blue Mounds.“

„Kecy,“ vybafl seržant. „Jenom se mu zachtělo zašukat si s Carlsonovic holkou. Tyhle žvásty ti nepomůžou.“

„Nemusíte mi věřit, seržante, ale dovolte, abych vám osvětlil dvě základní skutečnosti. Za prvé, pořád jste naživu, a za druhé, dohoda byla uzavřena hodně vysoko nad vámi. Naše operace se zadrhla, jinak byste nedostal rozkaz tyhle lidi předvést. Napříště doporučuju, abyste si v Madisonu ověřoval všechny majorovy rozkazy. Gonzálezi?“

„Ano, pane?“ ozval se zvěd.

„Přecházíme na plán Rudý Matouš.“

„Ehm, vy tady velíte, pane,“ řekl González.

Valentin doufal, že si patrola vysvětlí Gonzálezův zmatek pouze jako zaváhání.

„Prodiskutujeme to venku. Pane Carlsone a Frate, hlídejte ty čtyři.“

Vyšli na chladný noční vzduch a Valentin poplácal Gonzáleze po zádech. „S tím Pillowem jste to zvládl skvěle, Gonzo. Pořád jste ve formě, i se zraněnou rukou.“

„Pane, jaký bude další krok? Hned odjedeme?“

Valentin přikývl, šel po cestě k autům patroly. Zaprášený náklaďák se skříňovou karosérií a stejšn ve tmě stěží viděl. Mraky se dosud neprotrhaly.

„Gonzo, hodlám vám svěřit velkou zodpovědnost. Možná při tom zapomenete na bolest v ruce. Odvezete Carlsonovy a Breitlingovy z Wisconsinu. Budete je mít na starost celou tu dlouhou cestu až na Ozarské svobodné teritorium.“

„To zvládneme.“

„Možná bychom to zvládli, jenže to nezvládneme *my*, Gonzo. Musíte to zvládnout sám. Já jdu pro Molly.“

González překvapeně vykulil oči. „Příteli,“ řekl po chvíli, „ta už je nejspíš mrtvá.“

„Pokud ano, zajistím jí společnost. Nejdřív za ní pošlu toho jejího pitomého strýce.“

„Co je důležitější, dostat vás, mě a tyhle lidi bezpečně k nám, oznámit tam všechno, co jsme viděli za plotem s lebkami, nebo zabít jednoho renegáta? Hrozně nerad vám připomínám vaše povinnosti, ale –“

„Kašlu na povinnosti,“ prohlásil Valentin. Už jenom za ta slova se mohl dostat před vojenský soud a popravčí četu, ale jestli má viset, bylo mu jedno, jestli za ovci, nebo za berana. „Viděl jsem umírat mnoho lidí, na kterých mi záleželo. Ale ona ne, tohle děvče ne.“

„Zapomněl jsem, co jste právě řekl, pane. Stejně budete muset hodně vysvětlovat, pokud se vrátíte. Jak mám zacházet s těmi civilisty? Jako s vězni? Bylo by náramně těžké vrátit se do Ozarských hor, kdybych šel jen já a můj kůň, natož s tolika lidmi.“

„Plán je takový…“

González naslouchal, když mu poručík uděloval poslední rozkaz.

* * *

Za hodinu bylo vše připraveno. Spoutaná patrola byla zamčená v přístavku s krmivem. Přístavek měl nejlepší zámek, byla to jediná stavba z tvárnic na celé farmě. Skříňový náklaďák už čekal, zadní dveře zavřené; koně byli osedlaní a uvázaní k nárazníku. Ve velkém přepravním prostoru, kde bylo přišroubováno množství ok na připoutání vězňů, seděli všichni tři Breitlingovi, paní Carlsonová a Mary, měli s sebou přikrývky, šaty na cestu, a dokonce i psa. Za volantem seděl pan Carlson, vedle něj González s puškou. Oba si oblékli modré uniformy, které zabavili zajatým renegátům.

Valentin a Frat stáli na stupačce na Gonzálezově straně. Valentin si vybral nejlepší uniformu, měl osobní doklady člena patroly, který se mu nejvíc podobal, pomočeného Pillowa.

„Sejdeme se na jižním konci mostu za Bentonem, jasné, Frate?“ prohlásil González, sroloval mapu a zastrčil ji do tubusu. Frat přikývl.

„Pane Carlsone, jestli neosvobodím vaši dceru, nechám za sebou alespoň pořádně krvavou stopu mrtvých renegátů,“ slíbil Valentin. „Půjdou po mně se vším, co mají. Vy jim o to snadněji proklouznete.“

„Nikdo tě nežádá, abys to dělal, synu,“ řekl pan Carlson od volantu. „Molly je už nejspíš mrtvá. Když zabila Toucheta, mohla obrátit nůž i proti sobě.“ Alanu Carlsonovi se chvěly rty.

„Tak rychle by to nevzdala, Alane. Jestli je naživu, osvobodím ji. Buď se vrátím s vaší dcerou, nebo vůbec ne.“

Valentin potřásl zvědovi zdravou rukou. „Gonzo, vím, že to dokážete,“ řekl mu tiše. „Máte dost rozumu i zkušeností. Hlavně pořád jeďte. Jestli to pomůže, snězte třeba koně. Až se dostanete zpátky, povězte našim všechno, nač si vzpomenete, i kdyby se vám to nezdálo důležité. Taky by sem, na sever, měli poslat jednu dvě Kočky, aby zjistily, co se děje v Blue Mounds. Ještě něco. Dostaňte Frata k Lovcům, dejte ho zařadit mezi aspiranty. Bude lepší Vlk než my dva dohromady, jednou určitě. Vezměte celý můj žold, na který mám nárok, a dejte ho Carlsonovým do začátku. Ve vesnici Weening mám pár přátel.“

Valentin se probíral myšlenkami, hledal další nápady, které by mohly Gonzálezovi pomoct. Nemohl ho však varovat před veškerým nebezpečím, před všemi nepředvídanými okolnostmi, které je mohly potkat.

„Udělám všechno, jak si přejete, pane. *Vaya con. Dios, jefe.* Budu se za vás modlit, pane. Každý den.“

„Znovu jste se začal modlit, Gonzálezi? Myslel jsem, že to má na starosti vaše matka.“

„Matka se stará o moji duši. Já si vezmu na starost vaši.“

„Příštích pár týdnů budete mít starostí víc než dost i bez mé duše. Ale stejně díky, jsem poctěn.“

Carlson nastartoval motor, Valentin seskočil na zem. González mu zasalutoval. „Hodně štěstí, poručíku.“

„Pozdravujte rotu Zulu, Gonzo!“

Náklaďák odrachotil do tmy na západ. Do rozednění zbývalo několik hodin.

„Dobrá, Frate, takže jsme zbyli sami dva. Škoda, že neumím líp řídit.“

„To nevadí, poručíku.“ Frat nasedl do stejšnu za volant. „Znám cesty, takže je to v pohodě.“

„Říkej mi David, kamaráde. Jeď pomalu a opatrně. Nezapínej světla.“

„Já vím, já vím. Už jsi to říkal. Tak kam?“

Valentin zkontroloval obsah tlumoku a rezervní obročnice, v nichž měl pouta a několik balíčků z kuchyně Carlsonových. „K tvému strýci. Cestou mi o jeho domu povíš všechno, nač si vzpomeneš.“

* * *

Frat ujel pětatřicet kilometrů zhruba za hodinu. Před Monroe sjel na polní cestu, pak na dobytčí stezku. Nikde ani živáčka, noc jako by čekala, až se zvedne opona před posledním dějstvím hry. Vysílačka občas ožila, ozývala se hlášení patrol, které hledaly dva jezdce na koních. Valentin se v duchu připravoval na tragický konec dramatu. Frat řídil, předkláněl se čím dál víc dopředu, jako by pětačtyřicet centimetrů blíž ke sklu mohl lépe prohlédnout tmu. Valentin předtím zkrátil pilkou na železo dvouhlavňovou brokovnici, uřízl hlavně zároveň s koncem předpažbí. Do koženého nábojového opasku nastrkal tlusté patrony. Druhá zbraň, samočinná brokovnice, ležela na dřevěném zadním sedadle.

„Už jsme na polích za jeho barákem. Stojí támhle za tou řadou stromů," oznámil Frat. „Párkrát jsme tu byli, ještě když měl manželku."

„Co se s ní stalo?" zeptal se Valentin.

„Nevím. Nikdo to neví. Jednoho dne byla zkrátka pryč. Brzo jsme se naučili na nic se neptat."

„Nerad odpovídá na otázky?" Valentin vystoupil z auta, vzal si samočinnou brokovnici, náboje nacpal do kapes ukořistěné uniformy. „Tak to musím změnit. Tu uříznutou pušku měj při ruce, Frate. Neváhej ji použít, zamiř na všechno, co se k tobě přiblíží. Buď ostražitý."

„Budu, Davide. Dávej si pozor."

* * *

Valentin tiše kráčel k řadě stromů, naslouchal a větřil hlídací psy. Jejich pach uvízl na celém trávníku. Teď nejspíš byli vpředu.

Na honosném sídle svítily vysoko pod střechou bezpečnostní reflektory, mířily na trávník a zářily tak ostře, že okolí vypadalo černobíle, za osvětlenými bílými plochami se černaly hluboké stíny. Valentin tiše hvízdl.

Zpoza garáže vyběhl velký černý rotvajler. Valentin sáhl do obročnice a položil na čepel parangu několik proužku masa. Znovu hvízdl. Pes zavrčel a popošel o několik kroků. Valentin se ani nepohnul, nabízel maso z křoví pod stromy.

„Hodný pejsek, hodný pejsek," opakoval chlácholivě.

Pes si olízl tlamu a přiběhl k němu. Valentin spustil parang až k trávě, zvíře začalo žrát. Flanagan očividně psy používal pouze na zastrašování. Opravdový hlídací pes by byl vycvičený, aby přijal žrádlo pouze od svého pána, od nikoho jiného. Když se spřátelili, Valentin vstal a poplácal nového kamaráda, který k němu mlsně vzhlížel.

Chvíli pozoroval spící dům, než přeběhl trávník k zadním dveřím. Pes dovádivě běžel vedle něj. Druhý rotvajler ležel stočený na rohožce u dveří a tvrdě spal. Jakmile se objevili, vyskočil, aby se přivítal s kolegou hlídačem a nočním návštěvníkem. Valentin dal psům ještě trochu masa, pak ohmatal okenní římsu nalevo ode

dveří, protože mu Frat prozradil, že tam bývá klíč. Visel na hřebíčku zatlučeném do rámu.

Klíč se sice do zámku hodil, Valentinovi se však podařilo dveře otevřít jen na pět centimetrů. Byly zajištěné řetězem. Sáhl do svého kouzelného pytlíku pro zrezavělé páčidlo, které našel ve stejšnu, zasunul je pod upevňovací destičku na zárubni a zapáčil. Řetěz upadl s hlasitým břinknutím.

Do kuchyně nejprve vstoupila brokovnice, teprve za ní Valentin. Na stole se kupilo špinavé nádobí a listiny. Nepořádek na osmihranné stolní desce zalévalo stropní osvětlení žlutou září. Před židlí trůnil těžký elektrický psací stroj, vedle něj stál hrnek s vychladlou kávou, obklopený prázdnými pivními lahvemi jako hnědé jezírko lesíkem. Z obýváku se ozývalo hlučné chrápání.

Valentin se podíval na strojopis na stole, rychle otočil na druhou stranu. Byla to výpověď strážného, který hlídal dveře apartmá pro hodnostáře v budově Nové univerzální církve, kde se Touchet ubytoval. Zaujalo ho několik odstavců:

Pustil jsem dovnitř obsluhu s večerním šálkem kávy pro vrchního inspektora Toucheta a vzápětí jsem uslyšel výkřik. Tasil jsem zbraň a vstoupil do ložnice. Inspektor Touchet ležel na posteli tváří dolů, kromě ponožek byl nahý. Mladá žena se pokoušela otevřít okno, neboť nevěděla, že je zatlučeno hřebíky. Sotva jsem vešel, rozbila sklo popelníkem, ale podařilo se mi ji zadržet.

Nasadil jsem ženě pouta a přikázal číšníkovi, aby ji držel, pak jsem zkontroloval pulz vrchního inspektora. Inspektor Touchet byl mrtev. Ze zátylku, kde krk navazuje na hlavu, trčela střenka příborového nože. Záda se mu leskla jakýmsi olejem, ležel na osušce. Na posteli bylo velmi málo krve. Někdo vrchnímu inspektorovi stáhl mosazný prsten z prstu a navlékl ho na střenku nože. Mladá žena na nás vykřikovala nadávky, tak jsem ji udeřil. Inspektor Touchet ji nezranil, modřinu na tváři jsem jí udělal já.

Valentin nahlédl do obývacího pokoje. Na kožené pohovce se rozvaloval Virgil Ames, oči konečně bez slunečních brýlí, opasek s pouzdrem a pistolí měl omotaný kolem paže. Nad ním se vznášel zápach piva a střevních plynů. V zadní prosklené kanceláři pod věží uviděl majora Mika Flanagana. Major spal v křesle, na klíně telefon, nohy položené na psacím stole.

Vlk se plížil k Amesovi, pušku si přehodil do levé ruky, vytáhl parang. S *tímhle psem se nehodlám spřátelit*, pomyslel si, opřel mu

špičku mačety hned pod Adamovo jablko a bleskově bodl. Virgil Ames stačil pouze otevřít oči, než zemřel. Valentin otřel parang o přepychovou koženou pohovku a postupoval dál ke kanceláři.

Major Flanagan se probudil, když ho mezi oči šťouchla namodralá ocel hlavně. Než se zcela probral, chvíli nesmyslně blábolil. Valentin sklonil pušku a namířil mu ji rovnou mezi natažené nohy.

„Chtěl jsi mě vidět, majore?“ zeptal se.

„Co sakra…? Virgile!“ zařval Flanagan.

„Milý majore,“ začal Valentin, „raději mi pověz, co chci vědět, jinak se k němu rovnou připojíš. Chci vědět, zda je Molly Carlsonová dosud naživu.“

„*Virgile!*“ ječel Flanagan.

Valentin zvedl hlaveň k majorovým rozšklebeným ústům. „Řveš zcela zbytečně a bolí mě z toho hlava, tak přestaň. Můžu ti taky vyříznout jazyk a na otázky budeš odpovídat písemně.“

„K čertu s tebou, Saint Croixi. Nemáme jenom Molly, už od jedenácti večer máme všechny Carlsonovy. Jestli odtud vypadneš a postaráš se, abych tě už nikdy neviděl, třeba budou žít. Třeba budeš žít i ty.“

Valentin ho udeřil hlavní do úst, vyrazil mu dva přední zuby, rozražený ret začal krvácet. Major zvedl ruku ke zraněným ústům, ale Vlk ho praštil do spánku pažbou. Major se svalil jako špalek. Valentin se pustil do práce s pouty a provazem.

Když přišel major Flanagan k sobě, dům byl temný. Valentin mu cákl do obličeje studenou kávu. Renegát zasténal a okamžitě se celý pozvracel. Dávil tak prudce, až se zmítal, ale Valentina jen přesvědčil, že je ke křeslu dobře přivázaný. Zápěstí mu znehybnily náramky připoutané k bočním opěrkám, hrudník měl i s opěradlem omotaný pevným provazem. Nohy měl zasunuté pod křeslo, od okovů na kotnících vedl krátký řetěz kolem sloupku pod sedadlem.

Za okny kanceláře dosud nebyl znát ani náznak svítání. Valentin stál vedle stolu, vypadal pouze jako stín.

Ozvalo se kovové *cvak*, Valentin zvedl stříbrný váleček zapalovače a zamával rozžhaveným koncem fascinovanému Flanaganovi před nosem tak blízko, až mu rudě ozářil vzteklá prasečí očka.

„Tak jo, strejdo Miku. Chceš si se mnou povídat, nebo musím použít tohle?“

„O čem si chceš povídat?“

„O tom, kde je Molly.“

„Je v budově Zřízení v Monroe.“

Valentin popadl majorův malíček a přitlačil ho k zapalovači. Slyšitelné zasyčení okamžitě přehlušil Flanaganův výkřik. Valentin zasunul zapalovač do elektrického stojanu a stiskl ho, aby se znovu nažhavil.

„Špatná odpověď. V kuchyni jsem si přečetl hlášení. Odvezli ji do Chicaga.“

Cvak.

„Proč do Chicaga, majore?“

„Když to udělala, okamžitě jsme zavolali Illinoiskou jedenáctku. Nařídili, abychom ji poslali do Chicaga.“

„Kam přesně do Chicaga?“ Valentin zvedl zapalovač.

„Jak to mám vědět? Illinoiská jedenáctka nemá otázky o nic radši než madisonští Karani,“ bránil se Flanagan, pozoroval zapalovač, jak se pohybuje sem a tam ve tmě. „Ne! Proboha, Saint Croixi, já to nevím.“

Poslední slova byla určena konci zapalovače, který se přibližoval k majorově levé ruce. Valentin mu násilím otevřel pěst a nasadil zapalovač na ukazovák. Do nosu mu vnikl čpavý zápach spálené kůže. Flanagan opět zaječel. Valentin zase zamáčkl zapalovač do stojanu, aby se rozpálil.

„Bolest přestane, jakmile mi řekneš, kde konkrétně v Chicagu je. Nebo chceš připálit ptáka?“

Zčernalý konec Flanaganova ukazováku byl spálený na škvarek. Dokonce i nehet měl upálený.

Cvak.

„Nejspíš ji pošlou do Zoo,“ zablekotal Flanagan, když se Valentin natáhl pro zapalovač. „Byl jsem tam, je to na severním konci města blízko jezera. Pořád tam kotví spousta lodí.“

„Proč do Zoo? Slyšel jsem, že nepohodlné posílají do Loopu.“

„Znali Toucheta. Zeptali se mě, jestli je ta holka opravdu krasavice. Popsal jsem ji. Řekl jsem, že nebýt má neteř, někdo z mých patrol by ji dávno znásilnil. Saint Croixi, nejsi tady dlouho. Nevíš, jak moc jsem riskoval – postavení i život – abych mohl sestře a její rodině pomáhat. Molly by nikdy nikdo neublížil.“ Flanagan měl obličej zalitý potem, zmáčel mu husté obočí a v pramíncích stékal až na krk.

„Tak co je vlastně to Zoo?“

„Je v Lincolnově parku. Mám v dolní zásuvce stolu plánek Chicaga. Jsou na něm dokonce telefonní čísla taxislužby. Zoo je… obrovský nevěstinec. Samé bary a herny. Je to tam dost divoké, dostaneš tam všechno, nač si vzpomeneš, jako ve starém Vegas.“

Valentin nechal zapalovač ve stojanu. „To mi stačí, Flanagane. Vlastně ještě něco, než odejdu. Potřebuju cestovní příkaz vystavený na vojína Pillowa. Dáš mu týdenní dovolenou, nebo jak tomu říkáte, a propustku do Chicaga. A taky nějaké peníze.“

Flanagan překvapeně zvedl huňaté obočí. „Madisonské zelené kupony nejsou v Chicagu k ničemu. Chlapi si tam nosí věci na výměnu. Šperky, pivo, konzervy a podobně. Ale to, k čemu se chystáš, je šílenství. Rád bych ještě někdy viděl Molly živou, stejně jako její rodiče, ale neuvidím. Jsou tam stovky vojáků z Illinoisu a Indiany, dokonce z Michiganu. Slyšel jsem, že důstojníci se do Zoo sjíždějí zdaleka, až z Iowy a Minnesoty. I kdybys ji našel, nikdy ji nedostaneš ven. Černá díra je jednosměrná –“

„Černá díra?“ podivil se Valentin.

„Nevím, jestli ji tam strčí. Černá díra je jakési vězení. Ženy v ní dlouho nevydrží. Dělají… zacházejí s nimi špatně. Někteří chlapi si holt libují ve zvrácenostech. Já tam nikdy nebyl, ale člověk ledacos zaslechne.“

„Prostě mi řekni, kde máš formuláře, a pak je vyplníš.“

Flanagan mu dal podrobné pokyny, a zanedlouho měl Valentin cestovní propustku. Uvolnil majorovi pravici, aby mohl dokumenty ověřit razidlem a podpisem. Major si volnou rukou otřel obličej.

„Jsi tvrdý, Saint Croixi. To bych do tebe neřekl.“

Takže si myslí, že se zachrání podlézáním? Zajímavé. Měl s tím u Karanů úspěch? myslel si Valentin. Zastrčil nové doklady a složený plánek do náprsní kapsy a vrátil se před psací stůl. Puška stála opřená o vyřezávaného lva.

„Vezmi si moje auto. Je v garáži, klíčky mám tady v kapse. Nahlásím, žes jel na sever. Carlsonovy budu držet den dva pod zámkem, pak je propustím. Pár hodin na ně budeme řvát a vyptávat se, ale nedělej si starosti, budou v pořádku. Molly se pochopitelně už nikdy nesmí vrátit, ale jestli tvůj plán vyjde, určitě najdeš bezpečné místo v lesích. V Chicagu buď opatrný. Jsou tam stovky Rozparovačů. A pokud…“

Major se zarazil, udiveně otevřel ústa, když Valentin zvedl brokovnici a namířil mu na hlavu. „Ne, Saint Croixi. Bud spravedlivý! Dal jsem ti všechno…“

Valentin si zapřel pažbu o rameno a položil prst na spoušť. „Nedávno jsi řekl, že kdyby to bylo na tobě, předal bys mě Rozparovačům jen za to, že nemám pracovní kartu. No, tak teď je to na mně, a já hodlám postupovat podle pravidla, kterým se řídíme my Vlci. Říkám mu zvláštní rozkaz ráže dvanáct, hlava 00. Každý renegát vysoké hodnosti, který pozvedne zbraň proti svým bližním, se odsuzuje k trestu smrti zastřelením.“

„Slibovals, že mě nezabiješ!“ zaječel Flanagan, napřáhl před sebe ruku.

„Slíbil jsem, že skončí bolest,“ opravil ho Valentin a stiskl spoušť. V temném pokoji zahřmělo a modrobíle se zablýsklo jako od starodávné fotografické žárovky. Flanagan si v posledním okamžiku přitiskl předloktí na obličej, ale hrubé broky rozsekaly ruku, hlavu i opěradlo křesla. Kosti, krev, mozek a dřevěné třísky potřísnily cihlovou stěnu za křeslem.

Valentin procházel dům a do povlaku z polštáře cpal vše cenné, co našel: sluneční brýle a ozdobné pouzdro s pistolí Virgila Amise, Flanaganovy doutníky a elektrický zapalovač, stříbrnou dózu na cigarety, zlaté šperky pohřešované paní Flanaganové. V domácím baru objevil dvě láhve čtyřleté whisky, přidal je do povlaku.

Sešel do zařízené sklepní místnosti a rozsvítil elektrické světlo. Na jednom konci byl kulečníkový stůl, na druhém malá dílna. Mezi párem jeleních hlav stály v ozdobném stojanu na zbraně tři pušky. Valentinovi zazářily oči, když spatřil starou remingtonku, model 700. Pověsil si ji na rameno a šel do dílny, kde našel plechovku petroleje. Otevřel ji, pocákal kulečníkový stůl, koberec i dřevěné obložení. Škrtl zápalkou a hodil ji do louže petroleje na kulečníku. Plameny se rozběhly po zeleném suknu. Když se ujistil, že se oheň dobře rozhořívá, vyběhl po schodech nahoru.

* * *

Frat vycouval z pole na úzkou cestu, která vedla zpátky na silnici. „Co teď, Davide?“ zeptal se. Bylo to zvláštní, ale nepoložil Valentinovi jedinou otázku, co se stalo v domě jeho strýce.

„Kde chytím nejbližší vlak do Chicaga? Ale nemyslím nádraží. Chci do něho naskočit.“

Frat se zamyslel. „Trať do Dubuque vede rovnou skrze Monroe. Vlak tam projíždí každý den. Zaveze tě až do Chicaga, totiž spíš do masokombinátu. Do večera můžeš být ve městě. Snadno poznáš, že jsi blízko, protože budete projíždět širokým pásem vypálených domů. Rozparovači kolem města spálili obrovský pás. Říkalo se tomu Velký požár předměstí. Stalo se to, než jsem se narodil. Udělali cosi s půdou, aby tam nerostlo nic než plevel. Celé kilometry starých ulic a sutin. Byl jsem pochopitelně hodně malý, když jsem to viděl. Jenomže Molly nikdy v Loopu nenajdeš. Tu čtvrť bys mohl prohledávat celé dny. Jak ji chceš dostat ven?“

„Není v Loopu. Strčili ji do Zoo.“

Frat se plácl do čela. „Já ťulpas! Mělo mě to napadnout! Děvče, které vypadá jako ona, určitě strčí rovnou tam. Když se Phila, moje starší sestra, vyparádila, máma jí vždycky říkala: ‚Jak to vypadáš? Chceš dostat kšeft v Zoo?‘“

„Co mi ještě můžeš o Chicagu říct?“

Frat odbočil na silnici směrem na jih. „Je velké, fakticky velké. Dost ti pomůže, že tam jsou lidi odevšad, cizinců si nikdo nevšímá. Jestli budeš dělat problémy a chytí tě, šoupnou tě do Loopu. Taky se tam ještě používají staré papírové dolary, ale musí být ověřené, mají razítko jako v pracovních knížkách. Určitě tam budou tvoji lidi, kteří bojují proti Karanům, ale netuším, jak bys je mohl najít. A taky bych na tvém místě pořádně schoval mačetu. Dost vojáků by ji mohlo poznat.“

Dojeli na křižovatku. Frat zastavil s autem patroly u krajnice.

„Frate, strašně jsi mi pomohl. Víš, co máš teď dělat, že?“

„Mám jet rychle s rozsvícenými světly, jako že mám naspěch,“ odříkal Frat. „Mám shodit auto do rokle a pak dojít pěšky k tomu mostu. Mám se držet v polích a z dohledu. To zvládnu.“

„Já o tom nepochybuju.“

„Ty teď musíš na jih, Davide, až narazíš na koleje. Zatáčejí podél Sugar River, tam vlaky zpomalují. Hodně chlapů se tak sveze. S doklady se dostaneš v pořádku až do Chicaga. Ale dej na mou radu a nedělej potíže, dokud si nebudeš jistý, že z nich zase vyvázneš. Vypadnout z města nebude snadné. Odjíždějící vlaky kontrolují kvůli uprchlíkům.“

Valentin mu podal ruku a Frat jí potřásl. „Cestou poslouchej Gonzáleze, štěně. Můžeš se od něho hodně naučit.“

„Jo, Gonzo je bezva. Mimochodem, má o tobě hodně vysoké mínění. Vlci v rotě Zulu ti prý říkají Duch, aspoň to povídal.“

„Jakže?“

„Duch. Protože chodíš tak nepozorovaně a tiše, jako by ses vznášel. A ještě z jednoho důvodu. González tvrdí, že poznáš, když jsou nablízku Černozubci. Prý mu z toho běhá mráz po zádech, ale taky to dost uklidňuje.“

„Tak Duch, jo? No, vyřiď Gonzovi, ať má hlaveň pušky pořádně čistou a důkladně naolejovanou, jinak se vrátím a budu ho strašit. Na shledanou, Frate.“

„Na shledanou, poručíku Valentine. Nedělej si starosti, dokážu odtud všechny dostat, stačí, když mi González ukáže směr. Nejsi jediný, kdo vycítí Lebky.“

* * *

Ráno čekal Valentin ve stínu pod vrbou na vlak, pojídal balíček sucharů s plátkem sýra z cihly, kterou odnesl z Flanaganovy kuchyně. Stačil si k povlaku na polštář, kde měl lup, narychlo vyrobit popruh přes rameno. Obdivoval krásnou pušku Remington, kterou rovněž ukradl. Buď za ni dostane dost peněz na jeden dva úplatky, nebo poslouží k účelu, k němuž byla vyrobena. Prohlížel si plánek Chicaga, vrýval si do paměti co nejvíc názvů ulic. *To ale musí být město,* pomyslel si. *Víc než stovka Rozparovačů. Úžasné město na návštěvu, ale nechtěl bych tam umřít.*

Dvanáct

Chicago, říjen, čtyřicátý třetí rok Karského zřízení: Druhé největší město bývalých USA je pořád veliké. Ve 20. století navrhl místní nositel Pulitzerovy ceny, aby si osmimilionová aglomerace dala do znaku heslo „Kde se to tady vzalo?“ Nikde nebují korupce, bezpráví, prospěchářství a hrabivost tolik jako v tomto městě velkých ryb, ovládaném Karany a řízeném renegáty. Nikdo neví přesně, kolik Karanů zde vládne a kde, protože si velkoměsto nerozdělili geograficky, ale podle byznysu a hmotných statků. Jednomu Karanovi třeba patří ocelárny v Gary a továrna na automobilové součástky na West Side, několik činžáků na Gold Coast a pár zastaralých letadel na letišti O'Hare. Rozparovači, kteří ho zastupují, pobíhají mezi všemi držbami, a ještě aby se chodili krmit do čtvrti Loop.

Aby Rozparovači v některé oblasti nezlikvidovali nadměrný počet vitálních pracovních sil, vzniklo po dvacetiletém soupeření a přetahování o moc krmiště Loop. Karané neměli využití pro výškové budovy obchodního centra ve vnitřním městě, a když vynesli z muzeí a. obchodních domů vše, co se jim líbilo, nechali čtvrť obehnat zdí a vytvořili skládku pro nežádoucí osoby. Tam se mohou Rozparovači krmit bez obav, že zabijí důležitého technika či strojního inženýra a rozpoutají tak mezi Karany vendetu, která by mohla přerůst do vleklého nepřátelství.

Chicagští dělníci žijí v bezpečí, jež ve společnosti uzurpované Karany nemá obdoby. Mzda však stačí akorát na holé živobytí a dostávají ji ve starých amerických dolarech. Zůstat bez prostředků znamená urychlený odsun do Loopu. Elita renegátů, která pro Karany řídí město, si bezostyšně nahrabala nečestnými způsoby značné bohatství.

Jeden by se divil, k čemu je dobré bohatství pod vládou okupantů, jenomže i Karané se nakazili virózou korupce, která v Chicagu jen kvete, a nezřídka se dávají svými „otroky“ uplatit.

Nejvyšší renegáti nepodplácejí Karany penězi, nýbrž tím, čeho si upíři cení nade vše, vitálními aurami. Renegáti kupují zajatce od osob bez svědomí, jimž se říká dohazovači, a ti je zase skupují od potulných lovců lidí, kteří číhají na pomezí Karské zóny a zajmou každého, kdo jim vběhne do cesty. Tihle novodobí lovci kůží se potloukají v kruhu ve směru hodinových ručiček od severního Michiganu na jih přes Indianu a Illinois a zase nahoru po východním břehu Mississippi do severních lesů Wisconsinu.

Jakmile zámožný renegát předá Karanům dostatečné množství vitální aury, je odměněn mosazným prstenem. Tato praxe kupování *mosazných prstenů se provozuje výhradně v Chicagu. Když už mají bohatí zrádcové dost peněz a mosazný prsten, odeberou se na odpočinek do Ringland Parku na břehu Michiganského jezera, kousek na sever od Chicaga, kde na padesáti čtverečních kilometrech stojí okázalé domy bývalého Highland Parku, jediné oblasti v celé aglomeraci, kterou nezničily plameny jako ostatní předměstí. Mosazný prsten však nelze předat synům a dcerám, proto musejí potomci takových renegátů znovu projít celou tou únavnou cestou, aby ho sami získali.*

Chicago se stalo tím, čím bývávalo Vegas ve světě před Karany, městem, kde se může přihodit cokoli, kde se dá koupit či prodat za příslušnou cenu všechno, včetně lidského života.

* * *

Chicagské panoráma připomínalo Valentinovi kosti trčící z mrtvoly obrovského zvířete. Ze střechy nákladního vagónu měl skvělý výhled, zatímco vlak uháněl jako šíp přímo na jihovýchod, směrem k městu, rachotil po nerovných kolejích. Na rozkývané ploché střeše by si Valentin připadal nahý a bezbranný, nebýt spolucestujících roztroušených na několika posledních vagónech. Čas od času se podél trati rozběhl další černý pasažér a naskočil na stupátko.

Poprvé uviděl městskou siluetu, když vjeli do vypáleného předměstí, zčernalé pásmo obepínalo město jako spálený opasek. Připomnělo mu fotografie Hirošimy po atomovém výbuchu, nic než suť a rozpukaný beton. Napadlo ho, co asi Karané udělali s půdou, čím ji otrávili, že na ní nic neroste, z obnažené země bujel

jenom hnědý suchopýr a občas neduživý stromek. Nač asi potřebovali vytvořit takový obraz zkázy? Zeptal se třicetiletého Illinoisana, který naskočil na vlak, když opustili pahorky severně od Rockfordu.

„Na co je chicagské spáleniště?“ opáčil muž, hleděl na zčernalé trosky, jako by je viděl poprvé. „Tak tos mě dostal. Mám bratra v Iguardu, podle něho je to neutrální pásmo mezi zdejšími Karany a Illinoiskou jedenáctkou. Závisejí jedni na druhých, ale kdysi proti sobě bojovali, to mi bylo tak pět nebo šest. V každém případě je spáleniště zadrží, aby se nezatoulali ze svého území, když se krmí. A pak mám ještě sestru v Chicagu, ta zase tvrdí, že to je proto, aby z Chicaga nikdo neutekl. Nejspíš bylo snazší všechno spálit než postavit zeď, musela by být dlouhá dobrých osmdesát devadesát kilometrů. Slyšel jsem ale, že několika lidem se podařilo spáleniště přejet za dne. Když měli štěstí a nedopadl je Bezpečnostní sbor, do setmění byli pryč. Taky jsem slyšel o lidech, co utekli jenom po svých. Většinou se ovšem zase hezky rychle vrátí, na jihu státu je to mnohem nebezpečnější. Celé roky se snažím sehnat v Chicagu slušně placenou práci, ale nemám na pořádné všimné, abych dostal dobré zaměstnání.“

„*Všimné?* Co je to?“ divil se Valentin.

„Tohle je určitě tvůj první výlet do Chicaga, modrokabátníku. Všimné je něco jako spropitné, spíš takový úplatek. Nejlepší jsou peníze, ale musí to být ty jejich, ověřené. Když se někomu pokusíš podstrčit bankovku, kterou jsi dostal třeba v Peorii, koleduješ si o pořádnou do zubů. Taky cigarety jsou vhodné všimné. A když chceš něco lepšího, třeba taxík nebo ubytování v hotelu, platíš všimné dvakrát – když si to domlouváš a když je po všem. To první všimné nesmí být moc malé, jinak se na tebe vykašlou a najdou si jiného kunčofta. Jestli je malé to druhé, můžou ti už jenom vynadat, ale rozhodně příště nečekej žádné úsluhy. Viděl jsem pořádnou rvačku kvůli malému všimnému, když chtěl chlap vystoupit z taxíku, tak buď opatrný. Ale abych se vrátil k tomu, co jsem říkal prve. Jestli chci dostat slušnou práci v továrně, musím dát všimné vrátnému, šéfovi odborů i řediteli. Možná dokonce několika ředitelům. A těm se dává pořádně velké všimné, to počítej na tisíce. Na farmě takové peníze nevyděláš.“

Valentin sáhl do pytle, vytáhl majorův doutník a podal ho spolucestujícímu. „Dík za poučení.“

„Vida, učíš se rychle. Poslyš, jestli chceš, můžeš jít se mnou, až seskočíme. Znám spolehlivou cestu z kolejiště. Máš moc pěknou pušku, kdejaký důstojník z chicagského Bezpečnostního sboru ti odrecituje pár paragrafů a zabaví ti ji, než bys řekl švec, až půjdeš z nádraží. Pokud ovšem nevyklopíš tak stovku na všimném.“

„Jsi opravdový kamarád. Já jsem Pillow.“ Valentin použil jméno na dokladech.

„Norbu Ošima. Chlapi mi většinou říkají Norby. Rád tě poznávám, Pillowe.“

„Kamarádi mi zas říkají Dave. To je moje prostřední jméno.“

Povídali si a město se blížilo. Konečně vjel vlak do nákladového nádraží, roztahovalo se na několika čtverečních kilometrech a vévodila mu mohutná betonová věž. Potom odbočili na vedlejší kolej k dobytčím ohradám. Naklaďáky a potahové povozy čekaly nedaleko, připraveny naložit obsah vagónů, jak je budou rozdělovat zaměstnanci expedice.

„Jdeme.“ Ošima seskočil z vagónu a pobídl Valentina. „Musíme to vzít přes dobytčí dvůr. Na Halsted Bridge vede stoka.“

Z vlaku seskakovali další lidé a rozbíhali se na všechny strany, několik příslušníků Bezpečnostního sboru v modrých uniformách se je snažilo chytit. Korpulentní policista za nimi vyběhl z mezery mezi vagóny, ale Valentin s Ošimou přeskočili řadu vnitřních plotů a jejich pronásledovatel to vzdal, sotva přelezl přes dvě ohrady, spokojil se s tím, že jim vynadal.

„Zatracení křupani!“ protestoval z dálky. „A co moje všimné, mizerové!“

Podlezli drátěný plot a vklouzli do betonové kanalizační roury, zavazadla protáhli za sebou. „Vítej v Chicagu,“ řekl Ošima, supěl a oprašoval si šaty.

„Vypadal na to, že za sebe nechává bojovat uniformu,“ poznamenal Valentin.

„Jo, tihle chlapi z Bezpečnosti jsou za vodou. Dostanou všimné skoro od každého. Mají zdarma baštu a pivo v bufetu U řízku a žemle. Když jsme u toho, mám pořádný hlad. Až si hodím věci k sestře, chceš se někde najíst?“

„Díky, ale mám schůzku. Nevíš, kde je řádka barů, kterým se říká Křížový flush? Je to na Rush Street.“

Ošima obdivně hvízdl. „To musíš mít v tom pytli dobré zboží na výměnu. Tam je to nóbl. Sám jsem tam nikdy nebyl. Zabírají

celý blok. Rush Street snadno najdeš. Je v pravém úhlu k ostatním ulicím. Dávej si pozor na prázdné parcely. Zavedu tě na Division Street a ukážu ti směr.“

„Díky,“ řekl Valentin upřímně. Podal Ošimovi další dva doutníky.

„Neboj, Davide, půjde ti to tady skvěle. Přinejmenším dokud ti vydrží tohle kuřivo.“

Valentin šel městem, nahlížel do plánku pro turisty. Dokonce i odpoledne bylo na ulicích víc lidí, než obvykle viděl pohromadě v nejobydlenějších částech Svobodného teritoria. Ale i přes ty davy se cítil podivně osamělý. Město ošklivě páchlo asfaltem a odpadky, zápach útočil na jeho citlivý nos. Smrad splašků stoupal z kanálů, popelnice v uličkách doslova přetékaly. Komunální služby nebyly pro Karany prioritní.

„Hej, modrokabátníku, chceš svézt?“ zavolal chlap ve slamáku z kozlíku drožky. Kůň stál trpělivě v chomoutu. „Zavezu tě do Zoo. Mám známého u vchodu, pustí tě tam za polovic. Tvoji kámoši ve Wisconsinu nebudou věřit vlastním uším, až se vrátíš.“

„Možná později,“ odbyl ho Valentin.

Vypadalo to, že kočky jsou všude, především v rumištích na prázdných parcelách. Toulaví psi se plížili uličkami, hladově očichávali kanály.

Valentin uviděl bar Křížový flush. Kdyby byla noc, zahlédl by už z větší dálky elektricky osvětlenou reklamu na zdi – tří metry vysokou ruku se čtyřmi králi a žolíkem. Jakmile spatřil svůj cíl, uvědomil si, jak je unavený. Poslední noc, kterou strávil v posteli, mu dělala společnost Molly, od té doby byl na nohou. Rozepjal si knoflík košile a přičichl si k hrudi. Na kůži mu přetrvávala vůně jejího mýdla s růžemi. Vzpomínka mu dodala novou sílu, přestože úkol, který měl před sebou, považoval za beznadějný. Jak by si kdy mohl představit tak veliké město?

Došel k barům, ale vchod nenašel. Přes kouřová skla v oknech nic neviděl, netušil, co by ho uvnitř mohlo čekat. Minul ženu ve špinavém pracovním plášti, stála v závětří a kouřila cigaretu.

„Vchod je támhle z boku,“ informovala ho a ukázala si palcem přes rameno. Pak důkladně zabafala z cigarety. „Pracuju tady. Šichta od tří do jedenácti. Budeš mít štěstí, jestli se dostaneš přes Pořeza. Hledáš práci?“

„Ne, jen trochu zábavy. Ale díky.“

„Hele," spiklenecky mrkla a vytáhla z pláště balíček v hnědém papíru. „Prohlídni si to. Čtyřicetidekovej řízek přímo z chladničky v Kárách. Dvanáct babek, co ty na to?"

„Ne, jídlo nepotřebuju."

„Osm lupenu. Níž nemůžu jít. Na Michigan Avenue to střelíš nejmíň za dvacet."

Valentin zahnul za roh ke vchodu. Bránu zdobil vyzděný oblouk, pod nímž by projel vůz. Na červenočerně natřených dvoukřídlových vratech stála napsaná otevírací doba; podle všeho ještě nebylo šest, protože byla zamčená. Valentin zaklepal na vrátka v pravé půlce vrat.

Ze špehýrky vykoukla tvář, která rozhodně nepovzbuzovala ke společenské konverzaci. „Co chceš?" zahřměl monotónní bas.

„Ty jsi Pořez? Chci vidět Vévodu, jestli je tady."

„Pro tebe není, křupane. Zkus s tím něco udělat."

„Zapomínám na dobré způsoby." Valentin sáhl do pytle. Když tak hleděl na tu vykrmenou tvář, rozhodl se pro cihlu sýra, z níž už kousek snědl.

„To je lepší," řekl rozložitý chlap, otevřel dveře a popadl půldruhakilovou cihlu tlapou, která vypadala jako gorilí packa.

Valentin se díval, jak Pořez ochutnává Wisconsinské zlato. Do rukávu jeho košile by se vešla obě Valentinova stehna a v jeho kalhotách by se schoval před deštěm i s Gonzálezem.

„Hmm, není špatný, modrokabátníku. Vylez tamhle po tom točitým schodišti. Nahoře najdeš dvoje dveře. Na jedněch je napsaný Kancelář. Ty půjdeš do těch druhých."

Valentin přikývl a vstoupil na dvůr. Vrstvou cigaretových nedopalků prorážel plevel jako jediná ozdoba cihlové dlažby. Na všech čtyřech stranách byly nádherné mosazné prosklené dveře a za nimi vždy jeden ze čtveřice barů. Jeden každý byl pojmenovaný podle karetní barvy.

Zvědavě nahlédl přes první dveře. Bar označený PIKY byl určen hazardním hrám, jak napovídaly zelené stoly ledvinovitých tvarů a rozzářené výherní automaty u stěn. KÁRY vypadaly jako restaurace. Slyšel o nich, ale dosud žádnou neviděl – bílé ubrusy, naleštěné stříbro a na stolech květiny. V této restauraci bylo všechno přepychové. Pouze KŘÍŽE měly otevřeno. Pohodlné kožené klubovky stály kolem malých stolků, bar byl určen ke kouření doutníků či dýmek a k pití alkoholu. Posedávalo tam

několik mužů, někteří dokonce v oblecích s kravatami, četli noviny nebo hráli karty. HERCE vypadaly jako pompézní nevěstinec. Sál byl největší, zabíral dvě patra na výšku, kruhové pódium uprostřed bylo vybaveno typickými tyčemi pro striptérky. V místnosti vyzdobené zrcadly napočítal tři barové pulty.

„Hoj, Tori," uslyšel Pořeza od brány.

„Hoj," odpověděl znuděný hlas, na dvorek vešla žena, která jako by sestávala pouze z blond hřívy a nohou, přes rameno nesla tašku tak velkou, že do ní mohla klidně naskočit a pádlovat po řece. Koukla na Valentina, ohodnotila ho pohledem a zmizela v úzké chodbě.

Valentin pokrčil rameny na sýrožrouta u brány a vystoupal po kovovém točitém schodišti. Přistoupil k neoznačeným dveřím a zaklepal.

„Je otevřeno," ozval se známý ženský hlas.

Vešel a poznal Vévodův doprovod za stolem větším, než měl v kanceláři Flanagan, ale povrch s vysokým leskem působil jaksi jemněji a ženštěji. *Debby? Ne, Dixie,* lovil Valentin v hlavě její jméno. *Denisa u koktejlových šatech s hlubokým dekoltem,* vzpomněl si. Dnes na sobě měla jednoduché šedé šaty bez rukávů.

„Zdravíčko, Deniso, můžu vidět Vévodu?"

Udiveně k němu vzhlédla. „Copak vás zná?"

„Tak trochu. Setkali jsme se v Bunkru v Madisonu. Pozval mě, abych se stavil, jestli se někdy dostanu do Chicaga. Jsem David Drobek, nepamatuješ?"

„Aha, zdálo se mi, že jsem tě už viděla. Jsi ten chlapík s krásnými vlasy. Vévoda po pár skleničkách vede dost neuvážené řeči, ale na chvilku za ním můžeš zaskočit, než půjdeme, ehm, než půjde na večeři. Hele, nemáš náhodou špetku toho bezvadného kokainu?"

„Později zjistím, co můžu sehnat," řekl Valentin.

„Výborně, díky. Jestli se chceš posadit, tamhle je židle. Vévoda má jednání s dodavatelem nápojů a potravin. Sedí nad tím celé odpoledne, takže by měli být brzo hotoví." Obdařila ho úsměvem.

Valentin nabídl Denise cigaretu. Její úsměv se ještě rozšířil, ale cigaretu schovala do zásuvky stolu. Valentin seděl, snažil se zůstat čilý. Z vedlejší kanceláře za dveřmi, na kterých byl namalovaný křížový král, pronikaly tlumené hlasy. Jak mohl věřit někomu s Vévodovým vkusem v oblékání a ženách, že dodrží slib?

Potřeboval si zaměstnat mozek, aby nezadřímal, tak zbystřil sluch a poslouchal rozhovor v kanceláři.

„Říkám ti, že je to hotové peklo. Vévodo. Celý karanský systém by fungoval líp, kdyby jednoduše založili Centrální banku Nového zřízení nebo něco podobného a zavedli jednotnou měnu, která by platila všude. Tohle šoupání vagónů nacpaných lidmi sem a tam je prostě absurdní. ‚Mám jenom devadesátikilovýho chlapa, můžete mi dát nazpátek místo drobných padesátikilovou ženskou a dvacetikilový děcko?‘“

Valentin uslyšel, jak se Vévoda zasmál.

„No dobrá, zase přeháním. Je to o něco lépe zorganizované, než tvrdím. Když zdejší Karané pošlou do Milwaukee pár vagónů lidí a pak se nám vrátí naložené pivem, tak to jde. Ale řekněme, že bych chtěl v Texasu nakoupit hovězí. Když bude horko, ‚oběživo‘ nám cestou pomře. Připočítej Rozparovače v Tennessee a několik křižovatek na jihu, kde si vezmou pár lidí za to, že užíváme jejich koleje.“

„Zkus se na to podívat z jejich strany,“ namítl Vévoda. „Peníze pro ně nic neznamenají. Někteří mají rádi umění a hezké věci, aura je však jediné, všeobecně uznávané platidlo. Jsou jako banda všivých feťáků.“

„Jo, máš pravdu, ale stejně mě to pořádně štve. Navíc všichni ti lidi vědí, co je na konci cesty čeká, takže je náramně těžké je uhlídat. A najít spolehlivé zaměstnance, kteří je udrží v lati, opravdu není snadné. Většina schopných chlapů je u vojska. Na mě pak zůstanou jenom hlupáci a kriminálníci, kteří se vyžívají v šikanování.“

„O tom jsem slyšel,“ potvrdil Vévoda. „Poslyš, jestli má hovězí zpoždění, zvládneme to. Nechám udělat jako specialitu vepřové kotlety nebo něco na ten způsob, ale ty to budeš muset doma vysvětlit svým pěkným ženuškám. Kručí mi v žaludku. Zítra zavolej a dej mi vědět, jestli jsi nějak pokročil.“

Z kanceláře vyšel muž v drahém obleku s proužkovanou vestou a kalhotami, kývnutím se rozloučil s Denisou. Zvedla telefonní sluchátko a stiskla tlačítko.

„Nazdar, šéfe, mohl bys někoho na chviličku přijmout? Je tu ten černovlasý lodník, David Drobek… Ne, potkali jsme ho minulý měsíc ve Wisconsinu… Jo, při tom kšeftu… Nevím, říkal, že snad něco sežene později… Tak jo.“

Vstala a otevřela dveře. „Můžeš jít dál, Dave.“ Vybledlý král, namalovaný na výplni, se mu podíval do očí unaveným pohledem.

Vévoda se tentokrát inspiroval stylem Elvise Presleyho, měl na sobě bílou hedvábnou kombinézu s pruhy čtyř karetních barev na rukávech a vně nohavic, které si zastrčil do vysokých bílých kožených holínek. Kancelář byla ryze úřední, až na předložku z ledního medvěda. Vrčící tlama mířila ke dveřím.

Vévoda uklízel stůl, ukládal papíry do zásuvek. Valentin si všiml, že na dosah má lesklý revolver, který zřejmě užívá jako těžítko.

„Vida, vida, vida. David Drobek, že? Nečekal jsem tě tak brzo. Slyšel jsem, že přistála loď flotily, ale ne ta tvoje. Co děláš ve wisconsinském modrém kabátě? Změnil jsi vlajku?“

„Trefa.“ Valentin se usmál. „Trochu jsme se s kapitánkou nepohodli. Zatoužil jsem po širších obzorech.“ Valentin vytáhl z pytle láhev čtyřleté whisky. „Tady máte, pane Vévodo. Drobný projev mé úcty. Děkuju za ten skvělý mejdan tenkrát v Bunkru.“

„Díky, Drobku, to je dobrá značka,“ dodal Vévoda, když si prohlédl nálepku. „Takže hledáš nové možnosti. Ambiciózní chlapík. To je správné. Náhodou bys neměl další zboží, co tak krásně modralo, že ne?“

„Lituju, pane, ale kdybych měl, dostal byste ho vy.“ *Dostal bys všechno najednou,* myslel si Valentin. *Rád bych věděl, jak bys vypadal, kdybys vyšňupal půl kila kokainu?*

Zdálo se, že Vévoda ztratil zájem. „To je špatné. Takže ty ses vzdal života na vlnách a taháš se s puškou ve Wisconsinu. Máš nějaké další plány?“

„Jenom mosazný prsten.“

„Tak to ti přeji hodně štěstí. Tady máš vstupenku, v některém z mých klubů dostaneš večer pití. A tady máš propustku do zákulisí klubu Herce. Vypadáš dobře. Některé děvče by v tobě mohlo najít zalíbení. Zjistíš, že s nimi je mnohem větší zábava než s lesbičkami na lodi. Až budeš odcházet, řekni Denise, ať ti vstupenky orazítkuje.“ Vévoda významně položil ruku na telefon.

„Pane, jsem ve městě poprvé. Rád bych proměnil za hotovost nějaké věci. Prozradíte mi, kde mě neošidí?“

Znovu probudil Vévodův zájem. „Jistě, kamaráde. Můžu ti to ocenit. Tak co máš?“

Valentin vyskládal na Vévodův stůl obsah pytle, kromě svého parangu a Virgilovy pistole v pouzdru, skončil tím, že nahoru opatrně položil remingtonku.

Vévoda vzal zbraň a vyzkoušel závěr. „Není špatná, Dave. Jak jsi k tomu všemu přišel za pouhý měsíc v uniformě?“

„Stejným způsobem, jako jsem dostal propustku, abych sem mohl na tři dny přijet. Prokázal jsem velkou službu kapitánovi.“

„Službu? Jakou službu?“

„Slíbil jsem, že to nikomu nepovím.“

Vévoda se usmál. „Chápu.“ Přejel si prstem po straně nosu. „Vsadím se, žes zbavil kapitána soka. Nebo plukovníka čirou náhodou zastřelili vzbouřenci a kapitán postoupil na jeho místo?“

„Přihořívá, ale prozradit to nemůžu, pane. Je mi líto.“

Vévoda si prohlédl lup. Zastrčil stříbrný zapalovač do zásuvky a nažhavil ho. „Tak tohle je třída. Dole v klubu se bude hezky vyjímat. Víš co? Protože jsi starý kamarád a tak dál, všechno to koupím. Dostaneš tři tisícovky a k tomu pití v Hercích zadarmo po celou dobu, co tady budeš. Tak tohle je tvůj první výlet do Chicaga? Za tři tisícovky si užiješ hromadu legrace.“

„Ano, pane Vévodo, jsem tu poprvé. Ale přesto si myslím, že na Michigan Avenue bych dostal lepší cenu.“

„Zadrž, synu. Tak dobře, pět tisíc. Rád bych ti zaplatil víc, ale šperky už nejsou tak ceněné, jak bývaly.“

„Pane Vévodo, naše patroly mi vyprávěly o Zoo. Co tam je?“

Vévoda se zasmál. „Tak Zoo, ano? Vsadím se, že po tom kopanci do rozkroku ti to tvé nádobíčko už zase funguje. V tom případě je Zoo správné místo. Je tam draho, ale je to pořádný úlet. Každou noc tam můžeš zažít úplně všechno. Už jsi někdy viděl Obrněného souložit s ženskou? Mají tam jednoho, který má ptáka jako tvoje předloktí. Víš co, Drobku? Uděláme to takhle. Pro dobro obchodu ti dám třídenní vstupenku do Zoo. Ušetřím ti tak rovnou tisícovku.“

Valentin sáhl do kapsy a vytáhl zrcadlové brýle. „To beru, ale taky potřebuju ubytování, zatímco budu ve městě – přihodím tyhle brýle.“

„Tak se na ně podíváme,“ řekl Vévoda, vzal sluneční brýle a prohlížel si drátěné obruby. „Ty jsou určitě z 20. století.“ Lehce zapružil nožičkami. „Sakra, opravdový titan. Dobrá, Dave, právě jsi získal místo na spaní. Řekni Denise, ať tě ubytuje v jednom z

pokojů nad klubem. Na chodbě je společná sprcha. Na noc v Zoo se můžeš vypravit čistý jako lilie.“

„A co mých pět tisíc?“

„Už už. Budu muset vyloupit starou banku.“

Vévoda přešel kancelář, odklopil obraz s rozchechtaným Žolíkem ze stěny. Za ním byl ve zdi masivní trezor. Vévoda si pohvizdoval, zatímco otáčel číselníkem, pak otevřel ocelová dvířka. Vytáhl svazek bankovek přetažený tlustou gumou, přistoupil k Valentinovi a podal mu ho.

„Pět tisíc, příteli. Je potěšení s tebou obchodovat.“

Valentin vytáhl prvni bankovku, ostatní prolistoval. „Jenomže nejsou ověřené!“ namítl.

Vévoda ho plácl po rameni. „Dobrý postřeh, Drobku, dobrý postřeh. Věděl jsem, že jsi chytrý! To byla jen zkouška, abych zjistil, jak máš nabroušený rozum. Vrať mi to, dám ti opravdové peníze.“

Vévoda se obrátil k barovému stolku se značkovým alkoholem, uprostřed se skvělo kolo rulety. Roztočil je tak rychle, až se číslice rozmazaly, potom povytáhl střed. Sáhl do prostoru vespod, vyndal svazek bankovek a rychle několik odpočítal.

„Dobrá, tyhle jsou ověřené, Dave. Čestné skautské. Ale musíš je utratit – razítko platí už jen pár týdnů. Pak by ses musel postavit do fronty na nové. Padělatelé to nám, tvrdě pracujícím pašerákům, čím dál víc ztěžují.“

Valentin si bankovky prohlédl, na každé byla hlava Benjamina Franklina přeražena kulatým červeným razítkem s neznámými klikyháky. Zvedl pytel, nyní už skoro prázdný. „Díky, Vévodo. Rád bych, aby můj první výlet do Chicaga stál za to, abych si ho zapamatoval.“

„Za to jistě bude stát. Jestli se rozhodneš, že se sem přestěhuješ, mohl bych ti sehnat práci. Za patnáct procent z výplaty za první rok, řekněme. Třeba bych někdy i já mohl potřebovat službičku. Kdybys mi vypomohl, za odměnu bych ti poskytl mnohem víc než tvůj kapitán. Život v Chicagu je zatraceně lepší než v tom sýrařském zapadákově.“

„Tohle město se mi líbí,“ souhlasil Valentin.

* * *

Denisa odvedla Valentina na pokoj. Byl malý, čistý a matrace byla úžasná. Valentin si důkladně prohlédl zbraň mrtvého Virgila Amise. Armádní automatická pistole Colt už hodně pamatovala, nabíjela se výkonnými náboji .45 ACP. Rozparovače by nejspíš nezastavily, ale určitě by ho přiměly, aby se aspoň na chvíli zamyslel. Na opasku byly rovněž čtyři plné zásobníky. Když připočetl munici ve zbrani, vyšlo mu celkem pětatřicet nábojů. To bylo víc než dost, mínil střílet, jen nebudeli zbytí.

Natáhl se na postel a přinutil se na dvě hodiny usnout. Pak se osprchoval, do pytle z polštářového povlaku vrátil pouzdro s pistolí a parang.

Najedl se dole v Křížích. Jídlo bylo prosté, dobré a předražené, zaplatil pětadvacet dolarů za slušně obložený sendvič a hrnek čaje. Zahlédl pult s kuřáckými potřebami a dostal nápad.

„Promiňte, pane," oslovil číšníka, „nemáte náhodou zápalky odolné proti vodě?"

„Cože?" zeptal se číšník zmateně.

„Myslí ty velké zápalky v plechovkách," řekl prodavač, který rovnal doutníky pod sklo pultu. Valentin si všiml, že má na paži vytetovanou lebku prostrčenou dýkou. „Klidně je zapálíte i v dešti."

„Jo, takové hledám," souhlasil Valentin. „Pobývám hodně venku a je to k vzteku, když prší a chcete si zapálit cigaretu."

„V tom případě potřebujete přesně tyhle." Prodavač postavil před Valentina kulatou plechovku.

Valentin odšrouboval víčko a vyndal sedmicentimetrovou zápalku pokrytou vrstvičkou vosku. Když škrtl o proužek na vnitřní straně víčka, bíle vzplála. Na tváři ucítil teplo.

„To je hořčík," vysvětloval prodavač. „S tím si zapálíte doutník i ve větru, pochopitelně pokud nemáte zvlhlý tabák."

„Díky. Takové ve Wisconsinu nemáme. Kolik za ně chcete?"

„Levné nejsou. Padesát dolaru za plechovku s desíti kusy."

„Pokud si vezmu pět plechovek, dáte mi je za dvě stovky?"

„Jasné, když je ten nahoře váš přítel."

„Dohodnuto." Valentin podstrčil prodavači padesátku jako všimné.

„Vy určitě nejezdíte do Chicaga často, mládenče, co?"

„Ne, ale máte tady leccos, co ve Wisconsinu není. Třeba Zoo."

Potetovaný prodavač se zasnil. „Jo, ale nemůžu si dovolit chodit tam moc často. Jenom jednou za čas, když dostanu od Vévody vstupenku se slevou.“

„Byl jste někdy v Černé díře?“

„No jasně, párkrát jsem to tam obhlídl. Mám na tyhle věci dostatečně silný žaludek. Dokonce mě to docela vzrušilo.“

„Můžou se k těm děvčatům dostat i obyčejní chlapi, nebo je to jenom představení?“

„No, jestli máte pár tisícovek v hotovosti, mají ve sklepě ajnclíky. Jsou zvukotěsné, chápete? Tam si můžete dělat, co vás napadne. Cokoli. Koneckonců ženské a chlapci v Černé díře jsou…, no, jsou to lidi, o kterých Karani rozhodli, že si zaslouží něco horšího než jenom Loop.“

„Vy asi neznáte někoho, kdo tam pracuje, co?“

„Kdepak, je mi líto. Rád bych tam měl známého. Ale zdá se, že víte, jak to zařídit, aby si vás všimli. Prostě strčte prachy do správných rukou, a budete v pohodě.“

Valentin zaplatil zápalky a odešel z Křížů. Blížil se k bráně, kde měl pořád službu Pořez a blokoval dveře jako parní válec.

„Odcházíš?“ Pořez ustoupil stranou, otevřel vrátka a vyhlédl ven. „Jdeš za zábavou brzo.“

Valentin se protáhl kolem živého zátarasu na ulici.

Ohlédl se směrem k Michiganskému jezeru. U obrubníku parkovala černá dodávka s drátěným pletivem v okýnkách. Na boku měla nápis CHICAGSKÝ BEZPEČNOSTNÍ SBOR a malý znak. *Co tady chtějí?*

O roh se opírali dva umounění mladíci, jakmile ho uviděli, odcvrnkli zpola vykouřené cigarety.

Valentinovi v hlavě zahoukala siréna. V Chicagu by žádný vagabund neplýtval tabákem. Za sebou uslyšel kroky.

Tělo ho na okamžik zradilo, nohy mu zrosolovatěly. Když uviděl, že se klika zadních dvířek dodávky otáčí, bylo mu jasné, že sklapla past.

Objaly ho mohutné pracky. Pořez mu znehybnil ruce ve strašlivé variantě Heimlichova hmatu, ale místo toho, aby mu stiskl bránici, přitáhl Valentina k sobě, až mu zapraštěla žebra a vyrazil mu dech.

Další dvojice mužů přecházela ulici. Jeden byl vysoký a hubený, měl na sobě červenou vestičku a drátěné rukavice, sundal

si zrcadlové brýle, které Valentin dobře znal, a rozběhl se k Pořezovi a jeho zajatci.

„Jsi –“ Víc Pořez nestačil říct, protože mu Valentin vší silou dupl na nárt. Hodil hlavou dozadu a uslyšel hlasité *křup*. Medvědí sevření povolilo.

Čtyři přibíhající muži se ho snažili zahnat do úzkých mezi zeď Křížového flushe a dodávku Bezpečnosti. Prorezlá zadní dvířka dodávky se otevřela. Kopnutím je zabouchl. Něco přiskřípla, buď prsty, nebo nohu, protože z útrob dodávky se ozvalo přidušené zaskučení.

Vyrazil ulicí, nedopatřením srazil dvojici cyklistů na kolech bez pneumatik, kteří se mu marně snažili vyhnout. Čtveřice pronásledovatelů se ho pokusila obklíčit, ale vsadil na rychlost a jeho nohy sázku přijaly. Zahnul za koňský potah u chodníku tak rychle, až mu boty sklouzly po asfaltu. Tak tak udržel rovnováhu.

Jakmile měl před sebou volný chodník, běžel dlouhými skoky. Několik povalečů v průjezdu jen zíralo, když uháněl kolem. Odvážil se ohlédnout, čtveřice sprintovala, aby ho dohonila.

Za třicet sekund zbyli ze čtyř jen tři. Za minutu dva. Když zahýbal za roh do zaneřáděné uličky mezi nízkými domy, zůstal pouze jeden pronásledovatel, čahoun s drátěnými rukavicemi. Červená vestička mu ztmavla potem.

Valentin popadl druhý dech a zvýšil tempo. Kličkoval mezi horami páchnoucích odpadků, krysy před ním prchaly všemi směry. Pronásledovatel teprve vbíhal do uličky, když Valentin už zahýbal za roh na druhé straně. Na východním konci ulice domy končily. *Musím už být blízko jezera… a blízko Zoo.*

Schoval se za roh, naslouchal supění a dupání čahouna v červené vestičce. Zpomaloval, ztěžka dýchal, blížil se ke konci uličky.

Užuž zahýbal za roh, když Valentin skočil. Vrazil pronásledovateli koleno do rozkroku. Čahoun v poslední chvíli uhnul, Valentin ho přesto zasáhl do žaludku. Rána to byla pořádná, chicagský vzduch vyletěl čahounovi z plic, jen to zasyčelo, předklonil se a zoufale lapal po dechu. Valentin neměl právě náladu na poctivý souboj, popadl pronásledovatele za vlasy a vymrštil mu koleno do obličeje. Nosní chrupavka ošklivě křupla. Čahoun klesl na zem, ani on už neměl chuť bojovat.

Vlk se zachvěl, stále napjatý. Stáhl bevládnému muži drátěné rukavice a přihodil je do svého pytle ke zbraním, pak se znovu zachvěl. Ale z jiného důvodu.

Rozparovač. Přichází, není daleko.

Valentin se snažil vyčistit si mysl, aby byla stejně prázdná a průhledná jako okno bez skla. Vrátil se do tmavé uličky, ustupoval až na druhou stranu, vzdaloval se od Rozparovače. Na konci se zahrabal do hromady odpadků, po čtyřech zalezl do smetí. Cítil, jak mu rozmačkaní švábi lupají pod koleny a jak se po něm hemží, když se k nim připojil uvnitř rozmoklé hromady odpadků.

V uličce jako by se ochladilo.

vstaň, ty, vstaň, slyšel Rozparovače, jako by mu promluvil přímo do ucha.

Vlk bezmála vyskočil na nohy, připraven bojovat a zemřít, když si uvědomil, že hlas se ozývá na vzdáleném konci uličky, kde leží Vévodův hrdlořez v červené vestičce.

Do středu, do středu, musím se stáhnout do středu, jinak… myslel si Valentin horečně.

ty, žrádýlko – kde je záškodník?

„Ten prt… prevít mě přepadl," sténal čahoun, huhňal jako každý chlap se zlomeným nosem. „Nevím… Mluvte jasně, jo? Kdo? Šmarjápanno!"

už ses probral?

„Ano, pane… hm… myslím, že šel… k jezeru. Tím směrem aspoň běžel."

měl jsi ho sledovat, ne dostat.

„Vévoda řekl –"

vévoda tady není, jinak bych si ho vzal místo tebe!

Tichý, syčivý hlas Rozparovače zanikl v hluku motoru, který se blížil k Valentinovu úkrytu. Vykoukl z odpadků a uviděl nablýskané červené auto. Jeden z ničemů, kteří při sprintu odpadli, seděl na kapotě, ukazoval cestu. Dvířka na straně spolujezdce se otevřela, a krysy se zase běžely schovat.

Valentin uslyšel výkřik, potom strašlivý klokotavý zvuk, jaký vydává člověk, na němž se krmí Rozparovač. Ledový bod ve Valentinově mysli se zvětšil a zapulzoval, když Zakuklenec předával auru upírovi, který ho ovládal. V celém okolí se zabouchávaly dveře a zavírala okna.

Valentin našel štěrbinu v kupě složených kartónových krabic, uviděl Vévodu v celé jeho kýčovité nádheře, jak při pohledu na opačný konec uličky zbledl. Ztěžka polkl a pomalu vykročil. Jeho poskok ho následoval, ale udělal jen dva kroky, pak si to rozmyslel a vrátil se k autu. Vévoda si na prstě otáčel mosazným prstenem. Valentina by zajímalo, zda v tom doteku hledá uklidnění, nebo si představuje, jaké to bude, až přijde o prsten i s prstem. V jeho očích si přečetl smrtelnou hrůzu. Pak už spoléhal jen na sluch, obával se změnit polohu. Rozparovači mají i jiné smysly, nejen ty, které jim umožňují rozpoznat auru.

sám velký vévoda, zasyčel Rozparovač, namáhavě se zvedl, protože byl čerstvě nachlemtaný. *osm let s mosazným prstenem z laskavosti svého pána, pijícího auru. překupník křídově bílé chemické radosti, ochránce záškodníků.*

„Jak jsem to mohl vědět, pane?“

tebe zajímá jedině obchod, teprve potom kladeš otázky, pokud vůbec, mnohokrát ses pohyboval příliš blízko mezí zákonů, ostatní ve zřízení si toho už začínají všímat, třeba tohle fiasko, copak mé instrukce nebyly jasné?

„Jenom jsem si myslel –“

jsi dosud naživu, abys konal, nikoli myslel, zasyčel Rozparovač.

„Ale proč by měl ten zatracený odpadlík dostat moje peníze, pane? Nemá za lubem nic dobrého, prostě ho strčte do krmiště a bude to vyřízeno.“

ten „zatracený odpadlík“ je výjimečný, jeden z mého klanu ho vycítil, když přijížděl na nákladní nádraží, chceme vědět, s kým se setkal, co vědí, jaké mají plány, takoví jako on nepřicházejí do města jen proto, aby se tu porozhlédli, patří k těm, které vytvořili naši znepřátelení příbuzní, používají je na špinavou práci, ukliď tento nepořádek a vrať se do svého klubu, najdeme si ho sami.

„Říkal, že má namířeno do Zoo.“

smyšlenka, aby zastřel své úmysly, nebo možná…

„Co mám udělat s mrtvolou?“

hoď ji obrněným, jdu vyhledat toho, koho jsi ztratil, na okamžik jsem vnímal jeho auru, horkou a zřetelnou, když bojoval s tvým mužem, dokážu ho zase najít.

Mrazivé místo ve Valentinově mysli se vytrácelo. Musel počkat, než Vévodův přisluhovač odnese mrtvolu do kufru auta. Když odjížděli, padala tma.

Valentin se vyhrabal z odpadku a vyšel z uličky. Soustředil se na potlačení známek života, rozhlížel se, kde by sehnal čisté šaty. Narazil na obchod s použitým koženým zbožím, koupil si čtyři levné opasky a dlouhý kožený plášť, kterému chybělo pár knoflíků. Jakmile zaplatil, hned si černý plášť oblékl. V boční uličce si připjal opasek s pistolí a parang, do kapes si nastrkal plechovky se zápalkami. Jeden opasek provlékl levým rukávem, ostatní smotal a strčil do kapsy kalhot. Zbylé peníze sroloval a dal si je do náprsní kapsy s doklady a bílou kartičkou.

Tak, teď jsem připravený na Zoo, jak jen to jde, pomyslel si. *Dej Bůh, aby Zoo nebylo připraveno na mě.*

Třináct

Zoo: Lincolnův park, zelená oáza mezi Michiganským jezerem a troskami města, je považován za okrsek prvotřídní zábavy nejen v Chicagu, ale i na celém středozápadu. Kdysi nejstarší Zoo ve Spojených státech se za vlády Karanů stalo křížencem Sodomy a Gomory s neworleánským karnevalem Mardi Gras. Spolu s kasiny na lodích, zakotvených v přístavu Belmont ve starém Jachtařském klubu, nabízí rozptýlení, jež uspokojí i nejzhýralejší prostopášníky. Od března do listopadu tam probíhá „pohlavní karneval“, nekonečný mejdan, kde nacházejí tolik žádané rozptýlení protekční renegáti, o něž je tam patřičně postaráno. Za bezútěšných chicagských zim se zábava přestěhuje do budov, ale pořád je stejně divoká. Pokud se renegát ze středozápadu dobře chová, může se těšit na výlet do Chicaga a návštěvu Zoo každých pár let. Členové hromadných zájezdů až do sta lidí jsou přísně varováni, co se stane se všemi, kdyby jeden z nich dezertoval. Výpravy až z Kanady, Ohia, dokonce z Colorada a Kansasu přijíždějí i na celý měsíc, ale peníze většinou dojdou dřív, přestože mnozí prodají i boty, aby měli na bezuzdné rozkoše, takže se jednohlasně shodnou, že se vrátí domů. Každý moc dobře ví, kde by skončil, zůstat bez halíře v kapse ve městě, kde neexistuje bezplatné stravování ani ubytování.

V Zoo neplatí zákaz vycházení jako jinde v Chicagu. V kteroukoli hodinu si návštěvník může koupit jídlo nebo pití mizerné kvality od pouličních prodavačů, ve stáncích nebo v restauracích. Park střeží důstojníci na koních, ozbrojení jako jezdecká socha Phila Sheridana mečem a pistolí, vyjíždějí z velitelství ve starém Přírodopisném muzeu. Rušení klidu a pořádku je příliš nezajímá, toliko výtržnosti, které by mohly přerůst do srocení lidu, je přinutí udělat víc, než jen zastavit koně a přihlížet. Všichni, od eskamotérů přes skořápkáře po pouliční muzikanty, se snaží vydělat si na živobytí, ale v parku se nesmí nic prodávat, vyjma jídla, pití, tabáku, drog a lidí.

To poslední je hlavní atrakcí Zoo. Pod každou lucernou, na každém rohu a v každičkém baru se dá koupit za odpovídající cenu žena, muž a příležitostně i dítě. Na vrcholu erotické pyramidy stojí striptérky. Předvádějí ledacos, od striptýzu v barech na Clark Street po rozmanité exhibice ve zvířecích klecích; atrakce v předkaranském Bangkoku byly proti tomu krotké a neškodné. Hned pod nimi jsou gejši, které lze najít v lepších barech. Dělají společnice renegátům na dovolené, jimž nejde jenom o sex, ale zatoužili po něžném oušku, které by je ochotně vyslechlo, o dalších službách nemluvě. Zaplatit společnost gejši na týden či dva je zcela mimo možnosti většiny lidí, krom nejbohatších renegátů, ale každá hospodská děvka poskytne totéž, dokud voják platí řezané drinky. A nakonec tu máme šlapky nejrozmanitějších specializací, nabízejí se všude, od křoví v parku přes smrduté uličky po flotilu odrbaných pramiček zakotvených v zátokách Michiganského jezera na kraji parku.

Kariéra žen v Zoo bývá krátká a většinou je čeká smutný konec v Loopu. Jen několika málo se podaří ušetřit tolik, aby odešly na odpočinek do Ringlandu nebo si otevřely vlastní podnik. A ještě míň jich odchází ze Zoo natrvalo s některým renegátem. Pro většinu šlapek je to ponižující živobytí, musejí posloužit i nejzvrácenějším a nejnásilnějším zákazníkům, a nakonec se stejně vydají na poslední výlet do centra.

A podobně jako hmyz, přilákaný zářivými barvami a vábivými vůněmi masožravých rostlin, nejednoho renegáta lapí a vysají prostopášnosti v Zoo natolik, že mu nezbude na cestu zpátky, a pokud není dost chytrý a nemá hodně velkou kliku, sejde se s oběťmi svých nízkých choutek v Loopu.

* * *

Noční vánek už jenom nechladil, ale přímo studil. Mraky letěly přes úplněk jako inkoustové skvrny. Z ulic Chicaga zmizely barvy, svět byl monotónně černobílý. Jak se Valentin vzdaloval od Rush Street, pouličních luceren ubývalo, a pokud některé fungovaly, osvítily jen pár metrů kolem sloupu. Náhodní chodci se choulili v kabátech, ruce vražené hluboko do kapes, ramena shrbená proti větru, když chvátali kolem bez jediného slova či pohledu. Staré

rachotiny a zelinářské naklaďáčky supěly ulicemi, většinou bez reflektorů, řinčící bicykly jim uhýbaly z cesty. Valentin zaslechl v přilehlé uličce klapání kopyt. Zavětřil; město zalehl mastný puch nafty a štiplavý kouř ze spáleného uhlí. Strouhy páchly močí.

Opět vzhlédl k obloze. Měsíc byl bledý jako křída, ale pohled na něj Valentina uklidňoval. *Úplněk, to je dobrá noc pro Vlka.* Náhle jím projel záchvěv strachu a po zádech mu stekl studený pot, vlasy se mu zježily. Zastavil se pod lampou a rozložil turistický plánek, koutkem oka zachytil pohyb.

Chodci se rozprchli jako hejno rybek před žralokem. Rozparovač v košili, kalhotách a pláštěnce s kapucí – nikoli v obvyklé kutně – mířil k temnému středu města. Běžel dlouhými, mnohametrovými skoky jako jelen, když pádí lesem. Valentinovi bezděčně zalétla ruka ke zbrani, ale podařilo se mu změnit směr a strčil ji do kapsy. Rozparovač ho minul, aniž by na něj pohlédl, nelidské žluté oči plály jako žárovečky. Valentin se otočil a díval se za ním, jak dobíhá pomalé auto, polorozpadlý vrak pobitý na bocích a na střeše dřevěnými prkny. Zakuklenec vůz přeskočil jediným skokem, pláštěnka se za ním třepotala jako netopýří křídla, a zmizel z dohledu, zatímco polekaný řidič dupl na brzdy, až zapištěly.

Odněkud z východu bylo slyšet šplouchání vln Michiganského jezera o vlnolamy. Valentin vytušil světlo a hudbu kdesi na severu, zvuky, které mohly znamenat pouze Zoo. Po obou stranách vypučely z trosek domů chatrče jako dřevěné prašivky. Několik budov dosud stálo, nesly stopy nepravidelných oprav, okna vyplňovalo všechno možné, sklo, plech nebo prkna, do ulice pronikala z kuchyní vůně vařeného jídla. Před sebou rozeznal stromy, přidávali se k němu další lidé, kteří měli namířeno do Zoo. Většinou měli na krku barevné karty zavěšené na korálkových náhrdelnících.

Na okraji parku uviděl řadu stánků, připojil se k hloučku čekajících mužů, téměř všichni na sobě měli rozličné uniformy. Mohutná rusovláska prodávala bílé karty na řetízcích mužům ve frontě, dohlížel na ni plešatý chlap s doutníkem, který působil ostražitým, nevlídným dojmem ochranky hráčského doupěte. Valentin si prohlédl ceník, začínal na pěti stech dolarech za den. Vytáhl vstupenku, kterou dostal od Vévody, a podal ji zrzce do masité ruky.

„Třídenní vstupenka, jo, mladej.“ Žena sáhla pod pultík pro kartu na řetízku. „Patříš k Vévodovým kurýrům?“ Plešatec přimhouřil oči a hodnotil Valentina.

„Svým způsobem,“ odpověděl Valentin. „Kam všude s touhle vstupenkou můžu?“

Zrzka se spíš ušklíbla než usmála, ale přátelsky mrkla. „Kam tě srdce potáhne.“ Sloupla z karty ochrannou vrstvu a začala odříkávat pravidla bezmála jako básničku. „Tahle karta zůstane zelená dvaasedmdesát hodin, to máš zaručený. Až zčervená, musíš areál opustit. Ale dokud bude zelená, můžeš se podívat na každý vystoupení, navštívit libovolný bar, když si budeš chtít zahrát, dostaneš zadarmo kafe nebo ledový čaj na *Šťastný dámě na jezeře*. To je hráčská loď,“ dodala jiným tónem. „Opravdový plyšový koberce a víc lustrů, než jsi viděl za celý život, to se vsadím.“

Za Valentinovými zády se ozval nevrlý hlas: „Hele, čekají tu i další lidi.“

„Sklapni kušnu,“ vyštěkla zrzka, „nebo mu začnu předčítat Zlatý stránky.“ Znovu se obrátila k Valentinovi, naklonila se tak blízko, až ucítil její pivní dech. „Dej na mou radu, mladej, zůstaň tady celý ty tři dny. Jídlo máme levnější než jinde v Chicagu, a když se budeš potřebovat vyspat, tak prostě jenom holce připlať za celou noc. Za to, co by tě stála v některým předraženým hotelu na Michigan Avenue jenom prázdná postel, budeš mít tady postel i s ženskou. A chlap, co vypadá jako ty, třeba ještě ráno dostane jedno číslo zdarma.“

Valentin jí podstrčil bankovku. Zasunula si všimné do mohutného záňadří, na ženu její velikosti velice hbitě.

„Nemáte plánek?“ zeptal se.

„Jen si ho poslechněte,“ zabručel chlap za ním. „Ten kluk si snad myslí, že je v nějakém bludišti.“

„Nemám, ale tak velký to tady zas není. Snadno se zorientuješ. Hledáš něco konkrétního?“

„Černou díru. Slyšel jsem, že je to fakticky úlet.“

Nevypadala překvapeně. „Proč to musí být pokaždý takoví tiší hezouni jako ty,“ zamyslela se. „Nemůžeš ji přehlídnout. Je na severu, obrovská osvětlená jáma obehnaná zdi. Minulou noc si tam Obrnění užívali s jednou malou pipkou z Michiganu. Než s ní skončili, neměla v sobě ani tolik krve, aby Rozparovačům stálo za

to vystrčit jazyk. Dneska v noci je hlavní atrakcí opravdická kráska od vás z Wisconsinu. Užij si to.“

„Nattie, máš tady taky další zákazníky,“ napomenul ji chlap s doutníkem.

„Jasně, jasně. Jen si trošku povídám s Vévodovým přítelem. Vévoda by určitě chtěl, aby se u nás tenhle mladík cítil šťastný. Trdlo, co tam chce?“

Valentin zaslechl její povzdech, když už kráčel po Clark Street do Zoo, ale hlučná hudba a výkřiky brzy její hlas přehlušily. Ulice mířila na sever k temným siluetám věžáků, lemovaly ji bary: ŠUP DO RÁJE, RYCHLÝ ŠUK, ZLATÁ JESKYŇKA… Silně nalíčené ženy lákaly chodce, předváděly se a slibovaly ještě větší potěšení uvnitř. Minul třpytivé fasády a dostal se ke starým budovám Zoo. Šlapky v různých stadiích obnažení na něj pokřikovaly všechno možné, od vyšeptalého „Hej, tady!“, chraplavého „Nejlepší kuřba v Zoo, dvacet lupenů!“ po ječivé „Nechceš dlaňovku?“ Zaútočil na něj nepříjemný zápach, když obcházel kaluž zvratků přes půlku chodníku. Opilec bez bot, v jasně oranžové kombinéze, se opíral o otlučený kámen s bílou čmáranicí CO HRDLO RÁČÍ…

Vypadalo to, že lidem nic nebrání přicházet a odcházet, jak se jim zlíbí, ale v areálu se pohybovaly jednotky Bezpečnostního sboru, na koních i pěšky, většinou jenom kontrolovaly barevné karty, které visely hýřilům na krku. Jeden příslušník kývl na Obrněného, co vypadal jako opice, a ukázal na bosého ochmelku. Valentin přihlížel, jak Obrněný hodil muže na vozík s rozviklanými kolečky a odklusal s ním směrem na jih.

Hranici Zoo tvořil záliv plný malých člunů. Páry v nich ustavičně odplouvaly a zase připlouvaly. Dál na sever zahlédl rozzářený svatební dort, což byla očividně *Šťastná dáma na jezeře*. Vrátil se k budovám Zoo ze severu. Několik zakrslejších Obrněných odklízelo odpadky z chodníků a trávy. Valentin k nim zaskočil, podstrčil jim velice zvláštní všimné, a zase se zamíchal do davu.

Uprostřed malého dolíku stála kopulovitá klec, velká jako vigvam. Kolem přešlapovalo dvacet třicet vojáků, smáli se, házeli kamínky a kusy ovoce mezi mříže. Mimořádně vysoký muž v obyčejné khaki uniformě hlídače stál u klece s dlouhou tyčí, na jednom konci měla železnou palici, na druhém cosi jako oprátku.

„Hele, ať zase změní podobu!“ vykřikl voják a hodil kamínek do osvětlené klece. Podal chlapovi v khaki uniformě několik bankovek.

Valentin natáhl krk, aby viděl, jaké zvíře tam vystavují. Uprostřed klece se základnou tři a půl metru v průměru trčel kmen bez kůry, suchý jako kus naplaveného dřeva, kolem kmene byl ovinutý had, hlavu skrýval v rozsoše větví.

„Hnedle ho přinutím, aby se proměnil.“ Hlídač vsunul do klece železnou palici a dvakrát praštil hada po hlavě.

Had se zachvěl a jako by se rozmazal. Valentin udiveně hleděl, jak se had změnil na orangutana, visel ze stromu za dlouhou paži, pak seskočil na zem. Strčil si do tlamy nahnilé jablko a hladově je rozkousal.

„Sakra, jak jste to udělal!“ zvolal hlas z davu.

„To jsem neudělal já, ale on,“ vysvětloval dozorce. „Je to nějaký příbuzný Karanů. Je jediný, který žije v zajetí a dá se ukazovat. Může se po libosti proměňovat, v podstatě se umí stát i neviditelným. Je to bývalý vládce záškodníků a rebelů, kteří se ukrývají v horách. Rebelanti je uctívají jako bohy. Dají se usmířit jedině skalpy. Rebelové si moc nevybírají, koho skalpovat. Řekli mi, že tenhle měl patnáct až dvacet malých blonďatých skalpů. Bůhvíco rebelové s těmi nešťastníky dělají, než jim stáhnou kůži.“

„Mizera,“ řekl jiný voják a hodil po sedící opici kámen. Dopadl do písku vedle orangutana.

Orangutan smutně hleděl na dav. Přiletělo ještě pár kamenů, některé opici udeřily do širokých zad. Když se její zrak setkal s Valentinovým pohledem, vyskočila, jako by jim mezi očima prošlehl elektrický výboj.

Lee… Lee Valentine, ozval se hlas Valentinovi v hlavě. *Prosím, jen ať to zase není šílenství. Ach, Lee, jsi to ty? Opravdu jsi tady? Já jsem Rou, Starý. Jeden z prvních. U všech dálek a bran, přišel jsi ukončit má muka? Prosím, řekni, že je tady s tebou Paul Samuels a Ghang Ankor. Tolik roků… Tolik roků odzpívalo své písně a otočilo Zemí, co jsme se naposled setkali! Prosím, řekni, že se konečně osvobodím od týrání a vyjevených pohledů!*

Všechno to proběhlo Valentinovou myslí v jediném záblesku. *Ne, nejsem Valentin, kterého jste znal. Jsem jeho syn David. Táta je víc než deset let mrtvý.*

Syn? Syn? Cítím, že jsi Lovec. Nevím, co tě sem přivádí, ale tuším, že já ne. Už se nemůžeš dočkat, až budeš pryč, jsi plný strachu, obav, nenávisti, naděje a… lásky. Ach, sám bych se odebral do zapomnění, kdybych mohl, ale dívají se, pořád mě sledují tupýma očima. Ani neuhodneš, co všechno jsem zakusil. Léta urážek a nečasu a hladu a mučení. Orangutan zíral na Valentina. *Prosím, zabij mě, jestli mě nemůžeš odtud dostat. Jestli můj život půjde dál svým tempem, budu tady ještě stovky let, dokud tyto mříže nezreziví a nevymění je za nové.*

Cosi hledalo jeho mysl. Valentin se stáhl zpátky do sebe.

Je mi to líto, strašně líto, myslel si, zatímco odcházel, naplňoval mysl znovu a znovu tím jediným *líto.* Do myšlenek mu zřetelně pronikalo utrpení uvězněného Osévače. Nemohl však dovolit, aby ho Rouovo zoufalství ovládlo, když v některé kleci čeká Molly a Rozparovač pátrá po jeho známkách života.

Spěchal kolem klecí, které už nesloužily k věznění zvířat. V jedné dováděla nahá žena na umělém stromě, skrývala se a zase se ukazovala hvízdajícím obdivovatelům. Několik mužů hodilo do klece peníze, žena popadla velkou zelenou okurku a začala ji olizovat. Další bankovky vlétly do klece. Žena si začala okurkou masírovat prsy a břicho.

Dospěl k velké nekryté jámě. Kamenná ohrada kolem byla natřena černě. Na zídce seděl hlídač v uniformě Zoo, pokuřoval páchnoucí cigaretu. Valentin nahlédl do jámy. Násyp uprostřed byl skoro tak vysoký jako terén za ohradou, stavěli se na něm na odiv dva kamenní lvi hlavami k sobě. Oběma visely z tlam dlouhé kožené řemeny, hlína mezi sochami byla přikrytá špinavými a flekatými rohožemi. Široká záda jednoho lva drhl Obrněný, snažil se odstranit krvavé skvrny. Na jižním konci jámy stála konstrukce podobná šibenici, opíraly se o ni dva žebříky, na trámu byl bezpočet háků. Na severní straně napravo trčel ze země hladký kůl, na němž visely čtyři páry okovů. Valentin si manéž markýze de Sade důkladně prohlédl, než přistoupil k pokuřujícímu hlídači.

„Je dneska v noci představení?“ zeptal se a podal mu jeden z posledních doutníků.

„To se můžeš vsadit. Za pár hodin. Chceš mít dobrý výhled?“

„Možná jo. Co se bude dít?“

„Několik dámiček se uječí k smrti.“ Hlídač si připálil doutník od ručně balené cigarety a zabafal. Obrněný nechal drhnutí, uchváceně pozoroval rudý oharek.

Kolem jámy prošla skupinka vojáků, civilistů a šlapek, mávali poloprázdnými lahvemi. Jedna prostitutka cosi pošeptala svému společníkovi. „Jo, už jsem představení v Černý díře viděl,“ odpověděl. „Dokonce jsem mezi diváky zahlídl i Rozparovače.“

„Slyšel jsem, že se dá zařídit i soukromá zábava,“ osmělil se Valentin, když skupinka odešla.

Hlídač labužnicky vyfoukl kouř. „Když máš prachy, je možný skoro všecko.“

Valentin mu podstrčil sto dolarů. Hlídač chvíli na bankovku zíral, než ji nechal zmizet v kapse košile. „Seznámím tě s hlavním dozorcem, kámo. Počkej tady. Když bude souhlasit, že si s tebou promluví, vyklopíš další všimný, stejně velký.“

„To by šlo,“ souhlasil Valentin.

Hlídač zamířil k dlouhé zděné budově s plochou střechou, na níž byla rušná jídelna.

Valentin se zahleděl na Obrněného, který se hodně podobal zajatci ve sklepě Miskatonické univerzity. Vytáhl z plechovky zápalku, rozškrtl ji a mával s ní sem a tam. Obrněný zatleskal roztaženými prsty jako dítě a kolébavě vyrazil k okraji jámy. Vyčkávavě se na Valentina zahleděl.

„Chceš ještě?“ zeptal se Valentin.

Obrněný otočil hlavu ze strany na stranu jako datel, když hledá pod borkou hmyz. Valentin se taky rozhlédl, poblíž bylo jen pár návštěvníků Zoo, prázdné Černé díře nevěnovali pozornost.

Vlk zatřepal zápalkami v plechovce. Obrněný natáhl obě ruce, úplně stejně jako jeho příbuzný v univerzitním sklepě. Valentin mu hodil plechovku. Obrněný potěšeně zahýkal a strčil si plechovku do kapsy rozedraných kalhot.

Valentin loudavě obcházel Černou díru, až našel dalšího Obrněného, který vyměňoval žárovky v lucernách. Chtěl mu taky dát plechovku, ale Obrněný zavrtěl hlavou a schoval ruce za zády. Nejspíš už ho potrestali za to, že si hrál se zápalkami.

Vrátil se hlídač, dosud kouřil doutník. „Máš kliku, kámo. Blíží se konec roku, takže už není tak rušno. Chceš návštěvu před, nebo po představení? Potom bývá nával, navíc zbude míň holek na výběr, chápeš?“

Valentin se přiměl k úsměvu. „Díky. Rád bych tam zašel hned, jestli teda můžu.“ Podal mu další stodolarovku.

„Moudrý rozhodnutí. Po představení bývá Burt obvykle opilý a pořádně nepříjemný. Snaží se, ale není prostě dost chytrý na to, aby přišel co týden s nějakou novinkou, jak zabíjet lidi. Navíc je naštvaný, protože ho přinutili uspořádat představení dneska. Chtěl počkat na víkend a udělat reklamu, aby měl lepší návštěvnost. Jenže musí poslouchat ty, co to tady financujou. Šéfové si přejí, aby ta dnešní holka skončila brzo a hodně špatně… Ale chvilku počkej.“ Hlídač pohlédl na Rozparovače, který přicházel po chodníku.

Valentin měl podobný pocit jako ze Zakuklence v boční uličce. Usoudil, že ho pořád hledá. Nebo je to možná jeden z jeho bratří, ovládaný týmž upírem.

Valentin pomalu a zhluboka dýchal, rozostřil pohled. Smrt ho nehlučně minula.

Hlídač provedl Valentina dřevěným plotem, který zakrývalo křoví a neudržované dřeviny. Zabušil na dveře a zavolal: „Otevři, Todde, to jsem já. Vedu Burtovi zákazníka.“

Hnědě natřené dveře se otevřely, Valentin následoval hlídače kolem stráže s puškou do dlouhého zeleného baráku se sedlovou střechou. Byla to napůl stodola a napůl pevnost. Hlídač odvedl Valentina k železným dveřím, odemkl je klíčem, který nosil na opasku na malém kroužku. Vešel a podržel Valentinovi dveře.

Prošli chodbou do místnosti s podlahou krytou linoleem. Na židli seděl neoholený muž, nohy natažené, paže unaveně svěšené. Podél stěn stály další židle, v rohu pod žárovkou se stínítkem prázdný stůl. Hlídač ukázal na jednu židli.

„Sedni si. Vypadá to, že se dneska večer nic moc neděje. Skočím pro Burta.“

Valentin usedl proti muži, který vypadal jako hadrový panák. Utahaný chlap měl na sobě černou kombinézu, novou a lesklou, materiál připomínal nylon. Měl dlouhé, nemyté černé vlasy a knír. Byl bledý jako vězeň, ve srovnání s tmavým vousem vypadala jeho tvář chudokrevně. Na nohou měl pohodlné černé tenisky, taky nové, s neošlapanými podrážkami. Očividně významný renegát, jakkoli unavený a zanedbaný. Na kombinéze měl vysoký límec, skoro rolák, a Valentin se dvakrát podíval na znak stříbrně vyšitý

pod bradou, aby se ujistil: obrácená svastika. *Zalomený kříž?* podivil se.

Muž si všiml Valentinova pohledu, zívl a zahleděl se přes místnost na něj. „Zdar, kolego," řekl muž v černém. „Dneska to Burtovi nějak trvá. Nejspíš se opíjí v baru. Čekám už skoro hodinu." Protahoval slova, jeho přízvuk působil spíš jako západní než jižní.

Valentin se zadíval na vzor linolea. Připomínal zlom geologických vrstev. „Já nemám naspěch. Mám třídenní vstupenku a jsem tu první noc."

„Jsi v ozbrojených složkách?"

„Jo. V patrole. Madisonský triumvirát. A co ty?"

„To už mám za sebou. Jsem v generálově štábu."

Valentin lehce zariskoval: „Zalomený kříž, že? Úzce spolupracujete s Rozparovači. Kde teď působíte?"

„Jo, někteří lidi nám tak říkají. Ale nemůžu o tom mluvit. Však víš, utajení."

„Jasně. Máte asi pořádně těžkou práci."

Muž se usmál. „Záleží na tom, co rozumíš pod pojmem práce. Ale vyčerpá tě to pořádně, v jistém směru."

Valentin přikývl. „Vypadáš, jako bys byl nemocný."

„To ještě nic není. Měl bys mě vidět, když jsem prvně vylezl z nádrže. Byl jsem propojený šest dní. Nedokázal jsem ani vstát, dokud do mě nenalili pomerančový džus."

Valentin znovu přikývl. „Musí to být náramně těžká služba. Ale určitě zajímavější, než se projíždět po venkově ve starém autě a dohlížet, aby lidi neschovávali v kopcích dojnice."

„To je zvláštní, nikdy jsem ve Wisconsinu nebyl, ale ať se propadnu, jestli mi nepřipadáš povědomý," přemítal muž.

„Byl jsi někdy v lesích na severu?"

„Nebyl."

Valentin potlačil nutkání sklonit hlavu, zahleděl se muži přímo do očí. „Tak potom fakt nevím, kde jinde jsi mě mohl vidět. Nikdy jsem nebyl na jih od Indianapolisu."

Muž pokrčil rameny. „Netuším. Stačí mi jednou uvidět obličej, abych ho nikdy nezapomněl –"

Z chodby se ozvaly těžké kroky, vrátil se hlídač v doprovodu muže, rozložitého jako vzpěrač. Jeho krtičnatý obličej vypadal, že s ním zatloukal hřeby do železničních pražců.

„Burte, tenhle chlap by se s tebou rád domluvil," řekl hlídač.

„Jasně, jasně. Za minutku jsem u tebe, mladej. Hele, Jimmy King! Vypadáš úplně zmořeně. Jako obvykle?"

„Nějakou pořádně šťavnatou, Burte."

Valentin zahlédl v Kingových očích šílený chtíč, jaký dosud neviděl. Bylo mu z toho nanic, ale na druhé straně byl vděčný, záhada, odkud zná jeho obličej, byla nyní očividně to poslední, čím se zabývá.

Burt se usmál. „Tak pojď. Výběr je v tuto roční dobu trochu chudý, ale ty nejsi vybíravý. Bylo tu několik tvých přátel, tak mám hromadu prázdných cel."

Když Burt a Jimmy King odešli, Valentin podstrčil hlídači další všimné. „Ještě jednou díky."

„Užij si to, kámo. S tebou je radost kšeftovat."

Jakmile hlídač prošel železnými dveřmi na dvůr, Valentin zbystřil sluch. Burt a muž ze Zalomeného kříže scházeli po schodech někam dolů.

„Zas máš tu svou žízeň, co?" zeptal se Burt.

„Však to znáš," odpověděl King, jeho gumové podrážky zapištěly na kamenných schodech.

„Co tvůj mazlíček, už se vzpamatoval z toho postřelení?"

„Jo, jasně. Žádnou taneční soutěž sice nevyhraje, ale vede si dobře. Představ si, že jsem nějakou dobu sám kulhal."

„Jak dlouho jsi byl napojený tentokrát?"

„Skoro týden. Ten mizera se třikrát krmil. Potřeboval jsem to tak strašně, že jsem málem kousl chlapa, který mě vytahoval ven. Ale generál byl s našimi výsledky spokojený, celá skupina dostala dva týdny dovolené. Zlikvidovali jsme hnízdo rebelů ve Smoky Mountains."

Valentin uslyšel zarachotit klíče, pak se dole otevřely dveře.

„Generál by vám neměl nakládat tak dlouhé šichty. Slyšel jsem, že několika vašim chlapům přeskočilo, když…"

Dveře se zabouchly, hlasitou ozvěnu by Valentin slyšel i běžným sluchem. Hlasy zmlkly.

* * *

Čekal patnáct minut, než se sklepní dveře zase otevřely a Burtovy těžké kroky vystoupaly po schodech, klíče zachrastily na kroužku. Burt vešel do místnosti s linoleem, Valentin vstal.

„Jmenuju se Pillow, pane. Jsem v Zoo poprvé."

„Burt Walker. Hlavní dozorce jednorázových předváděček."

„Jednorázových?"

„Občas dostaneme buřiče, které chce vedení exemplárně potrestat. Nezáleží na tom, jak zemřou, hlavně aby to bylo co nejošklivější. Co bys rád, Pillowe? Něco, co ti holky venku nedovolí?"

„Dalo by se to tak říct. Nerad o tom mluvím."

„Ale jdi, mladej, už jsem slyšel všechno, věř mi," řekl Burt přívětivým, unaveným tónem. „Ale respektuju soukromí druhých. Potřebuju vědět jenom jedno… Bude naživu, až skončíš? Protože jestli ji zabiješ, musím ti to naúčtovat."

„Bude žít, pane Walkere. Slibuju."

„Dobrá, tak nezapomeň, co jsem řekl, a nedej se unést. Nejdřív ale musím vidět prachy."

Valentin povytáhl ruličku z náprsní kapsy. „A já chci napřed vidět holku. Ochotně zaplatím, ale nechci žádnou vyčerpanou. Chci nějakou nevinnou a svěží."

„Hele, Pillowe, jestli chceš nevinnou a svěží, tak musíš přijít v noci na zvláštní představení. Když jsem ji uviděl, málem jsem se rozhodl, že se vrátím do aktivní služby. Ale přenechám ji Pálkaři s Valkýrou a dvěma nejlepším Obrněným."

Walker zavedl Valentina ke schodišti do sklepa.

„Bude tam soukromí, jo?"

„Mladej, na každé cele jsou závěsy. Nemusíš si dělat starosti s kraválem, nikdo tě nebude rušit."

Sestoupili k železným sklepním dveřím. Walker prohrábl klíče na kroužku a otevřel. Vešli do prostorného sklepení. Valentinovi připomnělo stáj, až na to, že bylo obložené zasedlými bílými dlaždičkami. Podél stěn stály řady cel se zamřížovanými dveřmi. Valentin ucítil krev, moč, výkaly, dokonce ani nemusel zbystřit čich.

Za stolem sedel muž v khaki uniformě a rozčileně telefonoval.

„Hele, Burte! Venku mají malér. Hoří baráky Obrněných a maštale. Věřil bys tomu?"

„No výborně," řekl Walker znechuceně. „Pitomí Obrnění. Musíme je zaměstnávat, protože jsou levní a sežerou cokoli. Ale je z nich víc škody než užitku. Najdi Pálkaře a jděte pomáhat do maštalí. Je mi fuk, jestli baráky Obrněných vyhoří až do základu. Pokud jde o mě, klidně můžou strávit zimu pod mostem."

Muž v khaki přikývl a zmizel na schodech do přízemí.

„Tak jo, mladej. Prohlídni si, co je v celách, pak si promluvíme o ceně."

Jedny dveře se odsunuly, vypotácel se Jimmy King. Byl nahý, hrudník měl propadlý a údy vyhublé. Tvář měl samou krev, stékala mu přes prsa až do ulepeného tmavého ochlupení. Unaveným pohybem si vytřel krev z očí.

„Ale no tak, Kingu!" zvolal Walker. „Ostříkej se támhle hadicí, jo? Všechno tady zasviníš."

Muž ze Zalomeného kříže šel k umyvadlu nad kanálkem a pustil na sebe vodu z hadice. Valentin zatím obcházel cely, hleděl na potlučená, ubohá těla za mřížemi. Kobky měly rozměry stání pro dobytče, většinou byly prázdné. V jedné zbyla po Kingovi mrtvola, ležela na zemi, nohy doširoka rozhozené a hrdlo rozervané. Valentin dospěl ke krátké chodbičce bez cel, končila dalšími zamřížovanými dveřmi. Za nimi uviděl dlouhý, špatně osvětlený tunel.

Cosi z toho tunelu ucítil. Zbystřil čich a zavětřil. Srdce se mu zastavilo, když rozpoznal vůni růžového mýdla. Vrátil se do hlavního sklepení s dlaždičkami.

King už byl oblečený a odcházel, skoro vyběhl ze dveří na schody.

Walker zavrtěl hlavou, ztěžka se zvedl od stolu. „Tak jo, mladej. Mám moc práce. Která to bude? King tady nechal binec, Obrnění to musí uklidit."

„Pane, co kdybyste mě pustil k té, co máte pro noční představení? Neudělám jí ani modřinu."

„Kdepak, mladej. Lituju. Už tak mám kvůli ní potíže. Když přišla, jeden chlap se nechal krapet unést a pořádně jsem to schytal. Chtějí, aby byla na předváděčku dost silná, víš? Chlapům se víc líbí, když nejsou napůl mrtvé."

Valentin nahlédl do cely, kde spala černoška stočená do klubíčka. „Tahle vypadá dobře. Ale připadá mi jako mrtvá. Nezdá se, že by dýchala."

„Cože? Co to žvaníš?“

„Nehýbe se. Hlavu má v takovém divném úhlu.“

Walker přišel k mříži, sáhl pro starodávný klíč. Nahlédl do kobky. „Co sakra kecáš, mladej. Nepřipadá – *chrr!*“

Walker zachrčel, když mu Valentin přehodil přes krk kožený opasek, pevně omotaný kolem pěstí, a silně ho utáhl. Robustní tělo hlavního dozorce jednorázových předváděček pokleslo, pod košilí mu naběhly široké zádové svaly zvící půlek melounů. Valentin mu skočil na hřbet, koleny ho stiskl v pase a utahoval koženou garotu, až ho rozbolely ruce. Walker se převalil na Valentina, pokoušel se ho rozmáčknout svou váhou, ale nakonec zeslábl. Valentin se zapřel, převrátil ho na břicho, opřel se mu kolenem do ledviny. Walker lapal po vzduchu jako ryba na suchu, z otevřených úst zaznělo tlumené křupnutí hrtanu. Valentin dál utahoval opasek, až ustal tlukot srdce. Pak vstal, do nosu ho udeřil zápach Walkerových výkalů a moči.

Otočil dozorce, vyhýbal se pohledu do vypoulených očí. Odepjal mu od opasku kroužek s klíči a obušek. Odvlekl mrtvolu za nohy do prázdné cely, zatáhl závěsy, zasunul dveře a zamkl je. Ruce se mu chvěly stejným dílem z nervového i tělesného vyčerpání, když vstupoval do zadní chodbičky. Vůně růží ho zklidňovala, zatímco zkoušel několik klíčů, než dveře odemkl.

Dlouhý tunel možná býval jasně osvětlený, ale teď tu bylo šero a vlhko. Nechal se vést čichem, sledoval vůni růží až ke kobce. Ulevilo se mu, jakmile zevnitř zaslechl tichý dech.

„Molly, to jsem já, David… Přišel jsem pro tebe,“ zašeptal, zkoušel klíče.

Znervózněl, protože neodpověděla. Zámek konečně cvakl. Odsunul skřípající mříž. Kobka byla holá a tmavá, rozpukaná betonová podlaha se svažovala k odtokovému kanálku.

Molly Carlsonová ležela schoulená do klubíčka v koutě, pažemi si objímala nohy, hlavu na holých kolenou. Na sobě měla cáry šatů, které byly ještě včera čisté – *bylo to včera,* pomyslel si, *nebo před rokem?* –, krvavá šmouha na líci se táhla od zaschlého strupu, kde jí vyškubli vlasy. Valentina zabolelo u srdce, když spatřil fialové modřiny na tváři a kolem očí. Poklekl k ní.

„Molly, Molly! *Molly*,“ málem křičel, tiskl jí ruku. Poplácal ji po sinalé tváři, bezvýsledně čekal na její reakci. Na zápěstí však cítil silný, pravidelný pulz. *Dali jí drogy?*

Zvedl ji jednou rukou pod rameny, druhou pod koleny. „Tak tě odnesu, Melisso.“

Jakmile vyslovil její plné jméno, rázem otevřela oči, jako by kouzelným slůvkem probudil džina. „Davide?“ zachraptěla. „Ne… Ano… Jak je to možné?“

Nesl ji z cely a dál tunelem na opačnou stranu od sklepení. „Vysvětlování musí počkat. Oba jsme v pořádné bryndě. Ale dostaneme se odtud,“ řekl tiše, avšak natolik sebejistě, jak jen v tu chvíli dokázal.

Odtrhl se od vůně růží na její kůži a zachytil závan čerstvého vzduchu, sledoval ho jako pes stopu. Brzy došli k chodbičce, která vybíhala z tunelu, průchod nechránila mříž. Valentin sledoval stále silnější pachy zvnějšku a dostal se ke krátkému schodišti.

„Můžeš jít?“ zeptal se.

„Doufám, že ano. Davide, myslela jsem, že už jsem mrtvá. Uzavřela jsem svou mysl, jako by zemřela.“

Valentin jí pohlédl do potlučené tváře. Nejraději by ji políbil, ale cosi v jejích utrápených očích ho zadrželo. „Ublížili ti? Oni tě…?“

„Neptej se. Možná ti to jednou povím. Teď… teď na to nemyslím a dlouho na to nechci myslet. Kde jsme?“

„V Chicagu. V Zoo.“

„Ano, říkali, že mě tam odvezou. Říkali, že přijdou nějací hlavouni z jihu státu a budou se dívat, jak… umírám.“

„Tak to je zklameš, Molly.“

„Jenže z Chicaga se nikdy nedostaneš. Rozhodně ne se mnou.“

„Jen se dobře dívej, ať to nepropásneš.“

„Prostě mě zastřel. Zastřel mě a odejdi, protože tak… Chci, abys vyvázl, ať se děje cokoli.“

Znovu na ni pohlédl, zavrtěl hlavou. „Ne… Já své sliby plním. A slibuju, že do půlnoci unikneme z jejich moci, ať tak nebo tak.“

„Jak to chceš dokázat?“

„Pomůže nám Rozparovač.“

* * *

Arénu Černé díry ozařovaly jasné výbojky. Valentin uslyšel z dálky hasičský zvon a ucítil kouř, Obrnění dobře využili jeho

zápalky. Přikryl Molly svým koženým pláštěm a chytil ji za zápěstí, vyvedl ji do osvětlené jámy. Zvedl ji přes zídku, a když mu podala ruku, následoval ji.

Chladný noční vzduch studil, Molly se zachumlala do pláště, zuby jí cvakaly. Skrze stromy zahlédli dva požáry a kolem hlučný zástup lidí, možná pomáhali, možná si jen užívali vzrušení. Valentin se zorientoval a pospíchal osiřelými chodníky, ignoroval hloučky lidí, kteří pobíhali sem a tam. Vycítil Rozparovače, pohyboval se poblíž ohně.

Osévač v kleci měl nyní podobu velkého lenochoda. Většina diváků byla pryč, zůstali dva opilci, podávali si láhev kořalky. Vysoký hlídač si jich nevšímal, právě zacvakl poslední pouto lenochodovi kolem tlapy, pak ho praštil přes čumák krátkým černým obuškem, jaký vzal Valentin uškrcenému hlavnímu dozorci Walkerovi.

„Vypadá to, že jsme pro dnešní noc skončili," bručel hlídač. „Všichni se šli zadarmo podívat, jak hoří baráky Obrněných."

Valentin odvedl Molly k nízkým dveřím do klece. „Hej, vy tam!" zavolal na hlídače a zašustil bankovkami. „Jestli už máte po šichtě, potřeboval bych laskavost."

Dozorce na něho otráveně pohlédl. „Hele, indiáne, na mě to neplatí. Běž si s tím svým podělaným nářadíčkem někam jinam. Jenom proto, že vypadá jako zvíře, ještě to neznamená, že taky zvíře je. Je to jenom trik. Jestli si chceš zašukat s pštrosem nebo něčím podobným, máš smůlu."

Hlídač zajistil poslední okov kolem suchého kmenu a otevřel dvířka. Valentin mu podával bankovky levou rukou, pravačku jakoby náhodou schovával za nohou.

Hlídač vzal peníze, pohledem je přepočítal. „Dobrá, dobrá, už jsem si tě všiml. Tak co vlastně –" Sklonil se, aby protáhl vysokou postavu nízkými dvířky klece.

Větu už nedokončil. Obušek z tvrdého dřeva ho udeřil do týla, jen to křuplo. Padl na zem, buď v bezvědomí, nebo mrtvý.

Valentin přidal jeho klíče ke své narůstající sbírce a spěchal ke kmenu. Klíč, který se hodil k poutům Osévače Roua, byl na druhém kroužku. *Jestli nám to vyjde, budeme žít. Jestli to nevyjde, nikoho z vás už nebudou předvádět,* slíbil v duchu sobě i Molly A Rouovi. Odemkl pouta na tlapě lenochoda, zlehka ho poplácal po hlavě.

Lovec? zeptala se druhá mysl v jeho hlavě. Byl to jen letmý dotek. *Valentine, to jsi ty.*

Tvor se zase rozmazal, zatímco seskakoval do písku, uvolněný z pout. Valentin poklekl a chytil ho za rameno. Zjistil, že hledí do mužné tváře svého otce.

„Tati?“ vyhrkl bezmyšlenkovitě.

Postava se opět rozmazala, objevil se stařec s orlím nosem, hlubokýma očima a chomáčky bílých vlasů na skráních. „Omlouvám se, Valentine juniore. Myslel jsem na tvého otce. Už se neovládám jako dřív,“ řekl ochraptěle.

Molly zalomcovala mříží za jeho zády. „Davide, nemáme moc času! Oba opilci právě utekli!“

Valentin pomohl Osévači na nohy. „Pane, musíme odtud. Můžete jít?“

„Strašně rád bych šel, dokonce i běžel, Valentine, ale obávám se, že daleko to nebude.“

„Uvidím, co pro vás dokážu udělat. A teď mi ukažte, co zas dokážete vy.“ Valentin vysvětlil Osévači svůj plán. „Ale musíme si pospíšit.“

Rozparovači v okolí se to nějak dozvěděli. Cítil, jak se blíží.

* * *

Následovat Rozparovače hustým davem byla hračka. Lidé se před ním rozestupovali jako Rudé moře před Izraelity. Valentinovi a Molly stačilo sledovat z uctivé vzdálenosti jeho vlající kutnu.

„Musíte kráčet rychleji,“ pobízel ho Valentin tiše. Rozparovač poslechl, bezmála vletěl do ulice. „Tamten taxík,“ dodal Valentin.

Žlutá hromada pomačkaného plechu dřepěla u chodníku na zlomených pružinách. Rozparovač přistoupil k řidiči, natáhl ruku, aby zaťukal na okýnko, ale zarazil se, protože žádné sklo, na které by mohl zaklepat, tam nebylo.

potřebuji svézt, zasyčel Rozparovač. Šedovlasý řidič vzhlédl, a jenom z toho pohledu do tváře smrti pozbyl dobrý kilogram tělesné hmoty.

Valentin a Molly nastoupili, dívka se okamžitě skulila k němu, protože sedadlo bylo prosezené. Rozparovač se k nim vmáčkl na zadní sedadlo. Řidič ho nevybídl, aby se posadil dopředu.

„Kam to bude, pane?“ Řidič se snažil mluvit normálně, ale slova mu vázla v hrdle.

velký přístav, poručil Rozparovač, když mu Valentin ve světle pouličních luceren ukázal na plánku jejich cíl.

„Za pět minut jsme tam.“ Taxikář nastartoval.

Valentina napadlo, jestli měl vlasy tak šedivé už předtím. Taxík se rozjel, motor kašlal, do kabiny se draly výfukové plyny.

Osévač přešel na telepatii. Uchopil Valentina za ruku, aby jejich propojení bylo bezpečnější. *Zachránil jsi mě, Valentine. Ani si neumíš představit od čeho.*

Ještě se neradujte, odpověděl v myšlenkách. *Ještě z toho nejsme venku.*

Tak odvážný kousek… je hoden tvého otce. Jednou prošla Zoo Kočka, ale byla tak znechucená tím, co se tam děje, že se ani nestačila dotknout mé mysli, než zmizela.

Jak dobře jste znal mého otce?

Vycvičil jsem ho, Valentine juniore. Zasvětil jsem ho jako Vlka, objevil jsem v něm potenciál stát se Medvědem. Společně s ostatními vybudoval Jižní velení z několika táborů v horách. V těch nejhorších časech. Karané se o tvém otci dozvěděli a nenáviděli ho. Zabil jich pět. Ne Obrněné, ne Rozparovače. Vládce Karany. Měli pevnost v Saint Louisu pod gigantickou obloukovou bránou, symbolem vašeho osídlování Západu, visela tam jako vakovitá pavoučí síť s nakladenými vajíčky. Ukořistil malé letadlo a seskočil do opevnění na padáku. Když skončil, žádný z Karanů, co byli uvnitř, už nikdy nepil vitální auru.

To jsem nevěděl, řekl Valentin po chvíli.

Byl nejlepší z mužů, převyšoval naše výtvory.

Výtvory?

Kdysi měl ve Svobodném teritoriu rodinu, ale přišel o ni během bojů, které zuřily léta před tvým narozením. Hledal útěchu na odlehlém severu, již nikdy jsem ho nepotkal. Doufám, že našel aspoň trochu štěstí, než zemřel.

Našel, odpověděl Valentin.

* * *

Cestou do přístavu prošli bez problému kontrolními stanovišti díky podobě Rozparovače, kterou na sebe Rou vzal. Stráže měly najednou napilno někde jinde a přístavní úředníci byli náhle v jednom kole, poháněli pracovní skupiny k vyššímu výkonu. Valentin nabádal ke spěchu, cítil, že se k nim zezadu blíží pravý Zakuklenec.

Z bývalého největšího vnitrozemského přístavu teď bylo jen špatně osvětlené, pusté překladiště zboží, které se přiváželo do Chicaga. Výhonky dřevěných mol vyrážely z betonové hráze jako listy na větvi. Valentin objevil nejvyššího důstojníka jednoduše tak, že se poohlédl po nejlepší uniformě.

„Vy tam," řekl a vynořil se zpoza Rozparovače. „Je zde loď Bílá cosi?"

„*Bílý oblak*, pane?" zeptal se důstojník svižně. „Odplul večer. Jsou to necelé dvě hodiny. Už je nejspíš v polovině plavby do Milwaukee."

Zklamání Valentin nemusel ani předstírat. Na okamžik se zamyslel. „Dal by se ještě dohonit?"

„Zajisté, pane. Patrola má rychlý motorový člun. Za hodinu *Oblak* dostihne."

připrav ho k vyplutí, zašeptal Rozparovač a zahleděl se na tmavý obzor jezera.

„Jistě, pane, následujte mne," vykoktal důstojník. „Ale máme pouze základní osádku. Budete potřebovat víc lidí, pokud chcete *Bílý oblak* zadržet, je dost velký, jeho posádka čítá víc než deset –"

„Nepotřebujeme nikoho. Tato žena se jenom musí dostat na palubu, aby někoho identifikovala. Máme podezření, že je tam záškodník," vysvětloval Valentin.

Přístavní důstojník je vedl po úzkém dřevěném molu, které vybíhalo do jezera na tlustých dřevěných pilotech. Pokroucené dřevo vrzalo pod nohama.

Před sebou uviděli dlouhý nízký závodní člun, blýskal se odrazy vzdálených světel Chicaga. Valentin se modlil, aby se jim podařilo odplout, aniž by se někdo odvážil zpochybnit rozkaz Rozparovače.

Rozparovač.

Skutečný Rozparovač již nebyl daleko.

Valentin se pokusil popohnat společníky tím, že vyrazil před ně, chlupy na krku se mu zježily jako podrážděnému psu. Rou se na chvilku zamlžil, pak se jeho podoba Rozparovače opět ustálila.

Našli mě. Zaměřují se na mě. Vydávám známky života jasné jako ohňostroj, Valentine juniore, vyslal mu Osévač v myšlenkách.

Zakuklenec byl čím dál blíž. Valentin tušil, že je hned za nimi.

Přístavní důstojník přešel po lávce a promluvil s dvojicí mužů ve člunu. Valentin vtiskl Molly do ruky pistoli. „Strč si ji do kapsy pláště," zašeptal jí, „nedovol, aby tě dostali živou."

Rozparovač přicházel. Hrozivý stín už kráčel po přístavní hrázi, vstoupil na prkna mola.

Valentin tasil parang, otočil se a šel mu vstříc.

* * *

Když bylo Valentinovi čtrnáct, musel číst Livia. Dnes v noci měl sehrát stejnou roli jako Publius Horatius Cocles roku 507 před naším letopočtem na mostě přes Tiberu. Co se zprvu zdálo jako hrdinství, mu nyní připadalo jako sebevražda, když ho dělily dva metry od genetiky vyrobeného smrtonoše, který se k němu blížil rychlostí geparda.

Zpočátku se bál, že se Rozparovač vynoří ze tmy jako pádící tygr, jednoduše ho přeskočí, roztrhá jeho druhy a bez života je odhodí do jezera. Valentin stál jako skála, nohy rozkročené, čepel parangu přitisknutou ke stehnu.

Rozparovač se zastavil.

Odhadoval Valentina, obličej podobný lebce bezvýrazný, žluté oči zapadlé v důlcích.

ach, tohle žrádýlko stojí, zvláštní, po tak dlouhém pronásledování, tvou přirozeností je prchat, člověče, zasyčel, *myslíš, že nám můžeš uloupit hračku a prchnout s ní? z tohoto mola už neodejdeš.* Přikrčil se jako žába.

Valentin se snažil mluvit nebojácně, přestože stín strachu nedokázal zahnat z mysli. Náhle mu připadalo, že mu tělo měkne jako sněhulák na slunci, jazyk měl neohebný a suchý.

„Přišel tvůj čas," řekl Valentin tiše, aby se mu hlas netřásl. „Za pár vteřin bude mít tvůj vládce o jednu loutku míň."

Pospěšte, Rou, odplujte s Molly, požádal Osévače v duchu.

Rozparovač se nezasmál, dokonce se ani nepousmál. Jenom otevřel ústa a vycenil špičaté, obsidiánově černé zuby.

kdepak, žrádýlko, tohle je vzrušující noc. a tvůj svět patří mně. zanedlouho budeš studený a, bezkrevný jako měsíc a tvoje žena rovněž, všechno, cos dokázal, je jako plivnutí do vichřice.

Valentin uslyšel, jak mu za zády naskočil lodní motor. Rozparovač na okamžik pohlédl na plavidlo, *ach, loď, myslel jsem si to. štěstí tě opustilo.* Sáhl do kutny a vytáhl krátkou tlustou pistoli. Valentin zmateně o krok ustoupil, nikdy neslyšel, že by Rozparovači používali střelné zbraně. Ale Zakuklenec vypálil do vzduchu nad motorový člun. Vzplála světlice na padáčku, zaplavila molo rudým světlem.

„Znáš mě, ty stvůro?“ zeptal se Valentin.

znám tvůj druh, žrádýlko. je slabý, lehce se vysává, hodoval jsem na tvých otcích, jak se mi zlíbilo, a smlsnu si i na tobě, zasyčel Rozparovač, rozpažil, otevřel náruč k smrtelnému objetí.

Valentin zvedl parang. „Na mém otci sis nepochutnal. Jsem David Valentin. Syn Leea Valentina. Už ses seznámil s takovými, jako já, parchante?“

Obličej netvora ztuhl. Možná Karan na konci jejich pouta právě poznal strach.

Valentin zaútočil. Vrhl se na Rozparovače, sekl zleva doprava, o chlup minul krk. Čepel narazila do lícní kosti, až to cvaklo, a odrazila se. Rozparovač vymrštil nohu, skoro ji zarazil Valentinovi do prsou. Vlk upadl na záda, lapal po dechu, parang se houpal na hraně dřevěného mola.

Pak s tichým šplouchnutím spadl do Michiganského jezera.

A David Valentin věděl, že zemře. Upírův vyslanec udělal čtyři kroky a sklonil se, aby ho uchopil dlouhýma rukama. Ale Vlk se s ním chtěl utkat vestoje. Rychle se odkulil a vyskočil jako zápasník, který se osvobodil z judistického chvatu. Náhle ucítil příliv síly, duchovní posilu, která zapudila strach. Spolu s ním tam stál šik duchů, kteří rovněž čelili Karanům. Otec a matka se drželi za ruce. Steve Oran a Gilman DelVecchio vytvořili neohrožený val napravo a nalevo. Za ním stála Gabriella Čouová, zvedla se na špičky, aby mu mohla zašeptat do ucha.

Do toho, Davy. Není neporazitelný, jako by mu šeptala v mysli.

Valentina naplnila strašlivá síla a sluneční pletení mu prošlehl oheň. Netvor se zarazil, aby si vytřel lepkavou černou krev z oka, ale to už ho Valentin mohutným skokem srazil na molo. Pověsil se

mu na záda, tiskl paže, které se ho pokoušely odhodit. Pevně stvůru objal. Rozparovač se zmítal jako ryba v síti.

Zakuklenec vstal, Valentin mu visel na zádech jako batoh. Klopýtal k člunu, který Valentinovi připadal zahalený rudou mlhou. Rozparovač se snažil Valentina setřást, ale jeho ruce jako by se změnily v ocelová lana.

Molly Carlsonová vystoupila z temnoty, pohlédla podél hlavně pistole, oči v slzách. Rozparovač šel k ní, už nezápolil s Valentinem, sápal se na Molly. Valentin trhnutím rozevřel Rozparovači kutnu na prsou, odhalil hrbolatý hrudní koš.

„Střílej! Molly, střílej!“ křičel.

Vystřelila, pálila kulku za kulkou netvorovi do hrudi. Valentin cítil prudké nárazy střel, jak se zarývaly Zakuklenci do masa. Z úst mu vytryskla černá krev.

Valentin sklouzl netvorovi ze zad, aby ho nezasáhla kulka, padl na zem. Rozparovač otočil k Molly záda chráněná kutnou a sklonil se nad Valentina, jako by ho chtěl rozdrtit a udusit svým tělem. Doširoka otevřel vražedné čelisti, za tesáky se pohnul špičatý jazyk.

Valentin ho kopl kolenem do hrudi a chytil ho za rukávy. Strhl netvora k sobě, využil jeho hmotnosti a setrvačnosti, až se Rozparovač skoro postavil na hlavu. Pak vykopl oběma nohama.

Syčící zrůda vyletěla do vzduchu a po hlavě spadla do jezera, rukama chňapala do prázdna. Voda vystříkla.

Valentin se otočil na břicho, hleděl na kruhy na hladině, šířily se od místa, kde Rozparovač zmizel, když ho těžká kutna stáhla ke dnu. Voda zapěnila, netvor nejspíš stále bojoval o život, zatímco klesal do tmy a zapomnění…

Teď byla řada na Molly, aby Valentinovi pomohla vstát. Pospíchali k motorovému člunu, kde nepravý Rozparovač zlobně zíral na dvoučlennou posádku.

„Co se tam sakra stalo! Kdo přivolal Tlamany do přístavu? Všechny nás zabijí!“ ječel důstojník, když nastupovali do člunu.

to tě nemusí zajímat, žrádýlko, pokud chceš ještě vidět východ slunce, napodobil Rou syčení Rozparovače. *vrať se ke svým povinnostem, my se postaráme o* Bílý oblak.

Důstojník odběhl.

Molly usedla vedle Valentina, opřela se mu o rameno. Dva členové posádky ustrašeně odvázali člun pod žhnoucím Rouovým

pohledem. Valentin pro všechny případy znovu nabil pistoli. Když člun vyplouval z kotviště, do něčeho narazil, rozhoupal se a zastavil.

„Co to…?“ vyhrkl pilot u kormidelního kola.

Motor zaprskal a zhasl.

„Máte zbraně?“ zeptal se Valentin.

Muži z posádky ignorovali jeho otázku a vstali, zmateně hleděli do vody. Vlk vypálil kulku do čelního skla. Popraskalo, muži se k němu otočili.

„Zatraceně, vezměte si zbraně!“

Pilot popadl pušku, druhý renegát následoval jeho příkladu a z přihrádky na mapy vyndal revolver. Člun se zakolébal, Valentina to odhodilo na stranu. Molly se vrhla na dno a stáhla ho k sobě. Rou se přidržel plynové páky.

Nad bokem se objevila rádobylidská tvář zmáčená vodou. Rozparovač. Valentin vystřelil, ale minul, tvář přesto zmizela.

„Nemáte granáty?“

„Pár jich tu někde je.“ Renegát sáhl do přihrádky.

„Hoďte je do vody.“

„Nemůžeme odplout?“ zeptala se Molly.

„Lodní šroub je zaklíněný,“ odpověděl pilot.

„Tady jsou!“ zvolal renegát. Našel v přihrádce plátěný pytlík s granáty, vypadaly jako polévkové konzervy.

Valentin podal pistoli Molly a zvedl ostrý lodní hák. Zbystřil sluch, snažil se odhadnout, kde se Rozparovač vynoří. Renegát mezitím vytrhl pojistku a naklonil se, aby hodil granát do jezera.

Z vody vyrazila ruka a zasáhla ho do spánku. Odjištěný granát spadl na dno člunu a kutálel se k Valentinovi.

Molly k němu po čtyřech vyrazila. Jediným pohybem granát vyhodila, jako by to byl horký kámen. Granát cákl do jezera. Explodoval, vystříkl sloup vody.

Rozparovač šplhal na příď člunu. Odhodil kutnu i boty. Na prsou mu zůstaly po vstřelech černé skvrny, jako by měl další tři bradavky.

„Co to sakra je?“ vykřikl pilot u řízení.

Valentin zvedl lodní hák, skočil na přední palubu, ale Rozparovač ho smetl stranou. Vrhl se do člunu, šel rovnou po Rouovi. Mocným úderem praštil Osévače do prsou.

Rouovo přestrojení se na chvíli rozostřilo, když padal, a Valentin zahlédl amorfní modrozelený přízrak. Molly pozvedla Valentinovu pistoli.

Přestože se Vlkovi bolestí zatmívalo před očima, sevřel lodní hák oběma rukama. Vyrazil proti Rozparovači skloněnému nad Osévačem. Netvorovi plálo v očích lačné světlo.

tak, teď si vezmu –

Valentin mu zasekl špici háku do zad. Rozparovač se vzepjal, ohnul loketní kloub na opačnou stranu než člověk a hmatal si na zádech po háku.

zastřel ho, ty hloupé žrádýlko, syčel Rozparovač na pilota a tahal za hák.

„Opovaž se!“ zaječela Molly. Namířila automatickou pistoli Colt na pilota.

Rozparovač skočil na Valentina. Srazil ho na příďovou palubu, něco tvrdého ho rýplo do zad. Dopadl na Danforthovu kotvu.

Netvor se vymrštil do vzduchu, obkročmo přistál na Vlkovi. Sklonil se, žluté oči žhnuly.

Modrobíle se zablýsklo, výstřel z pušky roztrhl netvorovi obličej. Cáry kůže i s pramínky černých vlasů odlétly z lebky. Druhý výstřel ho zasáhl do zad, přeletěl přes Valentina do vody.

„Vždycky jsem si toužil vystřelit na jednoho z těch mizerů.“ Pilot zlomil pušku, aby ji znovu nabil.

Valentin mohl jenom ležet a sledovat, jak dvojice nelidsky bílých rukou svírá ocelové zábradlí na přídi člunu.

„Zatraceně, to nemůžeš,“ vyhrkl Valentin. „Jsi zastřelený!“ Potlačil bolest, uvolnil kotvu a odepjal provaz.

Rozparovač se vytahoval na člun jako stroj. Jeho obličej pozbyl jakýkoli výraz, údy mu nekoordinovaně cukaly.

Valentin zvedl Danforthovu kotvu, otočil ji špicemi dolů. Zabodl oba ocelové bodce netvorovi do zad, napjal svaly a Rozparovače nadzvedl. Musel použít veškerou sílu, aby ho odhodil do Michiganského jezera.

Voda vyšplíchla. Na hladině se však objevily šedivé hřbety, mířily k člunu.

„Sakra, plují sem Tlamani,“ vyjekl pilot.

Rou vstal, místo zjevu Rozparovače přijal lidskou podobu, jeho tělo připomínalo větrem ohnutý starý strom, bílé vlasy mu vlály ve

vánku. Na hrudi pulzovala slabým modrým světlem rozmlžená skvrna.

„Jsem strašně unavený," vydechl Rou. „Ale snad ještě mohu pomoci."

Osévač zavřel oči, přidržel se ochranného skla. Člun se začal pohybovat.

Nabírali rychlost. Valentin zpozoroval další hřbety, jak se k nim stahují ze všech stran. Člunu se však vyhnuly, shromažďovaly se kolem místa, kde zmizel Rozparovač.

„Mám další granát," ozval se pilot.

„Nebudeme ho potřebovat." Molly hleděla za záď. „Nevím, co jsou zač, ale doufám, že na to mají dost silný žaludek."

* * *

Jakmile se dostali z přístavu, Valentin s pilotem skočili do vody a odmotali Rozparovačovu kutnu z lodního šroubu.

„Právě jste pomohli trojici rebelů uprchnout z Chicaga," řekl Valentin renegátovi, když se za přispění Molly vyhoupli zpět do člunu. Druhý člen posádky dosud ležel v bezvědomí pod přikrývkou v přední kajutě. „Můžete jít s námi a usadit se někde na jihu, nebo se připojit k flotile, pokud vás přijmou. To je to nejmenší, čím vám můžeme oplatit pomoc. Samozřejmě, pokud se nechcete vrátit zpátky a popovídat si s Rozparovači."

„Raději půjdu s vámi, pane. Mimochodem, říkají mi J. P. Můj kolega se jmenuje Cal Swanson."

„Myslel jsem si, J. P, že se tak rozhodnete."

Když silný motor znovu fungoval, dostali se k dvojstěžňové plachetnici ještě před svítáním. Člun přirazil k boku *Bílého oblaku.* Desetičlenná posádka mužů, žen a dětí se shromáždila na palubě, aby se podívala, kdo je přijel navštívit.

Rou stál chvíli bez hnutí jako socha, prohlížel si nové tváře, pak klesl na kolena.

Valentin k němu přiskočil. Obrátil k sobě jeho obličej, ale Rou zůstal bezvládně ležet. „Jsem vyčerpaný, Valentine juniore. Už jsi mezi svými?"

„Skoro," odpověděl Valentin. „Ale jsme v bezpečí, pokud jste se ptal na tohle."

Obličej zůstal nehybný jako maska. Valentin se zahleděl do očí plných tisíců let vzpomínek. „V tom případě odejdu v pokoji.“ Na rtech se objevil úsměv. „Nakonec jsem jim přece jen unikl.“

„Potřebujete odpočinek a jídlo, pane. Pomůžu vám.“

Osévačova mysl se dotkla jeho:

Jsem příliš unavený, abych mohl mluvit. Pomohl jsi mi víc, než si umíš představit. Dlouho by na mně hodovali. Nyní však svobodně odlétnu ve smrti. Odnes mne do kajuty, ostatní by neměli…

„Molly, vykliď s J. P. kajutu, ano?“ zavolal na ni Valentin.

Zvedl Osévače, byl lehký jako pírko. Pilot vytáhl svého kolegu Cala na předjitřní vzduch.

„Pomozte nám, prosím,“ požádala Molly posádku plachetnice.

Dva lodníci z *Bílého oblaku* seskočili dolů.

Valentin odnesl Roua do tmavé kajuty. Dvojice pryčen svírala ostrý úhel v přídi člunu. Položil Osévače na pryčnu.

Děkuji ti, Lee… Davide. Máš silnou auru. Nejlepší by bylo, kdyby… mě ostatní neviděli, až… Dotek mysli zmizel.

„Ještě není po všem, pane. Odpočiňte si.“

Již… začal Rou, ale větu už nedokončil. Jeho podoba se naposledy rozostřila, než se vrátil k přirozené formě. Bytost, kterou Valentin znal jako Roua, se scvrkla na elastickou hroudu velikosti malého chlapce. Rou ochabl – neměl kostru jako oporu těla. Vypadal teď jako modrá chobotnice, která během evoluce potkala netopýra. Z chapadel vybíhaly kožovité ploutve, nejdelší končetiny na zádech byly spojeny s tělem žilnatou blánou, přirostlou k chapadlům až po přísavky na konečcích, vypadala jako nařasená pláštěnka. Kratší údy vpředu byly volné, vybavené mnohem menšími, citlivějšími přísavkami. Azurová kůže byla modřejší kolem hlavy, na chapadlech se nazelenale měnila jako mořská pěna. Pokožku pokrývalo jemné černé mřížování, Valentinovi připadalo nezemsky krásné, přestože nedokázal odhadnout, zda má nějakou funkci, nebo je to jenom ozdoba. Pod hlavovým vakem s mozkem se zformoval věnec výrůstků a chlopní, ale jestli to byly nosy, uši, dýchací trubice, nebo dokonce pohlavní orgány, mohl jenom hádat. Rou měl vypoulené oči, víčka se víc a víc otevírala, jak unikal do smrti, a přitahovaly Valentinův pohled vždy zpátky, kdykoli sklouzl na jinou část těla. Oči vypadaly jako nažloutlé křišťálové koule s rudými tečkami, středem probíhaly černé pruhy.

Pane jo, na anděla byl strašlivě ošklivý. Vlastně i na ďábla.

Valentin objal vlhkého, bezvládného tvora. Tomuto Osévači vděčil za svůj i Mollyin život. Když mrtvola začínala vychládat, přikryl ji dekou.

Správně měl uložit Rouovo tělo do kbelíku nebo nějaké velké nádoby, konzervovat je alkoholem a dopravit na Miskatonickou univerzitu. Tamní vědci mohli nalézt slabé místo, nějaký nedostatek, který by umožnil zabíjet Karany, aniž by museli vyhodit do povětří celé jejich doupě a roztrhat je na kusy. Vyžadovala to jak povinnost, tak loajalita k lidskému druhu.

Vyšel z kajuty a šel k motoru.

„Vezměte všechny přístroje a vybavení, které odtud chcete odnést," řekl posádce *Bílého oblaku,* „ale nevstupujte do kajuty."

Našel hadici, přečerpal trochu benzinu z nádrže do láhve na vodu. Odnesl ji do kajuty a postříkal hořlavinou koberec a dřevěné obložení. Opakoval celý postup, dokud nádrž nebyla prázdná. Člun páchl benzinovými výpary. Přestoupil na plachetnici, lodníci mezitím odmontovali silný motor a pomocí kladkostroje ho zvedli na palubu.

Valentin sáhl do kapsy a vytáhl poslední plechovku zápalek. Rozškrtl všechny najednou a hodil celou hrst hořících zápalek na kajutu. Plameny se rozběhly po člunu, *Bílý oblak* odrazil.

Čekal a pozoroval oheň, dokud vrak nezmizel pod hladinou jezera. Čerstvý vánek rozfoukal kouř.

* * *

Lodníky nečekaná událost nezaskočila, byli na podobná překvapení zvyklí. Žena s dlouhou, úzkou tváří se představila jako Collierová, kapitán *Bílého oblaku.* Pozvala je do malé lodní kuchyně a nabídla jim přikrývky a horkou kávu.

Valentin ukázal Collierové navštívenku kapitána Dossové z *Bílého blesku.* Collierová souhlasila, že je vezme na sever, tam si vyberou loď, která je po Velkých jezerech dopraví, kam potřebují. „Stejně bych vám pomohla, i bez navštívenky Dossové. Něco mi říká, že než jste se dostali k nám, prošli jste peklem."

S Molly a J. P. probrali další cestu. Rozhodli se, že přezimují ve známé (alespoň pro Valentina) oblasti Boundary Waters. Znovu se

shledá s otcem Maxem. Další rozhodování bude muset počkat do jara.

Vyčerpaný David Valentin vyvedl Molly do čistého, chladného ranního vzduchu nad Michiganským jezerem. Hleděli na západ, kde se břeh zvolna ztrácel v mlze, zatímco se slunce prodíralo mraky nad obzor. Myslel na všechny ubohé duše na tom zamlženém břehu. Molly zachránil, ale kolik jiných muselo během posledních tří dnů zemřít, aby nakrmili Rozparovače?

Vzpomněl si na příběh, který vyprávěl otec Max, a na citát na zelené školní tabuli, který se učili nazpaměť, na neúnavnou Matku Terezu. Pomáhala s misijními sestrami řádu milosrdenství v Indii mnoha zbídačeným, nemocným lidem. Jeden novinář se zeptal, jak se jí daří udržet stále týž zápal, když navzdory neutuchajícímu úsilí budou vždy další a další trpící, a není v jejích silách, aby pomohla všem.

Matka Tereza se zamyslela, pak řekla: „Začnete s jedním."

David Valentin se otočil, pozoroval svítání, Mollyinu ruku držel ve své.

S jedním.

* * *

Zde končí první svazek dobrodružství Davida Valentina. Vrátí se v druhém, dílu ságy Země upírů, *v knize* Kočka, *aby se postavil tajemnému Zalomenému kříži*.

Lexikon

aspiranti – dorost, často synové a dcery Lovců, během čekání na zasvěcení putují s Lovci a vykonávají nejrůznější práce ve vojenských táborech.

Karané – vzbouření Osévači z planety Kar, naučili se, jak si donekonečna prodlužovat život absorbováním vitální aury. To jsou praví upíři Nového zřízení.

Kočky – kasta Lovců vycvičených Osévači, působí v Karské zóně jako vyzvědači, záškodníci, atentátníci. Někteří pracují v přestrojení.

Lovci – lidé zdokonalení technomagií Osévačů, aby dokázali bojovat proti vetřelcům z Karu.

Medvědi – kasta Lovců, nejnebezpečnější zbraň Osévačů. Medvědi jsou pyšní, že se dovedou postavit všemu, co Karané vytvořili.

nouzové peníze, „nouzovky“ – různobarevné oběživo na Ozarském svobodném teritoriu, plastové žetony různých hodnot s otvorem uprostřed.

Obrnění – tvorové vytvoření nebo upravení Karany, aby jim napomáhali zotročovat lidstvo. Vyskytují se v různých podobách a velikostech, někteří jsou natolik inteligentní, že používají zbraně.

parang – krátká široká mačeta zúžená do hrotu. Použití jako nástroj ke stahování zvěře a vysekávání křovin, nebo jako sečná a bodná zbraň.

praentity – Pradávní, upírská rasa, vymřela dávno předtím, než se na Zemi objevili lidé. Na Karu využili jejich znalostí, absorbováním vitální aury se z Karanů stali upíři.

renegáti – kolaboranti, napomáhají Karanům udržet Nové zřízení.

Rozparovači – prétoriánské gardy Nového zřízení, ve skutečnosti vyslanci upíra, který je ovládá. Umožňují Karanům, kteří žijí v ústraní, kontakt s lidmi a ostatními tvory, a co je důležitější, pomocí psychického spojení vstřebávat vitální auru, aniž by došlo k fyzickému ohrožení Karana. Rozparovač se krmí krví oběti, současně živí svého Karana aurou. Hovorově jsou nazýváni Kápě, krizoví velitelé, Zakuklenci, Dlouhá brka, Černozubci, Lebky.

Strom mezi světy – prastará síť portálů mezi hvězdami, Dveře umožňující přímou přepravu přes celé světelné roky.

vitální aura – energetické pole vyzařované živým tvorem. Lidé je mají naneštěstí velmi silné.

Vlci – nejpočetnější kasta Lovců, jejich hlídky střeží neutrální pásmo mezi Karskou zónou a Svobodným teritoriem. Rovněž působí jako gerilové oddíly, kurýři a zvědové.

známky života – energie vydávaná živými tvory úměrně k jejich velikosti a schopnosti vnímat. Rozparovačům slouží, kromě normálních smyslů, ke sledování lidské kořisti.

E(ric) E(liot) Knight (*1965)

Americký autor fantastiky, narozen 7. 3. 1965 v La Crosse ve státu Wisconsin. Vyrůstal v Stillwateru ve státu Minnesota, ale dnes bydlí již v Oak Park ve státu Illinois. Není bez zajímavosti, že jeho rodina pochází z Čech, děda byl kameníkem působícím poblíž Prahy. Publikuje pod dívčím jménem matky, ale jeho občanské jméno i přes svou amerikanizaci nezapře český původ. Dnešní znění jména považuje za soukromé, to původní však znělo Fryš, i když prý většina rodiny nesla předtím příjmení Kráva. Podle rodinné legendy došlo ke změně v okamžiku, kdy jeden z příbuzných přijímal kněžství a představa, že bude oslovován otec Kráva se mu příliš nezamlouvala. Knight dokončil v roce 1987 hned dvojité bakalářské studium humanitních věd se zaměřením na historii a politiku a také na mezinárodní vztahy. Vystřídal mnoho různých zaměstnání, pracoval např. jako svatební fotograf, kuchař a vedoucí prodejny McDonald's, po studiu softwarového programování také jako webový vývojář, dnes je spisovatelem z povolání.

Děj románové série *Vampire Earth (č. Země upírů):* **Way of the Wolf** (elektronicky 2001, knižně upraveno 2003, č. Vlk/Triton 2008), **Choice of the Cat** (2004, č. Kočka, připravuje Triton), **Tales of the Thunderbolt** (2005, č. Hromoklín, připravuje Triton), **Valentine's Rising** (2005), **Valentine's Exile** (2006), **Valentine's Resolve** (2007) a **Fall with Honor** (2008) začíná na Zemi v roce 2022, kdy planetu ovládají Karané, zlovolná mimozemská rasa, která využívá lidstvo jako zdroj životní aury propůjčující nesmrtelnost. Část lidstva se již vzdala naděje demoralizovaná krutostí vládců, lidskými zaprodanci a udavači. Hnutí odporu však není nečinné a neustále hledá dobrovolníky. Jedním z nich je i David Valentin, pevně rozhodnutý porazit Kuriany a zachránit lidstvo před agresory i před jeho vlastní slabostí a zbabělostí. Série zaznamenala okamžitý úspěch, jak komerční tak i ze strany kritiky,

čehož je mimo jiné důkazem i Cena Comptona Crooka pro nejlepší románový debut pro první díl. Ve stejném prostředí se odehrává jedna z mála autorových kratších prací, debutová **Beyond Camp Six** (*Breaking Boundaries*, ed. Gayl J. Spear 2002), českého vydání povídky se ujal časopis Pevnost.

Autorovu druhou sérii tvoří pod společným názvem *Age of Fire* romány **Dragon Champion** (2005), **Dragon Avenger** (2006), **Dragon Outcast** (2007) a **Dragon Strike** (2008). Už podle názvu jde o fantasy ze světa, v němž žijí draci. Jejich rod se však blíží k vyhynutí a jednou z posledních nadějí je čtveřice dračích sourozenců žijících v doposud bezpečném jeskynním úkrytu hluboko v horách. Každý z románů je příběhem jednoho ze čtveřice dráčků na cestě za záchranou rodu. Známou počítačovou postavu oživil v románu *Lara Croft – Tomb Raider:* **The Lost Cult** (2004). Autorovu domovskou stránku najdete na internetové stránce *www.vampjac.com*, bohatě aktualizovaný blog pak na adrese *eeknight.livejournal.com.* E. E. Knight je spisovatelem, jenž ve své tvorbě poskytuje kvalitní zábavu, v níž se čtivost nepodvoluje plytkému ději, jeho literární kariéra je tak podle všeho zajištěna a jistě se od něj dočkáme celé řady skvělých příběhů.

Martin Šust

E. E. Knight
Vlk
1. kniha ze série Země upírů

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2008
jako svou 1168. publikaci, v edici TRIFID svazek 287.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Way of the Wolf: Book one of the
Vampire Earth přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.
Ilustrace na obálce Jan Doležálek.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Agáta Kocourková.
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-149-9
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 299,– Kč
(členové SFK TRIFID 239,– Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetové adrese www.tridistri.cz
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid.
Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid
vydané nakladatelstvím Triton:
Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14, Praha 1, tel.: 222 519 838